XXXVIII. évfolyam * 1938 * JANUÁR HÓ

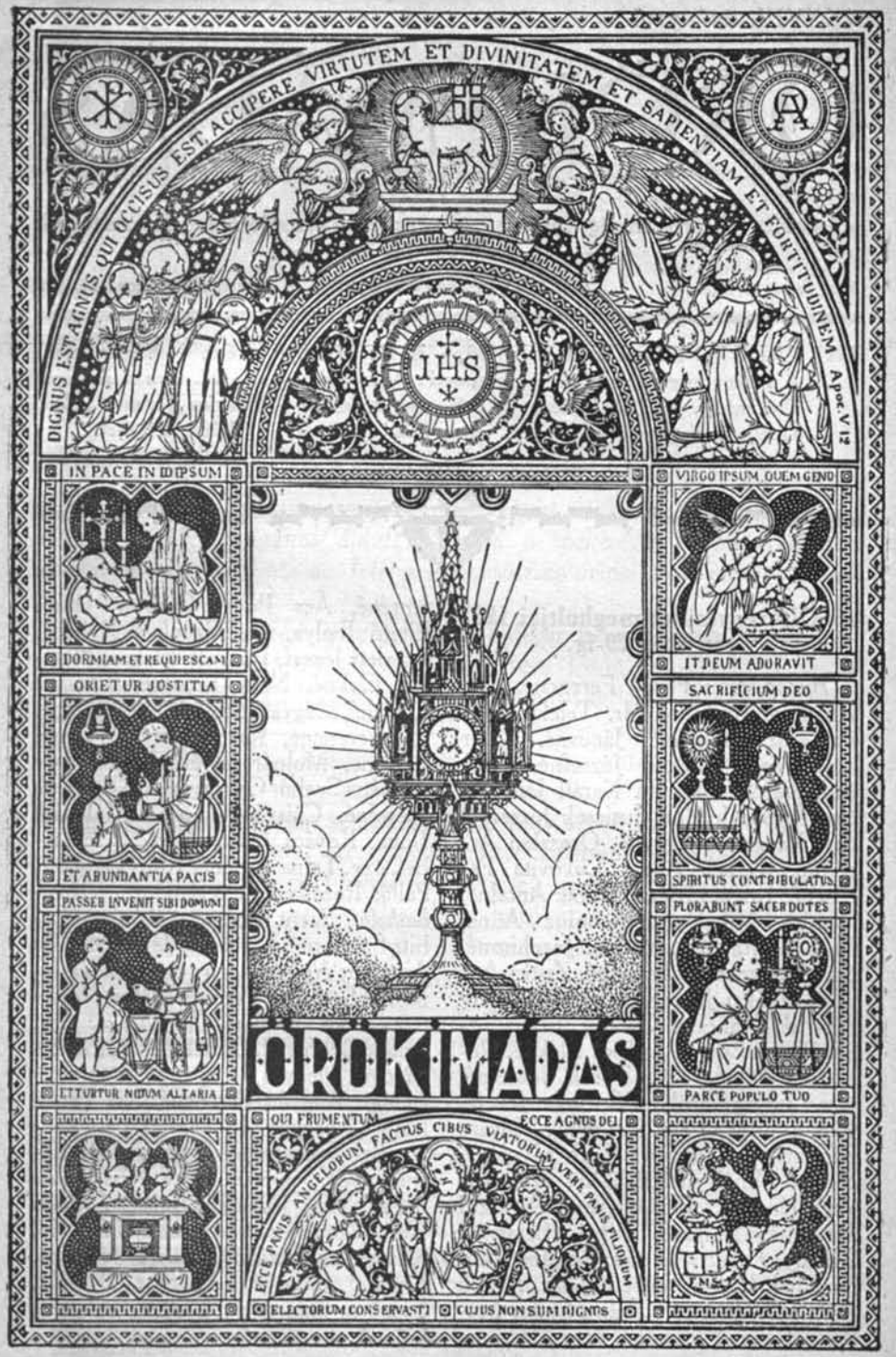

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVIII. évfolyam ✶ 1938 ✶ Január hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** 1938. — **K. B.:** Új év — Új élet. — **Kocsis Lajos:** A szentév megnyitása után. — **Központi:** Az okosság útja. — **M. Gy.:** A restaurált Örökimádás. — **Pápai János dr.:** Szentséglátogatás. — **Volarics Ferenc:** Boldog Gizella, a magyarok első királynéja. — «cg»: Szabin testvér. — **Oltáregyleti élet.**

Az Oltáregyesület megholtjai 1937 december 20-ig.

Budapesten: Forgó Ferencné, özv. Klammer Rudolfné, dr. Teleky Endréné, özv. Kolonits Jánosné, Scher Gusztávné, Hayden Józsefné, Horváth Károly, özv. dr. Karáll Jánosné, özv. Petőcz Jenőné, Juricsek Józsefné, özv. Vargha Györgyné, Oroszlán Árpádné, Tersch Anna, Lukovits Ferencné, Kovács Mária, Lubik Antalné, Mazám Mihályné, Potoniuz Anna, Saári Márta, özv. Verban Joachimné, özv. Visnyovszky Istvánné, Zsitka Antalné, Zsákai Jánosné, vitéz Sándorffy Péterné, Ivancsics György, Elsics Júlia, Pitzek Edéné, Lukács Elekné, Rábóczky Pálné, özv. Török Józsefné, özv. Ludvig Károlyné, Springer Jozefa, Rankó Anna, Lász Károlyné, Kovács Sándorné; *Kőszegen:* Tóth Gyuláné, Simon Mihály; *Felsőgödön:* özv. Kókay Jánosné, Bezák Antalné, Czili Istvánné, Damásdi Pálné, Sztanyák Mihály; *Pápán:* Takács Józsefné, Bíró Józsefné, Erdélyi Józsefné, özv. Marek Antalné, Timmer Katalin, Szűcs Mátyásné, Ványi Józsefné, özv. Mészáros Imréné, Ács Ilona, Csomay János, Éltető Ibolya, özv. Széplaki Jánosné, Szegleti József, Horváth Elekné, Nemsits Elekné, Nagy Lajosné, Trauner Lipótné, Magyar Jánosné, Stier Imréné, Kis Ferencné, Kardos István, Gecse Jánosné, Molnár István, Molnár Istvánné, Szabó Györgyné, Kovárczik Józsefné, Császár Jánosné, Kalapács Ilona, Kovács Anna, Németh Erzsébet, özv. Tama Imréné, Rinp Gyuláné, Pallós Rozália, Kokas Sándorné; *Szombathely:* Szent Ferenc-plébánia: Globits Sándorné, Kisfaludy Józsefné, Kiss Antalné; *Nyíregyháza:* özv. Kádár Jánosné; *Sashalom:* Vincze Mária; *Hédervár:* Soós Emilia; *Galgahévíz:* özv. Antók Györgyné, Ondek Anna; *Vámosmikola:* Megyes István; *Balatonszentgyörgy:* Angyán Ferencné, Kis Teréz, Máté Györgyné, Ifi Mária; *Pestszenterzsébet Szabótelep:* Szenzenstein Lőrinc; *Iván, Sopron m.:* özv. Kiss Jánosné, ifj. Kiss Józsefné; *Rimócz:* Merci Kati, Vanyó Lajosné; *Buda-Ujlak:* id. Kauderer Gusztávné, Szillerer Józsefné, Dorner Jánosné, Andréka Károly, Szentvig Andrásné, Griller Ferencné, Göndör Ferencné.

1938.

Te, a szentségi Úr Jézus magyar földön ünneplendő diadalának áldott újéve, légy üdvöz! Szeretettel fogadunk, örömmel nézünk az arcodba, mert az Eucharisztia fényében ragyog és a szentségi Úr Jézus kegyelmeinek ígéretével biztat: *az Ő országának áldott levegője, a «békeséges Király»-nak nem e világból való békéje s az Istennel egyesültség óriási ereje mind a miénk lehet mostan!*

Sokak elé egészen új világ tárul, amikor most praktikusan is megismerik az Eucharisztiát. A végtelen isteni jóság önpazarló, egyedül neki stílszerű kézmozdulatát érzik a legméltóságosabb Oltáriszentségben adott ajándékban, melyet csak mélységes hálával lehet fogadni (Eucharisztein!). Az Úristen természetéből (szeretet az Isten) annyit érezünk meg itten, hogy azt kell mondanunk, ez az igazi szentségek szentsége! Minden más szentségben is nagyszerű az Úr, de ebben a legfelülmúlhatatlanabb! Itt muszáj életre kelnie, erőre kapnia a leggyengébb embernek is. Orvos és orvosság az Eucharisztia! Biztosan észrevéteti a bajt és csalhatatlanul jól ható orvosságot nyujt Krisztus példájában. Előtte nem marad rejtve semmi, Ötőle nem mehet el betegen senki: az élet Ura reparálja az élet minden apró és nagy fogyatékosságát. Hogy igazán élhessünk az élet forrásával, Önmagát helyezi belénk és öntözi aszavány lelkünket.

Hogy *kell az Úr Jézus a világnak!* Elégedetlenség uralkodik most az embereken. Azok is panaszkodnak, akiknek semmi okuk sincs rá. Nem azért, mert nincs szeretet! Hisz, hála Krisztus evangéliumának, igen sűrűen hajlanak a szenvedők felé a Karitász angyalai. De a szeretet elégtelen betömni azokat a lékeket, melyeket az igazságtalanság ejt az élet hajóján. Nem elég már a mostani életbe csak valami Krisztusból, vagy Krisztustól! A világot csak az egész Krisztus maga gyógyíthatja meg. Meg kell mutatni neki! Elébe kell helyezni, hogy föltekinthessen reá és porba hullhasson Előtte! A nagy igazság-

talanságoknak mind az elviselésére, mind a jóvátételére Ő adhat teljes erővel ható eredményt, biztosító lökést. Igazi békeségszerző, mert egészen tökéletes kiegyenlítést ígér és ad is az egész világnak az abszolút igazságosság mértéke alapján. Az egész világ előtt fog ragyogni a budapesti eucharisztikus világkongresszuson az a programm, melynek Ő a megszemélyesítője. Ha vezető és alattvaló, gazdag és szegény, úr és koldus, tudós és munkás, nevelő és gyermek egyformán Krisztusra hallgat, csodálatos harmónia, igazi béke lesz a világon. Ő boldog Krisztus-ország! Öntudatosan és öntudatlanul mennyien sóvárognak utánad!

És abban a gigászi munkában, melyet az Egyház végez; azon a sok-sok téren, melyen az Egyház dolgozik, milyen erőmassza, mennyi energia használódik el naponta! Milyen méreteket ölt Szentegyházunk aktivitása, a missziókban, az akció katolikában (szakosztályok, egyházközségek, iskolák, kórházak stb.) és a kimondottan lelki téren! Ennek az utánpótlására csak az Úr Jézus képes! Itt csak az Isten mindenható ereje elég! Azért kell hozzákapcsolódnunk, vele egyesülnünk, az Eucharisztia útján. Áldott lehetőség, melyet a végtelen szeretet talált ki és a Mindenhatóság valósított meg! Az eucharisztikus világkongreszusról mindenkinek Krisztussal kell hazamennie! Mindenhová el kell Őt vinnünk az életbe, hogy ne egyedül, hanem Vele éljünk, a legszorosabb egyesülésben: Ő éljen bennünk! Az újév minden napja közelebb visz e nagy fény kigyulladásához és az általa elérhető eredmények teljesedéséhez.

Szent Istvánnal, első apostoli királyunk hithű lelkületével akarunk megjelenni a kongresszuson. Nem is lehetne jobb inspirátorunk Szent Istvánnál, aki a magyart nemcsak névleg, de szellemben is kereszténnyé igyekezett tenni. Az Eucharisztia elé odatérdelt éjszakákon át s templomokat emelve, hirdette az Isten szent fölsége eucharisztikus jelenlétének valóságát. Felesége pedig az új templomok számára miseruhákat hímzett és fehérneműket készíttetett, mintegy előfutárai az Oltáregyesületnek ezek az eucharisztikus lelkek. 1938-ban legyünk méltó utódaikká szent hivatásunkban.

Mátrai Gyula dr.

Félmillió Eucharisztikus jelvényt viselnek már a magyar hívek!

Még eddig sohasem tapasztalt lendülettel folyik a felkészülés az Eucharisztikus Világkongresszusra.

Ötszázezer katolikus testvérünk hordja büszkén, önérzettel és boldogan a hitvalló jelvényt. Lélekben már sokkal több, de anyagi hozzájárulást is nyujtó félmillió tagja van a Kongresszusnak.

ÚJ ÉV — ÚJ ÉLET.

MÉG mindannyian a karácsony szent áhítatának varázslatos melegséggel eltöltő hatása alatt állunk. Még fülünkbe csendül a «Csendes éj» lágy dallama. Még halljuk az angyalkürtökön hozzánk juttatott örök szép karácsonyi éj dalát: Dicsőség mennyben Istennek, békesség földön a jó embernek.

Szeretnénk meghosszabbítani az örömnek szent napjait, de sajnos, nem lehet, mert az idő múlik és mi, vándorok, sietünk a rohanó órák, percek után.

Ilyen örömmel telített lelkülettel éljük le az év utolsó napját. Milyen könnyű ekkor hálát adni a meg nem érdemelt, ránk pazarolt sok kegyelemért. Ez azonban természetes is, mert a kicsi Jézuska személyében az örök Szeretet, Béke, Boldogság tért be hozzánk. De én nem tudom más ember hogyan gondolkodik ezen a napon, nekem mindig az elmúlás jut az eszembe és ez valami olyan nyomasztó érzést lop be a karácsonyi hangulatomba. Szinte mondhatnám, vigasztal az a tudat, hogy másnap újév van és én újra kezdhetem az életem, remélve egy sokkal jobbat mint az előzők voltak, hogy majd a nagy leszámolás utolsó napján ne félelemmel, hanem örömmel tudjam követni a hal hívó szózatát, az új örökkétartó boldog életre.

Új élet . . . Mikor erről elmélkedem, eszembe jut, hogy nem is olyan rég két kongreganista testvéremmel mi is elterveztük szépen magunk között, hogy Isten szent segítségével egy új életet kezdünk. Szerzetesi nehéz életet, melyet a Krisztus szent igája tesz számunkra könnyűvé. Mennyi ki nem mondott nagy vágy égett bennünk Istenünk után, melyet talán csak a szemünkben felcsillanó tiszta szent tűz engedett sejtetni valamit a hozzánk kívül állóknak. Ó, hányszor biztattuk egymást, ne félj testvér, jó az Isten, bizton megsegít és megadja nekünk a kegyelmet ahhoz, hogy a zárda befogadjon minket szent falai közé és ott élve, közel az Úr földi trónjához, a mi életünk egészen el legyen jegyezve az isteni Szeretetnek.

Visszaemlékszem, mennyire izgultunk, mikor az első testvérünk ment orvosi vizsgálatra. Milyen boldogságban volt részünk, mikor az teljesen kielégítő volt és őt fel is vették a szerzetbe. Jött a búcsú . . . és mi elváltunk tőle ezzel: a viszontlátásra bent . . .

Aztán jöttem én. Az arcomra lázrózsákat festett az izgalom, szememben a szentektől kölcsönkért tűz lobogott, végre . . . én is elindulhatok . . . De jaj . . . Nem sikerült. Az isteni Jóság örök tervében az én életem folyása másként volt megírva. Fájt akkor nagyon. Vigasztalt azonban az, majd a másik testvéremnek sikerülni fog, ki helyettem is

beviszi a szent vágyam a zárda oltáron trónoló isteni Jegyes elé. A legnagyobb szomorúságomra azonban őt sem vehették fel egészségi okok miatt. Most már közös volt a fájdalmunk, együtt sírtunk . . . Lelkünkben önkénytelenül is felzokogott a kérdés: Miért? . . . Miért? . . .

Ekkor fájdalmam közepette új hang ütötte meg fülem. Miért?! Ne csüggedj . . . Hiszen te új életet akartál kezdeni. Egy egészen újat, mely tele van az értem viselt nagy, nehéz keresztekkel és szeretet-áldozatokkal. Nézd gyermekem, Én, a te Istened, megajándékoztalak egy új élettel. Igen kicsiny gyermekem, egy egészen újjal, melyben a lemondás dominál oly nagy mértékben, aminőt Én csak kevés embertől kérek. Gyermekem, Én bízom benned, hogy szeretettel fogadod ezt Tőlem és megígéred Nekem, hogy iparkodsz hőssé lenni és az emberek nem fogják látni könnyedet, hogy sajnálkozzanak feletted. Szeretném, ha az új élet küszöbéről új dallal, a lemondás halk zenéjére mosolyogva indulnál el. Igen, mosolyogva . . . Mert vidámságot hintő emberekre van szükségem a világban, kik példájukkal hirdetnek Engem és az Én szeretet-vágyamat az emberszívek után. Gyermekem, úgy-e megteszed és Én, a hatalmas Isten, megígérem neked, hogy jutalmad az égben — ha jól teljesíted e kérésem — ugyanolyan lesz, mint annak a társadnak, aki a szerzetesi életben az én «Angyalkám» lett. Még egyre kérlek, mondd meg a másik testvérednek is, hogy szeretném, ha ebben is, miként a zárda utáni vágyadban, szövetségesed volna.

Én csak hallgattam a lelkem új szavát, mert eleinte szokatlan volt, de most már boldogan ígérem meg. Igen, Jézusom segíts, szívesen megteszem a testvérkémmel együtt. Azóta könnyebb lett az új életem és úgy szeretném sokszor belesúgni kis társam fülébe: Ne félj, csak bátran, mosolyogva előre, hiszen mi akartuk és el is jött a mi új életünk.

K. B.

«**Az Isteni Ige Társasága**» címen most jelent meg egy könyv, mely a kőszegi Szent Imre Missziós Szeminárium és a budatétényi Názáret Misszióház révén nálunk is ismert egyik modern missziós szerzetesrendnek, az Isteni Ige Társaságának küzdelmes keletkezését, gyors fejlődését és mai elterjedtségét mutatja be. Az alig hat évtizedes rendnek ma már az egész világon vannak missziói. Azonkívül a kivándoroltak között fejt ki kiterjedt munkásságot. A könyv bepillantást enged a rend nagyarányú tudományos működésébe is. Egy vázlatos térkép szemlélteti az 5000 rendtagot és 4000 missziósnövendéket számláló rend elterjedtségét. A 22 oldal mélynyomású képmelléklet pedig a rend missziós-telepeit mutatja be szemléletesen. (A könyv ára szép kartonkötésben, offset-nyomású címtáblával 1 P. Kapható: Szent Imre Missziós Szeminárium, Kőszeg.)

A szentév megnyitása után.

(Gondolatok az Oltáregylet tagjai részére.)

A Szentséges Atya bízik magyar püspöki karában, papságában, magyar híveiben, hogy ez a kongresszus és annak megrendezése, levezetése megfelel várakozásainak. *Bízik*, mert Mária országa vagyunk, Szent István népe, örökösége. A Szent Lászlók, a Hunyadi Jánosok, a Rákóczi Ferencek, az Apponyi Albertek, az Eszterházak, a Kassai Vértanuk népe vagyunk és élénken él emlékezetében Szent Imre herceg jubileumi éve. *Bízik*, hogy nem csalódik bennünk és hogy kicsiny hazánk újabb fényt fon az Eucharisztia köré.

Figyel ránk az Ég s a csillagon túlról szemléli az Örök Pásztor, vajjon mi történik itt az Ő dicsőségére; — itt ezen a földrajzilag oly kicsiny ponton, melyet csak az Örökkévaló szeme lát meg, fedez fel a Világmindenség térképén, hol fényévekkel mérik a távolságokat, az Időt, de akinél minden parányt számontartanak és lemérnek, vajjon jónak, igaznak vagy pedig könnyűnek találtatik-e. Most *próbára tesznek*, leckét adnak fel, vizsgálatot kell tennünk s a jóságos Mester lesz a Bíránk ebben is.

Megrendítő emberi szempontból is, mert felfigyel majd ránk a világ s amit politika, diplomácia el nem tud érni, Kelet és Nyugat, Észak és Dél rendez itt csodás találkozót a Fehér Ostya hódolatában. Belekerülünk a földkerekség népmilliói érdeklődésének középpontjába, amikor az Oltáriszentség szeretetének jegyében, a katolikus Egyház iránti hűségben, az igazi Testvériség, Egyenlőség, Emberszeretet zászlója alatt köszöntjük azokat, kiket hívunk, várunk s akik felkeresnek minket.

A megcsonkított trianoni Magyarország áll az Emberiség elé s úgy kell odaállania, hogy a megbecsülés, a tisztelet, a szeretet emlékével vigyék el mindenüvé a magyar nemzet hitét, buzgóságát, barátságát, vendégszeretetét. Talán segít az Úr ezzel is rajtunk, ha kegyesen elnéz bűneink sokaságán.

Készüljünk a Szentév nagy napjaira! *Az első készület szóljon az Oltáregylet tagjainak, mint az Úr elit-gárdájának.* S itt a szív, a lélek felajánlását, a szeretet felfokozását értem az Eucharisztia iránt. Magamévá akarom tenni Jézus ügyét, hogy az nagy, dicsőséges, fényességes legyen, örömet hozzon számára. Ez történjék bensőmben. Ez Előkészületi Évben sokszor áldozom, hogy megőrizzem és élvezzem a tiszta lélek szépségét s így unióban legyek a Mesterrel. A Fehér Ostya Királya közelében csak fehér lélekkel szabad mennem, az Ő ügyét csak fehér lélekkel vihetem, képviselhetem. Csak ez a lélek tud lelkesedni és lelkesíteni. Sok munka sikertelenségének titka itt van. Prohászka írja valahol, szinte rémképeket fest: rombadőlt oltárok . . . körülöttük fekete baglyok huhognak . . . a szent áldozat, — a sanctum sacrificium — megszentségtelenítése . . . az Angyali Kenyér szentségtörő vétele . . . napszámosok, kik bérért dolgoznak . . . Pédig mikor ezt leírta a nagy püspök, a Magasságok felé szárnyalt a lelke! Félt, mint az Egyház, mely engesztelést ad Jézus Szívének alázatos esdeklésében, «főleg azokért a bántalmakért, melyekkel az Urat főleg az Oltáriszentségben illetik». A papi zsolozsmának annyira szép és lélekbemarkoló az esti imája: «Te lucis ante terminum . . .», «mielőtt a Nap nyugovóra tér . . .», milyen volt a munka, a befutott Tér, az elfutott Idő . . . Sok oltáregyleti tag lanyhaságának, munkája meddőségének rejtélye itt van! A lélekben hiba van, feketeség van, nem él Krisztus testéből Krisztusért. A jó Mester a jövőbe látott s azért kiáltotta hangosan: «Ha nem eszitek az Emberfia testét — Élet nem lesz bennetek!»

Tehát megújulás a lélekben! A nagy szellemek ereje, az Egyház fénylő csillagainak, szentjeinek intenzitása az Eucharisztiából fakadt. Gondoljunk Prohászkára! A theológia beszél «külső kegyelemről, mert hat a lélekre nemcsak Isten, hanem a környezet, a vidék, egy jó könyv stb. Prohászkát misézni, prédikálni, áldoztatni látni — ez külső kegyelem volt. Hogy égett, izzott ez az ember! És vonzott, magával ragadott másokat! De ezt mind az Eucharisztia csodálatos szeretetének köszönhette, — annak a finom, gyengéd szeretetnek, mellyel csókját nyomta még az esztergomi szeminárium kis kápolnájának ajtajára is; — ez volt a búcsúzó az Oltáriszentség Jézusától, mielőtt pihenni tért.

A másik előkészület szóljon másoknak. *Előkészítek sokakat az Úr megismerésére, fogadására.* Ez nekem, oltáregyleti tagnak, legyen örömteli fenséges célkitűzésem. Biztasson e hivatásban ismét csak az Úr: Tüzet jöttem bocsátani a földre s akarom, hogy égjen.» Érezzem a hiányt, hogy sokakban nem ég az Eucharisztia tüze. Annyi emberrel érintkezem, kerül az utamba. Jusson eszembe, hogy nekem is «lámpást adott kezembe az Úr!» Felvilágosítani, tüzet gyújtani akarok a szívekben. Hányan nem ismerik az Oltáriszentség titkát. A vallásnélküli, ha éppen nem is hitetlen életnek oka sok felebarátomban éppen ez: nem is ismerik a katolikus tant az Eucharisztiáról, tehát nem is élnek belőle. Gondoljam meg, milyen jó nekem katolikusnak lennem. Mit nyujt híveinek ez a szent, apostoli Egyház! Ő az «Úrtól vette», mondja már Szent Pál is, s azért őrzi, megsokasítja fehér ostyáiban az Eucharisztiát, s azután nekünk adja. Mondjuk el, hogy mennyire vár itt mindenkit Jézus, aki bűnbánatra hív, mert elfelejt mindent s «kitágul a Szíve» s hozzánk jön. Hívjuk fel a figyelmet arra is, hogy mennyi diadalútja volt már a Szentségi Jézusnak: Manilla, Buenos Aires, Dublin . . . a világ annyi táján! A kétezer év előtti Jézus van az Oltáriszentségben, aki beszélt Péterrel, Nikodémussal, Zakeussal; — hozzám is van szava! Úgy teszek én is, mint a Mester: beszélek, felvilágosítok, lelkesítek ott, ahol alkalom adódik. Az alkalmas pillanatot kihasználom. A többit az Úr kegyelmére bízom.

E gondolatok közepette sok minden viharzik át az ember lelkén. Az Eucharisztia villanó fénye a Multba mutat s világossá tesz sokat, mindent nekünk, szegény magyaroknak. Az első Szent Király alakja félelmetesen naggyá nő. Megnyilnak előttünk törvénykönyvének csukott lapjai. Ó, de régen nyitottuk fel azokat! Újra olvassuk fiához, Szent Imréhez írt bölcs Intelmeit. Úgy sugárzik most felénk minden szó, minden betű. Lelkünkbe égetnek szavai. Mennyit tettünk és mennyit nem tettünk meg! Mennyire más lenne az élet itt a szőke Duna partján, ezen a megszentelt földön, ha a Szent Király hitét úgy őriztük volna meg, olyan félőn, drágán, mint ahogy arra kért minket, — az ő magyarjait. Szétdarabolt ország . . . megcsonkított nép . . . elszakadt testvérek . . . árva magyarok . . .

Talán segít az Ég! Talán Isten jóságos kezének útmutatása ez az Eucharisztikus Év . . . Talán fel akar emelni . . . újra naggyá tenni . . . Talán érdemszerző időt akar ezzel ajándékozni . . . Mintha mondaná: ez az egyetlen út a feltámadáshoz. Mintha az Eucharisztia fenségesen szép fehér színét akarná megmutatni újból, biztatón. Mert nekünk, magyaroknak, nem maradt már más, mint hinni, bízni és reménykedni. De ez a hit biztos, — ez a remény szebb jövőt igérő, mert itt is örökké igaz marad Nagy Konstantinnak az égre írt Mementója — s csakis ez az igaz —: In hoc signo vinces! E jelben győzni fogsz!

Tahitótfalu. *Kocsis Lajos.*

IMASZÁNDÉKUNK

AZ OKOSSÁG ÚTJA

Melyik az? Amelyik hazavezet az égbe!

Furcsa, hogy amikor Budapestre akarunk menni, sohasem indulunk Moszkva felé, s amikor az égbe igyekszünk — fel kell ezt tételeznünk minden józan emberről — egy cseppet sem törődünk az útiránnyal, csak úgy találomra bolyongunk és sokszor éppen a kárhozat szájában vesszük észre, hogy nem az okosság útja volt az, amelyen jártunk.

Az év elején vagyunk. Nem kell-e az újév küszöbén okosan szétnéznünk, hogy melyik út vezet az égbe! Nem kell-e az Úrhoz fohászkodnunk: «*Mutasd meg Uram utaidat és taníts meg ösvényeidre!*» Nem kell-e nagyon komolyan számba vennünk, hogy nekünk ez év esetleg utolsó is lehet az életünkben! S ha nem is utolsó, de az okosság útjára lépésnek tizenkettedik órája, mert «most vagy soha!» Ebben az évben «nagy világosságunk támadt!» A legkisebb falu szegény templomából is mérhetetlen fénnyel világít az Eucharisztia. «*Én vagyok az út, igazság, élet, — aki Énbennem jár, nem jár sötétben!*»

Lehet-e hát más utat választanunk, mint amelyre az Úr világít reá? Okosan nem! Az evangéliumi hasonlat is — a kellemes széles útról és a Krisztus-követés szoros, meredek ösvényéről — arra ösztökél, hogy okosan válasszunk: szívesen legyünk Krisztus követői, ha fárasztó is és áldozatos is az út, mert ez biztosan a mennyországba torkollik. Biztosan hazavisz az égbe! Ez az út az okosság útja!

S az okosság útjának egyénenkint sokféle változata van: Egyikünk számára az alázatosság útja; a másikunknak viszont az áldozatosság útja; a harmadiknak a szeretetet önmagát feláldozó, folyton másokért tevékenykedő életútja. Így sorolhatnánk fel a legkülönbözőbb lelki igényeknek megfelelően azt, amit az okosság egyénenkint kinek-kinek parancsol.

Az Oltáregyesület tagjai is nézzenek nyílt szemmel a szentségi Úr Jézus által megvilágított újesztendőbe! Ha úgy érzik, hogy rajta vannak az okosság útján, kötelezzék le magukat még erősebb elhatározással az Úr Jézushoz való hűségre! Ha pedig észreveszik, hogy van mit javítani, van mit tökéletesíteni, szívesen vegyék munkába a megmunkálandó útszakaszt. Imádási órájukon egészen őszintén nézzék meg magukat az Úr szemében és ne feledjék el, amit e tiszta tükörben látnak. Ha önmagunk szénája rendben van, ne mulasszuk el e lelkiállapotot kívánni másnak is. S ha kívánjuk, imádkozzunk is érte. Az imádság a legnagyobb hatalom: csodákat hoz létre! Mózes imájára megállott a világ gépezete, hosszabb lett a nap, a választott nép győztesen fejezhette be harcát, Szent Gergelynek szótfogadott a hegy és folyó, a kis Organ Nelli kérésére táncra perdült a prágai kis Jézus-szobor, buzgó anyai könyörgés (Szent Monika könnyes imája) a bűnösből nagy szentet szerzett Szent Ágostonban az Anyaszentegyháznak stb.

Imádkozzunk azért, hogy az Eucharisztia fényében minél több ember megtalálja az okosság útját, és le ne térjen róla többé soha! Az 1938-ik év legyen mindenki számára igazán szentév, a világító torony, melynek fényénél egykor hazaérkezik az égbe.

TELJES BÚCSÚK:

Január 6-án, 7-én, az engesztelő kilenceden, az oltáregyesületi imádási óránk és az oltáregyesületi közös ájtatosság napján, az Oltáregyesületbe való beiratkozásunk évfordulóján.

* * *

Az ünnepélyes engesztelő kilencedünk január 8—16-ig lesz az Örökimádás-templomban. *Központi.*

A restaurált Örökimádás.

Megifjodtan, szépséges ékességeinek ragyogó pompájában ívelődik már a szentségi Jézus trónja fölé, az Ő örök imádásának temploma. A zajos Üllői-úton patinás külsejével a férfikor energiáinak sokoldalú tevékenységre alkalmasságát szimbolizálja, belső ornamentikája pedig a szeretet melegének dédelgető gyengédségét árasztja az Úr földi trónja elé. Úgy örülnek neki a hívek. Annyi türelemgyakorlat után igazán édes vigasztalás! Olyan sok és nagy áldozathozatalnak gyönyörű gyümölcse érett meg benne és ajánlja az Úrnak kellemeit mintegy folyton hirdetvén: Szentségi Úr Jézus itt szeretnek Téged! Mert az Örökimádás igazán szebb, mint valaha! Az első festés alapozatlanul, a hosszabbított habarcs nyers színére került és bizonyos rideg tónust adott az egész templomnak. Most az alapszín lágyabb jellege melegebbé teszi az egész templomot. A színek kompozíciója pompás; az ívek találkozásánál alkalmazott művészi «kötés» aranykarikás «erőfoglalat»-ban örömujjongást vált ki belőlünk. Az aranyozás mind 22 karátos lemezzel történt, tiszta csillogású és tartósnak ígérkezik. Ducco aranyozással frissítettük fel az összes csillárokat, valódi aranyozással a szentségi trón gyertyatartóit és a tabernákulumot. A falat köröskörül két méter magasan duccózással tettük üvegsimává és moshatóvá, anélkül, hogy bántóan elütne vagy olajosan fénylene. Egész festésünk szervetlen festékanyaggal történt s így tartósságát remélhetjük.

A munkások ismételten kifejezték csodálkozásukat afölött, hogy milyen masszívan van építve e templom. Az ívek közötti hosszabbított habarcstöltés valóságos kőöntvényszerű kompakt egészet alkot. Úgy örültünk ennek a megállapításnak, a mostani — szegénység parancsolta — építkezésekkel szemben.

A festés mellett megtisztíttattuk az oltárokat, a szószéket. A karzatok és a földszinti egyik kis oldalkórus csúnya cementes fűrészpor «padlózata» helyébe gyönyörű carrarit lapokat rakattunk, amelyek a templomi terraszóval teljes harmóniában vannak.

Örömünk csilingelő hangját túlszárnyalja a hála orgonahangja: mert Te Deum laudamus — «Isten Téged dícsérünk» azért, hogy megvan! Hogy már kész! Hogy ilyen szép és hogy a Tied és a mienk közösen! Ennek az orgonának sok sípja hirdesse a jótevők felé is hálás köszönetünket, amely — most teljes joggal mondhatjuk — az Úr Jézusé is! De köszönetet mondunk a Papp és Richter cégnek, kitűnő munkavezetőjének és kedves munkásainak, akik lélekkel, nagy szakértelemmel és ami a fő — a szent helyhez annyira méltó magatartással dolgoztak, hogy teljesítményük és viselkedésük iránt a legnagyobb elismerést és e helyen való megörökítést nagyon is megérdemli. Isten áldja meg mindnyájukat!

M. Gy.

Szentséglátogatás.

Édesanya: Imádva köszöntlek, édes Jézusom . . . Szeretek Hozzád jönni. Előtted leborulni, én Istenem, én mindenem.

Jézus: Jól van, leányom. Örülök, hogy eljöttél. Ezzel is bizonyságot tettél arról, hogy szeretsz engem. Szíved kedvesebb nekem, mint az öröklámpa.

Édesanya: Uram, jó nekem itt lenni. Nehezen szabadulok hazulról, mert sok a munka és a gond, de utólag még sohasem bántam meg a Nálad töltött

időt; az aggodalmak itt lecsillapultak, nyugodtan néztem a jövőbe, derűs lett a lelkem, kedvesebb tudtam lenni mindenkihez. Napfényt vittem haza.

Jézus: Az anyák adorációja különösen kedves nekem. Ti tápláljátok a picinyeket édes anyatejjel, tí főztök, ti viszitek a szükségeseket a boltból; akarom, hogy ti vigyétek az én áldásomat is a családnak.

Édesanya: Uram, szabad előhoznom szeretteimet? . . . Mivel meg akarod őket áldani, legyen szabad mindegyik számára azt kérni, amire leginkább szükség van . . . Nagyfiamnak azt, hogy a társaság el ne rontsa; nagylányomnak azt, hogy mélyen vallásos legyen; az iskolásoknak azt, hogy Téged megszeressenek, a picinek pedig azt, hogy növekedjék okosságban és kedvességben Isten és emberek előtt. Utoljára hagytam az uramat; sok kegyelmet kérek az ő számára: erőt, egészséget és főként, Jézusom, a Te nevelőatyád erényeit. Legyen köztünk szeretet, békesség . . . Szabad, Uram, megemlíteni bajainkat? . . .

Jézus: Teljes bizalommal, gyermekem. Azért vagyok itt, hogy hozzám jöjjön mind, aki fáradt és terhek alatt roskadozik, és megenyhítsem őket.

Édesanya: Uram Jézusom, végtelenül jó vagy. Szeretnék nagyon hálás lenni s Neked igen sok örömet szerezni.

Jézus: Ha igazán nagy örömöt akarsz nekem szerezni, légy jó őrzőangyala családodnak, így leszel legjobb feleség és édesanya.

Édesanya: Édes Jézusom, sohsem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, azért mély alázattal és csakis a Te kegyes jóságodban bízva kérlek, hogy mielőtt még távoznék e szent helyről, térj be lelkileg szivembe, töltsd be kegyelmeddel és engedd, hogy holnap reggel szent áhítattal vegyelek magamhoz.

Jézus: Menj most, drága leányom, áldásommal gazdagon. De máskor hozd el gyermekeidet is; tudod, hogy midőn a földön jártam, mily szeretettel öleltem magamhoz a kicsinyeket. Férjedet is várom. A viszontlátásra!

Pápai János dr.

Boldog Gizella, a magyarok első királynéja.

Első királyunk családjában mindenki szent volt. Szent István király felesége és Szent Imre herceg édesanyja: Boldog Gizella volt.

Boldog Gizella 980 körül született Regensburgban. Atyja: Henrik bajor herceg, anyja: Gizella burgundi hercegnő volt. Testvérbátyja volt II. Henrik német császár, akit szintén szentté avattak.

Boldog Gizella a gandersheimi apácák kolostorában nevelődött, mert maga is apáca szeretett volna lenni. 996-ban azután követség érkezett Géza magyar fejedelemtől, aki fia, István herceg számára feleségül kérte Gizella hercegnőt. Gizella hercegnő azzal a szándékkal lett Szent István felesége, hogy férjének apostoli munkájában a legnagyobb segítségére lesz.

Mikor Szent István a lázadó pogányok ellen a csatába ment, Boldog Gizella királyné minden idejét a templomban töltötte és könyörgött Isten segítségéért. Mikor Szent István templomot építtetett, akkor ő volt az, aki a templomot a szükséges dolgokkal felszerelte. A királyi palotába összegyüjtötte a főnemes magyarok leányait és ő maga tervezett, hímzett és rajzolt velük és így készítette el a szebbnél-szebb egyházi ruhákat. Az a koronázó palást, amelyben még ma is a magyar királyokat koronázzák, nem más, mint a székesfehérvári Boldogasszony-templomnak készített miseruha. A bécsi múzeumban is őriznek egy miseruhát, amelyet szintén Boldog Gizella hímezett. A régi krónikák elmondják, hogyan látogatta az ország templomait, mindenütt megvizsgálva, hogy megvan-e minden, ami a templomba kell.

Az ő térítő munkája a pogány magyarok között a példás szent élete volt. A jó Isten nagy megpróbáltatásokat engedett meg életében: meghalt szemefénye, az ifjú Szent Imre herceg és hét évre rá férje: Szent István király. Mindkét csapást hősies keresztény lélekkel viselte el, megnyugodva az Isten akaratában.

Férje halála után a veszprémi apácák kolostorába vonult vissza és Veszprém szegényeinek és árváinak lett pártfogó édesanyja. 1045-ben azután visszatért Németországba és a passaui apácák kolostorában élt mint egyszerű apáca. 1095-ig élt itt, amikor is 115 éves korában magához hívta az Úr Jézus, hogy megadja neki a példás, szent élettel megérdemelt mennyei koronát. *Volarics Ferenc.*

A gyermekek korai szentáldozásának szorgalmazását is programmba vette az Eucharisztikus Világkongresszust előkészítő bizottság. Ennek útját egyengeti **dr. Petró József** egri spirituális szerkesztésében, a *Szent István-Társulat* kiadásában megjelent kitűnő munka: *A gyermekek korai szentáldozása*, amelyhez **Szmercsányi Lajos** egri érsek, pápai trónálló írt előszót. Ajánljuk az Eucharisztia szent ügyéért dolgozóknak!

A Hősök-terén épülő hatalmas művészi oltár költségeit a jelvények árából biztosítjuk.

Ne legyen egy katolikus sem az országban, aki el nem mondhatja magáról: *Én is adtam egy téglát az Oltáriszentség díszoltárához!*

Mindenki, aki már megszerezte a jelvényt, gondoskodjék arról, hogy még két jelvényt helyezzen el ismerőseinél.

A legszegényebbeknek is szerezzék meg az Eucharisztikus jelvényt a tehetősebbek! A megrendelés sürgős, mert a gyártás időbe kerül. Megrendelhető: a Kongresszusi Irodában Budapest, IV., Ferenciek-tere 7. Postacím: Budapest, IV. Postafiók 100.

SZABIN TESTVÉRRŐL.*

Isten irgalma valóban csodálatos. Ezt az irgalmat mindenki élvezi, de természetesen csak annak mutatkozik meg, aki szívvel, türelemmel és kitartással van hozzá; aki a tudós becsületességével és következetes bizakodásával szemmel tartja a körülötte élőket s azok életét. Az ilyen szorgos figyelő egy-kettő megtalálja ebben az életben is az égi jeleket, sőt az égi jelenségeket is fel bírja fedezni. Rómában kb. 40 boldoggá-, illetve szenttéavatási per van folyamatban. Ezek a «boldogok» nem elavult «régiségek», hanem úgyszólván kortársaink. Küzdő, dolgozó, verítékező tegnapi nők és férfiak; 12 évtől felfelé; írni-olvasni alig tudóktól a tudósig, szóval, ha jól megnézzük az égi kitüntetésre felsorakozottakat, akkor örömmel kiáltunk fel, mert így együtt olyanok, mint egy korunkról készült hű keresztmetszet. Bárki találhat közöttük a maga számára példaképet. Mi, kik boldog örömmel szegődtünk el az eucharisztikus *Jézushoz*, egyelőre földi szolgálatra, megvidámodva fedezünk fel közöttük egy egyszerű, magyar ferencrendi barátot, aki nemrég ment ki a kínai misszióba; nemrég halt meg, de életadatai, valamint az életével kapcsolatos jelenségek már 1934-ben felterjesztésre készen állottak könyv alakjában is megjelentek.

Bennünket közelebbről is érdekel ez a ferences Testvér, mert nagyon szerette az eucharisztikus *Jézust* s így nekünk kettőzötten rokonunk. Méghozzá áldott rokon, hiszen az ő szeretetét már megmérte Krisztus és a jelekből ítélve — *kitüntetésre méltónak találja!* . . .

Ismerkedjünk meg a modern idők «*Pascal*»-jával; a magyar «*Paskál*»-lal! . . .

* * *

1895 farsangjának idején egy kis szabolcsmegyei szegény falucskában, kopott vándorféle ember állított be a falubeli nagyon szegény kőművesékhez. A gazda valahol borozgatott. A felesége áldott-állapotban vajúdott. A kamraszobában az após feküdt súlyos betegen. A vándor melegedni akart és szállást kért egy éjtszakára. A vajúdó asszony csak a melegedést engedte meg neki, aki hálából beszédbe kezdett s különös dolgokat «jósolt» a vajúdónak. Azt mondotta, hogy ő *Isten* nevében jár, majd *Kapisztrán Szent Jánost* emlegette; a születést harmadnapra jelezte, gyötrelem nélkül! . . . Megmondotta, hogy «aki» jön, *fiú* lesz s hívják «*János*»-nak. És minden így is történt. A vándorféle nem hazudott! . . . Valóban az *Isten* küldötte. Jánost

* Életadatai és az idézetek: *P. Oslay Oswald O. F. M.: «A szeretet-Isten hőse»* című könyvéből valók. (Kapisztrán-nyomda, Vác. Ára 3 P.)

18 éves korában tényleg felvették szerzetesnek, mégpedig a Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartományba. Igy lett *Scheibel János*-ból : *Szabin-testvér!* . . . Innen, a világháború alatt, katonának kellett bevonulnia és lelke nagy gazdagodására, 1915—1918-ig szakácskodott és apostolkodott ott, ahol az emberekhez egyformán közel volt az Isten és a bűn is ! . . . Leszerelése után, boldog örömmel öltözött be újra Szent Ferenc áldott ruhájába. Itt is újra csak szakács lett, de a legjavából. Példaadóan megszentelte ezt az egyszerű munkát is. Hivatalos koldulásai alatt valósággal hitbelileg felerősítette az útjába kerülő községek lakóit. Kérni ment, de vitt is ! . . . Testnekvalókat kapott, de ő — királyi módon — léleknekvalókkal fizetett. Nem zsugoriskodott. Éjtszakai imaelmélkedései alatt a *Szeretet-Isten* bőkezű volt vele s úgy tartotta, hogy ő sem tehet másként. Jóságos lelkiszegény akart lenni. Százak lelkét mentette meg. És nemcsak úgy, éppen hogy ! . . . P. *Oslay* Oswald O. F. M. által fáradságos munkával összegyüjtött hálalevelek a modern elmélkedő-hitélet magassabb lelkiiskoláját jártaktól valók. Igazi elmélyült eucharisztikus szellemmel tudta megtölteni *Szabin testvér* a megfáradtakat és megterhelteket. Mindenkihez utat talált. Vagy szavak, vagy tettek által. Mindössze 36 évet élt. Ezalatt a nagyon rövid idő alatt jézusos tettei, hitbuzgósága és erényei úgy megsokasodtak és olyan időállókká váltak, hogy túlélték őt. Álmai szerinti missziós életet, tulajdonképpen *csak halála után kezdhetett élni!* . . . Míg élt, egyszerre csak egy helyen lehetett, de szent életének jutalmául most már nagy titkok őrzője, nagy lehetőségek eszköze. Reflektor a legfelségesebb és legméltóságosabb Úr Jézus kezében, akit az «*Ostyai Jézus*» — ahogy boldog szomjjal ő nevezte — maga is meglátogatott. Ezt így mondta el «benső bizalommal» egyik szerzetes társának :

«Testvér ! Mikor tífuszos beteg voltam, egy este abban az időben, mikor az esti szentséglátogatásokat szoktam végezni, igen nagyon elfogott a vágy az Úr Jézus iránt és nagyon szerettem volna elmenni a templomba, hogy Őt imádjam. De a nagybetegség miatt nem bírtam magammal s így nem tudtam az ágyból felkelni és adorálni menni. Ekkor mélyen panaszkodtam, talán zúgolódtam : Istenem, Istenem, miértis adsz nekem ilyen betegséget, hogy miatta nem kereshetlek föl a legméltóságosabb Oltáriszentségben ! . . . Uram, Te tudod, mennyire szeretlek. Miért nem engeded meg nekem, hogy trónusod előtt imádhassalak? . . . Ahogy így panaszkodom, egyszerre csak arra lettem figyelmes, hogy az ajtó nyílásain keresztül fény szűrődik a szobába. Nem tudtam elgondolni, hogy mi is lehet az? Villany a közelben nincsen. A testvérek pedig pihennek . . . Közben a fény mindig jobban és jobban terjedt és a szobám mindig világosabbá lett. Nem tudtam még akkor sem elgondolni, milyen fény lehet az? . . . Még olyant nem láttam . . . A fény egyszerre csak betölti egész szobácskámat és amint belenéztem a nagy fényességbe, a fényességben hófehér Ostyát láttam lebegni . . . Az Úr Jézus egyszerre csak az ágyam melleti széken foglalt helyet és akkor beszélgethettem a jó Jézussal . . . Hosszan beszélgettünk !»

* * *

Szabin testvér alig néhány elemit végzett, majd kőműves tanonc lett, annak rendje s módja szerint felszabadult, kenyeret keresett apja nyomorgó kis családjának, aztán nagy harcok árán szerzetes lett, ott pap akart lenni ; minden vágya volt a tanulás, a felszenteltkezű élet, Jézus oltári szolgálata, de erről a forró vágyáról egy haldokló teológus javára lemondott és az Úr Jézus elfogadta áldozatát. Hiszen a legnagyobbat adta, a *Célt* adta vissza Jézusnak ! . . .

Idézzünk egy-két szemelvényt *Szabin testvér* leveleiből, naplótöredékeiből, hogy így is *megérezzük* az «*Ostyai Jézus*» különleges irgalmát és gondoskodó szeretetét.

«Tekintsetek lelketekre; legyetek igazak és szentek! Legyetek vértanuk! Haljatok meg inkább még ma, mint a jó, a tökéletes, az igazságos, az irgalmas, a kegyes, a mindenható szent Istent a legparányibb bűnnel megbántsátok! . . . Szivesebben megyek haza Hozzátok, mint koldusokhoz, mint igazságtalan úton szerzet birtokosokhoz . . . *Ó, szent szegénység, amelynek birtokosa vagyok, te vagy az én egyedüli örömöm!* . . . Mondd meg a mi drága jó anyánknak : sok keresztet, sok szenvedés-poharat ürítsen ki! De a jutalmát még nem sejti; pedig meg fogja kapni! Akkor örömujjongásaiban felkiált majd: szent az Isten, szent az Isten! — Szenvedés, ó, boldog szenvedés! Honnan érdemeltük ezt az Úrtól, hogy Vele együtt szenvedhetünk! Érdemről szó sem lehet! Ez kegyelem és irgalom! Megkönyörült rajtunk az Úr! — Kedves jó Szüleim! Adjatok hálát Istennek éjjel-nappal, mert szent az Isten és irgalmas! — Nincs kezem, mely leírná irgalmát, nincs nyelvem, amelyen elmondhatnám, nincs szavam, nincs kifejezésem, semmim, semmim nincsen . . . Egyedül csak szívem van, mely ég . . . ég! Ég a szeretettől Isten után!»

* * *

«Nagyobb örömet semmivel sem okozhattak volna, mint a szenvedéssel! Ez a legmagasztosabb a Földön! Hasonlóvá teszi az embert a Szentcsaládhoz, az Úr Jézushoz, kinek egész élete nem volt más, mint szenvedés! . . .»

* * *

«Kedves soraikat mindenkor örömmel veszem és azokat rendesen közlöm Szűzanyánkkal, Szent Fiával.»

* * *

«Kedves Anyám! Fájó, vérző, szenvedő és aggódó szívét vigye a szentségi Jézus elé és kérje bizalmasan, adjon más szívet; békét, nyugalmat, örömet és tökéletes szeretetet: érző szivet! Nála mindent, mindent megtalálhat, amit emberi elme felfogni képes!»

* * *

«Valóban jelen van az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Szive erősen ver, szeretete vonz, részvéte a bűnösök iránt fájdalmat kölcsönöz. Vele érzek én is, vele szenvedek én is, hiszen bennem van; s ami jó bennem van, az Tőle van; és mindent Általa, szent kegyelmével teszek meg! A hallgatást gyakorlom.»

* * *

«Ime édes Jézusom, ma lemondok minden vágyról és rendetlen vonzalmakról, melyek eddig gyötörtek a lelkiéletben. A Te szent kegyelmedből, lemondok a tudományról, a kitüntetésről, az áldozárságról, a misszióssságról, az emberekről, a testvérekről és minden egyéb dolgokról, ami engem illet... Itt vagy az én szívemben!»

* * *

«Helyes, isteni Mesterem, ha Te vagy a művészek-művésze, úgy értem, hogy nekem is művésznek kell lennem, ha bár előttem egészen *idegen ez az elnevezés*. Te vagy az élet bölcsessége. *Hiszem*, hogy kialakítasz, megváltoztatsz, átformálsz egészen. Más kötelességem nem lesz, mint Néked pontosan engedelmeskedni. Ó, édes Mesterem, tudod, hogy a Te dicsőségedért kész vagyok mindent elszenvedni és mindenkor meghalni. A Te példád pedig buzdít arra, hogy a lelkek üdvéért éljek ezután. Erre pedig kényszerít engem az igazság. Az igazság pedig Te vagy!»

* * *

«Ma és mindenkor a titkaidat, amit velem közöltél, senkivel sem fogom közölni. Szabadidőben gondolataimat a Szűz Anyával, Őrzőangyalommal és a Te szenteiddel fogom megosztani. Jó testvéreimmel való érintkezésben óvatos leszek és csak arról fogok beszélni s csak annyit, amennyit Te akarsz, — amire Te indítani fogod őket, amit kívánnak tőlem.»

* * *

«...Eddig hízelgett és tetszett nekem az emberek szeretete, de csakhamar megfeledkeztek rólam. Hitegetéseimmel botrányára voltam testvéreimnek. Igérem, ezentúl ez nem történik meg. A világ szemben szeret, valóban pedig kinevet. Annál forróbb a Hozzádvaló ragaszkodásom. Nem, nem szerethet és nem szeret engem kívüled senki!»

* * *

«Megértettem az Istent, akinek *gondviselő akarata egészen kielégít*. Tudom, szeretnének a szószéken látni, az Isten igéjét hirdetve, — az oltáron szentmiseáldozatot bemutatva, a papi méltóságban látni, de ez mind a mi akaratunk, az Istené más, tehát hódoljunk neki! Legyen meg a Te akaratod! Sokkal szerencsésebb és boldogabb vagyok, ha a szent Evangélium tanácsait követhetem, mint ha csak hirdethetném. Nagyobb az: *engedelmesség áldozatává lenni, mint áldozatot bemutatni!* ...Édes jó szüleim, *ezt nevezzük szeretetnek*, mégpedig élő szeretetnek, amely cselekedetekben nyilvánul meg. Szeretni mindenkit és mindent, kivétel nélkül az Istenben! Ez a legnagyobb boldogság a földön. Áldozat nélkül nincs szeretet! A szeretet nem boldogít s ki nem elégít, ha nem járulok hozzá teljesen magam is. Ezzel nem akarom azt mondani, hogy nem leszek pap, mert igenis amennyiben tehetem, ami tőlem függ, mindenütt jót teszek! A papi méltóság, *az egyházirend szentsége isteni hatalom és Ő annak adja, akinek akarja!* Az szent, nem emberi!... Félelembe ejt az a gondolat: *Papnak lenni!...*»

* * *

«A világi emberekben jótevőimet szemlélem, mert ők megengedték és alkalmat nyujtottak arra, hogy Neked éljek egészen. Elzártak maguktól s mintegy égő áldozatot küldtek oltárod mellé, *míg elég a testem*, ahonnan lelkem felszálljon a Te dicső trónod elé, hogy ott *állandóan könyörögjek érettük!*»

* * *

«Most van a szegények, az elhagyatottak, az árvák ünnepe, ehhez a gazdagoknak semmi közük! Kegyelmet hozott Isten a földre, békét és szeretetet! A békességet mindenki önmagában keresse; ha elvesztette, követelje Isten helyettesénél, a földön ítélő bírónál a gyóntatószékben és ismét boldog lesz! Nincs szenvedés, nincs fájdalom, csak bűn! Nincs öröm, nincs boldogság, egyedül az Isten! Nem szabad mást nézni, hogy az mit csinál, hogyan dolgozik, mint gondolkozik. *Isten és én, ez elég!* Isten az embert munkára, a madarat repülésre teremtette. Sok kerék van a gépben és mindegyik szükséges és hasz-

nos; azért nem tudjuk, mit akar az Isten velünk, mi a szándéka; miért ad csapást, keresztet, betegséget, szegénységet stb., stb...»

* * *

«... de P.... zárkózott. Nagyon szeretném őt is megismerni. Szinte félek találkozni véle, hátha nem jó ember? Édes Istenem, aki gyakran nem járul a szentségekhez, nem maradhat állhatatos a jóban. S aki a jót azért teszi, mert muszáj, tehát másoknak a kedvéért, az már nem állhatatos.»

* * *

«*Isten és én, ez elég!*»... Ebben magaslott ki embertestvérei közül és ezt mutatta embertestvéreinek állandó példaként. Van azonban *Szabin testvérnek* még egy értéke, amiről eddig, tudtunkkal, senkisem tett említést. Ú. i. Ez az egyszerű, iskolázatlan szerzetes a gyermekcipőbenjáró magyar katolikus-irodalom legnagyobb ígérete «volt»!... Különösen leíró stílusa mesteri; leveleiben a lélek legmélyéről is játszi könnyedséggel édesgeti felszínre a belérejtett menynyei gyémántokat.»

Élt 36 évet, de halála után ezt írták róla: «*Egészen és természetesen Istené volt és egészen és természetesen azokat az egyéneket, akik körülötte éltek, Isteneihez vonzotta!...*»

Szabinról és a hasonlóakról a Bölcsesség Könyve így ír: «*Ezek azok, akiket valamikor kinevettünk és csúfságnak tartottunk, azt hittük, hogy az ő életük ostobaság és haláluk tiszteletnélküli és íme az Isten fiai közé számláltatnak és a Szentek között az ő sorsuk!...*»

* * *

Szabin testvér, könyörögj érettünk! Ámen. «*og*»

A szentséges Atya miseruhájára: *Bakonyi Imre* 10 P, *Fehér Antalné* 10 P.

Az Örökimádás-templom tatarozására: *Geiger Margit* kétszer 10—10 P, a Szűz Anya tiszteletére, *Gergely János* családja 10 P, családi béke és a gyermekek egészséges előhaladásáért, *N. N.* 2 P, *özv. Bíró Imréné* 60 fillér, *özv. Lasata Sándorné* Jézus Szívétől nyert kegyelemért 4 P, meghalt szülei és testvérei lelkiüdvéért 3 P, *N. N.*, hogy öcsém keresetében megmaradhasson 4 P, *N. N.* 1 P, *N. N.* 1 P, *N. N.* 5 P, *özv. Dávid Zakariásné* 2 P, *Kara Lászlóné* 60 fillér, *Klozik Károlyné* 20 P, *özv. Körmendi Lászlóné* 5 P. *Harapin Antónia* 20 P, *Kupka Jánosné* édes anyja egészségéért 1 P, *dr. Zsigmond Elemérné* 10 P, *Gálffy Gizella* 10 P, *Farsang Sándorné* 3 P, *dr. Fögely Miklósné* 5 P, *Urbán Pálné* 2 P, *N. N.* 20 P, *Berki Józsefné* Székesfehérvár 1 P, *Bordás Lajosné* a Szent Család tiszteletére 2 P, *N. N.* 2 P, *N. N.* 1 P, *özv. Török Sándorné* 30 P, *N. N.* 1 P, *Horváth Györgyné* 20 P-t.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Folyik a munka! Az eucharisztikus világkongresszusra való előkészületben, főként a misézési lehetőségek biztosítása az Oltáregyesület budapesti csoportjainak a nagy feladata. Országos Elnöknőnk fáradhatatlanul dolgozik ez ügyben. Ő állította össze a statisztikát, amely a feladat méreteit világosan mutatja. E statisztika szerint *kell* még felállítani 267 oltárt (van 462), szükség van 232 új oltárkőre, 52 feszületre, 42 gyertyatartóra, 142 kánontáblára, 211 misekönyvre, 169 könyvtartóra, 175 kehelyre, 179 pár ambolnára, 81 kazulára, 5 gyóntató stólára, 107 albára, 101 cingulumra, 63 pallára, 23 korpoláléra, 265 kehelykendőre, 390 kéztörlőre, 536 vállkendőre, 44 oltárterítőre, 41 felső és 131 alsó oltárabroszra. A munka folyik! A legtöbb plébánián az ottani oltáregyleti csoport közreműködésével a plébánia maga produkálja a szükségeseket, míg azokra a helyekre, ahol erre képtelenek, az oltáregyesületi központ adja kölcsön a szükségeseket. Még tárgyalás folyik, mert a fenti rengeteg dolgot az Oltáregyesület egymaga képtelen előállítani. Ez azonban nem jelent lemondást, mert valóságos örömlázban ég az egész oltáregyesületi központ a szentségi Úr Jézus diadalát előkészítő nagy feladatok megoldásáért teljesítendő munkája közben. Minden meglesz! Minden sikerülni fog! Amink hiányzik, ami erőink forrása, az isteni Gondviselés megoldja majd: jótevők útján, akikben bizonyára nem lesz hiány.

Zita királyné ajándéka. Felséges Asszonyunk is — mint egykori királyi elődje, B. Gizella — kézimunkázik a Királyok Királya számára. Somsich gróf révén egy saját készítésű fehérhímzésű pallát küldött az országos központi Oltáregyesületnek. A felséges példa buzdítson bennünket lelkes munkára s a száműzetésben élő királynénk iránti szeretetre!

A soproni ősrégi önálló Oltáregyesület több miseruhabetét hímzését és fehérnemű készítésben való segítséget vállalt az országos központi Oltáregyesület kiállítására.

Kalocsa egy kalocsakörnyéki népművészettel készült miseruhát fog küldeni.

Mezőkövesden a Jézus Szíve népleányainak műhelyében matyóhímzéssel készül számunkra egy mennyezet.

Az Oltáregyesület szent céljaira adományoztak:

Őfelsége Zita királyné egy díszesen hímzett pallát az eucharisztikus Világkongresszus alkalmából.

A kongresszusi monstranciára: *A tabáni fiókoltáregyesület* 50 P, *N. N.*, hogy öcsém keresetében megmaradhasson 1 P, *Kovács N.* Marcaltó egy női karkötő és egy jegygyűrű, imát kér megholt feleségéért, *N. N.* egy aranygyűrű és arany gombok, *N. N.* egy jegygyűrű, *özv. Ditrich Istvánné*, a komáromi O. E. elnöknője egy aranygyűrű drágakővel, *Bakonyi Imre* 8 P, *Gálffy Gizella* 2 jegygyűrű, *N. N.* egy jegygyűrű, *N. N.* aranyóra, karkötők és ékszerek.

A kongresszusi kelyhekre: *Budaörsi Irgalmas Nővérek* 80 P, *Győri Oltáregyesület* 2 kehelyre 160 P, *Római fürdői Oltáregyesület* 80 P, *Bakonyi Imre* 80 P, *Szent József Egyházközség* 80 P, *N. N.* 200 drb ezüst pénzt és egyéb ékszert, *Szent Ágnes-kongr.* és *B. Margit-kongregáció* (Szent Margit-intézet) 80—80 P.

A Szent István-Társulat karácsonyi könyvkiadványai közül szerkesztőségünkbe beküldött művek a szokásos értékes tartalom, leleményesen szép kiállítás és a legkülönbözőbb igényeket számbavevő kiszolgálás jegyében születtek.

Schütz Antal egyetemi tanár *Dogmatikájának* kétkötetes II. kiadása igazán *nagy esemény*. Mutatja, hogy a magyar katolikus élet szomjúhozza és megbecsüli az örök értékek rendszerét. Szereti alátámasztani, megbordázni dogmatikus ismeretekkel a világnézetét. Ezért jelenhetett meg a tudós professzor nagy munkája immár II. kiadásban is. A kétkötetes hatalmas dogmatika különös figyelemmel van a világi olvasókra: a bölcselet lámpása interpretáló fénye mellett kalauzol és magyaráz a teljesen otthonos tudós alaposságával és éleslátásával. Valóságos szellemi izomzat működik értekezéseiben, melyekben az érthetőségekre való törekvés mellett gondosan érvényesül a dogmatika elengedhetlen konzervativizmusa is. Akinek módjában áll, ne mulassza el megszerzését. (Két kötet 1387 lap. 25 P.)

P. Jámbor László S. J. *Az Örökmécses*. Az eucharisztikus szentévre való tekintettel «lelkiolvasmányul, elmélkedésre és prédikációs anyagul» szánta a népszerű szerző. Vázlatszerűsége mellett is élvezetes, érdekes olvasmány a 84 lap terjedelmű könyvecske.

Dr. Tarnóczi János: *Ránk vár az élet* c. könyve a cserkészet jubileumára íródott. Azt mondhatnók róla, hogy a cserkészet katolikus apológiája és dogmatikája is egyszerre. Közvetlen hangon megírt bölcseleti riport a cserkészetről, mely felöleli annak egész tartalmát. A cserkészet barátainak az igazolás örömét, a vele szemben bizalmatlanoknak a megnyugtatás jóleső érzetét hozza a könyv olvasása. 261 lap.

Pohárnok Jenő: *Szent István király*. Tudományos forrástanulmányok alapján készült rendkívül színes, regényszerű életrajz első szent királyunkról. Nemcsak a Szent István-jubileum miatt aktuális, de nemzeti érzésünk tiszta forrásához visszatérő témáinak egyikénél időzteti az olvasót: amint a nagy király vitézségét, bölcseségét és mélységes hitét csillogtatja meg előttünk. 198 lap.

Zaymus Gyula: Ünnepi köntös címen gyönyörű legendáinak és elbeszéléseinek tarka csokrát nyujtja lélekemelő tartalommal. 122 l.

Kalmár Gusztáv: Montezuma koronája címen Miksa mexikói császárnak életét tárja elénk. Nemcsak aktualitása miatt érdekes, hanem alapos történelmi levegője és az előttünk ismeretlen részletek ügyes beállítása miatt is. 212 l.

Dénes Gizella: Marianne kisasszony. Ursziny Mariannak, a korán árvaságra jutott gyermeknek kedves regénye. 151 l.

Szimon Istvánné: Évi az intében. Rendkívül szellemes, ügyes gyermekpszichológiai ismeretre valló elbeszélés a jó győzelméről a rossz felett. 123 l.

Székely László: Paca Pali vitézi tettei. Rendkívül érdekes meséskönyv, kitűnően beállítva a nevelő hatásra, 100 l.

Blaskó Mária: Szeretnék nagy lenni. Mint mindig, most is a gyermek lelkéből vette és írta könyvét, a nála szokásos felülmúlhatatlan invencióval 107 l.

Kosáryné Réz Lola: Gyöngyvirág. Színes tündérvilág pompás meseországába világít bele. 102 l.

A Szent István-Társulat kitűnő könyveiből gazdagítsuk magunk és egyesületeink könyvtárát.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVIII. évfolyam * 1938 * FEBRUÁR HÓ

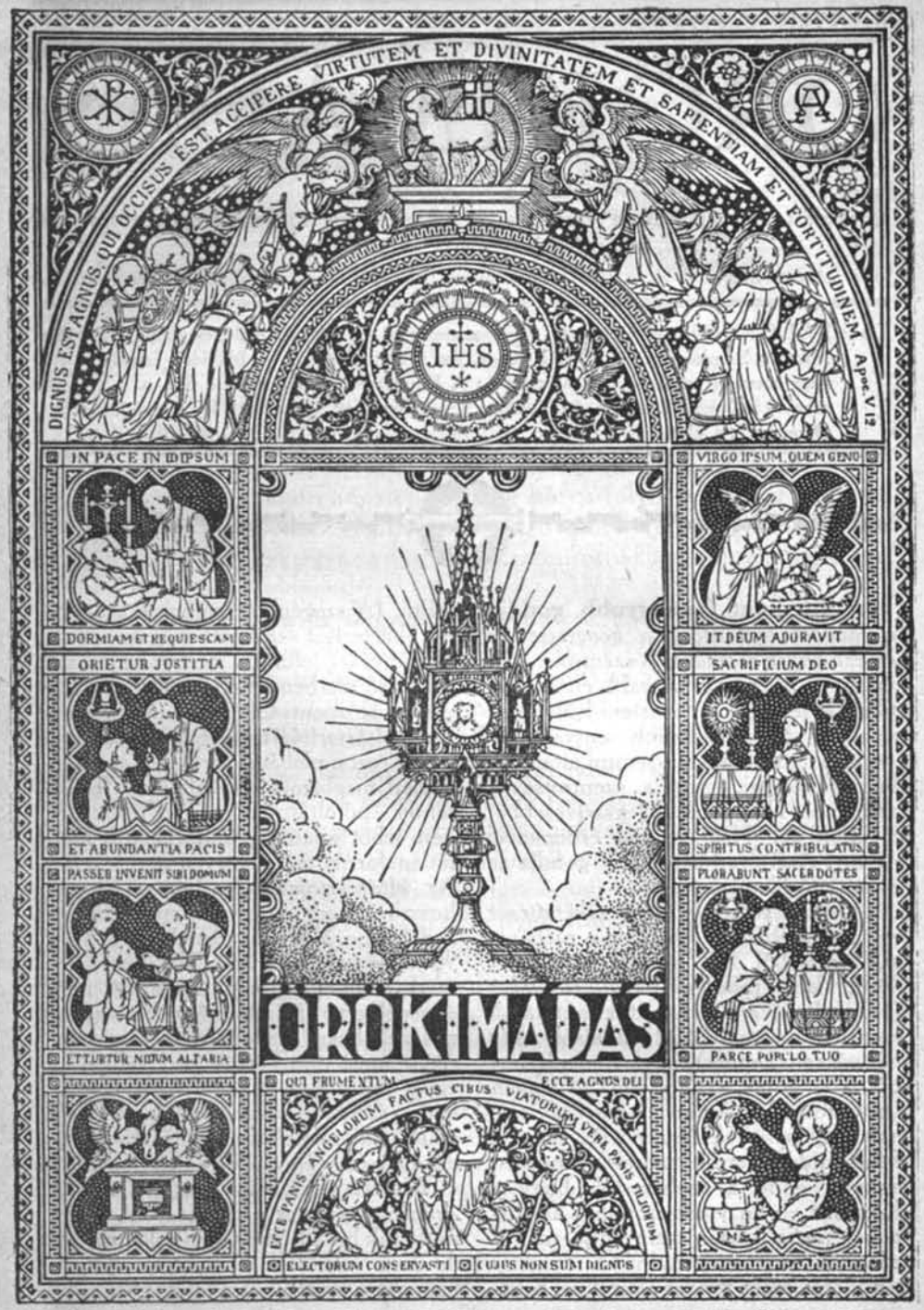

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVIII. évfolyam * 1938 * Február hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Világengesztelés. — **Mary:** Áldozás után. — **Csaba Mária:** Szeplőtelen. — **Pápai János dr.:** Szt. Gellért. — **Miklósi László:** «Ez nagy szentség valóban». — **Központi:** A kongresszusi előkészületek. **Sz. p. j.:** Asszonyok a templomokban hallgassanak! — **Brenner Tivadar:** Új triumvirátus. — **Oltáregyleti élet.**

A Központ legnagyobb gondja *a misézés biztosítása a kongresszusra érkező papok számára.* A szentmise már magában a legmagasztosabb eucharisztikus cselekmény és az isteni Fölségnek nyujtott legnagyszerűbb engesztelés. Az Úristent nem lehet semmi által jobban dicsőíteni, mint a szentmisével, amelyben Fiát, a neki legkedvesebbet ajánljuk fel Neki összes érdemeivel együtt. Azért van erre nagy gondja az előkészítő bizottságnak.

A szükségoltárok (250) elkészítését minden plébánián lehetőleg a plébánia saját erejéből kell megoldani. *Oltárkövet* kap mindenki! *Oltárterítőket* (113 kellene a beérkezett kimutatások szerint), melyek közül az alsók akár házivászon (kender) vagy pamutvászonból is lehetnek, csak a legfelső legyen lenvászonból, szintén *minden plébániának magának kell beszereznie,* mert a felállítandó oltárok mérete rendesen annyira elütő a szokásostól, hogy a Központ — ha volna is miből előállítania, pedig igazán nem futja már a pénzünk — nem tudná a szegény templomoknál a rendes oltároknál használni. (A szegény templomok számára 43 oltárterítőt szavazott meg az idén a kérvényeket elbíráló bizottság.) Csak legvégső esetben lehet a Budapesti Országos Központi Oltáregyesülethez fordulni oltárterítőért. *Gyertyatartókat sem adunk,* ezt a plébánia területén az oltáregyleti megbízott kér kölcsön a felállítandó pótoltárokra. (Természetesen nem lehet valami figurától tartott méltatlan forma és ne legyen karos sem.) Az *oltárasztalnak* legalább 120 cm hosszú, 80 cm széles, 90 cm magasnak kell lennie. Központ rendel 150×80×90 nagyságút kívánatra 26 P-ért.

A votív-misét, mint reméltük, nem engedélyezte Róma különféle színű miseruhákban, hanem csak fehérben. Azért most újra kértük körlevélben az egyes misézőhelyek fehér (beleértve az arany- és ezüst brokátokat is) miseruhák számának mielőbbi jelentését. Gondok! De édes gondjaink az Úr Jézusért!

Monstranciánk *(Megyeri Meyer Antal* művész terve) képét a 29. lapon mutatjuk be. Igy még nem sokat mond, de igen szép lesz kivitelezve. (Oberbauer-cég készíti.)

VILÁGENGESZTELÉS.

XI. Pius pápa Őszentsége ismételten hangsúlyozta, hogy a XXXIV. eucharisztikus világkongresszusnak — mely 1938 májusában lesz Budapesten, — világengesztelésnek kell lennie. Az egész világon az istentelenség harca folyik a pozitív istenhit és annak egyháza ellen. Ennek méltó jóvátételére, megfelelő megengesztelésére csak az egész világ katolicizmusainak egyetemes hódolata és hitvallása lehet elegendő.

Nemcsak a magyar népnek kell mindent elkövetnie, hogy ez az ünnepélyes hódolat betakarja a gonosztettek és szörnyű szentségtörések mélységeit, hanem az egész világ katolikus népének is — szószerint — egyetemesen kell résztvennie abban az ünnepélyes engesztelésben, amelyet a budapesti eucharisztikus világkongresszuson résztvevő képviselőik lelkükben a föld minden tájáról erre a világengesztelésre elhoznak. *A világengesztelés fönséges gondolatának át kell világítania minden nép és nemzet katolikusainak lelkét és teljes ragyogással kell tündökölnie a budapesti kongresszusi oltár eucharisztikus Jézusa előtt.* A magyar nép összessége emeli a kongresszusi oltárt: a magyar katolikusok által vásárolt kongresszusi jelvények árából épül százezer pengős költséggel a Hősök-terének emeletes oltára, melyen trónolni fog a királyok Királya, a szentségi Úr Jézus. A magyar nép első szent királyának, Szent Istvánnak 900 éves jubileumán († 1038) méltán kapta a XXXIV. eucharisztikus világkongresszust, hiszen évszázadokon keresztül a nyugati kereszténység védőbástyája volt a vad ázsiai népek, tatár és török ellen. A Szent István királytól megalapozott kereszténység oly erős lett benne, hogy tudott vérezni, saját testének hekatombáiból gátat emelni iszonyú vad erőkkel szemben. A magyar nép mártír nép. Vére valóságos tengerré dagadt, melynek hullámai oly magasra tornyosultak, oly erővel ingatták meg és tartóztatták fel az izlám erejét, hogy hazánknál nem tudott tovább menni, hiába akart, hiába kísérletezett, a magyarság ereje, melynek forrása a lélek és abban

a szentistváni kereszténység volt, megállította őt. Igaz, hogy a magyarral szemben a török a legborzasztóbban kegyetlenkedett: elpusztította árpádházi kultúráját (templomait, monostorait, könyvtárait stb., amelyekről a zsámbéki, esztergomi, székesfehérvári, veszprémi ásatások tanuskodnak), kivágatta erdeit és pusztává, lakatlanná tette (az Alföldön gyönyörű erdők és 660 kolostor állott) országának nagy részét; adókkal, sarcokkal szipolyozta erőit, rabszolgaságba, janicsársorba vitte legszebb fiait, üldözte katolikus vallásáért és — mivel az izlámot be nem vette — pártolta és terjesztette közöttük az eretnekségeket, de a mártírnépet megsegítette az Isten, a vértanuk vére el nem apadt és a nyugaton az idegen népek a magyar védőbástya árnyékában nyugodtan fejlődhettek, virágzó kultúrát teremthettek. Európa kulturájában termett meg a magyar mártíromság gyümölcse.

Ezt most a budapesti eucharisztikus világkongresszus idején meg kell szívlelni és a kongresszus nagy napjain az egész világnak össze kell forrnia a magyarral az engesztelésben.

Amilyen felemelő érzés Rómában a vértanuk sírjai között járni, olyan lelki felemelkedéssel kell Budapesten a nemzeteknek az eucharisztikus vilákongresszuson résztvenniök. S erre csak akkor lesznek képesek, ha már most nagy vigiliáját tartják az elkövetkezendő világkongresszusnak s amint épül a budapesti oltár, úgy épül ki a lelkekben a magyar nép áldozatait megbecsülő és a szentségi Úr Jézus engesztelésében vele az egész világon harmóniába olvadó egységes, egyetemes engesztelő szellem.

A bolsevizmus tőszomszédságában mintegy előretolt állása lesz a keresztény világnak az a világengesztelés, melyet lelkük «csészéiből» a világ «angyalai» (kiküldöttei) öntenek ki az Úr oltára előtt. Fel kell gyulladnia a fénynek és be kell világítania az egész világot. De ilyen ereje csak akkor lesz a budapesti kongresszusnak, ha előre hozzáhangoljuk a lelkeket és gyakorlatilag is kiépítjük bennük a világengesztelés egyetemességének összetevőjét: engesztelést, mélységes hiten és nagy Krisztus hűségen alapuló, a végtelen isteni szeretetre rezonáló reparációt.

Mátrai Gyula dr.

Szentföld Magyarországi Biztosi Hivatala (Budapest, XII., Heinrich I.-út 3—5.) érdekes füzetet jelentetett meg P. *Szabados* Anzelm O. F. M. tollából, *Zadravecz* István püspök úr előszavával: «Mutass utat, adj boldogságot». Modern, újszerű, eredeti munka. Gábriel hitoktatási felügyelő módszeréhez hasonló technikai rajzokkal illusztrált magyarázatai Isten parancsolatainak.

A könyv ára: 1.50 P. Nagyobb rendelésnél engedmény. Iskolások számára 1 P. Hiánypótló, mindenki számára sokat mondó, alapos és tárgyilagos mű, mely valóban boldogságot ad annak, aki megismeri.

ÁLDOZÁS UTÁN

Szívemben vagy ó Jézusom,
Mint egy kegyelmi trónuson.
Körülvesznek az angyalok,
A szentek és a boldogok.

Gyönge gyarló imáimat
Ők viszik majd az Úr elé.
S mi hibás őbenne,
Jézus irgalma elfödi.

Magdolna mellé térdelek,
És tőle hadd tanuljam meg:
A bánat nagy művészetét,
Mely ostromolja az Eget.

Lábaid elé borulok
Nyomorult szegény bűnös, én
Lábaid könnyel öntözöm,
Meleg szívvel szárítgatom!

Hálából mit adjak Neked?
Nincs semmim, csak az én szívem.
Szívem, mely mindig a Tiéd,
Szerelmem, mely csak Érted ég.

Tiéd a könnyem, mosolyom,
Tiéd szavam s minden dalom:
Mely Téged dícsér, Téged áld,
Téged és szent szép Szűzanyád!

Mary.

SZEPLŐTELEN

Lelked Istennel volt tele,
azért bűntelen.
Titokzatos lényed
tiszta, szeplőtelen.

Istent ültesd belém,
Ő legyen életem.
Hallgass meg engem,
Anyám, szeplőtelen!

Vágyaim, szándékom
a nagy Úr hassa át.
Szent kezed tépje szét
a bűnnek fátyolát.

Őrizzed léptemet,
vezess az életen,
Eszményem, Csillagom,
Anyám, Szeplőtelen!

Csaba Mária.

SZENT GELLÉRT († 1046).

A MAGYAR égboltnak kevés szentje van. Akik voltak, azok is abba az időbe esnek, mikor még egy hitet vallott Szent István országa. A magyar katolicizmus mindmáig nem tudta kiheverni azt az erkölcsi kárt, amelyet a hitújítás és a török uralom okozott neki.

A római zarándok Olaszország városaiban meglepődve hallja: ebben a templomban ennek a szentnek, a másikban annak a hamvai nyugosznak. Az «Örök várost» nem is említem. Az emberen átbizsereg valami szent megilletődés, hogy a hely, amelyen állok, szent. Ezt a földet mártírok vére öntözte, itt szentek imádkoztak, prédikáltak, dolgoztak. Pl. csak Milánó városának 53 szentjét sorolja fel a vértanuk jegyzéke (martirológium). Itt szenvedett vértanuságot Szent Szervác és Protáz, ennek a városnak volt püspöke Szent Ambrus; még ma is mutogatják az ősi templomban azt a márvány szószéket, mely alatt hallgatta a nagy püspök prédikációit Szent Ágoston; itt gyakorolta a nagy pestis alkalmával a felebaráti szeretet leghősiesebb cselekedeteit Borromeo Szent Károly püspök. Fölsír bennünk a fádalom: miért vagyunk mi olyan szegények?

Sajna, még a kevés szentünket sem becsüljük eléggé. Pedig nálunk is volna néhány szent hely: Székesfehérvár, Esztergom, Buda, Sárospatak, Nagyvárad, Szombathely, Veszprém, ahol szentek éltek. Prohászka püspök sokszor elmerengett a magyar szent-hajdanon, midőn a Pilis és a Bakony rengetegei jámbor szerzetesek énekétől visszhangoztak.

Most azért választottuk Szent Gellért eucharisztikus lelkének jellemzését, hogy ismerjük a magunk mennyei értékeit. Példájuk minket is az életszentség felé hívogat a Kárpátok alól az égbe.

Szent Gellért nem a magyar föld szülötte. A lagunák városában, Velencében látta meg a napvilágot 980 táján. Mikor halálos betegségéből a bencés szerzetesek imájára hirtelen visszanyerte egészségét, jámbor szülei, fogadalmukhoz híven, kolostorba adták. A kisfiú ekkor még csak ötéves volt. A tudományokban alapos kiképzést nyert. Szellemi kiválósága és jámborsága miatt fiatalon a kolostor apátja lesz. Sohasem álmodta, hogy a magyarok földjét valaha meglátja. A Szentföldre vágyott, hogy megtérítse azokat a pogányokat, akik a szent helyeket meggyalázták és a jámbor zarándokokat — köztük szentünk atyját is — lemészárolták. A vihar azt a hajót, melyen néhány társával keletre indult, a dalmát partokra sodorta. Ott az isteni Gondviselés magyar bencésekkel hozta össze, akik addig beszéltek neki, míg velük

nem tartott Pécs, majd Fehérvár felé, ahol Szent István akkor tartózkodott. A szent király mindjárt felismerte Gellértben a kiváltságos férfiút és megbízta legdrágább kincsének, Imre királyfinak a nevelésével. Az eredmény bizonyítja, hogy nem tévedett. 1028 táján a király bizalma az újonnan létesített marosvári, ma csanádi püspökség élére állította. Gellért fiatalos tűzzel fogott a térítés és a szervezés munkájához.

A magyar nép hagyományos Mária-tiszteletét Szent István mellett Szent Gellértnek köszönheti. Gellért püspök a Szűzanya iránt való tiszteletét a szülői házból vitte a kolostorba, onnét megerősödve hozta hazánkba. Itt a szent királlyal való benső érintkezés tovább ápolta benne. Gellért a királyban, a király a szent püspökben fejlesztette a gyermeki szeretetet és mély tiszteletet Krisztus Anyja iránt.

Még csak tíz évig folytatta az áldásos munkát, mikor az égbeköltözött a szent király, ki a nemzetnek atyja és apostola volt egyszemélyben. A gyenge jellemű és akaratú utódok alatt föllángolt a pogány magyarok elfojtott haragja. Péter királyt elkergették, Aba Sámuelt megölték és követeket menesztettek Oroszországba, hogy meghívják a trónra az ott tartózkodó árpádházi hercegeket, Endrét és Leventét.

Gellért a püspökökkel a koronázó városba, Székesfehérvárra sietett. Azonban a királyi hercegek késtek. Gellért tehát még három püspöktársával és a hozzájuk csatlakozó, seregnek is beillő keresztény néppel együtt fogadásukra indult Buda felé. Estére a mai diósi-puszta helyén álló faluhoz értek. Másnap korán keltek, hogy szentmisét hallgatva Isten áldását kérjék útjukra. A szentmise elmondására a püspökök Gellértet kérték fel, aki midőn az oltárhoz lépett, beszédet intézett az egybegyültekhez. «Testvéreim és püspöktársaim és ti hívek mindnyájan, akik itt vagytok, tudjátok meg, hogy mi ma a vértanuság koronájával a véget nem érő örömökre Jézus Krisztushoz fogunk jutni. Tudtotokra adom ugyanis nektek a titkot, melyet az Isten az éjjel kijelentett nekem: Láttam a mi Urunk Jézus Krisztust az ő legszentebb anyjának Szűz Máriának ölében ülve, amint bennünket magához hívott s kezével az ő testének és vérének Szentségét nyujtotta nekünk. Mikor pedig Beneta püspök járult hozzá, akkor visszavonta a Szentséget, ő tehát nem részesül ma velünk a vértanuságban . . .»

A szent püspök szeme csillogott nem a könnytől, hanem a lelkesedéstől. És ez a tűz átterjedt az összes jelenlevőkre. Gellért kiolvasta a ragyogó szemekből, hogy mindannyian készek hitükért életüket feláldozni.

Mindenki meggyónt, a szentmise alatt megáldozott és aztán Isten nevében folytatták útjukat. Most már jöhet, aminek jönni kell. Nem

tudom, milyen érzelmekkel mutatta be Gellért püspök utolsó szentmiséjét. A krónika nem szól róla. Az elsőhöz feszülő apostoli buzdulással, izgalmas várakozással, mámoros buzgósággal készültünk. Az utolsót ki tudná megmondani, milyen érzelmek között fogjuk bemutatni . . . mert nem tudjuk sem a napot, sem az órát, mikor számadásra szólít az Úr. Lehet, hogy mise közben mondja: «Elég, most jöjj és adj számot sáfárkodásodról». Azért mindegyikre úgy kell készülnöm, mintha az lenne az utolsó. Olyan sokszor hallottam és olvastam ezt az intelmet, hogy nem csodálkoznék, ha már Szent Gellért is életelvének tartotta volna. Minden szentmisében hálát kell adnom eddigi szentmiséimért. Most olvasom, hogy egy Kramer Edvárd nevű 65 éves baltimorei katolikus férfi eddig 50.000 szentmisén ministrált. Mellékes, hogy a Kálvária-hegyén, a római katakombákban, Ausztráliában, Törökországban, az Atlanti- és a Csendes-óceánon, bíborosoknak és püspököknek, a lényeg az, hogy ötvenezerszer szolgálhatott a keresztáldozat megújításán. Sok pap szintén számolja szentmiséit; nekik mérhetetlenül több okuk van a számolásra, de a hálára is.

Gondolom, hogy Szent Gellért utolsó miséjét főként a hála érzelmével mutatta be; hála, hogy sokszor misézhetett; hála, hogy mint szerzetes és püspök pogány földön az evangélium magvetője lehetett.

Minden baj nélkül eljutott a keresztény sereg a mai Gellért-hegy oldalához. Ekkor a pogányok, akik — úgy látszik — szintén a leendő király fogadására készültek, lesből rájuk támadtak. Először kőzáport zúdítottak rájuk, hogy megritkítsák soraikat. Majd megkezdődött a mészárlás. Ezrével hullottak a keresztények; mindjárt az elsők között az egyik püspök. A másik halálos sebet kapott. Szent Gellért, míg a kövek feléje repültek, a kocsiban térdenállva imádkozott a megtévelyedett magyar testvérekért és haragjuk áldozataiért. Az ő áldozata most kezdődött. Kocsiját fölborították, őt magát egy talyigára kötözve felcipelték a hegy tetejére és a legmeredekebb részen a mélységbe lökték. Szikláról sziklára zuhanva összetört tagokkal, félholtan ért a hegy aljára, ahol már várták a pogányok. Mellét lándzsával döfték át, fejét a sziklához vágták, a lelkét pedig a vértanuk fénykoszorújával dicsőítve magához vette az Úr a megváltás 1046. esztendejében, szeptember 24-én.

Amíg élt, szíve a magyar kereszténységért dobogott, eszét ennek fölvirágoztatására használta. Kiömlött vérét, szétloccsant agyvelejét beitta a magyar föld; megszentelődött és szenteket termő lett tőle.

Azért illik, hogy hálával emlékezzünk meg Szent Gellértről és a vértanuk hitével ragaszkodjunk ahhoz a valláshoz, melynek ő önfeláldozó misszionáriusa volt.

Pápai János dr.

«Ez nagy szentség valóban».

Milliók ajkán hangzik fel ez a legegyszerűbb, de legfölségesebb imádás, mely tele van mélységes hittel, hitből fakadó tisztelettel, s tisztelettel párosult szeretettel, rajongással.

Akik az Örökimádás-templomban, az újjáalakult, a megszépült, a mindig felemelő kedves Örökimádásban vallhatják meg ezt a hitet, azok tudják, mit jelent a lélek számára az Eucharisztia, — de tudják ezt azok is, akik a legszerényebb templomocska szegényes tabernákulumának Lakója előtt hódolnak: életet jelent, erőforrást jelent új élet kezdéséhez!

Ezt jelentette Faber Frigyes Vilmosnak is, a nagy angol konvertitának, akit az Eucharisztia vezetett vissza az Egyházba, — s ezért ő hálás volt az eucharisztikus Király iránt: könyvet írt Róla, amint ő maga írja az előszóban: «népszerűen», tehát nem tudósoknak szánta írását, bár ő tudós volt, hanem az Eucharisztiából élőknek! — elsősorban papoknak, apácáknak, de minden hívőnek, aki tudja, vagy tudni akarja: mi az Eucharisztia, mit jelent Az nekünk, milyen legyen hitünk, milyen legyen életünk!

Faber könyve ajándék a hívő számára, — ezzel a kedves ajándékkal, ezzel a kinccsel meglepték a magyar eucharisztikus lelkeket a budapesti Magyar Egyházirodalmi Iskola növendékei, akikről a Bíboros Hercegprímás őeminenciája azt mondta, hogy: ők a magyar kispapok krémje, színejava! Könnyű, szinte regénystílusban adták vissza a magyarban azt, amit Faber lelke az Eucharisztia mélységes titkáról kitermelt. Nem mondhatok róla mást, mert erőtlen vagyok, — csak Szent Ágoston szavait idézem:

«Tolle! Lege! — Vedd és olvasd!»

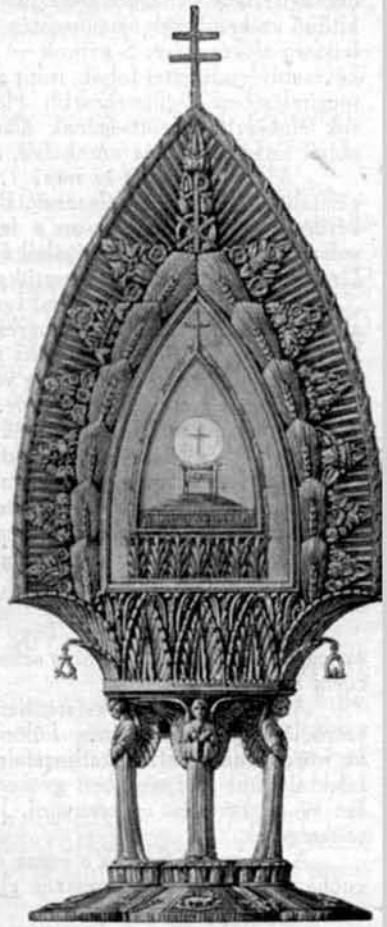

Az euch. világkongresszusra készülő nagy (120 cm. magas szentségtartónk tervrajza.

Kapható minden nagyobb könyvkereskedésben 4.50 P-ért, a kiadóknál (Központi Szeminárium, Budapest, IV., Prohászka Ottokár-utca 7.) 3.60 P-ért. A művészi kiállítású könyv 316 oldalon át leheli az eucharisztikus levegőt, mely frissebbé, erőteljesebbé teszi lelkiéletünket!

Miklósi László.

A kongresszusi előkészületek.

Igen! Nagy eucharisztikus ügy ez! Az Oltáregyesület tagjai előtt nem lehet közömbös az a munka, mellyel az egész világ katolikusainak engesztelő hódolatát, az eucharisztikus világkongresszust előkészítik. Bármilyen pompásan megrendeznék kitűnő szakemberek az ünnepség külsőségeit, sikertelen volna, ha hiányoznék a benső lelkiség előkészítése. S nálunk — hála Istennek — ez a benső előkészületi munka nem kevesebb lendülettel folyik, mint az óriási méretűvé nőtt technikai részé. Az előkészület megítélésében legilletékesebb Heylen namuri püspök, az eucharisztikus kongresszusok előkészítő bizottságának állandó elnöke mondotta, hogy mindenki tanulhatna abból az organizációs munkából, amelyet a magyar előkészítő-bizottság végez.

Miért kell tehát az ima? 1. Azért, hogy *mindenki*, aki a nagy és szent ügy szolgálatában áll, *lélekkel dolgozzék*. Ilyen szent céllal összefüggő, egészen profánnak látszó kérdésekben is szükség van a lelki szempontok figyelembevételére. Mindenütt kell valami az Eucharisztia világából! Kell valami abból a tudatból, hogy ez is a szentségi Úr Jézusért van, s rajta keresztül az egész világért van.

2. Kell az ima azért is, hogy ez *az előkészület lelki sikerrel járjon*. A buenosairesi eucharisztikus világkongresszusról mondotta a minapában az Oltáregyesület központi házában egy argentinai úrinő, hogy náluk a kongresszus óriási lelki sikerrel járt. A lelki előkészítés tökéletes volt: az eucharisztikus szellem győzedelme általános; szinte megújult országuk lelkisége.

Erre van szükségünk nekünk is. Olyan sokszor látjuk elszorult szívvel, milyen kevéssé «élet és lélek» a szentáldozás! Milyen hiányos hitű, milyen meggyőződéstelen és lelkileg formátlan a szentségimádás városon és falun egyaránt! Most avagy soha! Most van az ideje e téren a változásnak! Most a kongresszusi előkészületek Oltáriszentségről szóló szentbeszédeiben eucharisztikus kegyelemhullámok mossák a lelkek elmaradottságának zsibbasztó, fejlődéstgátló kérgét. Most van az «üdvösséges idő», az alkalom a lelki megújulásra. A mi imádságunk juttathatja a kegyelmet a lélek belsejéig és indíthatja el az új élet megkezdését nála.

3. Kell az ima azért, hogy a mi eucharisztikus világkongresszusunk csakugyan az legyen, aminek a Szentatya szánta: *nagy* — az egész világhoz mért — *engesztelése az isteni Fölségnek!*

Ahhoz, hogy a lélek Istenhez méltót produkáljon, mindig kegyelem kell. A megszentelő kegyelemhez még külön segítőmalasztok is. Van külön kegyelme például az imádságnak, az áldozathozatalnak stb. Lesz az engesztelésnek is és bizonyosan a lélek alázatos mélységeiben gyökerezik, ha képes a Magasságbelinek trónjáig érő értéket — engesztelést — termelni. Imádkozzunk azokért a kegyelmekért, melyek ehhez szükségesek.

A mi imádási óránk s egész oltáregyesületi életünk legyen átszőve e hónapban az eucharisztikus világkongresszus előkészületein át tökéletes eredményt óhajtó könyörgésekkel.

TELJES BÚCSÚK:

Február 2-án, 3-án, 4-én, 26-án, egy tetszésszerinti napon, az imádási óra és a közös oltáregyesületi ájtatosság napján.

* * *

Az Örökimádásban tartott engesztelő kilencedünk gyönyörűen sikerült. Mindig tele volt ragyogóan tiszta templomunk. Résztvett rajta 1 bíboros, 1 érsek, 2 püspök is. Rengeteg szentáldozás és szentséglátogatás volt. Hála Istennek!

Az asszonyok a templomokban hallgassanak!

mondja Szent Pál a korintusiakhoz írt levelében. Az Üdvözítő nem választott közülük egyet sem apostolai közé, de szívesen látta, ha útjain szolgáltak neki vagy leültek lábaihoz tanítását hallgatni. Valamit meghallgatni a nőnél nem erény, de nem szólni az már áldozat. Midőn tehát ezt követeli tőlük Szent Pál, egyrészt olyan önmegtagadás gyakorlására utalja őket, amire nekik különösen szükségük van, másrészt felszabadítja egyik legjelesebb tulajdonságukat a figyelmes gondoskodással tevékenykedő szeretetet.

Az Oltáregylet e kettőnek kitűnő iskolája.

1. Az Oltáregylet a legméltóságosabb Oltáriszentség elé vezet bennünket és megtanít imádni. A kezdő belemerül imakönyvébe s olvas egy órán keresztül. Szép eredmény, ha áhítattal tudja kísérni a könyv gondolatait. Utóbb már néha rápillant hittel az oltárszekrényre, hol az ő Jézusa lakik. Amint erősödik lelkében a hit, vele együtt hevül a szívben a szeretet tüze ugyanazon Krisztus iránt, ki fogad, meghallgat, vigasztal, oktat és táplál bennünket. Eleinte igyekszik jó társalgó lenni, utóbb rájön, hogy a hitnek, bűnbánatnak, reménynek és szeretetnek kevés szóra van szüksége. Jézus maga figyelmeztet: «Imádkozván pedig ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok; mert azt vélik, hogy sok beszédükért nyernek meghallgatást». (Mt. 6, 7.) Nem sok szó, hanem igaz, őszinte érzelem kell. Vianney Szent Jánosnak volt egy öreg híve, ki a mezőről jövet naponkint betért a templomba. A szent plébánosnak feltűnt, hogy az öreg hosszú ideig térdel a nélkül, hogy észrevehetőleg imádkoznék. Mikor tapintattal megkérdezte tőle, hogy mit csinál olyan hosszú ideig, az öreg így felelt: «Ő néz engem, én meg nézem Őt». A szemek találkoznak, a szívek összedobbannak, a nyelvek hallgatnak.

A szentségimádásról hazatérő asszony szelídebb, engedelmesebb, megértőbb, áldozatkészebb és gondosabb lesz. A leány kevesebbet idegeskedik és több leleményességről tesz tanuságot a szülők és testvérek iránt való szeretetben. Nagyobb lesz a békeség a házban, mert Jézus megtanította őket hallgatni.

2. A papi méltóságot a férfi számára tartotta fenn az Úristen, de mi sem akadályozza a nőt, hogy Isten dicsőségéért és az emberek örök üdvéért égő apostoli, azaz papi buzgalom lobogjon benne. Nagy szent Terézia azt mondja, hogy Isten dicsősége és a lelkek üdve volt tárgya mindig leglelkesebb vágyainak és egyetlenegy lélekért kész volna magát sokszor megöletni. E célok vagy ezek egyike vitte Jézushoz a jámbor asszonyokat, hogy a Szentszűz példája szerint Isten alázatos szolgálói legyenek. Ez a vágy népesítette be a kolostorokat és egyesíti jámbor társulatokba mindmáig a vallásos nőket. Amint megbecsülte figyelmes szeretetüket az isteni Mester, az Egyház is mindig igénybe vette munkájukat. És meg kell hagyni, hogy a templomok tisztántartásában, az egyházi ruhák készítésében és gondozásában versenyen felül állnak. Ehhez a sok türelmet, aprólékos gondot és a szeretet csodálatos találékonyságát igénylő munkához a nő lelkét rendezte be a Teremtő. Kezemben van a Központi Oltáregylet 1933. évi jelentése. Örömmel kell megállapítanom, hogy ma is élnek Priscillák, Evodiák, Szintichék (Szent Pál szorgos segítségei), ma is megtalálja a hitből élő katolikus nő, hogy a Megváltó verítékét hogyan törölje le Veronikához hasonlóan. Úgy látom, hogy az Oltáregylet megtalálta azt a munkateret, amely után a vallásos női lélek szomjazik. Liziői szent Teréz egész életén át sajnálta, hogy nem fiúnak született s emiatt ki lett zárva a papságból. A jó Isten részéről különös figyelemnek vette, ha 24 éves kora előtt halhat meg, mert ez esetben korhiány miatt, még ha fiú lett volna, sem nyerhette volna el az áldozópapságot. A papi lelkületről soha-

sem mondott le. Azért pl. nagyon boldog volt, mikor sekrestyési teendőket végezhetett, mert érinthette a szent edényeket és gondozhatta a kis Jézus pólyáit, a kehelyruhákat.

Azt kívánom az érdemes magyar Központi Oltáregyletnek, hogy legyen apostoli iskolája továbbra is a Krisztust szolgálni akaró leányoknak és asszonyoknak. *Sz. p. j.*

AZ ÚJ TRIUMVIRÁTUS.

A RÉGI Róma világállami triumvirátusai után nemrégiben az új Róma egyházállami szövetségesei tűntek fel a kékegű Itália történelmében. A hatalmas triumvirek a már elhúnyt Pietro Gasparri bíboros államtitkár, Benito Mussolini, a Duce, az egykori néptanító, Szent Don Bosco tanítványa, végül maga III. Vittorio Emánuele olasz király, az igazi «*győző*». Ez a hármasszövetség oldotta meg a közel 60 éves római kérdést, melynek nagymérvű és áldásos kihatásait ma még elgondolni sem lehet.

Az isteni Gondviselés e nagyjelentőségű és korszakalkotó műve oly időkben történt, mikor Belzebub öklei már a legerősebben döngették az Egyház épületét. De a még erősebb Krisztus földi helytartójának, XI. Pius pápa Őszentségének buzgó imája és az összkatolikusok állandó könyörgése megakadályozta a *Sátán* égbekiáltó gonoszságának keresztülvitelét s ördögi machinációjában megállította őt a hatalmas Úr «*Tu es Petrus . . .*» világrengető kinyilatkoztatásának súlya. És most még szilárdabban fog tudni ellentállni a pokol kapuinak a krisztusi szikla, melyet hazánkban — többek között — az Oltáregyesületek működése, legújabban a Credo és a Manréza virágzó intézményei, az A. C. fejlődő mozgalma s az eucharisztikus világkongresszus nagyban erősítenek.

E magasztos római világesemény felett azonban nem térhetünk napirendre. Különösen e hármas szentévben, de minden évfordulóján is méltóan ünnepeljük meg ezen dicsőséges hitgyőzelem emlékét.

Legszebb és legméltóbb lenne vagy pünkösdkor, mint az Egyház újjászületésének ünnepén, vagy Péter-Pál apostolfejedelmek napján, vagy még inkább a Szentháromság vasárnapján jubilálni. Az Egyház fényes diadalának nagy örömét és alázatos hálaadásának lerovását ugyanis a legjobban fejezi ki a Szentháromság vasárnapjának dogmatikus jelentősége, mely szerint a katolicizmus ezen a napon az ünnepek ünnepét, tehát a legnagyobb ünnepét üli meg. De ha az évfordulókon nem is, azonban e hármas szentévben feltétlenül meg kell azt ünnepelnünk, pótolva a többéves mult mulasztásait. Az Egyház vezetői és

oszlopos tagjai pedig állandóan hirdessék — szóval és írásban, szószékről, tanszékről és a sajtóban — ezen világügy fontosságát, mély jelentőségét, kiszámíthatatlan értékét és megbecsülhetetlen üdvös voltát. A *katolikus tankönyvírók és kiadók* legyenek rajta, hogy e világtörténelmi mozzanatot a közeljövőben már megörökítve láthassák tanulóink nemcsak az egyházi és világtörténelmeinkben, hanem az összes olvasó-, sőt egyéb tankönyveinkben is.

Azonkívül ajánlatos volna XI. Pius pápa Őszentségének arcképét — a triumvirek körében — a katolikus iskolák és intézmények részére mielőbb elkészíttetni. E csoportkép szemléltetésével igen sok nevelő- és oktató értéket tudnánk tanulóink és az ifjúság fogékony lelkületébe plántálni, különösen most, mikor még mindnyájunk élénk emlékezetében él az olasz királyi család látogatása. És mindnyájunk figyelme XI. Pius pápa Őszentsége felé fordul, mint akinek köszönhetjük, hogy a legközelebbi eucharisztikus világkongresszus nálunk, Szent István apostoli királyságában lesz megtartva. Nagyon érdemes tehát a világraszóló római esemény külön megünneplésének a gyönyörű gondolatával is foglalkoznunk. *Brenner Tivadar.*

OLTÁREGYLETI ÉLET

Engesztelő novénánk az idén mélységesen bensőséges és ragyogóan fényes volt. Január 8-án ünnepélyes Veni Sancte-val nyitotta meg *Rotta Angelo* érsek, pápai nuncius. Délután *P. Vid József* jézustársasági atya beszélt mindennap. Az első nap ünnepi áldását *dr. Mészáros János* prelátus, érseki ált. helytartó, országos igazgatónk celebrálta. Január 9-én megtisztelte novénánkat Őeminenciája, aki ünnepélyes főpapi misét celebrált s utána megható szózatot intézett a jelenvoltakhoz az egyetemes engesztelés szükségességéről. Majd köszönetet mondott azoknak, kik az Örökimádás restaurálására adakoztak, «azt hiszem — úgymond —, hogy ezt is engesztelő szándékkal tették a szentségi Jézusnak dicsőségére». Az egyes napok engesztelő szentmiséit *dr. Tiefenthaler József* pápai kamarás, a budai Szent Imre Kollégium igazgatója, *Ferenczy Géza* plébános, *Lehmann Imre* s.-lelkész, gróf *Wenckheim Frigyes* prelátus, jáki apát, *Milbich Tamás* lelkész, *P. Farkas Alberich* plébános, *dr. Mátrai Gyula* lelkész, oltáregyesületi igazgatók mondották, mindig magukkal hozva a fiók-oltáregyesületük képviseletét. Ünnepi áldást tartottak *dr. Madarász István* prelátus-kanonok, min. osztályfőnök, *Molnár László* apátplébános, *Blieszner Ágoston* prépost-plébános, *Krywald Ottó* prelátus, érseki főbiztos, *dr. Töttössy Miklós* pápai kamarás-plébános, *dr. móri Glattfelder Gyula* csanádi püspök, *dr. Mátrai Gyula* (Ernszt Sándor helyett) és *dr. Meszlényi Zoltán* püspök, aki az ünnepélyes vecsernyét celebrálta Te Deummal. Még sohasem volt ilyen az Örökimádásban. *Schwa-*

hulay Irén, az Országos Katolikus Nőegyesület titkárnője és *Kanyó István* hittanár buzgólkodása (a Ranolder és Szent Margit Intézet, illetve a Fáy András reálgimnázium növendékeivel) produkálták a lélekemelő eredményt. A hívekre a vesperás külsőségei is mély hatással voltak. Novénánkat rengeteg intézet és egyesület látogatta meg. *Isten fizesse meg mindenkinek, hogy segített az Ur oltára elé több és méltóbb engesztelést produkálni!*

1937-ben alakult új fiókoltáregyesületek. Szombathely egyházmegyében: Felsőszemenye (Zala m.), Győrvár (Vas m.), Ikervár (Vas m.), Káld (Vas m.), Kám (Vas m.), Nemeskocs-Boba (Vas m.), Répceszentgyörgy (Vas m.), Salköveskút (Vas m.), Vaskeresztes (Vas m.), Zalalövő (Zala m.), Nova (Zala m.), Perenye (Vas m.). — Vác egyházmegyében: Kecskemét — Hetényháza. — Győr egyházmegyében: Alsó-Galla (Komárom m.), Babót (Sopron m.), Bágyog (Sopron m.), Rábaszováti (Sopron m.). — Csanád egyházmegyében: Szeged-alsóároshoz tartozó Klébelsberg-telep és Kecskéstelep. — Eger érseki egyházmegyében: Buj (Szabolcsm.).

Az Örökimádás-templom restaurálására adományoztak: Altman Rókusné 5 P, Lehoczky Istvánné 20 P, Szabó Miklósné 1.50 P, özv. Bizsák Andrásné 1 P, Süttiné 10 P, Schreiner Rózsika 2 P, N. N. 2.50 P, N. N. 1 P, N. N. 2 P, özv. Nagy Istvánné 10 P, Az Eucharisztia imádója 1 P, Mihalik Jánosné és családja 50 fill., N. N. 20 P, Geiger Margit 10 P, N. N. 3 P, Pfeiffer Ede meghalt felesége emlékére 50 P, Kozák-család 10 P.

A kongresszusi kelyhekre: Németh Jenő adminisztrátor Vörs —·80 P és áldoztató paténa 7 P, Szent Margit intézeti Szent Ágnes kongr. 80 P.

Az euch. kongresszus nagy monstranciájára: Somogyi Józsefné egy arany jegygyűrű, Farkas Mária egy arany gyűrű drágakővel, N. N. aranylánc, özv. Kerecsényi Ferencné egy jegygyűrű, N. N. gyűrű drágakővel, Kozák Györgyné (Hajdúdorog) egypár aranyfülbevaló, Volosinszky Sára (Hajdúdorog) ezüst pénz, Kovács Juliska (Hajdúdorog) 4 ezüst pénz, egy nyakék, Malatinszky Anna (Esztergom) arany gyűrű drágakővel és 2 drb 10 koronás arany pénz, özv. Lafrankó Károlyné aranygyűrű, Zichy Livia grófnő arany gyűrű és aranylánc, Pfeiffer Ede két ezüstbe foglalt aranygyűrű, aranylánc éremmel, óhegyi Eckermann Ede és neje jegygyűrű és egy rubinköves melltű.

Az 1937. évben dec. 31-ig befolyt tagsági díjak. Esztergom főegyházmegyéből 376·03 P. Szombathely egyházmegyéből 43·76 P és az egyházmegyei igazgató úr által 1619·45 P. Veszprém egyházmegyéből 284·56 P és az egyházmegyei igazgató úr által 366·13 P. Egri érseki egyházmegyéből 279·63 P és Nm. Kriston Endre segédpüspök úr által 930 P. Vác egyházmegyéből 486·24 P és az egyházmegyei igazgató úr által 699·92 P. Kassa-Rozsnyó egyházmegyéből 19·60 és az egyházmegyei igazgató úr által 317·94 P. Székesfehérvár egyházmegyéből 32 P és az egyházmegyei igazgató úr által 92·40 P. Győr egyházmegyéből 75·10 P. Szatmár egyházmegyéből 14·62 P. Hajdúdorog gör. kat. egyházmegyéből 40·14 P és az egyházmegyei igazgató úr által 380·17 P. Csanád egyházmegyéből 59·15 P. Debreceni ap. Korm. 103·30 P. Miskolc ap. Korm. 20 P.

A budapesti fiókoltáregyesületektől: Koronázó főtemplom 31·20 P. Krisztinavárosi O. E. 313·90 P. Felsőkrisztinavárosi O. E. 160 P. Szent László egyházközség 25 P. Városmajori O. E. 150 P. Tabáni O. E. 149·84 P. Felsővizivárosi O. E. 40 P. Nep. Szent Jánosról nev. káp. O. E. 96·50 P. Alsóvizirvárosi O. E. 100·80 P. Országúti O. E. 50 P. Ujlaki O. E. 150 P. Óbudai O. E. 200 P. Belvárosi O. E. 286·40 P. Lipótvárosi O. E. 180 P. Lőportárdülői Árp. B. Margit O. E. 30 P. Szent Család pléb. O. E. 50 P. Angyalföldi O. E. 159·72 P. Tripoliszi O. E. 95·44 P. Herminamezői O. E. 93·60 P. Magna hung. Domina O. E. 77·68 P. Zuglói O. E. 100 P. Józsefvárosi O. E. 250 P. Szent Rókus pléb. O. E. 108·20 P. Soroksári-úti O. E. 29·10 P. Tisztviselőtelepi O. E. 312 P. Kőbányai O. E. 298·23 P. Menek. Nemz. Köny. templom O. E. 100 P. Gör. Kat. pléb. VII. ker. 40 P. Erzsébet apácák temploma 12·50 P.

A neszmélyi zárdára adományoztak: N. N. 3 P, Császár Gyuláné 10 P, Pfeiffer Ede 20 P.

Elkészült az eucharisztikus világkongresszus díszoltárának végleges terve. Mint arról annak idején már beszámoltunk, a múlt év szeptemberben döntött a bírálóbizottság az Euchurasztikus Kongresszus díszoltárának pályázatáról, amelyet, mint ismeretes, a Hősök-terén elhelyezkedő Millenniumi emlék két hemiciklusa fölé építenek. A bírálóbizottság akkor *dr. Lechner Jenőt* és *ifjú Lechner Jenő* együttes pályatervét jutalmazta az első díjjal, sőt bizonyos változtatások végrehajtása után azt kivitelre is alkalmasnak ítélte. A két építész most elkészítette a díszoltár végleges tervét, amely a szakértők egyöntetű megállapítása szerint most már minden tekintetben alkalmas arra, hogy a világraszóló ünnepségek színhelyéül szolgáljon.

Az építészek a Millenniumi emlékmű félköralakjának megtartásával készítették el tervüket, éspedig oly módon, hogy az eredeti építményt részben faszerkezetes külső burkolat borítja majd be. Középre kerül az oltáremelvény, amely oszlopcsarnokszerűen összeköti az emlékmű két részét, míg a félkör két külső végére egy-egy oldaltorony kerül, ahol a szpikerek és a rendezőség nyernek elhelyezést. Szerencsés megoldás ez az építmény azért is, mert annak ellenére, hogy monumentális hatású, nem akarja az állandó épület jellegét mutatni. A rá felvezető lépcsők, amelyek átlagosan 3 méter szélesek, a szertartás szempontjából jól vannak elhelyezve. Azonkívül többszáz magas egyházi személyiség kényelmes elhelyezése is lehetővé válik rajta. Az építmény általában egyszerű, síma vonalakat mutat, csupán az oltár fölé emelkedik a Bernini-féle és a Szent Péter templomban álló főoltár mintájára csavart oszlopokon tartott baldachin.

József Ferenc főherceg az Eucharisztikus Kongresszus új bizottságának elnöke. *Dr. Serédi Jusztinián* bíboros-hercegprímás az Eucharisztikus Világkongresszus Előkészítő Főbizottság keretében egy új bizottságot létesített, amelynek feladata, hogy a Quadragesimo Annóban lefektetett rendi gondolatnak megfelelően a magyar társadalmat az egyes hivatásköröknek, foglalkozási ágaknak, hivataloknak, üzemeknek, gyáraknak stb. keretében testületi alapon szervezze meg a kongresszuson való részvételre. A bíboros-hercegprímás a férfi-csoportokat alakító bizottság elnökévé *dr. vitéz József Ferenc* főherceget, a női csoportokat alakító bizottság elnökévé pedig feleségét, *Anna* főhercegasszonyt nevezte ki. *József Ferenc* főherceg és fiatal felesége, *Anna* főhercegasszony, igen nagy szerepet játszanak a magyar katolikus társadalomban és közéletben, nincsen olyan mozgalom, amelyből intenzíven ki ne vennék a részüket.

Az új bizottságok ügyvezető-elnöke *Förster Gyula* nyug. államtitkár, helyettese *dr. Conlegner József* nyug. miniszteri tanácsos, titkára végül *Strecke Ernő* hittanár lett. Az új bizottság már meg is tartotta első értekezletét, amelyen megbeszélték a hivatáskörök szerinti szervezés célját és módszereit. A húsvét előtti hónapokban 3—3 esti eucharisztikus konferenciát rendez az

egyes hivatásköri csoportok részére a bizottság és egyik főfeladata lesz, hogy a kongresszus idején az éjszakai férfi és az esti női szentségimádáson, valamint a kongresszus legfőbb ünnepségein való részvétel szempontjából szervezi meg az egyes hivatásköröket és testületeket.

A magyar munkásifjúsági mozgalom. A karácsony ünnepkörében avatta fel *dr. Mészáros János*, Budapest általános érseki helytartója a «Magyar Katolikus Ifjak Országos Egyesületének», a KIOE-nek új országos központi helyiségeit. A magyar katolikus ifjúmunkás mozgalomnak ezen a fontos új állomásán figyelemreméltó szavakkal mutatott rá a jövendő nagy kötelességére, arra, hogy a keresztény ifjúság lelkét nem szabad veszendőben hagyni. *Mészáros János* érseki helytartó mióta csak hivatalában áll, személyesen vesz részt az összes budapesti szociális irányú mozgalmakban, különösen támogatta azonban a ifjúmunkásság megszervezésére irányuló mozgalmat, amely a belga és francia JOC mintájára dolgozik azon, hogy emberségesebb és keresztényebb jövőt biztosítson a munkásifjúság számára.

Mint mostani beszédében is mondotta az érseki helytartó, az apákat elhódította a szociáldemokrácia, elrabolták idegen és veszedelmes romboló irányok, a mai ifjú nemzedéket azonban meg kell menteni, kézen kell fogni krisztusi szeretettel.

A Magyarországon aránylag még fiatal mozgalom máris a legszebb eredményekre tekinthet vissza. Egyik legfőbb munkaköre, hogy az egyházközségek keretében csoportokat alakítson az odatartozó tanoncokból és munkásifjakból, ezek itt otthont kapnak, ahol rendszeresen összejöhetnek, képezhetik magukat, kicserélhetik gondolataikat és amellett szórakozásukról is kellőképpen gondoskodva van. Egy igen fontos másik terület azonban a tanoncotthonok felállítása, amelyek most egymás után kerülnek megnyitásra. Budapest, mint minden nagy város, igen nagy számban szívja fel a vidékről beözönlő és szerencsét próbáló ifjúságot és ezek nagyrészt ki vannak szolgáltatva a világváros minden veszélyének. Ezek a tanoncotthonok ezért a szülői támogatás és az otthon melegét próbálják kipótolni annyira, amennyire lehet.

A mozgalom azonban nagy tervekkel foglalkozik már a jövőre nézve is, nem akarnak megállni a budapesti szervezkedésnél, a jövő év programmja a vidék megszervezése, főleg természetesen a vidéki városok munkás- és tanoncifjúságának csoportokba gyüjtése. Foglalkoznak azonban azzal a gondolattal is, hogy hasonló szervezeteket állítanak fel a munkásanyák és a munkásleányok részére is, hogy ilyen módon az egész munkáscsalád: szülők és gyermekek egyaránt érezzék az igazi katolikus gondolat és a cselekvés áldó melegségét, s a mozgalom sikeréhez mindenesetre nagy mértékben hozzájárulnak az egyházi hatóságok, így Budapesten elsősorban *dr. Mészáros János* érseki helytartó támogatása, aki a legnagyobb intenzitással áll a mozgalom mellett.

Szent István Könyvek:

Orbán Dezső: Fehér korall. Róma szépségei az ifjú képzelet szárnyainak gyorsasága, színpompája és nemes lelkesedésével köszöntenek e kitűnő ifjúsági regényből. 171 l.

Somfay Margit: Mégis szép az élet. Egyetemista leány vonzó életregénye, mely a multtal szembeállítva sok új szépségre rávilágítva hoz kárpótlást a letűnt kor ifjúságának értékeivel szemben. 210 l.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

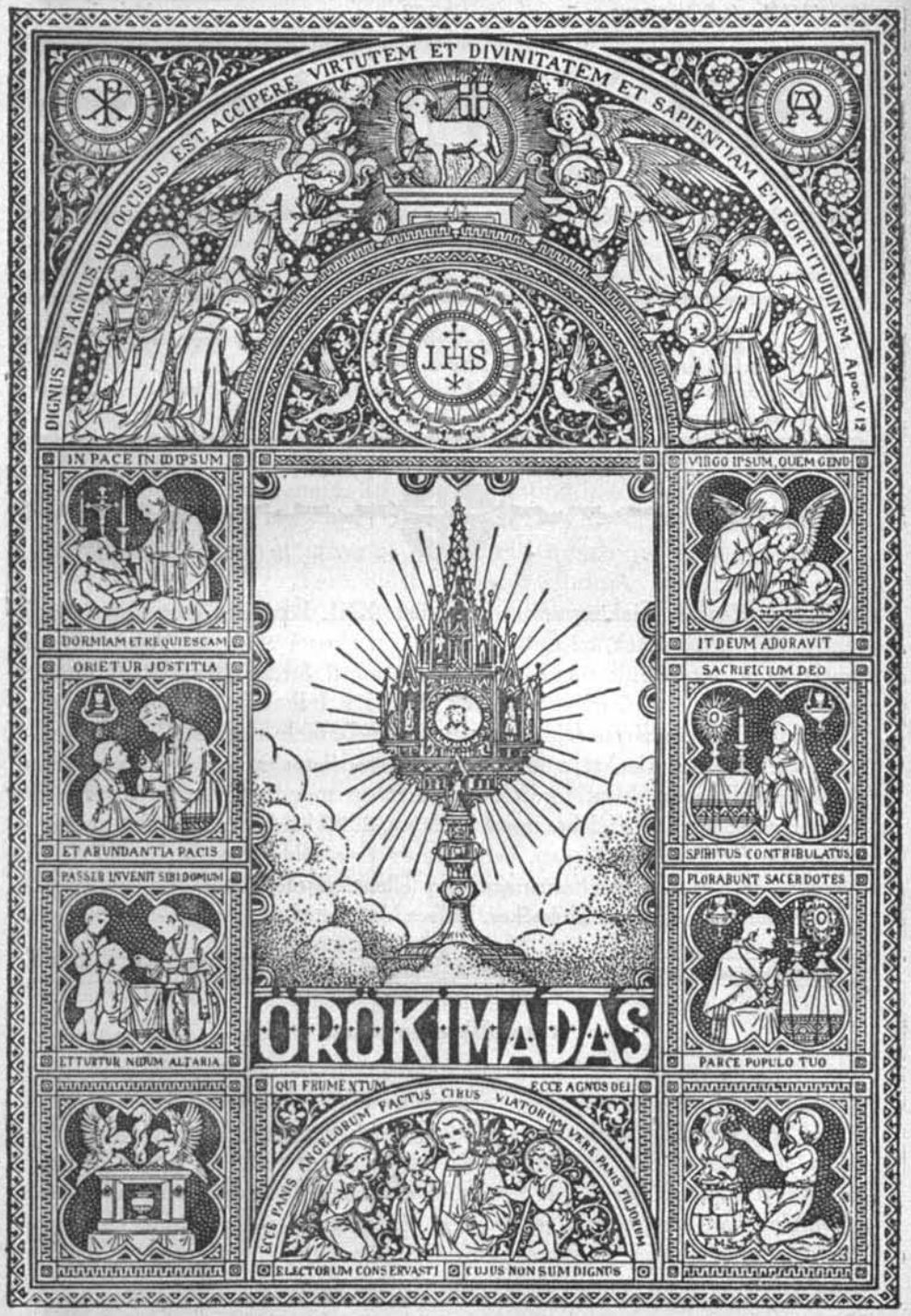

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVIII. évfolyam ★ 1938 ★ Március hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Szentévi programm. — **Galler Géza:** Lelkem tükre. — **Hostia pro Hostia!:** Keresztúti ájtatosság. — **Pápai János dr.:** Az élet kenyere. — **Központi:** Imaszándékunk. — **Juhász Béla:** A szentmiseáldozatról. — **Krónika.** — **Olcsvay Géza:** A menekülő.

A «**Lelkiélet kiskönyvei**» sorozatában XXI. kötetként jelent meg **Eőri János** oslii plébánosnak, az Örökimádás m. t. olvasói előtt tartalmas cikkeiről ismert és nagyrabecsült munkatársának szakszerű fordításában Szent Bernát egyik igen nagy értékű műve «**Ember törődj a lelkeddel!**» (Szalézi művek, Rákospalota.) Tizenhárom fejezetben ad szebbnél-szebb megfontolásokat, elmélkedéseket, útbaigazításokat a lélek életének csodálatos ismeretével és most is viruló aktualitásban. Mint fordító, az előszóban mondja ezeknek «olvasása és átelmélkedése úgy hat a lélekre, mint jótékony, üdítő harmat, majd mint megrázó mennydörgés; lesujt és fölemel, benne az ég és a föld, az emberi méltóság és nyomorúság éles megvilágítású nagy-nagy ellentétei csodálatos összhangba jutnak». Szívesen ajánljuk ezt az értékes, kedves kis füzetet minden lelkiéletet élőnek.

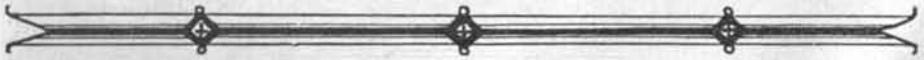

A katolikus sajtóért.

Vallásos egyesületek, hitbuzgalmi társulatok — tehát az Oltáregyesület tagjai is — segíthetnének a sajtópropagandában. Még mindig sok katolikus testvérünk segít ártani egyházának és a lelkek ügyének, nem katolikus sajtótermékekre való előfizetésével. *Egy zsidó tévedésből sem vesz meg katolikus lapot! És hány katolikus fizet elő zsidó ujságra!* Furcsa — ezt már csak nem kell bizonyítani — a gomblyukban kongresszusi jelvény s a kézben zsidó ujság! Csináljuk meg a katolikus ujságolvasók grafikonját, majd rögtön látjuk, miről van szó! Mi a tenni való!

SZENTÉVI PROGRAMM.*

Az ékességeiben megújított Örökimádás-templomának merészen magasbaszökő, szépséges boltívei alatt térdelek. Lelkemet körüllengi a templomnak békétlehelő, imádságtól zsongó, tömjénillatos levegője. A téli nap sugara áttör a gótikus ablakok pompás festésű üvegein és szivárványos fénnyel szövi át a szentély misztikus félhomályát...

Imábamerült lelkem előtt azonban elhomályosul mind e finom szépség, mert vágyódó tekintetem a lelkek örök Napját, a gyönyörű csúcsíves fehér márványoltár trónjára emelt monstranciából felén tündöklő Eucharisztiát keresi!... Mély hódolattal köszöntlek a hófehér Szentostya fátyola alatt elrejtett drága Jézusom!

Benne állunk a szentévben, Szent István első királyunk halála 900 éves évfordulójának — és a budapesti Eucharisztikus Világkongresszusnak kettős kegyelmi esztendejében. Országszerte, különösen a fővárosban, az előkészítő bizottságokban lázasan folyik a munka, a készülődés, hogy a szentségi Úr Jézus magyar diadalünnepét minél méltóbban megrendezhessék. Én pedig, méltatlanságom és semmiségem tudatában mélyen megalázódva tünődöm, mit ajándékozhatnék én a Királyok Királyának e szentévben?! Mi volna az én alázatos, kicsiny lényemben; az én reggeltől estig munkával elfoglalt napjaimban; a a kenyérért folytatott küzdelemben őrlődő porszem-életemben az az érték, amelyet Jézusomnak felajánlhatnék?!

Az Eucharisztia fényénél úgy hiszem, megtaláltam egyetlen valódi értékemet, melyet Te magad kértél, ó Jézusom, s mintha a tabernákulumból most is hallanám szózatodat: «Fiam, add nekem szívedet!»

Térdrehullva kérlek tehát, én Istenem, szentségi Úr Jézus, fogadd kegyesen gyermeki áldozatomat! A szívemet adom Neked, — de azzal együtt egész lényemet rendelkezésedre bocsájtom. Szívemet adom Neked —, de azzal együtt egész akaratomat, értelmemet s min-

* Még mindig sok hasznát láthatják, akik e sorok írójával tartanak! *Szerk.*

den képességemet szolgálatodba állítom. Szívemet adom Neked —, de azzal együtt lelkemet úgy óhajtom átadni, hogy az visszavonhatatlanul, örökre a Tied legyen! — A szívemet adom Neked és kérlek, engedd, hogy *én a nagy kongresszusi készületekben is csak egy «szív» lehessek!* Egy szív, amely Érted dobog, szentségi Úr Jézus és a Te Szíveddel egyesülve szomjúhozza az embermilliók üdvösségét!

És felajánlom Neked mától kezdve a Világkongresszus nagy napjáig minden működésemet: minden imám, szentmise-hallgatásom, szentáldozásomat; munkáimat, küzdelmeimet; örömöm s szenvedéseimet; erénygyakorlataim s önmegtagadásaimat; minden lemondásom — s áldozatomat! Minden érdemeimet, melyeket jóságod kegyelméből gyüjthetek! Ó add, hogy e felajánlásom által igazán «éljem» az Oltáregyesület jelszavát: «Mindent Érted Jézusom!»

Mindent Érted teszek: hogy ezáltal Téged az Oltáriszentségben méltóbban imádjalak. Te Isten vagy, Kinek dicsőségével az ég és föld telve van; Kinek hatalmát hirdeti a természet millió csodája; Kinek az angyalok és szentek serege énekel örök Allelúját. Engedd, hogy e mennyei kórusba imádó hangom is szüntelen belevegyülhessen!

Mindent Érted teszek: hogy ezáltal hálát adhassak a kegyelemnek ama mérhetetlen tengeréért, melyet e fönséges Szentség által a világra árasztottál! S ha ráemlékezem a kegyelmekre, melyeket nekem méltatlan gyermekednek az Eucharisztia által nyujtottál, szeretném, ha egész valóm, egész életem egy szüntelen «Deo gráciasz»-ba olvadva, örökké visszhangozná isteni jóságodat!

Mindent Érted teszek: hogy ezáltal isteni Fölségednek legalább némi engesztelést nyujtsak számtalan bűneimért, hűtlenségemért s mulasztásaimért — valamint a világ bűneiért. Ó, ha elképzelem az emberi hálátlanság szörnyű gonoszságát! A hitetlenségnek, erkölcsi bűnöknek; istenkáromlások és szentséggyalázásoknak szennyes áradatát, mely szüntelenül a tabernákulum felé hullámzik, — akkor a résztvevő szeretet forró vágyától ég a szívem: bár szentséges Anyádnak, az engesztelő Szűz Máriának gyengédségével tudnám vigasztalni töviskoszorúval övezett, megbántott Szívedet!

Mindent Érted teszek: hogy ezáltal irgalmadat kérhessem számomra, s az egész emberiség számára. Magam számára csak egyet kérek: add, hogy e szentévben valóban én is szentté lehessek! Égesd el gyarlóságaimat isteni Szíved szeretetlángjaiban! Olvaszd át e szent tűzben egész valómat, hogy tökéletlenségeim salakjától megtisztítva, csak lelkem tiszta színaranya maradjon meg, s abból Számodra méltó hajlékot építhessek!

A lelkeknek, a szegény, bűnös, nyugtalan embertömegeknek

ragyogtasd fel Arcod fényességét! Adj nekik hitet, bizalmat, szeretetet! Adj nekik békességet; erőt a szenvedésben! Mutasd meg nekik az utat, mely az égbe vezet!

Fogadd el édes Üdvözítőm felajánlásomat budapesti eucharisztikus kongresszusunk sikeréért! Add, hogy ezen magasztos ünnep igazán méltó dicsőítése legyen isteni Fölségednek!

Áraszd kegyelmedet e szegény, meggyötört magyar hazára, hogy Szent István nyomdokán haladva, megtalálja az utat a szebb és boldogabb jövendőbe!

S ha majd a kongresszusi oltár előtt leborulnak az öt világrész fiainak képviselői, hogy Téged egy szívvel lélekkel dícsérjenek, ragyogjon fel az Eucharisztia fénye oly magasan, hogy csodálatos világánál csakugyan egymásra találjanak a nemzetek. Túláradó kegyelmeddel «újuljon meg a föld színe!» Omoljanak össze a bálványok, melyeket a hitetlenség és bűn emelt. Támadjon új életre a kereszténység; tündököljön fel megváltó kereszted és a fönséges Eucharisztia örök diadala! Zengjen fel a földkerekség minden pontján a szózat:

«Áldassék mindörökké a legfölségesebb Oltáriszentség!»

LELKEM TÜKRE.

Van egy kis tükör a lelkem mélyén,
keretnélkül, a széle nem csiszolt,
Istent imádó hit ragyog fényén —
ördögi tűz benne nincs, nem is volt.

A sors csúf lehellete ha éri,
elhomályosul, mint minden tükör,
de vakultságában Istent kéri
s fénye megtisztulva újra kitör.

Egyszer, ha eltöri a rút halál,
tisztán ragyogjon ezer darabja,
úgy Isten lelkemben hitet talál
és nem kárhoztat el nagy haragja.

Galler Géza.

Eucharisztia (ejtsd Eukarisztia), hálaadással vett dolgot, a mai használatában Oltáriszentséget jelent (Eucharisztejn = hálát adni és mivel a legméltóságosabb Oltáriszentséget hálaadással vették, hálaadásnak: Eucharisztiának nevezték).

Eucharisztikus = oltáriszentségi.

KERESZTÚTI ÁJTATOSSÁG.

I. ÁLLOMÁS.

A szentmisében Jézus halálraitéltetésének egy nemét szenvedi végig. A konszekráció áldozattá avatja őt.

Jézus a lélekhez: Ajánld fel magad, add át magad nekem.
A lélek: Suscipe me Domine! Te magad ítélj engem szeretetedben arra, hogy áldozatod legyek.

II. ÁLLOMÁS.

Jézus: Szeretettel fogadom keresztemet; nászágyam az, melyen jegyesemmel, az Egyházzal egyesülök. Te pedig a szentmisén szeretettel vedd magadra mindennapi keresztedet.
A lélek: O bona Crux! Ó jó Kereszt!

III. ÁLLOMÁS.

Jézus: Ó, milyen gyengévé és tehetetlenné válok látszólag a Konszekráció alatt. Kicsinyen, alázatosan fogadd el te is az ilyen elesettségeket.
Lélek: Alázatos és szelíd szívű Jézus, alakítsd szívemet a Te szíved szerint.

IV. ÁLLOMÁS.

Jézus: Anyámmal való találkozásom fájdalmas volt és vigasztaló. Szívem szenvedéseiben megenyhülök, ha engesztelő életet élő lélekkel találkozom.
Lélek: Ó Jézusom, szeretetem olyan állhatatos legyen, hogy mindig azt mondhasd rólam: «Itt van és szeret».

V. ÁLLOMÁS.

Ha egy lélek nagylelkűen viseli keresztjét, akkor Jézus Keresztjét viseli vele.

VI. ÁLLOMÁS.

Jézus: Taposd lábbal az emberi tekinteteket és azon légy, hogy életed tökéletességében mindent merj, ami könnyíthet rajtam.
Lélek: Véssed, ó Megváltóm, imádandó arcod vonásait belém, hogy szívem, lelkem csak Benned gyönyörködhessék.

VII. ÁLLOMÁS.

Jézus: Azon légy, hogy kicsinyen fogadd el mindazokat a tökéletlenségeket, melyek mások szemében megaláznak és lealacsonyítanak, mint ahogyan én is elfogadtam eucharisztikus életem látszólagos tehetetlenségét.
Lélek: Ó én Megváltóm, ki a gyengeség kimerültségében összeestél, imádlak Téged és mentegetődzés nélkül állom mások előtt gyengeségeim megnyilvánulásait.

VII. ÁLLOMÁS.

Jézus: Ne tűrj meg érzéseidben túlsok emberit!
Lélek: Ó Jézus, Te magad tisztítsd meg szívemet!

IX. ÁLLOMÁS.

Jézus: Harmadik elesésem láttára, hitben imádd mindazt, ami viselkedésemben és gondviselésem intézkedéseiben homályos és érthetetlen.
Lélek: Hiszek Uram, erősítsd az én hitemet!

X. ÁLLOMÁS.

Jézus: Engedd, hogy mindenedből kifosszalak és Úr legyek benned.
Lélek: Tied vagyok, Jézusom!

XI. ÁLLOMÁS.

Jézus: Engedd, hogy magammal együtt a keresztre szegezzelek.
Lélek: Kiszolgáltatom magamat szeretetednek, ó én Megváltóm!

XII. ÁLLOMÁS.

Jézus: Halj meg mindennek és engedd, hogy ezt a meghalást én műveljem benned.
Lélek: Naponta meghalok. És a halál nyereség nekem. *(Szent Pál.)*

XIII. ÁLLOMÁS.

Ó Mária, végy karjaidba és temess el Véle engem is!

XIV. ÁLLOMÁS.

Az én életem Krisztussal együtt Istenben van elrejtve.

HOSTIA PRO HOSTIA.*

* Áldozat az áldozatért! (A Szent ostyáért!)

AZ ÉLET KENYERE.

Az örömhírnek nevezett evangélium egyik legörvendetesebb híre, hogy Jézus Krisztus engesztelő kereszthalála által *Isten gyermekeivé fogadott bennünket.* Azért is az Úr Jézus arra tanítja apostolait, hogy Istent atyjuknak szólítsák. «Így imádkozzatok — mondja: — mi Atyánk.» Máskor pedig: ... «Elmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ... az Atya szeret titeket» ... Szent János és Szent Pál mindig a lelkesedés hangján írnak fogadott istenfiúságunkról: «Lássátok, minő szeretetet tanusított irántunk az Atya — olvassuk Szent Jánosnál —, hogy Isten fiainak neveztetünk és azok is vagyunk.» És hozzáteszi: «Szeretteim, most Isten fiai vagyunk és még nem tűnt ki, mik leszünk». (I. Ján. 3, 1. 2.) Szent Pál pedig: «Maga a (Szent)-Lélek tesz lelkünkkel együtt bizonyságot, hogy Istennek a fiai vagyunk. Ha pedig fiai, akkor örökösök is: Istennek az örökösei, Krisztusnak pedig társörökösei, ha t. i. vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk». (Róm. 8, 16. 17.)

Ha nem a Szentírásban olvasnám, hanem embertől hallanám, azt mondanám az illetőnek: «Barátom, ma tréfálkozni való kedved van». De hát mivel a Szentírásban van, mivel Krisztus mondja, igaz! Mi tehát, akik a keresztség által Krisztus hívei közé fölvétettünk, fogadott gyermekei vagyunk az Atyaistennek, Szent Pál szavai szerint testvérei a megtestesült Fiúistennek, Jézus Krisztusnak és örökösei a mennyországnak. Nem is tudjuk ennek a nagy ténynek egész horderejét fölfogni. Isten atyám, én az ő gyermeke vagyok ...

Azonban ez a nagy kitüntetés nagy kötelezettségekkel jár. Isten gyermekeinek rangjukhoz illően kell viselkedniök. Egy király gyermeke nem mehet ki az utcagyerekek közé a porba játszani.

Hogyan kell Isten gyermekei módján élnünk? Erre a kérdésre a mennyei Atya maga adja meg a választ, rámutatva Jézus Krisztusra, így szól: «Ez az én igen kedves Fiam, kiben nekem kedvem telt; őt hallgassátok». (Máté 17, 5.)

Jézus Krisztus a mintaképünk, Ő az Isten fogadott gyermekeinek a nevelője. Gyermek, ifjú, felnőtt Őt utánozza; szegény és gazdag, iparos és közpályán működő Őt kövesse. Az üldözött és szenvedő hozzá menjen tanácsért. Hiszen Ő maga szólít föl bennünket: «Tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű; jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradoztok és meg vagytok terhelve és én megenyhítlek titeket... Aki utánam jön, nem jár sötétségben». Ha a betlehemi rongyos istálló jászolában, vagy a Kálvária keresztjén látom, megvigasztalódom. Ha csupán példa lenne Jézus, akkor is sokat könnyítene a földi sorsunk terhein. De Ő ennél sokkal többet ad, mert titokzatos természetfölötti erőt ad az istengyermeki élethez. Egy mélyértelmű hasonlattal azt mondja: hogy Ő a szőlőtő, mi pedig a szőlővesszők. A szőlővesszőben ugyanaz az életnedv folyik, mint a szőlőtőben. Mibennünk is, ha súlyos bűn nem szárítja el lelkünket, Jézus Krisztus által az isteni életáram, a kegyelem kering. Ha már Isten gyermekei vagyunk, ezen nem kell csodálkoznunk. Ha képen kellene ábrázolni ezt, akkor nem a földből, hanem az égből kinövő szőlőtőt rajzolnék: az ég jelentené az isteni természetet, a szőlőtő Krisztust, a vesszők minket. A kegyelmeket az Úr Jézus a szentségekben adja nekünk s köztük legbőségesebben a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Most jutottam el a címben megjelölt tétel tulajdonképeni tárgyáig. Az előzőkből már értjük, hogy amiről a címben szó van, nem a közönséges természetes élet, hanem Isten fogadott gyermekeinek természetfölötti élete.

Az Úr Jézus saját maga mondja önmagáról: *Én vagyok az élet kenyere.* (János 6, 48.) Hogy ezt miképen kell érteni, azt is az ő szavaival szeretném kifejteni.

a) *Úgy, hogy Jézushoz tesz hasonlóvá bennünket.* A szentáldozáskor az Úr Jézus szent testét és vérét vesszük magunkhoz. A gyermek, mivel anyja hónapokon át méhében hordozza és vérével táplálja, arcvonásaiban, szokásaiban, mozdulataiban és gondolkozásában hasonló anyjához. A gyakori szentáldozás is hasonlóvá teszi a gondolkozásunkat Jézuséhoz. Jézus tanítása nem lesz furcsa, lehetetlen, érthetetlen nekünk. Egyszerű lelkek, akik gyakran és nagy áhítattal veszik magukhoz a szentségi Jézust, nem ritkán bámulatba ejtik az embert a hitigazságokban való jártasságukkal. Legyen példa Szent Paskál, aki csodálatos lelki tudományát az oltár lépcsőin és a szentáldozásban szerezte. Igen, a gyakran áldozó lélek eggyé válik Jézussal: «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az énbennem marad és én őbenne. (János 6, 57.)

b) *Jézusért élni-halni-kész szeretetet ébreszt bennünk.* Az édesanyai tejjel szeretetteljes gondoskodással az édesanya szeretet fejlődik ki a gyermeki szívben. Mindent képes megtenni a jó gyermek az ő szeretett édesanyjáért. A gyakori áldozás növeli bennünk Jézus szeretetét: készek leszünk mindent megtenni, mindent elveszteni, mint az Oltáriszentség első vértanuja, a kis Szent Tarzicius. Majd ha gyakran áldozunk, lesz erőnk elhagyni azokat a bűnöket, amelyektől eddig sehogy sem bírtunk megszabadulni. Ha gyakran áldozunk, rájövünk, hogy életünket minden téren összhangzásba kell hozni Krisztus törvényeivel. A gyakori áldozás által bevonul majd Krisztus, mint király a családunkba és házunk Isten országa lesz.

c) *Az örökélet csíráját oltja belénk.* Az édesanya példájára itt már nem lehet hivatkozni. Ó, melyik édesanya nem adná oda életét és vérét, ha tudná, hogy megmentheti vele haldokló gyermekét? Csak Krisztus testének és vérének van meg ez az ereje: «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete vagyon és én feltámasztom őt az utolsó napon». A gyakori áldozók is meghalnak,

de csak úgy, mint az ősszel elvetett búzaszem, amely tavasszal kikel a földből és sokszoros termést hoz. Az ő haláluk nem elmúlás, sem elkárhozás, hanem dicsőséges átváltozás. A földi zarándokélet sátrából átköltöznek a fölséges Isten égi palotájába. «Atyám házában sok lakóhely vagyon, megyek helyet készíteni számotokra.» (János 14, 2.)

* * *

Ezekben foglalja össze az Úr Jézus, hogy az ő eucharisztikus teste hogyan lesz a mi természetfölötti életünk tápláló kenyere. Isten gyermekeinek égi kenyér kell. Vegyétek és egyétek, hogy éljetek Krisztus által! *Pápai János dr.*

A lelkek megújulása.

Március — nemcsak Budapesten, de az egész országban is — főideje az eucharisztikus irányú lelki megújulásnak: a legtöbb lelkigyakorlat, misszió és triduum e hónapban lesz. Budapesten e hónapban zajlanak le — az egyes hivatáskörök szerint — úgynevezett csoport-előkészítések. Például a pénzügyminisztérium tisztviselői közül hatszázan jelentkeztek arra, hogy a számukra külön rendezendő háromnapos lelki előkészületen résztvesznek.

Olyan kegyelem-alkalmak ezek, amelyek talán sohasem térnek vissza, mert ha lesznek is máskor lelkigyakorlataink, eucharisztikus ájtatosságaink, de nem lesz az a mindent átütő erejű világosság, mely a kongresszus egész világot beragyogó fényéből árad és nem lesz az a hatalmas lendítő erő, amely az egész világ katolikusainak mélységes hitéből tör elő s már most benne van abban a lelkületben, mely a kongresszuson való részvétel áldozatos készségét kiváltotta abból az ötvennyolcezer külföldiből, akik között olyanok is lesznek, kik két hónapig fognak utazni szárazon és tenger mélységei felett, hogy ők is itt lehessenek azon a világhódolaton és világengesztelésen, mely a szentségi Úr Jézusnak a budapesti kongresszuson adódik majd.

«Íme most vannak az üdvösség napjai, most van az Úr előtt kedves idő» — gondoljunk erre kedves Oltáregyletiek! Ha nekünk máskor is az a törekvésünk, hogy lelkeket az Úr Jézus elé vezessünk s az Ő szorosabb környezetébe iktassuk, a Vele való egyesülésben lefolyó élet boldogító közösségéhez juttassuk, — most ezeknek a törekvéseinknek segítségére siet az egész kongresszusi előkészület, de különösen a márciusi része, amely a társadalom legritkábban elérhető rétegeinek (tisztviselőktől a szállodai alkalmazottakig) evangelizálja a szentségi Úr Jézust.

Vegyük ezt az ügyet úgy a szívünkbe, mintha egyesegyedül tőlünk függne annak lelki sikere! Ez a mi gondosságunk, érdeklődésünk, imádsággal, buzdítással és jópéldával való közreműködésünk is *tényezője* lesz az előkészítő munkának. Mert a természetfeletti erők mindig láthatatlan emberi erőkön, a lelkieken alapozódnak.

A lelkek megújulásának vágya, melyet másokért magunkban érzünk, először bennünket tesz mélyebbé, buzgóbbá és lelkesebbé; azután pedig a láthatatlan erők (elektromosság) példája szerint elviszi a mi eucharisztikus hitünk, szeretetünk és engesztelésünk erejét és kigyujtja, mozgató erővé váltja, harmonikus szentségimádássá produkálja éppen azoknak lelkében, akik között az eucharisztikus előkészítés munkája folyik.

Oltáregyleti imádási óráink csendjében erről is beszéljünk az Úr Jézussal. *Uram Jézus, akiknek most beszélnek Rólad, azok felé «ragyogtasd arcodat», küldj nekik segítő kegyelmeket és vonzzad Magadhoz őket, hogy Veled egyesülésben éljenek ők is!*

TELJES • BÚCSÚK

Március 3-án, 4-én, 19-én, 25-én, az imádási óra, a havi összejövetel napján és egy tetszésszerinti napon.

A SZENTMISEÁLDOZATRÓL.

Juhász Béla óbudai segédlelkésztől.

Édes Üdvözítőnk elégtételadó és példaadó áldozatos szeretetét nem merítették ki egykori földi életének megalázódásai és szenvedései. Szent Gertrúdnak is kinyilatkoztatta, hogy ha üdvünkre lenne, *most is* kész lenne minden egyes lélekért külön-külön mindazt még egyszer átszenvedni, amit szenvedett az egész emberi nemért. Ezen áldozatos szeretet tüze lobogott az Úr Jézus legszentebb Szívében már az utolsó vacsora előtt is, de a mennyei Atya emberré lett szent Fia ezen örök belső áldozatának — az egyszeri vérontásos keresztáldozaton kívül — csak vérontás nélkül való külső megnyilvánulását akarja számtalanszor megismételhető tökéletes áldozatul elfogadni. «Mert jobb az engedelmesség, mint az áldozatok» (Kir. 1, 15, 22.), a mindhalálig engedelmes Istenember mennyei Atyjának örök határozatai szerint áldozza fel önmagát az utolsó vacsorán a kenyér és a bor külső színei alatt s rendeli a szentmise-áldozatot. Az utolsó vacsorán bemutatott áldozatával nemcsak a nagypénteki vérontásos, de a szentmise-áldozatokra való készségét is kifejezi külsőképpen: azért az utolsó vacsora áldozata közös egy magja a keresztáldozatnak és a szentmiséknek.

A szentmisében az áldozatot az Úr testének és vérének a szentségi színek alatt történő szétválasztása hajtja végre, amit a kettős megszentelés, a konszekráció eszközöl. A megszentelés szavaira a kenyér csak Krisztus testévé, a bor pedig csak vérévé változik s csupán kísérőleg (per concomitantiam) van ott jelen egészen és élve. A megszentelő szavak tehát az Úr Jézust titokzatosan jelképezett keresthalála állapotába helyezik, melyet újra meg újra szívesebben elszenvedne érettünk a szentmisék helyett, ha ezt a mennyei Atya megengedte volna. Egyszersmind az eledel és ital állapotába helyezi az Úr Jézust a konszekráció, a kettős megszentelés lelkünk táplálása végett, amint az utolsó vacsorán rendelte: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre», miről Szent Pál (I. Kor. 11, 26.): «Mert valahányszor eszitek e kenyeret és isszátok e kelyhet, az Úr halálát hirdetitek (áldozathalálát és vérontás nélkül való áldozatait ünnepelve), amíg eljő». A szentmiseáldozat lényege kizárólag a kettős megszentelésben, a konszekrációban van, a szentáldozás pedig kiegészítő főrésze.

A kettős megszentelés cselekménye folytán úgy tűnik fel Isten előtt, mintha nemcsak egyszer áldozta volna fel életét, hanem ezt most is hajlandó mindannyiszor megtenni, valahányszor szentmisét tartanak (Katschthaler—Kiss: Katolikus ágazatos hittan, II. kötet, 480. oldal), de engedelmes az Atya akarata szerint. Ezen örökké élő belső áldozat vérontás nélkül való, szenvedés nélkül való külső megnyilvánítását, a szentmise-áldozatot az teszi a keresztáldozattal egyenlően megillető (de condigno) érdemszerzővé, hogy Urunk még megdicsőülése előtt, az utolsó vacsorán volt már hajlandó annyi keresztáldozatra, ahány szentmisét tartanak a világ végéig; csupán földi zarándokságunk idején szerezhető ugyanis megillető érdem, a halál után már csak visszafizetés van. Tehát: az Úr Jézus még megdicsőülése előtt megilletően, sőt túláradóan örökre érdemszerzővé tett soha meg nem szűnő belső áldozatának a szándékát is megnyilvánítja közvetlenül minden szentmisében, amint Szent Gertrúdnak is kinyilatkoztatta. Minden szentmise az Úr Jézus új, meg új önfeláldozása kereszthalálát jelképező titokzatos módon és oly kedves Isten előtt, mint a keresztáldozat, «mert — mint hivatkoztam — jobb az engedelmesség, mint az áldozatok»; már pedig az Atya

emberré lett szent Fia örök belső áldozatának csak vérontés nélkül való megnyilvánítását, lelki keresztáldozatát akarja számtalanszor megismételhető tökéletes áldozatul elfogadni. A szentmise több, mint emlékeztető áldozat, az Úr Jézus új, meg új önfeláldozása, az utolsó vacsorán örökre megilletően, sőt túláradóan örömszerzővé tett belső áldozatának vérontás nélkül való s számtalanszor megismételhető ünnepélyes külső megnyilvánítása. Az utolsó vacsora áldozata közös egy magja a keresztáldozatnak és a szentmiséknek.

Tökéletes áldozat az Isten dicsőségére szolgáló erőszakos lerontatásunkra való készségünknek megfelelő külső kifejezését célzó szent ténykedés is. Földi életének erőszakos lerontatása elfogadásának árán (amit az utolsó vacsora áldozata, értünk felajánlott szent testének és vérének a megszentelt külszínek alatt való külön-külön megjelenítése külsőképpen oly szembeszökően kifejez) teszi édes Üdvözítőnk szent testét és vérét a kenyér és bor színei alatt az övéhez hasonló istenszeretetünket nevelő táplálékká. Bár ezen első szentmise-áldozat az őt követő keresztáldozatból meríti a maga üdvözítő erejét, már az utolsó vacsora áldozata érlelte lelkünk táplálékává az Oltáriszentséget, már itt is szerepel a tökéletes áldozat kiegészítő része, supplementuma: az áldozat lelki hatásaiban tökéletes részesedhetés végett való áldozati lakoma. Hasonló értelemben újul meg értünk minden szentmisében a keresztáldozat, mert a mennyei Atya előtt is kifejezi, sőt megeleveníti a már az utolsó vacsorán is külsőképpen kifejezésre juttatott és a keresztáldozatban ténylegesültté vált üdvözítői szeretetet. Ugyanazon egy megváltói szeretetnek kétféle módon való külső kifejezése a keresztáldozat és a szentmise: azért mindkettő ugyanegy áldozat!

Szuszai szerint: ha valamely kegyelmet forró imában kérnél a jó Istentől, s akkor megjelenne előtted a boldogságos Szűzanya és biztosítana téged, hogy holnap az összes angyalokkal és szentekkel kérni fogja a jó Istent, hogy téged meghallgasson, úgy-e, a Szűzanya ezen biztatására mily nagy bizalom szállná meg lelkedet? A szentmisében sokkal több történik. Maga a megdicsőült ember: Krisztus itt a közbenjáró, örökké élő belső áldozatát ajánlja fel érted, a megszentelő szavak erejével, a megszentelt színek alatt állagilag elkülönített szent teste és vére eleven hivatkozás számtalan keresztáldozatra is kész mindhalálig tartó engedelmességére az Atya iránt, aki az ő egyszeri vérontásos halálában szabta meg váltságunk teljes árát és a szentmisékben az ő arravaló állandó, soha nem hűlő áldozatos készségének, örökre megdicsőített megváltói szeretetének csupán csak vérontás nélkül való eleven megnyilvánítását akarja folyton megújuló tökéletes áldozatul elfogadni, sőt meg is dicsőíteni! Amikor számtalan halálra is kész egykori és örök engedelmességének végtelen érdemeit alkalmazhatja itt reánk, amennyire csak kegyelmeivel együttműködni akarunk, ebben találja szentséges szíve legigazságosabban megérdemelt jutalmát, örömét és dicsőségét.

Örökké áldozatos s mindhalálig engedelmes szeretete jár itt közben érettünk, hogy Isten dicsőségére bennünk is megdicsőülhessen, hogy elnyerjük az eltökélt jóakarat kegyelmét üdvünk munkálására, a többi kegyelemeszközök használatára, a parancsolatok megtartására stb. s hogy így a mi érdemeink Urunk érdemeinek a megdicsőítésére szolgáljanak. A szentmise az Úr főpapi imádsága is: «Atyám! eljött az óra, dicsőítsd meg Fiadat» . . . Persze, elsősorban a vett jókért hálákat ad (eucharisztia) és imádva dícsér, de engesztel is és kér. Nincs ennél hatalmasabb könyörgés, nincs szentebb áldozat.

«Az oltáron megújul most a kereszt áldozata,
Mint azt vérrel bűneinkért Megváltónk bemutatta.

Ámbár itt nincsen vérontás, de megvan az istenáldás:
Bőven árad ránk a váltság, vérének szent harmata.»

A keresztáldozat ezen folytonos megújítására azért van szükségünk, mert Szent Ágoston szerint: «Isten nálad nélkül teremtett, de nálad nélkül nem akar üdvözíteni» és hosszú a kegyelmek sorozata, amelyek elfogadása és kihasználása által kell kiérdemelnünk örök üdvünket, Urunk szeretete pedig minden lépésünkben támogat s túláradó érdemei hozzáadásával annál bővelkedőbbekké akarja tenni érdemeinket az örök életre. Közreműködésünk nélkül nem akar az Úr Jézus kereszthalála érdemeiben részesíteni: azért van szükségünk szentmisékre is. Testi életünket is sokféle, változatos s gyakran megújított táplálékfelvétel tudja csak fenntartani. Igy vagyunk a természetfölötti lelki élettel is, de Szent Pál apostol szerint nem méltók a jelen idei szenvedések ahhoz az örök dicsőséghez, amelyet Isten szent Fia által fog bennünk egykor kijelenteni. (Róm. 8, 18.) A szentmise példaadó is és kegyelemszerző eszköz.

A Schütz-féle első kiadású magyar dogmatika második kötetének 368. oldalán minderről még ezeket is olvashatjuk: «A keresztfáján önmagát adta közvetlenül az Atyának a világ váltságául, a szentmisében pedig az Egyháznak az Ő titokzatos testének adja át önmagát, hogy szent jegyese, az Egyház ne legyen kénytelen üres kézzel megjelenni Isten előtt, hanem midőn a hivők az önátadás kötelezettségének készülnek eleget tenni, a maguk tökéletlen önátadását egyesíthessék fejüknek, Jézus Krisztusnak tökéletes önátadásával s így a jegyes és a vőlegény, a tagok és a fő önátadása egy áldozat tiszta lángjává egyesülten szállhasson fel a szentek, a mennyei Jeruzsálem színe előtt a Szentháromság trónjához».

* * *

A hittudósok általánosabb és valószínűbb nézete, hogy az Üdvözítő azt az áldozati szándékot, mellyel önmagát adja át Istennek a szentmisében, nemcsak egyszer s mindenkorra fejezte ki a szentség alapításakor, hanem közvetlenül beleleheli minden egyes szentmisében, mint «semper vivens ad interpellandum pro nobis» (Zsid. 7, 25.), azaz: érettünk mindenkor közbenjárni kész élő szeretet, «mert az Isten szeretet» (I. János 4, 8.); «minden egyes szentmise áldozati lángja az ő állandó, soha nem hűlő áldozatos szeretetének tüzétől gyullad ki». Az örökké hatékony megváltói Isten- és emberszeretetnek állandósítása és megdicsőítése itt a földön az imádandó Oltáriszentség, mint áldozat is. A többi kegyelemszerző eszköz, főleg a szentáldozások üdvös használatára segít s mindezek által megszentülésünket csúcsteljesítménnyé fokozza, hogy necsak énekkel, de egész életünkkel Őt dicsőítsük, hogy éljek már nem én, hanem éljen bennem a szentségi Krisztus.

«Élő örökmécses» alakult Ercsi-ben 400 taggal ; Csákvárott alakulófélben van. Az élő örökmécses tagjai a nap minden órájában felváltva szentségimádást végeznek a plébánia-templomban. Az «Élő örökmécses» az oltáregyesületi tagok buzgóságának virága, nem külön egyesület.

KRÓNIKA

Központi oltáregyleti választmányi ülésünkön február 14-én *gróf Esterházy Mary* elnöknő, *özv. dr. Kiss Aladárné* alelnöknő, *özv. gróf Révay Simonné, özv. báró Jeszenák Istvánné, özv. báró Orosdy Fülöpné, Szegedy Maszák Aladárné, Kövér Kálmánné, gróf Keglevich Istvánné, gróf Esterházy Ilona, özv. báró Bornemissza Károlyné, dr. Mészáros János* prelátus, országos igazgató, *dr. Mátrai Gyula* tb. p. t. k. ügyvezető igazgató, a társelnöknő (Rómában van) képviseletében *de M. Pietatis Mária* újoncmesternő és *Magn. D. Mária* anya irodavezető-titkárnő jelentek meg. Az ülést országos igazgató vezette, ki elnöki megnyitójában rámutatott az eucharisztikus világkongresszus mindinkább kibontakozó méreteire, melynek előkészítésében az Oltáregyesület alaposan kiveszi részét. A legjobb bizonyíték erre a kongresszusi hitbuzgalmi szakosztály helyettes vezetőjének, *dr. Czapik* prelátusnak e kijelentése: «Ha nem volna az Oltáregyesület, meg se tudnánk moccanni». Az Oltáregyesület ugyanis mindenütt ott van, ahol az előkészület munkát igényel. Elnöknőnk vezetése és személyes részvételével történtek meg *a plébániai összeírások* (a misézés lehetőségeinek megteremtéséhez szükséges áttekintés megszerzése ügyében); *az Oltáregyesület adja* az összes helyekre a hiányzó *albákat, vállkendőket* (600 drb), apró fehérneműket, *200 fehér miseruhát, 60 könyvtartót és feszületet, 360 ampolnát, 100 kelyhet, 41 misekönyvet* és *43 oltárterítőt*. — Az Oltáregylet segít *a kórházak, szegényházak és aggok otthonaiban a háromnapos eucharisztikus készület* megszervezése és lefolytatásában. Az Oltáregyesület fogja adni a *konszekrációs ládák* belső (korporálé) bélését, az Oltáregyesület tagjai adták össze a (mult számunkban volt a képe) *kongresszusi monstranciára* az ezüstöt, aranyat és drágaköveket olyan mennyiségben, hogy ebből a szentségtartó anyaga egészen kitelik. — Reméljük, hogy ez a munka csak megerősödést hozhat az Oltáregyesületnek — mondotta megnyitójában az országos igazgató.

A kérvényelbíráló bizottság jelentése szerint az idén 350 templom részesül az Oltáregyesület részéről segélyezésben.

Kiállításunk napja — azért, hogy a kongresszus alatt több szállás jusson az idegeneknek — nem a kongresszus alatt lesz, hanem már április 28-án nyílik meg. A Központ engedett a kongresszusi bizottság óhajának, annál is inkább, mert a kongresszus programja úgyis egészen leköti a kongresszisták idejét. A különleges tárgyakból (magyar népművészet) együtt tartunk egy kisebb kollekciót a kongresszus alatt is, hogy Központunk látogatói megnézhessék.

Az Örökimádás-templom restaurálásának zárszámadását dr. Mátrai ügyvezető igazgató mutatta be az ülésen. Eszerint e célra összegyűlt 1935-ben 743.49 P, 1936-ban 4988.67 P, 1937-ben 30.409.76 P. Összesen 36.121.92 P. Kiadások voltak 1936-ban templomtetőn az attika-csatorna kicserélése és a legsürgősebb javítások 4444.94 P, 1937-ben folytatólagos bádogosmunka a tetőn 1915.85 P, templomudvarok újravakolása 3500 P, állványozás a templomhomlokzat javításához 180 P, az elmállott kövek kicserélése (kőfaragómunka) 3040 P, festéshez való állványozás 1895 P, festők főszámlája (szentély- és hajófestése) 8040 P, a főoltár és szentélyablakok tisztítása, utóbbiak vasalkatrészeinek nitrózása 651 P, a szentségház és két gyertyatartókar aranyozása 295 P, fali gyertyatartókarok dukkózása és áldoztatórács festése, illetve aranyozása 1342.40 P, fűtőtestek festése és 8 nagy (hajóbani) ablak tisztítása és nitrózása 682.56 P, a Szent József-oltár tisztítása és a főbejárati csillár dukkózása 297 P, karzatok és korettók kifestése 3037.10 P, tíz darab színes üvegmozaik pótlása 75 P, 9240 drb carrarit-lap (oldalkórusokhoz) ára 1123.70 P, burkolómunka 658.90 P, a zárdaoldali corettó parkettázása 400 P, villanyszerelő munka 99.04 P, az orgona tisztítása és hangolása 380 P. Összesen 32.178.29 P.

Még hátra van a torony mállott köveinek kicserélése és utána az egész kőfelület parafinozása, amelyet — az időjárás miatt — már nem végeztethettünk el, de a pénzünk sem futotta volna, mert az még 10.700 P-t igényel a költségvetés szerint. Tervünk az, hogy június végén, illetve július elején csináltatjuk még meg amire lesz pénzünk. A Gondviselés majd tovább segít! Hisz már erre is érkeztek be adományok: Pfeiffer Ede meghalt felesége emlékére 50 P, báró Jeszenák Istvánné 10 P, Kövér Margit 8.75 P, Altmann Rókusné 5 P, Lehoczky Istvánné 20 P, Szabó Miklósné 1.50 P, Bizsák Andrásné 1 P, Süttiné 10 P, Schreiner Rózsika 2 P, N. N. 2.50 P, N. N. 1 P, N. N. 2 P, özv. Nagy Istvánné 10 P, az Euch. imádója 1 P, Mihalik Jánosné és családja —.50 P, N. N. 20 P, özv. Józsa Dánielné 3 P, Geiger Margit 20 P, Reinet B. 8.10 P, N. N. 1 P, Ilnitka Józsefné, Böhönye 1 P, N. N. pedig —.20 P-vel járultak hozzá az Örökimádás-templom tornyának rendbehozásához.

Lelkigyakorlatok az idén is lesznek központi házunkban a következő sorrendben: Márc. 2—6-ig *dr. Mátrai Gyula* tb. p. t. k. vezetésével, a Szent Anna kongregáció, márc. 8—12-ig *P. Hitter* S. J. vezetésével, a Keresztény anyák kongregációja márc. 14—18-ig *dr. Tiefenthaler József* pápai kamarás vezetésével a Fájdalmas Szűz kongregációja, márc. 23—27-ig *dr. P. Szunyogh Xavér* vezetésével a Virgo Reparatrix kongregáció első csoportja. Mindegyik lelkigyakorlaton lehet bentlakással (egészen zárt) vagy bejárással (félig zárt) résztvenni. Az egyes kongregációk az Oltáregyesületnek különböző társadalmi osztályú tagjai, akikhez a lelkigyakorlatra ugyanolyan hivatáskörből való nemtagok is csatlakozhatnak. Jelentkezés Mária Imelda anyánál Üllői-út 75. legalább egy héttel előbb.

Az Oltáregyesület nyilvános nagy *lelkigyakorlata* áprilisban lesz az Örökimádás-templomban. Erről a jövő számunkban.

Február 12-én előzetes értekezletünk volt az oltáregyesületi elnöknőkkel — a központi házban — a betegek triduumának megrendezése ügyében. Résztvett rajta az oltáregyesületi elnöknőkön kívül *dr. Korének József* újszentjánoskórházi lelkész is, az ügy főparancsnoka. Erről is bővebbet a jövő számunkban.

Teljes erővel folynak az Eucharisztikus Világkongresszus színhelyén az átalakítási munkálatok. Többízben beszámoltunk már arról, hogy az Előkészítő Főbizottság az Eucharisztikus Világkongresszus főünnepségek színhelyéül a Hősök-terét szemelte ki. A teret, mint azt már szintén megírtuk, két oldalról a Magyar Szépművészeti Múzeum, illetve a Műcsarnok (Budapest legnagyobb állandó kiállítási csarnoka) fogja közre. A tengelyébe torkollik bele az Andrássy-út, Budapest egyik legszebb, nyílegyenes és mintegy 50 m szélességű útja. A negyedik oldalról a Városliget, illetve a városligeti tó keretezi a teret. Mint ismeretes, a tavat erre az alkalomra lecsapolják, a fenekét kibetonozzák, aminek a költségei magában mintegy 150.000 pengőt emésztenek majd fel.

Ezzel azonban óriási szabad területhez jut a rendezőség, úgyhogy a sokszázezres tömegek elhelyezése semmi akadályba nem fog ütközni. A tavon híd vezet át az Andrássy-út tengelyének meghosszabbításában. Ennek a hídnak a fejénél, a térnek a tó felé eső oldalán helyezkedik el a Milleniumi Emlék két negyedkörös építménye, a magyar történelem nagy alakjainak szobraival. 1896-ban, Magyarország fennállásának ezeréves évfordulóján állították ezt az emlékművet. A két negyedkör központjában áll a győzelmi emlékoszlop és ez előtt helyezték el a világháború utáni években az ismeretlen katona sírkövét. Innen származik a Hősök-tere elnevezés is.

A téren ma már mindenütt lázas munka folyik. A forgalmat teljesen elterelték erről az egyébként rendkívül igénybevett területről és mindenütt hatalmas kőrakások, földkupacok, dolgozó munkások nagy csoportja láthatók. Mintegy 40.000 négyzetméter az a terület, amelyet műkőlapokkal fognak most beburkolni egyetlen összefüggő négyszöges alakban. Ez lesz a főfelvonulás színhelye és itt helyezkednek majd el a külföldi küldöttségek, egyenruhás csoportok stb. Az egész területen, ha hozzászámítjuk az Andrássy-út és az azt a téren keresztező Aréna-út betorkolásait, a tavon kívül is többszázezer ember elhelyezése válik lehetővé s minthogy sugaras irányban a tér a legrövidebb idő alatt kiüríthető, a közlekedés lebonyolítása sem fog nagyobb nehézségekbe ütközni. A tér átalakítási munkálatai a tavon kívül is mintegy 300.000 pengő költséget emésztenek fel, úgyhogy csak az ünnepségek színhelyének elrendezése 450.000 pengőbe kerül, amihez még hozzájön számos útépítés. Ez természetesen igen tekintélyes összeg, de nem szabad elfelejteni, hogy a szent cél mellett igen nagy szociális célt is szolgál, hiszen éppen a nehéz téli időszakban jut igen sok munkanélküli ennek révén állandó elfoglaltsághoz. De a kongresszus révén így a főváros is értékes és hatalmas megmozdulások alkalmával a jövőben is használható nagy területhez jut, nem is beszélve a városligeti tó kibetonozásáról, ami a tavon berendezett műjégpályának nagy nyeresége.

Serédi bíboros-hercegprímás szózata papságához az Eucharisztikus Kongresszus ünnepségeiről. Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás ezévi első pásztorlevelének élén szózatot intézett papságához, amelyben a kettős szentév alatt reájuk váró kötelességekről és a jubileumi év gyümölcseinek összegyüjtéséről szól. A pásztorlevél többek között a következőket mondja:

— Azért a kitüntető kegyelemért, hogy az idén Magyarország első apostoli királyát megdicsőülésének 900 éves fordulóján minden nép színe előtt ünnepelhetjük és a nemzetközi Eucharisztikus Kongresszussal magunkat, a reánk bízott híveket, sőt az egész világot megszentelhetjük, Krisztus Királyhoz és az Ő földi helytartójához hálásak lenni soha meg nem szűnünk. Vajha az Eucharisztikus Krisztus nálunk a helyi eucharisztikus gyűlések, továbbá itt és mindenütt a gyakori áldozás segítségével visszahozná a természetfeletti életet, hogy az mindnyájunkban bőségesen buzogna! Az Úristen és a kereszténység közös Atyja iránt úgy kell bizonyítanunk hálánkat, hogy az Eucharisztikus Kongresszus és első dicső királyunk emlékünnepének üdvös gyümölcseit szorgalmasan összegyüjtjük és arra törekszünk, hogy ezeket különösen jó példaadásunkkal a saját magunk, híveink, Egyházunk és hazánk javára fordítjuk és így valamennyien érdemessé tesszük magunkat ez évben az Úr újabb és bőségesebb áldására.

Hatóságok együttműködése az Eucharisztikus Világkongresszus Előkészítő Főbizottságával. Egész Magyarország egy emberként segíti a XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszus Előkészítő Főbizottságát, hogy a külföldről, a távoli világtájakról ide-érkezők e nagy lelki esemény ideje alatt semmiben sem szenvedjenek hiányt és az igazi testvéri összetartozandóság érzésével távozzanak. Ami azonban a legnagyobb örömmel tölti el az Előkészítő Főbizottságot, az a tapasztalat, hogy az állami és városi hatóságok messzemenő készséggel támogatják a kongresszus előkészületeit. Nem volt még alkalom Magyarországon, amikor oly meglepő harmóniában egyesült volna közös munkára állam és Egyház, sőt az egyes hatósági szervek egymás között, mint az Eucharisztikus Kongresszusnál. A csodálatos ebben a körülményben az, hogy ez a megállapítás úgy a technikai, mint a lelki előkészületre is vonatkozik. Csak egy-két példát ragadunk ki. Az Államvasutak nagy felkészültséggel készítik elő az óriási munkát igénylő menetrendet, kijavíttatja kocsiparkját, hiszen a világháború alatt nem kellett olyan nagy forgalmat lebonyolítania mint most. A kereskedelmi minisztérium egész apparátusa rendelkezésére áll a kongresszusnak forgalmi kérdéseknél. Ugyanígy a földmívelésügyi minisztérium és Budapest székesfőváros hatóságai teljes apparátussal kapcsolódnak az élelmezés kérdésébe. Budapest székesfőváros különben a kongresszus minden részleteénél aktíven érdekelve van, akár a városdíszítést, a megafonok felszerelését, vagy az iskolák átadását értjük, hiszen hogy a zarándokszállások helyiségeit előkészítsék, már előzőleg háromhetes szünet lesz az iskolákban stb., stb. A posta külön osztályai készülnek a levelek kézbesítésének és a külföldi telefonok zavartalan lebonyolítására, a rendőrség a közrend és a közlekedés rendezésében vesz részt, nincs olyan állami vagy fővárosi hatóság, a mentőkön kezdve a kórházakon át egészen a fővárosi kertészetig, amely ne venne részt aktíve a kongresszus előkészítésének munkájában. Az előkészítés a hatóságok színe előtt, az ő teljes bekapcsolásukkal készül. Örvendetes azonban, hogy nemcsak az anyagi természetű előkészületekre, hanem fokozott mértékben a lelki előkészítésre is vonatkozik ez. Nemcsak a plébániák vonalán folyik a lelki előkészítés, hanem a minisztériumok, a városi hatóságok, köz- és magánüzemek vonalán is. A miniszterek, a polgármester, a különböző üzemek vezetői sorban adják intézkedéseiket, amelyekkel alkalmazottaik részére lehetővé teszik nemcsak a kongresszuson magán való részvételt, hanem azt is, hogy egész lélekkel vehessenek részt az előkészítő eucharisztikus estéken, amelyeket egy-egy hivatásg, vagy hivatal számára tartunk. Az eucharisztikus estéket közös szentgyónás és szentáldozás fejezi be. E mozgalom túlment a főváros határain és átöleli az egész országot. Magyarország nyugati részén, Szombathelyen, például most kezdődött el egy háromnapos triduum és ezen 1500 vasutas vett részt. Az állami és városi hatóságok a pozitív vallásos szellem megerősödését elősegítik és ez az, ami az Előkészítő Főbizottságot a legnagyobb örömmel tölti el.

A székesfehérvári Oltáregylet adományozott 1937-ben 17 templomnak a következő egyházi ruhákat: 10 miseruhát, 4 pluviálét, 6 karinget, 4 albát, 1 velumot, 9 stólát, 4 ministráns ruhát, 4 ministráns inget, 1 szt. olajkészletet, 64 apró fehérneműt, 2 bursát, 9 oltárterítőt. 2927 P értékben. A fiók-egyletek befizettek 450 pengőt.

A menekülő

Regényrészlet *Olcsvay Géza: «Megöl az éjjel!»* című írásából.

SORONÁYA szenvedett. A lelkiismerete furdalta. Egy váratlanul belezuhant ötlet felrázta. Át akart menni Teklához, a barátnőjéhez, a szép asszonyhoz, a nagy «dámához», de észbe kapott, hiszen még válasz sem érkezett a sürgönyére, tehát még Firenzében van a szeretőjével . . . Üzős vágy fojtogatta, hogy valakivel panaszos szót váltson. Végigkutatta barátnőit, de mind fitymálva tolta most el magától. Arra is gondolt, hogy kimegy édesanyja sírjához. Már öltözködni kezdett, mikor ráeszmélt, hogy nem is Budapesten lett eltemetve. Ijedten nézett képzeletben önmagára és két könnycsepp buggyant szemeinek peremére. Saját sorsziláltsága, sorsmostohasága hatotta meg . . . Hiába kutatott, keresett, senkit sem talált illőnek a panaszmeghallgatásra. Rádöbbent, hogy «*egyedül*» van. Egészen egyedül! . . . Homonnayhoz nem akart tartozni; az urához már nem tartozott, sőt ma mintha már a kislányától is eltávolodott volna!

Leroskadt egy székbe és két tenyerébe temette arcát. Perceken át szívesen zokogott s ettől megkönnyebbült és könnyben csillogó szemekkel nézdelődni kezdett szobájukban.

— Ó! Mária! — lelt rá, a falon függő kép nyomán, a fájdalmasok, az eligazolatlanok Anyjára.

Pillanatok alatt tetterős, céltudatos lett. Felöltözött; mielőtt kiment ráfigyelt alvó gyermekére, aztán csókot dobott rá. Még a cselédnek is utasításokat adott . . .

* * *

A Ferenciek-terén szállt le a villamosról és sietve tartott az ódon templom felé. Nem ment közvetlen a templomba, hanem a rendházba vivő folyóson át a sekrestye felé . . .

— P. Anonymus ma órákhosszat gyóntatott és délelőtt pedig a szegényei ügyében ajtózott. Nem is ebédelt, annyira fáradt, — mondta szemérmesen az ügyeletes barát. — De megkísérlem — sugta, mikor egy pillanatra az asszony arcára tekintett. — Tessék itt várni, vagy imádkozni.

Soronáya megint magára maradt, de már nem érezte annyira az egyedüllétet, az egyedüllét fojtogató érzését, pedig mögötte csak egy szekrény, balra egy zárt gyóntatószék volt. A keskeny folyosó közepén egy nagy Feszület mementóskodott; az előtte álló imazsámoly üres volt.

Rá-ránézett a szenvedő, merev Jézusra. Megsajnálta az Ártatlant s tétova szíve jajongva vert fel. Körülötte tömjénillat s nagyon különös,

áhítatos csend terjengett. Mintha húzta, vonzotta volna a Kereszt; rárogyott az imazsámolyra s betemetett arccal, buzgó imába kezdett.

Percek múlva a sekrestye felől egy magas, barázdásarcú rendtag csoszogott el mellettte. Soronáya meg sem rezzent. Imádkozott . . .

— Asszonyom, P. Anonymus a folyosón lévő gyónószékben várja! — súgta feléje illendő távolból az ügyeletes barát.

Mire magához tért, mire feleszmélt, már el is csoszogott a barát. Különös nyugtalanság rohant rá testére s remegve nyitotta fel a gyónószék üvegezett ajtaját. Benn letérdelt, alázatosan keresztet vetett és elkezdte vádolni magát . . .

* * *

— Mi tévő legyek Atyám? — súgta az önvád után, segélykérőn.— A régi életformákba már visszaigazodni nem bírok, de tudom, hogy az induló újon sem bírok majd eligazodni. Se ide, se oda nem tartozom. Egyedül vagyok Atyám . . . A barátnőmmel megtett velencei út óta úgy érzem, el kell mennem, mert se ide, se oda nem vagyok való!

A szerzetes még mindig szótlan maradt, csak az arca lett enyhültebb, derültebb.

— Mit tegyek Atyám? . . . Hová menjek? — kérlelte türelmetlenkedve.

— Meg kell állnia! — mondta halkan a szerzetes, de megint percekig hallgatott. — Szüntelenül «*állj*»-t kell kiáltania önmagának. Ne vesse meg a fiatal érzéseket, de ne is szeresse. Ne nyúljon a pillanatokhoz. Ne egy-egy pillanatnak éljen; várja meg, míg megsokasodnak s akkor vesse össze őket, meglátja, — együtt egészen másként hatnak! . . . Menten eltűnik az egyéni délcegségük, a hetykeségük, a színességük, mert egy-egy pillanat csak pillanatnyi része a kerekded egésznek, az életnek . . . Folyton emlékezzen arra, hogy a Földön csak vendégségben járunk; arra, hogy a testnek kötelezettséggel adatott át a lélek! . . . Növelje a türelmet, úgy önmaga, mint mások iránt, mert más a földi jó és más az égi! Más a testünk vágya és más a lelkünké . . . Testünk rajtmozog a Föld hátán s minden idegszála, minden részecskéje át van itatva a Föld kétesmultú, de kétségtelenül csábos légkörével. Asszonyom, a test élve is, halva is a Földé! . . . Az első halott test óta minden testet magának köt le s követel a Föld. Nem ad ugyan neki nyugodalmat, de ha nem kapja meg a testet, dögvészes szörnyű bosszút áll az élőkön! . . . Ezzel szemben lelkünk a szeráfok világából jött s éber állapotban mindig érzi, hogy oda kell visszatérnie és ha nem aljasodik le a földiségbe, boldog ünneplés várja, az örökké szolgálatkész, örökké Isten mosolyát tükröző szeráfok országában . . . A földi élet, Asszonytestvérem, *misszióvállalás!* . . . Misszióvállalás, tehát álta-

lában harc, a test és a lélek évtizedekre terjedő guerilla-harca. Nem is csoda, hogy ha az élő testben lázongó, építeni, szépíteni, missziót-bevégezni vágyó lelkünk az égi sztratoszféra felé menet egyre-egyre visszafordulni kényszerül s nehezen bír eligazodni a földies zűrzavarban. Pedig el kell igazodnia! — súgta nyomatékkal a szerzetes és az arca egyre fénylőbb, derültebb, bizakodóbb lett. — Önben az induló rossz nem a lelkén, csak az eszén lett még úrrá s e réven akarja meghódítani a testét, s mert minden test hajlamos erre, vigyázzon, nehogy a *rossz*, teste minden zugában mindenkor otthonra leljen! . . . Az urát pedig . . .

— Atyám! . . . Percről-percre fokozódik színtelensége iránt az ellenszenvem! — vetette közbe idegesen Soronáya s remegve kapaszkodott két ujjal a farácsba.

— Asszonytestvérem! . . . Nem szabad az egyszerű, a dísz nélküli kötelességteljesítést és jogigénylést összetévesztenie a színtelenséggel! — felelte csendesen a szerzetes. — A legegyszerűbb, de legkényesebb és legtartósabb szín a *fehér!* Minden más szín — minden csillogása ellenére is — belőle ered s hozzá tér vissza . . .

— Atyám! — sóhajtotta vergődve Soronáya. — Nem bírom a «jogait» . . . Én nem bírom már szerelemmel szeretni és érzem, hogy emiatt bántani fog . . . Ő nem bír és nem is akar a *testről* lemondani! . . . Ebből lesz a «baj» Atyám! . . . Hiszen, ha vele leszek, se leszek vele, tehát becsapom! . . . És én nem akarok «hazudni!» . . .

— Ezt két szemszögből kell bírálnia. Igy csak az érem egyik oldala mutatja, a másik önt az Isten előtt esküjére figyelmezteti! — hangzott szárazon az intelem. — A gyermeke . . .

— Őrület, Atyám, de napok óta távolodom tőle is! — zokogta Soronáya.

Beszédtelen lett a gyóntatószék. A vádló sírt, a vigasztaló hallgatott.

— A «család» adva van, ezen nem változtathat. Családját illetőleg hallgasson a lelkére . . . Csak a lelkére hallgasson! — kezdte a szerzetes. — Forduljon el a tévelygő barátoktól és barátnőktől, meneküljön azoktól, akik az élet filléres szépségeit ideálnak vélik s csak öreg korukban döbbennek rá tévhitükre. Tessék megkérdezni az 50—60 éves, ú. n. «művelt» nőket, mind azt fogja meggyőződéssel panaszkodni, hogy «üres» volt az élet, pedig nem az «élet» volt üres, hanem az egyéni életmódjuk, mert a pillanatnyi örömöknek s ezek díszleteinek nem maradt visszhangjuk, mert nem lehet visszhangjuk! . . . (Folytatjuk.)

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVIII. évfolyam. * 1938 * ÁPRILIS HÓ

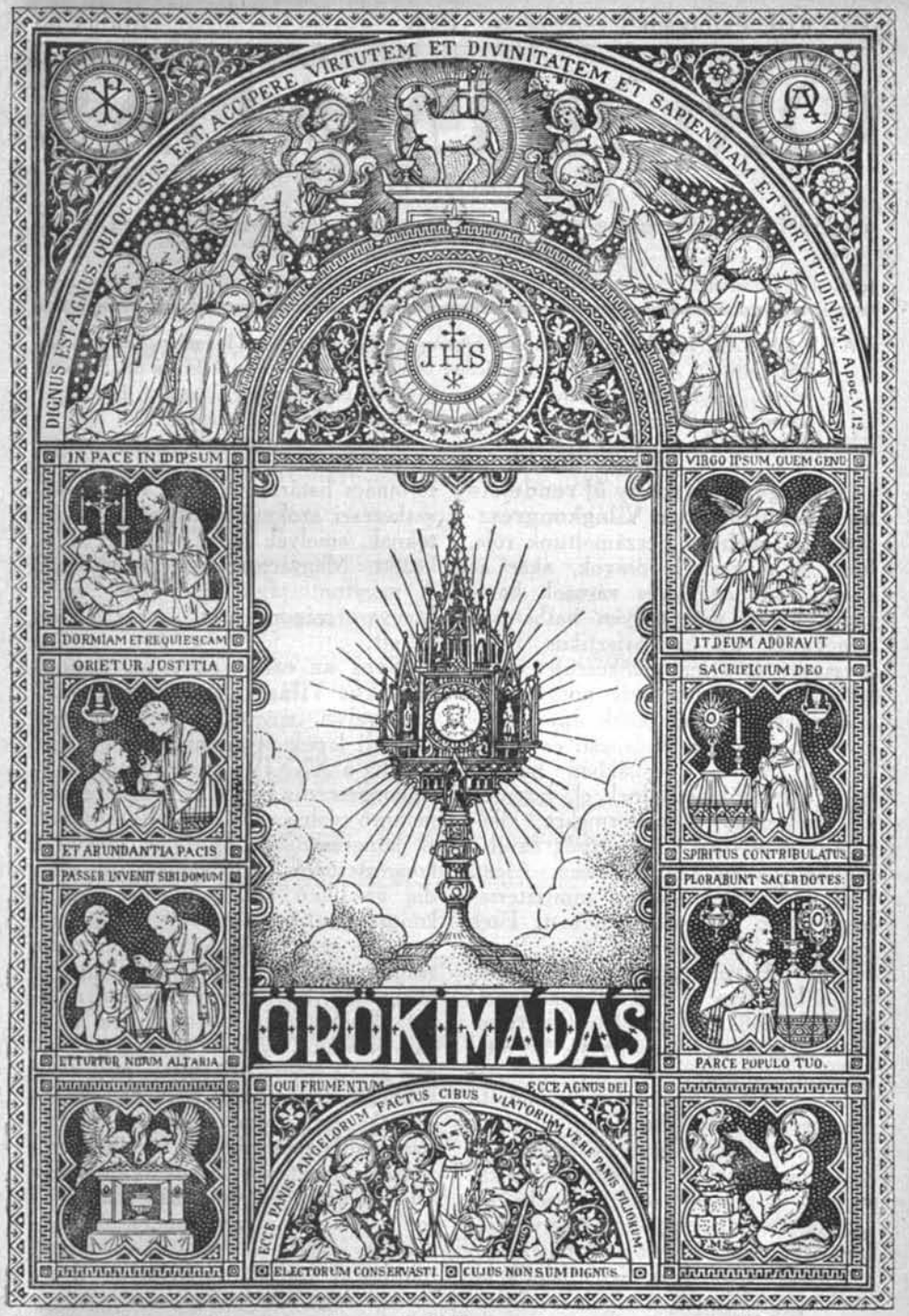

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVIII. évfolyam ★ 1938 ★ Április hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Dr. Serédi Jusztinián** bíboros levele. — **Brenner Tivadar:** Via dolorosa. **Eőri János:** Az Oltáriszentség születése és elnevezése. — **Pápai János dr.:** Három húsvét. — **Miklósi László:** Vegyétek és egyétek. — **Galler Géza:** A harang. — **Krónika.** — **Központi:** Imaszándékunk. — **Olcsvay Géza:** A menekülő.

A magyar kormány új rendelete az Eucharisztikus Világkongresszus érdekében. Beszámoltunk róla, hogy a magyar hatóságok, akár az állam, akár az egyes városok hatóságairól van szó, milyen hathatósan támogatják az Eucharisztikus Kongresszust és annak előkészületeit. A hatóság tanubizonyságát adta számtalan esetben segítségének. Így a kongresszus idejére a budapesti és a Budapest környéki iskolákban háromhetes szünidőt rendelnek el, hogy az igénybeveendő iskolatermeket elkészíthessék és hogy a tanítóság az előmunkálatokban résztvehessen. Most, a január közepén tartott minisztertanács újabb határozatot hozott. Ezek szerint a kongresszuson és a Szent István jubileumi évben való részvételt a katolikus tisztviselőknek figyelmükbe ajánlják. A katolikus tisztviselőknek az ünnepségeken való részvétel céljából szabadságot engedélyeztek. A Szent István jubileumi év megnyitó ünnepségén, május hó 30-án, általános hivatali szünnap lesz. A különböző minisztériumokban a miniszterek a katolikus tisztviselők részvételének előkészítése céljából egy-egy tisztviselőt, az elnöki osztály vezetőjét és ha ez nem katolikus, ennek helyettesét jelölik ki. Ezek a rendeletek, amelyek a minisztertanács határozatai, csak logikus következései azoknak a kitűnő kapcsolatoknak, amelyek ma Egyház és állam között Magyarországon fennállanak. A nagyfontosságú rendelkezés egész Magyarországon nagy megelégedést keltett.

Nem az eszperanto az Eucharisztikus Világkongresszus hivatalos nyelve. Ismeretlen forrásból egyes külföldi lapok olyan hireket közöltek, mintha a XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszus hivatalos nyelve az eszperantó volna. Ez a beállítás téves. A kongresszusok hivatalos nyelve a kongresszusok szabályai szerint mindig az illető ország nyelve, ahol a kongresszust tartják. Miután a magyar nyelv a résztvevők legnagyobb része számára teljesen hozzáférhetetlen, úgy határoztak, hogy három kisegítő nyelvet alkalmaznak, még pedig a Vatikán hivatalos nyelvét az olaszt, franciát és a németet. Ezeken a nyelveken a kongresszus összes beszédeit, megnyilatkozásait tolmácsolják és kiadják. Ezenkívül gondoskodás történt arról is, hogy más nyelveken is tolmácsolják a kongresszus egyes beszédeit s ennek során megalakult az eszperantó szakosztály is. Az a beállítás azonban, mintha az eszperantó hivatalos nyelv lenne, téves.

A Bíboros Hercegprímás Úr Őeminenciájától a mult évi oltáregyesületi beszámolónkra ügyvezető-igazgatónkhoz nagyon kegyes válasz érkezett, amelyet az oltáregyesületi tagok örömére és buzdítására ideiktatunk:

1103/938. szám.

Nagyontisztelendő Pápai Káplán, Igazgató Úr!

Köszönettel és elismeréssel vettem a Központi Oltáregylet elmúlt évi működéséről szóló jelentését. A buzgó munkának legszebb jutalma az ezidei esztendő, mely az Eucharisztia éve hazánkban. Ennek a szentévnek kegyelmei elsősorban azok lelkét töltik el, kik különös buzgalommal máskor is az Eucharisztia szolgálatára szentelték idejüket és áldozatos fáradozásukat.

Legyen az eucharisztikus Krisztus Maga minden tettüknek legdrágább jutalma!

Egyébként magamat ájtatos imáiba ajánlottan vagyok

Esztergom, 1938. március hó 11.

Nagyontisztelendőséged

jóakaró főpásztora

Jusztinián

bíboros érsek.

VIA DOLOROSA.*

Nagyböjti hangulat szállja meg bensőmet... És lélekben ott bolyongok azon a helyen, melyet egykoron a szenvedő Megváltó vérző lábai szenteltek meg...

Érzem az olajfák átható illatát, mely az édes Üdvözítő útján szétáradva bánatot lehel mindenfelé...

Hallom az Úr korholó szavait, melyekkel a jeruzsálemi asszonyok síránkozását némítja el... Szánom az Isten Fiának fájdalmasan gyötrődő szentséges alakját, amint emberfeletti megfeszüléssel hurcolja nehéz terhét, súlyos keresztjét... Most megáll... Égre emeli kimerült szemét és felsóhajt: Atyám! erősíts meg és küldj segedelmet onnan felülről... Bocsásd meg üldözőim vétkét, s ne büntesd szánandó tudatlanságukat...

Látom, amint a meggyalázott Istent lépésről-lépésre figyeli és nyomában követi az egyik pogány katona. Ő az egyetlen, aki nem csúfolja, nem bántja Krisztust. S mikor az Istenember harmadszor is összerogy a nehéz kereszt alatt, a pogány katona sem bírja tovább lelki küzdelmét. Erejét veszítve megbotlik, s ő is összeesik... Félájultan megérinti a szent keresztfát, hogy erőt merítsen tőle nyomasztó tusájában. Majd arcával a földre borul és könnyezve kérdezi önmagát: Miért oly nehéz a gyalázat fája?... Miért oly hosszú a fájdalmak útja?...

És egyszerre elfogja őt, rabul ejti érzelmeit a visszatarthatlan vágy, a kiolthatlan epedés Jézus után. Észrevétlenül az összeroskadásában pihenő Megváltó lábaihoz férkőzik, és a legforróbb áhítattal eltelve, csókkal illeti Krisztus ruháját, majd vérző lábsebeit. Azután egész testében megremeg, amint a földön tovább fekszik.

Jézus szelíd tekintetével néz a vergődő pogány katonára, miközben egész halkan megszólal: Fiam, a kereszt nemsokára az örökélet fája lesz, de a via dolorosa fennmarad — a világ végezetéig... Kövess az üdvösség felé!...

A kínzó tehertől teljesen kimerülve indul meg újra Jézus a menettel a via dolorosán. A kísérő nép egy része hangosan sír és zokog, míg a vad tömegek zúgnak és üdvöltenek... A kavarodó zajban és ijesztő lármában megkezdődik a világtragédia legmegrendítőbb borzalma.

---

* Fájdalmas út.

Míg Jézus kiömlő vérétől egyre pirosodnak a kövek, az ég sötétedni kezd... Idegfeszítő homály borítja el az egész földet, csak Jézus szentséges alakját veszi körül valami földöntúli, misztikus világosság. A szentséges lényéből kiáradó végtelen szeretet mindent megemésztő lángja pedig egyesülni látszik az égből leszállott csodás sugárzással és dicsfénnyel...

A pogány katona most már egészen odaférkőzik Jézushoz, ki végső erejével bár, de szent türelemmel halad fel a véres Golgota magaslatára, hogy ott megfeszíttessék...

Hogy a gyalázat fájából az örökélet fája legyen...

* * *

A szörnyű földindulás, a komor sötétségben szemvakítóan cikázó villámlások és véget nem érő égzörgések, a megriadt nép ordító jajgatása és őrületes menekülése jelzik, hogy a világot megrázó legnagyobb esemény megtörtént... Jézus kiszenvedett... Beteljesedett!...

A keresztfa mellett pedig most leheli ki lelkét a pogány katona is, hogy kövesse Jézust az üdvösségbe, ahová meghivatott...

* * *

S ime! E világtragédia óta nincs a föld kerekségén egyetlenegy ember sem, akit közömbösen hagyna a keresztfa; nincs, aki minden lelki nyom nélkül tudna elhaladni a kereszt mellett; nincs, aki minden érzés nélkül tekintene reá. A keresztfa azóta minden ember bensőjét megérinti. Az egyik dicsőíti és magasztalja, a másik gyalázza és káromolja. De mindenki foglalkozik vele. Mert a kereszt hatalma védi a jókat, és rettegteti a gonoszakat. A kereszt ereje felemel és lesujt egyaránt...

* * *

Bűnös lélek! Szállj magadba a nagyböjti időben... Keresd fel gyakran a szent keresztfát. Borulj le előtte élő hittel és bűnbánó szeretettel... Mert a kereszt enyhíti a fájdalmakat és szenvedéseket; csillapítja a nyomort és ínséget; erősíti az élet sok küzdelmében és nehéz viszontagságában csüggedőket...

És ne feledd, ó ember! A kereszt dicsősége kísér téged bölcsődtől sírodig, hogy onnan elvezessen az örökélet kapujához, hol végződik a tövises földi pályád, — a via dolorosa. *Brenner Tivadar.*

Eucharisztia (ejtsd Eukarisztia), hálaadással vett dolgot, a mai használatában Oltáriszentséget jelent (Eucharisztejn = hálát adni — és mivel a legméltóságosabb Oltáriszentséget hálaadással vették, hálaadásnak: Eucharisztiának nevezték).

Eucharisztikus = oltáriszentségi.

Az Oltáriszentség születése és elnevezése.

Az örök Ige, Istennek mérhetetlen szeretete a Szentháromság öléről a Szűzanya ölére, onnét az Anyaszentegyház karjai közé: az oltárra kívánkozott. El is érkezett oda az Oltáriszentség alakjában. Mint a végtelen világür szédítő távolságaiból felénk közeledő égitest — megérkezett hozzánk teljes fényében és egész melegével, hogy éltető napunk legyen, hogy felettünk deleljen mindörökre, hogy csak akkor hajoljon alkonyatra, amikor összeomlik majd mostani világunk, amikor is szent bizodalmunk szerint egészen belemerülhetünk ez isteni szeretetnek boldogító fénytengerébe és örömóceánjába.

Mi magunkat tekintve, egyéni életünkben az isteni kegyelem árama ott forrásozott számunkra a keresztség szentségében, amikor a *hit* alakjában belépett, beleömlött a lelkünkbe; erősebb sodrú folyóvá lett a bérmálásban, amikor öntudatos harcosai lettünk Annak, aki hitünket adta s azon javaknak, amiket hitünk ígér és amiket *remélünk;* hatalmas folyammá szélesülhet bennünk az Oltáriszentséggel való közvetlen, sőt benső érintkezéseink révén, amikben már ölelkezik a lelkünk végső céljával a *szeretet* érzelmeiben. Miként a folyam vize is a torkolat felé egyre hasonlóbb lesz szélességben, mélységben és minőségben azon víztömegekhez, amikbe ömleni készül, azonképpen hitünk patakja, reményünk folyója egyre jobban szeretetfolyammá, egyre hasonlóbb lesz az örök szeretet tengeréhez, amelybe az Oltáriszentség révén már-már beleolvadni készül.

Legértékesebb földi kincsünknek: a szeretetnek forrása és eszköze: az Oltáriszentség, annak gondolata édes Üdvözítőnk lelkében tervszerűen fogant és érett meg. Egy évvel kereszthalála előtt Kafarnaumban adta tudomására az emberiségnek, hogy nemsokára megajándékozza szent testének és vérének állandó jelenlétével. «*A kenyér, amit én adok majd, az én testem a világ életéért*». (Já. 6, 52.) E bejelentéshez hasonló örömhír csak a názáreti Szűznek és a betlehemi pásztoroknak adatott. Az Ige megtestesülésének és világraszületésének titkával egyenlőrangú az Oltáriszentség misztériuma — létrejöttének, hatóerejének és jelentőségének tekintetében egyaránt . . . A csodálatos módon megvendégelt embertömeg kíváncsi és tapintatlan módon kenyeret vár és kér tőle, a csoda megújrázását kívánja, mintha az Úr Jézus csak azért jött volna a világra, hogy a gyomrok éhségét csillapítsa és csodára éhes kíváncsiságot elégítsen ki. Hallgatóinak e furcsa lelki beállítottsága és hangulata nagyszerű alkalom volt az Üdvözítő számára, hogy bepillantást engedjen szentséges Szívének legmélységesebb örvényeibe s hogy a kicsinyeskedő, alacsonyigényű, kenyeretváró tömeg figyelmét a drága

lélekre és annak még drágább táplálékára irányítsa. Csoda helyett a csodák csodáját ígéri és helyezi kilátásba: a saját testét kenyéralakban, a saját vérét borital formájában a halhatatlan lélek táplálására. Állít, magyaráz, vitatkozik hallgatóival isteni türelemmel, végtelen szeretettel; esküvel erősíti elhatározásának valóságát és megmásíthatatlanságát; nyugodtan szemléli a kishitűek, a kételkedők nagyobbik csoportjának fejcsóválását, gúnyolódását és távozását és eddig hűséges követőinek tétovázó ingadozását. Szabad folyást enged lelke kiáradó ízzásának; nem akadályozza Őt ebben az, hogy sokan nem bírják e soha nem látott fény vakító sugárzását. Egy-két ezer ember elfordulását később bőségesen kárpótolja százezrek és milliók hite és szeretete. «*Az én testem valóban étel, az én vérem valóban ital*» — «*ha nem eszitek az emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek*» — ismételgeti fönséges komolysággal. «*Aki ebből a kenyérből eszik, örökké él*» — mondja tovább. Több ez, mint a manna. Az is csodálatos kenyér volt és Istennek nagy jótéteménye, de a haláltól nem mentett meg senkit. Ellenben az a manna, amit én adok nektek, biztosít — nem a test, hanem a lélek halála ellen. Aki ezzel a még magasabbról, egyenesen az égből jött mannával: az én testemmel táplálja lelkét, az örök életet, a mennyországot biztosítja magának. (V. ö. Já. 6.)

Alig egy év leforgása után, az utolsóvacsorán valósággá válik a nagy ígéret: megszületik az Oltáriszentség. Mint ahogyan az édesanya várja édes elsőszülöttének világrajöttét, úgy várta ezt az órát és úgy készülődött nagy adományának közlésére. «*Vágyva vágytam ezt a húsvétot elkölteni veletek . . .*» (Luk. 22, 15.) Eljött az idő, hogy az Üdvözítő szavát valóraváltsa. És valóraváltotta. «*Midőn pedig megvacsoráltak, vevé Jézus a kenyeret, megáldá és megszegé és adá tanítványainak és mondá: Vegyétek és egyétek, ez az én testem. És vévén a kelyhet, hálát ada, és nekik adá mondván: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az új szövetségé, mely kiontatik a bűnök bocsánatára.*» (Máté 26.) A kenyér e szavakra szent testévé, a bor szent vérévé lett. Megszületett az Oltáriszentség! Hogy azonban meg ne haljon már születése órájában, végrendeletképpen hozzáfűzte: «*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre*». (Luk. 22, 19.) Amit én itt és most műveltem, azt tegyétek majd halálom után ti is. Ami itt és most az én szavam nyomán történt, ugyanaz történik majd a ti szavatokra. Amint én most a saját testemet adom lelketek táplálására, véremet pedig hozzátartozó italul, úgy nyujtsátok majd ti is és utódaitok a kezetek közt szavaitokra testemmé és véremmé átváltozott kenyeret és bort testvéreiteknek, minden hivőmnek. Amint én most hároméves barátságunkat megpecsételtem e lakomával, amint mi most eggyé leszünk nemcsak lélekben, hanem testben és vérben is,

úgy egyesülhet és egyesüljön is velem mindenki nemcsak gondolatban és imádságban, hanem a valóságban is ugyanezen szent lakomában, mely mindig kéznél lesz s amelyre állandóan hivatalos lesz mindenki. Hogy szeretlek benneteket mint barátaimat, annak nagyobb bizonyságát már nem tudom adni, mint hogy önmagamat adom nektek — ételül és italul. Sok és nagy csodáimat láttátok, ízzó szeretetemet mindig élveztétek, de mondjátok: tudnék-e ennél nagyobbat és többet adni?! Hogy ti is szerettek engem, megmutatjátok azzal, hogy elfogadjátok tőlem e nagy ajándékomat és egyesültök velem úgy, hogy bensőbben már nem lehet. De hogy nemcsak titeket szeretlek, hanem mindenkit, aki hisz bennem és szeret engem, azzal bizonyítom, hogy itt maradok a világon közöttetek az utolsó ítélet napjáig, én ugyanaz, aki most szól hozzátok, aki végigjártam Palesztina földjét, aki 3 éven át tanítottam, csodáimat műveltem, aki most elkezdem kínszenvedésemet és holnap meghalok a kereszten a világ életéért. Emberi alakom eltűnik majd a világ elől, de itt maradok közöttetek a kenyér és bor alakjában. Végrendeletemben önmagamat hagyom a világnak. Kell-e, van-e ennél nagyobb szeretet?! Aki valóban hisz bennem és szeret engem, bármikor, bárhol hozzám jöhet, sőt egyesülhet velem. És nincs rá mód, hogy hitét, reményét és szeretetét irántam jobban megmutassa és bebizonyítsa, mint hogyha teljesíti legnagyobb vágyamat, leghőbb kívánságomat, legszeretőbb parancsomat és szívesen és sokszor jelen lesz szent testem újraszületésén, sokszor, szívesen és szeretettel veszi magához szent testemet és egyesül velem, sokszor és áhítattal közeledik hozzám, keres föl és időzik nálam az oltárok előtt.

Ilyenféle gondolatok és érzelmek villództak Üdvözítőnk szavaiban, amikkel az Oltáriszentséget adta az emberiségnek. Ilyenféle gondolatoktól és érzelmektől terhes az utolsóvacsora termének levegője, mikor az Oltáriszentség megszületik. Bizonyára angyalok is teljesítenek ott láthatatlanul szolgálatot, amikor a Sátán is ott settenkedik Judás körül, hogy folytassa a kafarnaumi dacolók ellenmondását és mérget keverjen csatlósa részére ez édes isteni ételbe és italba. Az ellenmondás és méreg azonban már meg nem állíthatja a nagy valóság folyamát: megszületett és elindult útjára az Oltáriszentség. El nem veheti már semmiféle pokoli hatalom e kincset az emberiségtől. Az Anyaszentegyház őrzi, gondozza, védi és szereti mint magát isteni Jegyesét, annak személyét, önmagának boldogságát, erősségét és vigasztalóját. (Folytatjuk.)

«Amely templomban Oltáregyesület nincs, az az országos központi Oltáregyesülettől egyházi felszerelést nem kérhet.»

HÁROM HÚSVÉT.

Az egyházi nyelv a húsvétot pászkának (pascha) nevezi. Ez azonban nem latin, hanem héber szó, mely annyit jelent, mint átmenés. Hogy miért kapta épp ezt a nevet, azt Mózes II. könyve magyarázza meg.

Elvitték az én Uramat . . .

1. Izrael népét, mely abban a bálványimádó korban egyedül őrizte az igaz vallást, Isten ki akarta hozni Egyiptomból, ahol a nagy elnyomatás következtében a hithagyás veszedelmének voltak kitéve. Elküldte Mózest a fáraóhoz, hogy bocsássa el Izrael népét. A fáraó azonban hallani sem akart róla; Isten ekkor egymásután súlyos csapásokat küldött Egyiptomra. De hiába, a fáraó nem tudott megválni a zsidó rabszolgák ingyen-munkájától. Most Isten így szólt Mózeshez: «Ennek a hónapnak 14. napján estefelé minden család öljön le egy egyéves

hibátlan bárányt. Vérével kenjétek meg a két ajtófélfát és a szemöldökfát, húsát pedig egyétek azon este sütve, kovásztalan kenyérrel és keserű salátával. Útra készen, állva egyétek, mert az Úr fázéja (pászkája) «átvonulása». Bejárom ugyanis azon az éjtszakán Egyiptom földjét és büntetésül megölök minden elsőszülöttet emberből és állatból egyaránt. A ti házaitokat azonban megkímélem, ha ott látom az ajtófélfán a bárány vérét». Így is lett. Azon az éjtszakán sírás és jajgatás töltötte be a nagy birodalmat, mert nem volt ház, ahol ne lett volna halott. A fáraó maga hivatta Mózest és kérte, hogy sietve vonuljon ki Egyiptom földjéről. Hamar megbánta. Üldözőbe vette őket, de seregével együtt beleveszett a Vörös-tengerbe.

Ez volt az első húsvét. Emlékét az Úr parancsára évről-évre meg kellett ülni. Izrael népe többnyire csúnya hálátlansággal viszonozta Isten jóságát, de az Egyiptomból való szabadulást mindig hálával emlegette.

Énekeljünk az Úrnak, mert fenségeset mívelt,
Lovat és rajtaülőt a tengerbe vetett. (Móz. II. 15. 1.)
Áldjatok az Urat, mert jó
Mert irgalma örökkévaló.
Ki megverte elsőszülötteiben Egyiptomot,
Mert irgalma örökkévaló.
És kivezette közülük Izraelt,
Mert irgalma örökkévaló.
Hatalmas kézzel és felemelt karral,
Mert irgalma örökkévaló. (135. zsoltár.)

Később a pászka nemcsak az Úr átvonulásának emlékünnepét jelentette, hanem magát a húsvéti bárányt is.

2. Az ószövetségi pászka előképe volt az újszövetséginek. Ami ott árnyék, itt valóság; ami ott bimbó, itt kinyílt virág. Az ószövetségi pászka, amint láttuk, átvonulást és húsvéti bárányt jelent. Az újszövetségi hasonlóképpen.

Az újszövetségben Isten átvonulása sokkal nagyszerűbb, mint az első húsvéten volt. Az újszövetségben is éjnek idején jelenik meg az Úr, de mennyire másképp! Az éj sötétségét a betlehemi pusztán mennyei fény veri szét, csöndjét sírás helyett angyali ének tölti be, öldöklés helyett a béke hírét hozzák az égi seregek. Az Úr régi átvonulása egy rövid éjjel s talán egy pillanat alatt ment végbe, az újszövetségi harminchárom évig tartott. Akkor nem látta az Urat senki, most egyszerű pásztorok és jámbor királyok karjaikra vehették és áldott kezét csókolhatták, vigasztaló tanítását hallhatták a szomorúak, gyógyító erejét érezték a szenvedők. Ez a hosszú átvonulás természetesen áldásaiban is messze fölülmúlja a régit. Kiszabadítja az egész emberiséget a fáraóknál sokkal nagyobb zsarnoknak, a sátánnak rabságából, s megnyitja nekünk nem az Igéretföldjét, hanem a boldog mennyország kapuit.

De a pászka húsvéti bárányt is jelent. Az újszövetség húsvéti bárányа . . . nem csodálatos! . . . maga az emberré lett Fiúisten. Ime az Isten bárányа, ki elveszi a világ bűneit! Micsoda győzelmes érzés a húsvétvasárnapi szentleckében hallani Szent Pál e szavait: «Húsvéti bárányunk Krisztus megöletett, üljünk tehát ünnepet!» A szelíd bárány legyőzte az ordító oroszlánt. Legyőzte akkor, midőn a kereszten meghalt s méginkább, midőn harmadnapra, húsvétkor föltámadt. Drága szent vérével, az oldalsebéből kifolyó vízzel a keresztségben megkente az Egyház lelkünk ajtófélfáját. Akin látja az Úristen az ő szent Bárányа vérét, annak megkegyelmez az ítélet napján.

Ezt hozta a *második húsvét.*

3. A címben jelzett harmadik húsvétról vajjon hogy beszélhetünk? A pászka itt is húsvéti bárányt és átvonulást jelent.

Isten újszövetségi átvonulása, melyről az imént azt hallottuk, hogy harminchárom évig tartott, titokzatos módon tovább folytatódik a világ végéig. Mert a megtestesült Ige, bár fölment az égbe, titokzatos módon köztünk maradt az Oltáriszentségben. Nem akarja Isten, hogy szerencsében fölülmúljon bennünket Izrael népe. Hisz az csak szolgája volt, mi pedig gyermekei. Ha azokkal velük volt, mikor a Vörös-tengeren átmentek és negyven évig a pusztában bolyongtak, nekünk sem szabad Isten különleges jelenlétét nélkülöznünk földi vándorlásunk idején, hogy mi méginkább mondhassuk, mint azok: «Nincs is más ilyen nagy nemzet, melyhez istenei olyan közel lennének, mint amilyen közel mihozzánk van a mi Istenünk». (Móz. V. 4, 7.) Átvonulását mélyreható átváltozások követik. Midőn eucharisztikus diadalmenetben átvonul egy országon, millió szív összecseng és magasztalja az Urat. Mert

Krisztus újra földre szállott,
Vándorlásunk társa lett;
Mert szerette a világot,
Kenyérszínbe rejtezett.

Amikor pedig a szentáldozáskor az egyes lelkeken vonul át, pusztítja a lelket szolgaságban tartó rendetlen kívánságokat, megerősít a lelki harcra és Jézus Krisztus erényeinek csiráját plántálja belénk.

Az áldoztatás szertartása azt tanítja, hogy az eucharisztikus Krisztus húsvéti bárányunk is. A pap kezében tartva a Szentostyát ezt mondja: «Ecce Agnus Dei. Ime az Isten Bárányа». Hasonlít az első húsvéti bárányhoz, melyet a zsidóknak útra készen kellett elfogyasztaniok. Ez is úti eledel, hogy el ne lankadjunk az élet hosszú útján. Főként pedig szent «Útravaló», mikor e világból átköltözünk a másikba.

Az Isten Bárányа egész életünkön át szívesen lesz akár mindennapi eledelünk. Széles e világon minden nap minden szentmisében föláldozza magát és invitál, hogy együnk testéből, igyünk véréből: «Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Ha nem eszitek, nem lesz élet tibennetek». Ha pedig minden nap megújul oltárainkon a húsvéti bárány lakomája, akkor tulajdonképpen minden nap húsvét. Minden nap elmondhatnók: «Valóban méltó és igazságos, hogy téged, Uram, különösen a mai napon magasztalva dícsérjünk, midőn Krisztus, a mi húsvéti bárányunk föláldoztatott. Ő ugyanis az igazi bárány, ki elvette a világ bűneit. Ki halálával halálunkat legyőzte és föltámadva megújította az életet». (Húsvéti prefáció.)

Ime, elég csak a két, illetve három húsvétet összehasonlítani, hogy lássuk, hol áll az újszövetség az ó fölött. Megóriásodott fölöttünk az Úr irgalmassága. Legyen azért a mi hálaadásunk is nagyobb, mint az ószövetségi emberé. Legyen új s különb minden: a szó, a szív, a tettek.

Zúgjon hát a hálaének,
Szálljon völgyön, tengeren:
A szeretet Istenének
Dicsőség és üdv legyen!

Az egész föld legyen oltár,
Virág rajta a szívünk,
Minden dalunk zengő zsoltár,
Tömjénillat a hitünk.

Pápai János dr.

VEGYÉTEK ÉS EGYÉTEK.

Az ifjúságé a jövő, a szebb jövő, a boldogabb, a dicső jövő!

De csak a tiszta ifjúságé!

Neveljünk tisztaszívű, liliomoslelkű ifjúságot, hogy az övék, s általuk, bennük miénk legyen a Jövő!

1921 május 22-én volt az a «nagy nap», amikor a párisi Szent Honóriusz-templomban a kis Fontgalland Guidó először járult az Úr asztalához, először fogadta kicsi, szerető szívébe az édes Jézust. Szülei idejében megértették az Úr Jézus szavainak fontosságát: «Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem leszen élet tibennetek!» (Jn. 6, 54.) Elvitték, elvezették őt az eucharisztikus Gyermekbaráthoz, Aki különösképpen szereti a fiatalságot, a nagy Jövő választottait, a modern idők kicsi szentjeit, kicsi «nagy»-jait!

Az Eucharisztia nevel szenteket, — az eucharisztikus Úr Jézus a szentség alapja, — az Ő szavai bátorítják a szentség útjára a szentségre hivatottakat, kicsinyeket is, nagyokat is:

Vegyétek és egyétek!

Saját testét, az élő Kenyeret adja az Úr Jézus azoknak, akik szavaira figyelnek, hogy táplálja, hogy erősítse, hogy növelje őket, — főleg a gyengéket, a gyermekeket, az ártatlanokat, — azért mondja: «Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni és ne tartsátok vissza őket tőlem; mert ilyeneké a mennyek országa!» (Mt. 19, 14.)

Mindenkinek mondta ezeket a szavakat az Úr Jézus; azt akarta, hogy mindenki meghallja, mindenki megértse. Sokan meghallották, sokan meg is értették!

Megértette azokat a szentéletű X. Pius pápa is, aki 1905-ben kiadta a «Sacrosancta Tridentina Synodus» kezdetű bulláját, melyben kijelenti, hogy a gyermekek nem tilthatók el a mindennapi szentáldozástól! Tudta, hogy nekik is szükségük van napi Kenyérre, mindennapi táplálékra, mert őket is körülveszi a sátáni gonoszság sok-sok kísértése, őket is fenyegeti a bűn, a bukás veszedelme, — az élet tengerének hullámai őket is elnyeléssel fenyegetik; szükségük van csendes, nyugalmas kikötőre, — s ez az oltár közelsége, ez a tabernákulum: a szentségi Jézus!

És hogy minél előbb ellenállóképességre tegyenek szert, hogy minél előbb «beoltsák» magukat a bűnveszély ellen, kiadta a boldogemlékű Pápa a «Quam singulari Christus amore» bullát; ezt öt évvel később: 1910-ben. Ebben a korai szentáldozást sürgeti!

És mi a célja a nagy Pápának ezzel a két bullával?

Azt akarja, hogy legyenek gyermek-szentjeink!

És az isteni Gondviselés, Aki a Szentatya által szólott, megvalósítja tervét: elküldi kis angyalát, követét, hogy hirdesse a világnak: gyermekeknek, szülőknek, nevelőknek a korai és gyakori szentáldozás áldásait és hasznát.

Ezt a hivatást, ezt a küldetést Jézus Szívén nyerte a kis Guidó az első szentáldozás után! De nemcsak az ő hivatása ez, — sokszáz,

Az erénygyakorlatos búzaszemek!

sokezer ilyen kis követe van a szentségi Jézusnak az egész világon, még pogány földön is, más országokban is: nálunk Magyarországon is, főleg most, ebben az eucharisztikus légkörben, most az eucharisztikus Szentévben!

Prohászka azt mondja, hogy nincsenek szent papjaink, mert nem kérünk. Ha kevés gyermekszentünk van, vagy egyáltalán nincs, ez azért van, mert nem kérünk! Nagy kegyelmet kérnünk kell, buzgón kell kérnünk!

Kérjük a jóságos Istent, az eucharisztikus Úr Jézust, hogy szentségi áldását ebben a Szentévben még gazdagabban szórja hazánkra, gyermekeinkre, hogy megengesztelődjenek, hogy szentekké legyenek, hogy imájukkal, példájukkal a nagyokat is megszenteljék, a szentség útjára vezessék, hogy szent gyermekekből szent felnőttek legyenek, szent szülők, akik majd szentekké tudják nevelni az eucharisztikus Kenyérrel az eljövendő gyermeksereget, mert megértik az Úr Jézus szavait: Vegyétek és egyétek! — Veszik, eszik, — de tovább adják, hogy mások is egyék, s ezáltal szentekké legyenek!

Miklósi László.

A HARANG...

Szól a harang reggel, délbe
s este ima kezdetére.

Hív a harang szentmisére,
vecsernyére, temetésre.

Kong a harang vész-viharban
Isten irgalmazz a bajban.

Öröm, bánat giling-galang,
hirdetője minden harang.

Galler Géza.

«Az Oltáregyesületnek tagja lehet minden katolikus férfi vagy nő, aki életének 16 évét betöltötte s vállalkozik arra, hogy havonta: egy órát (lehet két részben is!) tölt a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásában, legalább egy engesztelő szentáldozást végez és a szegény templomok számára évente valami alamizsnát ad.» (Kiv. az alapsz.)

Elfátyolozott Istenarc címen *dr. Varga János* székesfehérvári teológiai tanár tollából kitűnő munka jelent meg a legméltóságosabb Oltáriszentségről. Három részben a legpraktikusabban adja az egyház tanítását az Eucharisztiáról. Mint az előszóban a buzgó eucharisztikus lelkű fehérvári püspök Shvoy Lajos írja: «a titkos mély Szentség csodáiba enged bepillantást, azokba a teológiai kérdésekbe, ahol gyönge az emberi szó s a véges tudás már csak tapogatódzik, de a hit isteni ajándékával fölvértezve annál nagyobb szépségben és fönségben látja az örök Szeretet nagy csodáját». El kellene olvasnia minden oltáregyesületi tagnak. Ára csak 1 P 40 fill. a szerzőnél Székesfehérvár, Szeminárium.

KRÓNIKA

Oltáregyesületi kiállításunk. Április 28-án délután 4 órakor fogja megnyitni Őeminenciája az Oltáregyesület szentévi kiállítását. Azért tettük előbbre mint a kongresszus ideje, hogy a kongresszusra már kölcsönözni tudjuk mindazon egyházi szereket, amelyekre szükség van. Nem szabad az oltáregyesületi kiállítást úgy megítélni, mint a kiállításokat általában szokás. Az oltáregyesületi kiállítás inkább demonstráció: bemutatása annak, hogy mit adunk ezen évben ajándékul a szegény templomoknak; hogy mit produkált a Központ abból az összegből, melyet a fiókoltáregyesületektől kapott, és azzal a munkával, melyet a hölgyek szorgos keze imádságos lélekkel szolgáltatott. Az eucharisztikus lélek örömmel szemléli itt az Oltáregyesület eredményes működését: mert az áldozatkészség, mely itt megnyilatkozik a lélek indításából, eucharisztikus buzgóságából fakadt.

A kiállítás megnyitására a bíboros-hercegprímás urat kértük fel az idén.

Mit tett az Oltáregyesület a kongresszusért? Amikor az eucharisztikus világkongresszus előkészítésének munkája megindult, az Oltáregyesület azonnal rendelkezésére állott a kongresszusi bizottságnak. Főfeladatául a misézések lehetőségének megteremtését kapta. Már 1937 májusában íveket küldött szét az egyes plébániákra, hogy az oltárok és fölszerelések számszerinti adataiból, általános áttekintést nyujthasson arról, hogy mi a teendő. Már akkor megállapítást nyert, hogy 259 pótoltárt lehet és kell is felállítanunk, hogy a reggeli órákban ½6—½8-ig megmisézhessenek a kongresszusra ide sereglett papok. Ez a statisztika sok dologban kiegészítésre szorult s bizony nem kevés ódiummal találkozott az oltáregyesületi hölgyek munkája, de egy sem hagyta abba, hanem mindent áldozatul hoztak a szentségi Jézusért. A kongresszusi bizottság hitbuzgalmi osztályán — mint egykor fáraó ajkán a hozzáfordulókhoz a «Menjetek Józsefhez», sokszor hangzott el a «majd az Oltáregyesület» — megcsinálja. Az oltáregyesületi tagok örömére ideiktatjuk a központi kongresszusi munkának egész komplexumát: A Kongresszusi Bizottsággal az összeköttetést *Esterházy Mary grófnő* elnöknőnk, mint a női bizottság tagja, *dr. Mészáros János* országos igazgató és *dr. Mátrai Gyula* ügyv. igazgató, mint a hitbuzgalmi szakosztály végrehajtó bizottságának tagjai tartották fent. Az Oltáregyesületnek kellett megoldania a pótoltárok felállításának és felszerelésének feladatát. Ennek érdekében minden plébánián egy-egy oltáregyesületi megbizottat állított be, aki az összekötő tiszt szerepét játsza. Ő hozza a jelentéseket, ő az ügy promótora a plébánián és ő veszi majd át és hozza vissza az oltárokhoz való kölcsönfelszereléseket. A pótoltárokhoz való asztalok és gyertyatartók beszerzését mindenütt a plébániának magának kell ellátnia, a többi hiányzó dolgokat az Oltáregyesület adja kölcsön. Ennek alapján készíttetnie kellett *140 oltárterítőt*, 191 kánontáblakészletet, 195 misekönyvtartót, 82 oltárfeszületet, 406 ampolnát, 228 albát, 355 cingulumot, 31 pallát, 326 kehelykendőt, 435 kéztörlőt, 595 vállkendőt, 200 drb fehér kazulát, 100 drb kelyhet és a Hősökterén való gyóntatásra 300 drb dupla stólát. Ennek az anyag ára (készpénzben az Oltáregyesületnek ki kell érte fizetnie) 30.788 P-t. Ehhez számítandó a mérhetetlen munka, amely az anyag értékének kb. a háromszorosa, de

nagyrészt ingyen van. (Most az Oltáregylet pénzért is adott ki munkát, mert máskép nem bírta volna.) De ez még nem minden, amit az Oltáregyesület a kongresszusért tesz. Az Oltáregyesület vállalta a konszekrációs ládák (összesen 100 drb, amelyek mindegyikében 20.000 ostya fér) korporáléval való kibélelését (2000 P-be kerül), úgyszintén a cibóriumokat tartalmazó frigyszekrények korporáléval való ellátását (600 P). Betánia műhely révén készül (fizetett munkaerőkkel) az a hatszáz ministránsruha, melyet a Hősök-terén áldoztatásnál használni fognak. Ezeknek készíttetési költségeit legnagyobbrészt a plébániák viselik, amelyek a kongresszus után megkapják e ministránsruhákat.

Másik igen szép és fontos munka az, amit az Oltáregyesület a *betegek triduumának előkészítése* érdekében a kórházakban végez. Ennek az előkészítésében is oroszlánrészt vesz az Oltáregyesület elnöknője, aki titkárnőjével és az irodista máterrel heteken át fáradhatlanul gyüjtötte a kórházak, szanatóriumok adatait és feldolgozva katasztert állított fel az összes kórházi intézményekről. Ha helyszűke nem korlátozna, ideiktatnánk a 65 intézmény nevét és oltáregyleti megbízottját. Igy azonban elégedjenek meg az áldott lelkű megbízottak azzal, hogy csak az Úr Jézus maga tudja, hogy mit tettek, mennyi áldozatot hoztak érette. A kórházi triduumoknál az oltáregyleti megbízott, mint szakértő munkaerő szerepel, aki az oltárok előkészítése, a miseruhák kölcsönzése, a betegek lelki előkészítése, a triduum leírása (statisztika-beteglétszám, hány katolikus, hány áldozás, milyen érdekesebb lelki élmény stb.) munkása lesz és szerényen dolgozva az Eucharisztia szellemét árasztja a kórtermekben.

Az eucharisztikus kongresszus jegyében folynak le az oltáregyesületi házban tartott lelkigyakorlatok. Márciusban minden héten volt különböző társadalmi osztályokhoz tartozóknak 3 napos zárt lelkigyakorlata 65—134-ig terjedő létszámmal.

Az Oltáregyesület országos központi engesztelő templomában az Örökimádásban, amint a kongresszusi himnusz első partiturája megjelent, már énekelték is, bár a szövegét is csak úgy iskolásan kellett a szószékről beemléztetni. Azt hisszük, az Örökimádás volt az első ebben. De így is illett. Volt már két csoporttriduumunk egy márc. 10—11—12-én művelt leányoknak, melyet 13-án 1100 (közös) szentáldozás fejezett be és márc. 24., 25. és 26-án a pénzügyőrök számára. (Lapzártakor még nem tudjuk az eredményét.) Az egész Budapesten elrendelt eucharisztikus nyolcad tulajdonképpen ugyanaz az idő, amikor az Oltáregyesület lelkigyakorlatát tartani szokta. Azért most egy nappal hosszabb lesz, mert nem feketevasárnapon, hanem már az előtte való szombaton kezdjük.

Oltáregyesületi lelkigyakorlatunk tehát az idén április hó 2—9-ig lesz az Örökimádás-templomban. Szentbeszédet mindennap este félhétkor *dr. Mátrai Gyula* oe. ügyv. ig. mondja. Közös szentáldozás Virágvasárnapján reggel 8 órakor. Délután pedig barkásszentséges körmenetet tartunk a kongresszusi szentév emlékére, amelyen az Oltáregyesület központi házában működő kongreganisták is részt vesznek.

Erénygyakorlatos búzaszemek. Az Oltáregyesület vállalta az erénygyakorlatos búzaszemek összegyüjtését is. Ismeretes, hogy elsősorban a gyermekek számára ajánlottuk, hogy minden erénygyakorlat alkalmával egy búzaszemet tehetünk zacskóba s az így megszentelt búzaszemekből őrölt lisztből készülnek a kongresszusi ostyák. Az eredmény várakozáson felüli! A 69. lapon látható felvétel 8 egész tele nagy zsák és számtalan még kis csomagolásban levő búzát rejteget. Hány millió

búzaszem! Milyen fölséges, áldozatos erénygyakorlat! Kedves kis gyermekek és komoly felnőttek gyengéd eucharisztikus lelkülete hullámzik bennük! Milyen boldog lesz az Úr Jézus, ha ilyen ostyaanyaggal kell művelnie az Eucharisztia titkos nagy csodáját! A búzát április 1-én viszik tőlünk malomba s amint a liszt megérkezik, megkezdődik az ostyák sütése.

A Mária Reparatrix Zárda (IX., Üllői-út 75), mely egész éven át is süt ostyát az ország templomainak, háromszázezer ostyát ad ajándékba a kongresszusnak.

A Jézus Szíve Szövetség nagyszerű magyar gondolattal lepte meg a kongresszusi előkészületet. A szeretet Szentségéből kiáradó jóság arra indította, hogy mint az Úr Jézus, ki e szentség alapítását a csodálatos kenyérszaporítással ígérte és jelképezte, a szövetség is május 1-től a kongresszus végéig naponta kenyeret akar adni Budapest szegényeinek. A kenyérre — szentévi jócselekedetként — felajánlott pénz a Jézus Szíve Szövetséghez (Bpest, VIII., Mária-u. 23.) küldendő. A szép gondolatot propagáló röpirat ugyanott ingyen kapható.

A ministránsruhákkal baj van! A budapesti plébániák — melyek a Hősök-terén az áldoztatásnál használandó ministránsruhákat vállalták — némelyike igen nehezen tudja megfizetni az érte járó 33 P-t. Ugyanis nem lehet egyénileg csináltatni, mert akkor nem lenne egyforma és következésképpen szép sem. Az érseki áll. helytartó úr a kivitelezést a zárdai «Bethánia» műhelyre bízta, mely a munkát szegény katolikus varrónőkkel készítteti el. A kongresszus után a plébániák visszakapják a ministránsruhát. Már most, ha valaki vidékről akarna résztvenni az akcióban, nagyon segítene tehermentesíteni egy-két szegény plébániát. És hozzá jól is járna, mert a ruha elsőrendű (gyapjúkazán!) anyagból készül (szoknya 80—90—100 cm hosszú) + gallér 24 P, a karing pedig szép klöplicsipkével 9 P. Lehet külön is rendelni vagy ilyent a kongresszusnak felajánlani az érseki helytartóság Bpest, I., Lant-u. 2. útján, de csak április 15-ig.

Oltáregyesületi fiókjaink közül a *sződligeti*, Bpest *józsefvárosi*, Bpest *országúti*, Bpest *ferencvárosi* rendeztek a farsangban kultúrelőadásokat, részben teával összekötve.

Beszámolókat kaptunk újabban a *bpesti Szt. Gellért* és a *Szt. Anna* plébániák oltáregyesületeitől és *Isaszegről*, *Kőszeg* és *Szőregről*.

Jegyek a kongresszusra! Minden vidéki Oltáregyesület a plébániájával intézi el a kongresszusi jegyek ügyét.

A budapesti fiókokhoz az elnöknők címére kimentek a jegyigénylési felhívások. Az egyforma jegyű oltáregyesületiek egy csoportban fognak ülni. A jegyek ára csak átvételkor fizetendő. A bejelentés nem a központba, hanem a kongresszusi női bizottság irodájába küldendő igen sürgősen!

Az Oltáregyesületnek adományoztak: Bisich Mihályné Bpest, Bertalan-utca 16. egy oltárterítő, Szegedy-Maszák Aladárné egy horgolt széles albacsipke és két drb 5 m hosszú csipke oltárterítőre, Német Julia 10 P-t kongresszusi célokra.

A kongresszusi kelyhekre: N. N. 5 kehelyre 400 pengő, Alsóvizivárosi Oltáregyesület 80 P, Unden Lajosné 40 P és N. N. 40 P.

A szegény templomok felszerelésére: N. N. Isten legnagyobb dicsőségére 300 P.

A kongresszusi monstranciára: N. N. 3 P, N. N. 1 P. A tabáni fiókoltáregyesülettől: arany gyűrű 4 drb, ezüst gyűrű 1 drb, ezüst érem 5 drb, ezüst lánc 6 drb, arany függő 1 drb, ezüst lánccsatt 1 drb, öngyujtó ezüst 1 drb, ezüst gyűszű 1 drb, arany fényképtartó 1 drb, ezüst fényképtartó 1 drb, apró arany csepp 7 drb.

IMASZÁNDÉKUNK

Benső áldozatok.

A nagyböjt Krisztus szenvedésének emlékezetével folyton hangsúlyozza az Úr kereszthordozásos követését. Magunk előtt látjuk a szenvedő Üdvözítőt és Őt látva folyton fülünkbe cseng: «*Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen engem!*» A lelkiélet előrehaladása mindenkinél meghozza a maga áldozatos termését is. Hisz mentől bensőségesebben élünk, annál jobban kívánunk együtt szenvedni Jézusunkkal. Nem elégszünk meg azzal a szenvedéssel, mely az életben mindenkinek kijut, hanem még keresünk is reá alkalmakat, magunk kötelezzük testünket lemondásra, áldozathozatalra, sőt kimondott szenvedésre.

Többnyire külső — látható — érzékelhető áldozatokat hozunk. Emberek vagyunk! Szeretjük legalább magunk látni, érzékelni még a legtisztább szándékkal hozott áldozatokat is. Hozzájárul ehhez a jó példaadás kötelességének érzete és ösztönzése: «. . . *hogy lássák cselekedeteiteket . . . és dicsőítsék Atyátokat, ki a mennyekben vagyon*».

Ezzel szemben azt kell mondanunk, hogy *a külső önmegtagadásoknak annyira felette állanak a benső áldozatok, mint amennyire tökéletesebb az elmélkedő ima a szóbeli imánál.* A szentségimádó oltáregyesületi lelkülettől ilyen benső áldozatokat várunk. Olyanokat, amelyek a lélek bensejében mennek végbe és kifelé nem tud róla senki. Az értelem, akarat és a szív termeli őket, de láthatatlanok maradnak. Azért egész áldozatok. Különösen értékesek. Egyedül az Istenéi! Csak Ő tud róluk rajtunk kívül! A példa jobban megvilágítja a benső áldozat mibenlétét.

Oltáregyesületi gyűlésen vagyunk. Arról van szó, hogy kik díszítsék a szentsírt. Sokan jelentkeznek. Én is számítottam reá. Előre hajtattam virágaimat. De látom, hogy mások nagyon óhajtják azt az örömet, hogy ők legyenek a «szentasszonyok» utódai. Átengedem nekik; nem szólok semmit. Egy benső áldozat! — De megtetézhetem egy külsővel. Titokban elviszem virágaimat a sekrestyébe és ráírom, hogy a szentsírra hoztam. Olyankor teszem le, amikor nem látja senki, legfeljebb a sekrestyés. — Máskor meg úgy szeretnék valakiről véleményt mondani — kiről jót nem mondhatok — és hallgatok, vagy más tárgyra terelem a beszédet. Benső áldozat, amellyel a megszólást is elkerültem. — Vagy valami jót tettem és úgy szeretnék beszélni róla, mert nagy örömöm volt benne. De hallgatok, hogy hadd maradjon a jótett egészen titok, egészen Istené! Szép benső áldozat!

Imádási óráinkon felajánlhatjuk benső áldozatainkat, mert ezek a legtisztább szeretet virágai, amelyek egyedül az Úrnak illatoznak. De imádkozzunk is azért, hogy minél többen legyenek a szentségi Jézus táborában olyan lelkek, akik a benső áldozatok magasságáig eljutnak.

TELJES BÚCSÚK

Április 1-én, április 4-én, április 5-én, április 7-én, nagycsütörtökön és húsvét vasárnapján, egy tetszés szerinti napon, az imádási óra napján.

A menekülő

Regényrészlet *Olcsvay Géza: «Megöl az éjjel!»* című írásából. (Folytatás.)

Figyelje jól meg a nők istenadta helyét a családban, a társadalomban s rá fog jönni, meg fog barátkozni azzal a megváltozhatatlan ténnyel, hogy a «nő» sorsa, kimondottan: *misszió!* . . . Figyelje ambícióval, de tárgyilagosan saját és asszonytestvérei életsorsát s fel fogja fedezni ezt az igazságot! . . . Beismerem és elismerem, hogy ez a találkozás olykor még annak is szárnyát szegi egy-egy pillanatra, aki már tud élete látszólagos nehezékéről, a *misszióról!* — súgta s rásimított a breviáriumára. — A mai emberek különös félelemből egészen másfelé akarják terelni testi és észbeli életüket, mint ahogy az alakulna, ha erőszakkal nem tolnák téves vágányra. Asszonytestvérem! Hiába menekülnek az emberek, hiába menti valaki a testét, hiába dobja piacra, hiába aranyozza vagy sározza az új utakon, mert a kísértők magára hagyják s elhagyott lelke csak beéri és jelentkezik! . . .

— Ezt, érzem Atyám! — sóhajtotta halkan Soronáya s megadón hajtotta forró fejét a hűvös, élettelen farácsra.

— Aki *itt* van Asszonytestvérem, az észretér vagy észretérőben van! — biztatta, kapaszkodtatta a szerzetes. — Ha magába bírja ágyazni azt a tényt, hogy a test a lélek feladatos életéért való, akkor állandóan érezni fogja, hogy a lélek életét a földöntúlról irányítják, miért is a lélek magassága nem bajlódhat a test balga mélységével! . . . Addig is, amíg Isten kegyelme haza nem téríti, formálja át a lelkét, hogy az égi Szeretet mindig menedékhelyet találjon benne . . . Vannak otthon virágai? . . . — kérdezte hirtelen s fejét a rács felé fordította; a szemei húnyva maradtak.

— Ó, hogyne! . . . Nagyon szeretem a virágot! — válaszolta felüdülve, érdeklődve Soronáya.

— Az emberek helyett inkább a virágait figyelje — mondta a szerzetes. — Meglátja, milyen különös, milyen gazdagító öröm fogja ellepni a lelkét . . . A virág színének és illatának nagy a vigasztaló ereje, de ne feszegesse, hogy honnan jött, miért jött, miért van és miért kell ennyi finomságnak, ennyi gyöngédségnek egy álomarasznyi idő multán elhervadni? . . . Csak annak a végtelen irgalmára gondoljon, aki «alkotta», aki nekünk virágokat is teremtett . . . A színes vagy illatos virágok útján Isten a léleknek üzen Testvérem! . . .

— Követni fogom, Atyám! . . . Én «hallani» akarom az Isten üzenetét!

— Tehát nem «menni», nem «idegenbe», vágyni, hanem ott maradni, ahová az Úr akaratából került! . . .

— Atyám! Ki tudja ellenőrizni még a legszemélyesebb sors-

periódusán is az Úr akaratát? — vetette ellen Soronáya. — Feltehető-e az, hogy akiket tényleg az Úr szerkesztett egybe, kivonhassák magukat az Ő szent akarata alól?... Hogy Ő ne lépne közbe?...

— Lehet! — felelte nyomatékkal a szerzetes. — Mondtam, hogy az élet: *misszióvállalás!*... S mondom most azt, hogy a Mindenható az emberi méltóságon alulinak tartja a folytonos beavatkozást. Az Ő irgalmassága az indulás pillanatában minden lelket elegendő kegyelemmel erősít meg, lát el, úgyhogy annak, aki — azalatt az idő alatt, amíg a maga lábán jár — betartja a törvényeket, alig-alig van szüksége kegyelmi utánpótlásra... Az azonban bizonyos, hogy testi, de főleg lelkiérzéseink korlátoltak, önhibánk miatt fejletlenek, csiszolatlanok, úgyhogy, amikor gyarlóságunkra apellálunk, közeljárunk a valósághoz. Földi életünk téves beirányzottsága miatt a szabadakarat és független ész terhet, kísértést jelent s így a Teremtőtől elszakadni nem akaró lelkünk nehezékévé válnak... Kérdés az is, hogy van-e bölcs, csak egy is — akár a feléje törtetők közül —, aki el bírná mindig dönteni cselekedetei előtt a zajló világi élet folyamata alatt, hogy vajjon azok valóban az Úr akarata szerint valók-e?... Mert lehetséges, hogy a látszólagos bűntevésnek be kellett következnie, — épp az Úr akaratából, hogy az ellenhatásként fellépő szenvedések által szükségszerűen egyenlíthessünk, vezekelhessünk, hogy feltétlenül tisztává válhassunk... Nagynéha lehet a bűn «gálya», mely kisiklik velünk a szenvedés egyenetlen tengerére és nagyon jó, ha van erőnk ilyenkor remegve az Ég felé súgni: Legyen meg Uram a Te akaratod!... A legfelsőbb isteni akarattal szemben felállított kétkedések fölött *kísértés* lebeg és ez a tény szinte kizárja a végleges döntés vagy ítélkezés lehetőségét! Gyakran kimutatható, hogy nem is kísértésről, hanem «próbarátevésről» van szó.

— Menjek vissza Atyám?

— Igen!... Krisztus nevében kérem — mondta remegő hangon a szerzetes és egy pillanatra felnyitotta a szemét, felnézett a gyónószék tetejére; kéregetős, mosolygós lett az arca, mintha a szeráfok országába látott volna. — Emlékszik ön még jól Máriára, Józsefre és a kis Jézusra?

— A Szentcsaládra? (Folytatjuk.)

Az Örökimádás tornya javítására adakoztak: Artmann Auguszta 5 P, N. N. 1 P, N. N. 1 P, N. N. 20 P.

A Pápa Őszentsége miseruhájára: Országúti Oltáregyesület 50 P, Biller N.-né 1 P.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVIII. évfolyam. * 1938 * MÁJUS HÓ

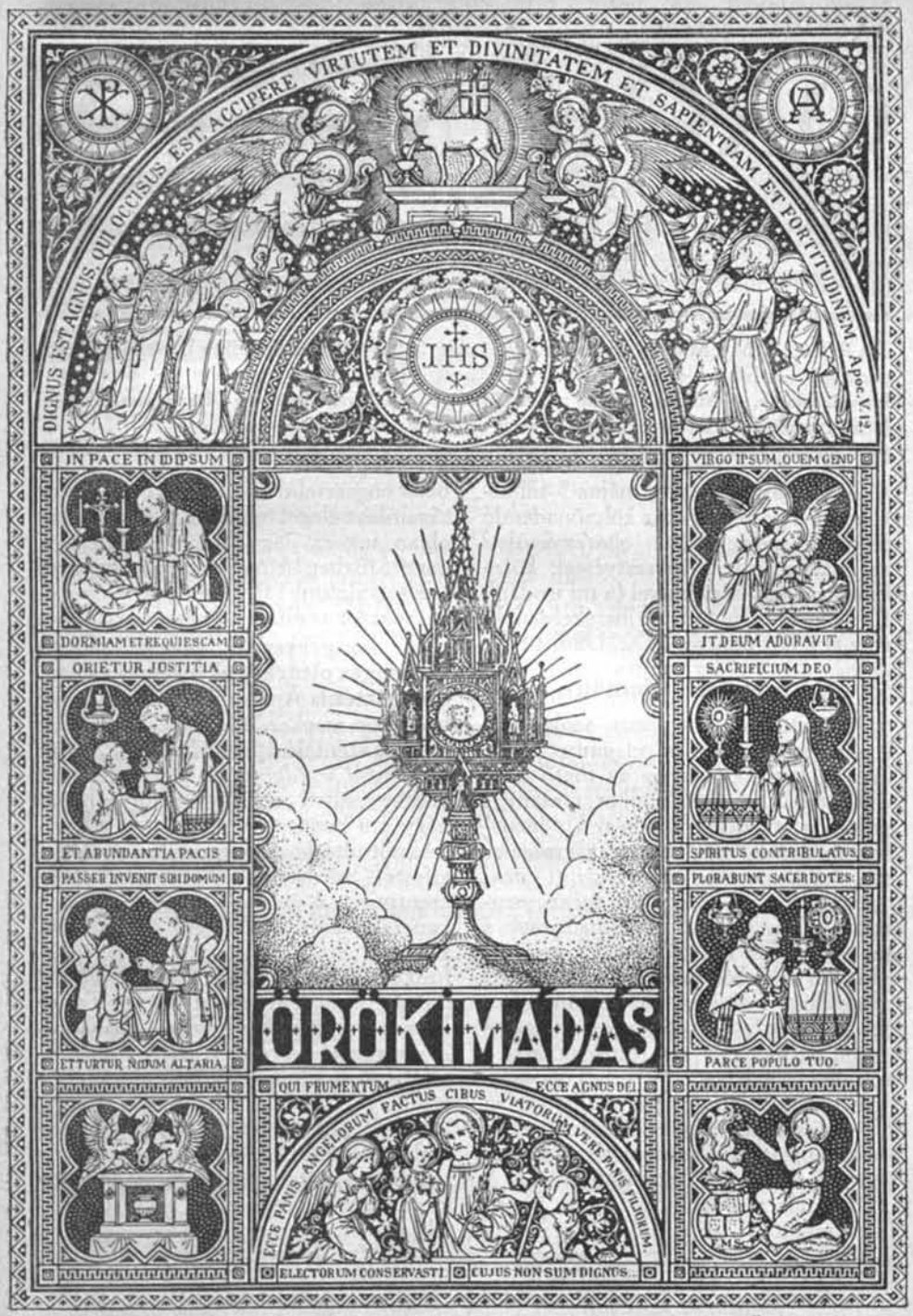

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVIII. évfolyam ★ 1938 ★ Május hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Ünnepre fel! — **Kupka Gizella:** Üdvözlégy Oltáriszentség! — **Juhász Béla:** Tökéletes eucharisztikus kultusz a szentmise. — **Központi:** Imaszándékunk. — **Miklósi László:** Szűz Mária és az Oltáriszentség. — **Oltáregyleti élet.** — A 34. Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus vázlatos programmja.

Kiállításunk után, május 5-től átvehetők a pótoltárokhoz kölcsönadandó tárgyak, melyeket az oltáregyesületi helyi megbízott a sekrestyéssel, kötelezvényes elismervénnyel (a mi irodánk állítja ki és megküldi az illetékeseknek) vesz át a Központban, IX., Üllői-út 77.

Engesztelő adomány.

Valakitől az Úr Jézus szolgálatot kívánt, amelyet — mivel ember kérte tőle az Úr számára — az illető nem vett észre. Később, amikor ráeszmélt arra, hogy tulajdonképpen az Úr Jézusnak magának tagadta meg a szolgálatot, lelkiismerete nem hagyott neki nyugtot. És az áldozatok egész sorozatával (misebor az Örökimádásnak s azonkívül 30 P-s adomány, amelyet e helyen hálás köszönettel nyugtázunk!) iparkodott jóvátenni, de azontúl *egész életére* — míg csak bírja — odaígérte magát az illető az Úr Jézusnak, arra a szeretetszolgálatra, amelyet Tőle egyszer megtagadott. Hogy örülhetett az Úr Jézus a szeretet fájdalmának ezen — az engesztelés egészen tiszta mézét termelő — Elébe borulásán!

Bárcsak mindannyian ilyen finom lelkiismerettel bírnánk! Akkor siettünk engesztelni! Bűneinkért és gyarlóságainkért eleget tenni! S nem maradna olyan sok és nagy kínok elviselése a tisztító tűzben! *Mindent Érted, Jézusom!* a jelmondatunk! Reklamáljuk magunknál sokszor az általa kifejezett lelkületet.

A kongresszusi pótoltárokhoz szükséges oltárkövek konszekrálása megtörtént. Április 23-án reggel már 6 órakor megkezdette az első csoport (60 db) szentelését *dr. Meszlényi Zoltán esztergomi segédpüspök.* A szertartás az oltáregyesületi ebédlőben folyt le és négy óra hosszat tartott. Utána a konszekrált oltárkövek egyikén az újonnan kifestett zárdakápolnában mondott szentmisét. A második csoport (204 db) konszekrálását különleges felhatalmazással (mert ez kimondottan püspöki funkció!) *dr. Mészáros János, dr. Pataky Arnold, Krywald Ottó* és *Tower Vilmos* prelátusok végezték április hó 27-én reggel 8 órától 12-ig. Az ebédlő, a folyosó és a sekrestye volt a szentelés színhelye. Az oltárkövekbe SzentKelemen és Canterbury Szent Tamás ereklyéi kerültek. Az ereklyéknek járó nyilvános tiszteletet április 22-én este zsolozsmával adták meg az Örökimádás papjai.

Kongresszusi jegyéről mindenki időben gondoskodjék!

ÜNNEPRE FEL!

Befejezéshez közeledik a kongresszusi előkészületek. Már kész a kongresszusi oltár! Készek a tribűnök! Kész a kongresszus helye! Készek a lelkek! Most már csak egy *nagy «vigiliát» kell tartanunk, hogy egészen jól tudjunk ünnepelni.*

A vigiliák nagy *elkomolyodások, mélylelkű megfontolások, kegyelemvárások* és ezzel együtt *buzgó könyörgések* idői.

Nekünk is rá kell döbbennünk annak a világeseménynek mérhetetlen nagyságára, amely itt nálunk játszódik le. Anyaszentegyházunk egészen finom érzékkel bír annak kifejezésére, ami a világkongresszuson történik: az isteni szeretet nagy titkának szóló hódolat és a megsértett isteni fölség megengesztelése az eucharisztikus világkongresszus. Milyen lelki fölemelkedés és önmagunknak, összes gyarlóságainknak az alázatos beismerés milyen mélyére helyezése kell ehhez! Sok elmélkedéssel: az Oltáriszentség nagy titkának állandó szemmeltartásával, életünk hozzáalkalmazásával, állandó eucharisztikus gyakorlatokkal (szentmiseáldozat, szentségimádás, szentáldozás) juthatunk el arra a boldog lelki állapotra, amelyben mindig többet és többet mond nekünk az Eucharisztia titka, mindig több és több fény szűrődik lelkünkbe a szentségi fátyolon keresztül.

Ebben a lelki megvilágítottságban mindjobban észrevesszük lelki hiányainkat. Az Úr Jézus életünk világító oszlopa lesz. Irányítása alá kerülünk és érezzük amit mondott: «Aki engem követ, nem jár sötétben!» Lelki egyensúlyunk megszilárdul. Ami máskor nehezen ment, könnyen, egészen természetesen fog menni. Rájövünk, hogy nem rajtunk kívül van a hiba, hanem bennünk! Akaratunk azonnal munkába áll és eltávolítja az útból az Úr édes uralmának akadályait. Alig van boldogítóbb valami a természetfölötti rendben, mint egy-egy ilyen győzelmes lelki élmény, amely az Úr Jézus megváltói akaratával és üdvözítő kegyelmével való eredményes akaratbeli közreműködésből fakad. Ha akarjuk, a nagy vigilián sok ilyenben lesz részünk!

Hogy a lelki előkészület állandóságát biztosítsuk, sokszor kell gondolnunk az Eucharisztia kegyelmeire: a legméltóságosabb Oltáriszentség minden kegyelem forrása. A kegyelem részesedés az isteni természetben! Milyen mérhetetlenül, szinte már nem is részesedés, de egészen örökléssszámba megy pl. a szentáldozásban a kegyelemmel való eltelés. Szívünk egészen megtelik Krisztussal s az Ő érdemeivel. A szeretet egyesítő drága perceiben az Úr mindenre kész! Mennyi segítő kegyelemmel is gazdagíthat egy pillanat alatt! De mindezt kérni kell! Máskép úgy járunk, mint aki ott áll a gyógyforrásnál, melynek vize az ő betegségének biztos ellenszere, de nem merít belőle, elfolyik előtte, ő pedig beteg marad, erőtlen és gyenge továbbra is. Bár az egész világ észrevenné most ezt a minden «betegséget» gyógyító forrást! Ó, hogy meggyógyulhatna tőle!

A vigiliák könyörgések is az ünnep kegyelmeiben és titkában való részesedésért. Könyörögjünk mi is állandóan. Az Úr kimondhatatlan gazdag! És páratlanul áll abban, hogy boldog ha kérnek Tőle! Hisz Ő sohasem lesz szegényebb, ha akármennyit ad is mindenkinek! Az Ő kincstára kimeríthetetlen! Azzal, hogy Önmagát áldozta fel a kereszten: végtelen, kimeríthetetlen kegyelemkincstárt szerzett. Könyörgésekkel nyitogathatjuk e kincstár trezórjait! Miért ne tennők, ha tudjuk, hogy az Úr örül neki. Alacoque Margit, Alvarez Boldizsár, Benigna Consolata — az Úr Szívének e kedves szentjei — mind tanuskodnak arról, hogy mennyire fáj az Úr Jézusnak, hogy az emberek még nem is kérnek Tőle semmit! Mi legyünk állandóak és egyek az imádságban és «könyörgésben» a kongresszus előtt.

Az eddig is eucharisztikus lelkek tábora ilyen vigiliás magatartással és lelkülettel készüljön az «*Ünnepre*» fel!

Mátrai Gyula dr.

Eucharisztikus gondolatok.

A legcsodálatosabb orvosság az Eucharisztia, mely a legbiztosabban gyógyítja meg a legnagyobb bajokat is.

* * *

Vajjon miért nem fordulnak a Népek és Nemzetek nehéz helyzetükben az egyedül segítő nagyhatalomhoz, — az Eucharisztiához?

Brenner Tivadar.

«Amely templomban Oltáregyesület nincs, az az országos központi Oltáregyesülettől egyházi felszerelést nem kérhet.»

Üdvözlégy Oltáriszentség!

Csengjetek-bongjatok ünnepi harangok!
Szép Budapesten örömtüzek égnek...
Fényben ragyog a kongresszusi oltár:
Új Táborhegye az Úr fölségének!
S milliók ajkán, — millió szívben
Új himnusz zeng fel a mindenségben.
Visszhangozza a föld és ég:
Üdvözlégy drága, nagy Szentség!

Tündököl csodakék, felhőtlen magyar ég!
Május hó bájos, harmatos szépsége!
Fonódjon össze tengernyi virágod
Az Úr útjára illatos füzérbe!
Zengje a magyar kalásztermő róna;
Csobogva súgja kék Duna hulláma;
Visszhangozza a völgy és bérc:
Üdvözlégy drága, nagy Szentség!

Csengjetek-kongjatok ünnepi harangok!
S ti, minden Népek! Jöjjetek, imádjuk!
Kenyér színében rejtett Istenünket
Mély hódolattal, térdrehullva áldjuk!
Zengjen a himnusz, szálljon hálaének;
Szeretetben forrjon össze minden lélek;
S hittel dobogja minden szív:
Üdvözlégy drága, nagy Szentség!

Üdvözlégy, áldott légy Oltári nagy Szentség!
Üdvözlégy Krisztus drága Teste s Vére!
Belőled árad Jézus lángszerelme
S malaszt forrása az emberiségre.
Zengjen hát himnusz és örök hozsánna:
Lobogjon égig szeretetünk lángja!
Visszhangozza ma föld és ég:
Üdvözlégy drága, nagy Szentség!

Kupka Gizella.

«Az Oltáregyesületnek tagja lehet minden katolikus férfi vagy nő, aki életének 16 évét betöltötte s vállalkozik arra, hogy havonta: egy órát (lehet két részben is!) tölt a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásában, legalább egy engesztelő szentáldozást végez és a szegény templomok számára évente valami alamizsnát ad.» (Kiv. az alapsz.)

Tökéletes eucharisztikus kultusz a szentmise.

I. A megszentelő kegyelem az Istennek tetsző életnek a magja és így örök boldogságunk magja is, mert belőle sarjadnak ki azok a segítő kegyelmek, melyek segítségével megérdemelhetjük a mennyországot. Amint magból sarjadnak ki a különböző fák, virágok és más növények, hasonlóan sarjadnak ki a megszentelő kegyelemből a segítő kegyelmek és ezek segítségével az igazságosság címén — megilletően (de condigno) — megérdemelt örök boldogság. A megszentelő kegyelem oly kedvessé teszi lelkünket Isten előtt, hogy kedves gyermekeinek és a mennyország örököseinek tekint minket. Ilyen szentté tesz a megszentelő kegyelem, amelyet az Úr Jézus érdemeiért először akkor kaptunk meg, amikor megkereszteltek bennünket. Isten leginkább azzal mutatta meg szeretetét ősszüleink iránt is, hogy megadta nekik a megszentelő kegyelmet.

Ősszüleink boldogságát az rontotta meg, hogy bűnt követtek el és azzal Isten büntetését vonták magukra. A legnagyobb büntetésük az volt, hogy elvesztették Isten megszentelő kegyelmét és így nem juthattak a mennyei boldogságra. Azt is tudjuk, hogy az első emberi bűn és büntetése minden emberre átszáll úgy, hogy mindnyájan — kivéve a szeplőtelenül fogantatott szent Szűzanyát — ezen eredeti bűnben születünk, a jó Isten haragszik reánk, mert hiányzik lelkünkből a megszentelő kegyelem. Míg a megszentelő kegyelmet meg nem szerezzük, a mennyország helyett a kárhozat örökösei vagyunk. Érezték ezt már az első emberek is és mindazok, akik az ószövetség idejében éltek s iparkodtak a haragvó Istent megengesztelni.

Mit tesz a szegény ember, ha előkelő, befolyásos nagy úr megharagudott reá? Nemcsak szép szóval kérleli, nemcsak hűséges szolgálatot ígér neki, hanem minél értékesebb ajándékokkal is kedveskedik, csakhogy megengesztelje. Így tettek Istennel már Káin és Ábel is. Ajándékokkal kedveskedtek Istennek. Miből adhattak ajándékokat? Csak abból, amit Isten adott nekik. Isten azonban semmiből teremtett mindent; ha tehát abból, amit nekünk Isten semmiből teremtett s ami az enyém, ha abból valamit egészen akarok visszaajándékozni Istennek, hogy senki másé ne lehessen, meg kell azt semmisíteni, amennyire lehet, ha lehet, el kell azt égetni. Így gondolkoztak már Káin és Ábel; azután oltárt építettek és elégették rajta az Istennek szentelt ajándékot, csakhogy megengesztelték. Ha pedig Isten szívesen tekintett ezen engesztelő áldozataikra és segítette őket, akkor hálaáldozatokat is mutattak be, mint például Noé, vagy Melkiszedek. Azért is mutattak be Istennek áldozatot, hogy imádva dícsérjék, de kérő áldozatokkal is kedveskedtek Istennek, ha valami jót akartak Tőle kérni. Áldozatot négyféle szándékkal lehet bemutatni : 1. hogy Istent imádjuk; 2. neki hálát adjunk; 3. tőle valamit kérjünk; 4. őt a magunk, valamint élő és elhúnyt embertársaink bűneiért megengesztelük.

Tudjuk, hogy az összes ószövetségi áldozatok sem tudták megnyitni az emberek előtt a mennyország kapuit, melyek az első bűn elkövetése óta bezárultak előttük, még a megtérő bűnösök számára sem, azért kellett az ószövetségben meghalt jámbor emberek lelkeinek a pokoltornácban a megváltásra várniok. Melyik áldozat tudta csak megnyitni az emberek előtt a mennyországot, melyik áldozat érdemeiért hajlandó Isten nekünk megadni a megszentelő kegyelmet a belőle kisarjadó segítő kegyelmekkel együtt? Ez a legszentebb áldozat az Isten-

ember vérontásos, kínokkal teljes keresztáldozata, váltságunknak a mennyei Atyától megkövetelt teljes ára, amilyenre mindenkor kész lenne a szentmisék helyett, ha a mennyei Atya megengedte volna. A keresztáldozattal tehát ugyanegy és Isten szemeiben éppolyan érdemszerző a szentmiseáldozat: az Úr Jézus lelkileg hozott keresztáldozata, mint márciusi számunkban törekedtem megmagyarázni. A szentmisével az Úr Jézus megújítja, megeleveníti a mennyei Atya szemei előtt s előttünk is a keresztáldozatot átváltozáskor s reánk alkalmazza annak végtelen érdemeit, amennyire csak kegyelmeivel együtt működni akarunk a többi kegyelemszerző eszközök használatában, a parancsolatok megtartásában, Isten- s emberszeretetünk összes műveiben; nemcsak példát ad mindezekre, de bőséges kegyelmeivel rá is segít minket, ha mindenkor becsületesen — mondom —, becsületesen hallgatjuk a szentmiséket. «Imádunk téged, Krisztus! és áldunk téged, mert szent kereszted által megváltottad a világot!» Légy áldott minden szentmiséért, mely kereszthalálod érdemeiben részesít, mely üdvözítő szereteted példaadásával üdvünk kitartó munkálására lelkesít. Te minden szentmise helyett megismételnéd a keresztáldozatot, csakhogy a kegyelem állapotában tökéletessé lehessünk.

A halálos bűn Isten oly végtelen megbántása, hogy azért csak Istenfia tudott méltó, igazságos elégtételt adni, még pedig csupán isteni személyébe fölvett emberi természetében, mert csak mint ember tudott érettünk szenvedni és meghalni. Ezen emberi megalázódásai és szenvedései isteni személye folytán oly végtelen értékűek, hogy legkisebb szenvedése is végtelenül érdemszerző. Túláradó szeretetében azonban példájával is oktat minket, mennyire legdrágább kincse lelkünknek a megszentelő kegyelem, melyet oly drága áron szerzett meg újra nekünk, melyért számtalan legkínosabb kereszthalálra kész lenne most is minden egyes ember érdekében. Ezt fejezi ki minden szentmise.

Tanulságos dolgot fogok elbeszélni. Egy hajót a tengeren utolért a vihar. A legveszedelmesebb pillanatban a hajóskapitány felragadja a mellette álló ötéves gyermeket, ég felé emeli és így imádkozik: «Istenem! mi bűnös emberek nem vagyunk kegyelmedre méltók, de nézd ezt az ártatlan gyermeket és érte kegyelmezz meg mindnyájunknak; ne hagyj minket elveszni a tengerben». (Szuszai.)

Hasonló dolog történik minden szentmisében. Érezzük bűnös voltunkat, mily méltatlanná tettük magunkat Isten testi-lelki kegyelmeire, az ég felé emeljük Jézust az Oltáriszentségben, hogy az a szent Test, mely a Kereszten függött, az a szent Vér, mely drága Sebeiből kiömlött, számunkra irgalomért esedezzen. Maga Istenfia a Közbenjáró érettünk, hivatkozik sebekkel borított szent Testére a kenyér színe alatt, sebeiből kiömlött Vérére a bor színe alatt s kéri a mennyei Atyát, hogy rajtunk könyörüljön. Ilyen élénken emlékezteti minden szentmise a mennyei Atyát a mi érdekünkben a keresztáldozatra, amelyet most is újra meg újra elszenvedne az Úr Jézus a szentmisék helyett, ha a mennyei Atya megengedné, mint Szent Gertrúdnak is kinyilatkoztatta, hogy ha üdvünkre lenne, most is kész lenne minden egyes lélekért külön-külön mindazt még egyszer elszenvedni, amit szenvedett egykor az egész emberi nemért: ezen áldozatos szeretet ünnepélyes külső kifejezését szolgálja minden egyes szentmise, amely tehát az Úr Jézus lelki keresztáldozata érettünk. Akiket így szeret az édes Jézus, lehetetlen, hogy azokra ne tekintsen szívesen az irgalmas Isten. Az igazi katolikus úgy van a szentmisén, mintha a Kereszt alatt állana, amelyen haldoklik és meghal érettünk az emberré lett Istenfia. Nincs ennél hatalmasabb könyörgés, nincs szentebb áldozat. A szentmise a legtökéletesebb hálaadó, engesztelő, kérő és imádva dícsérő áldozat.

Hogyne adná meg nekünk Isten a bűnbánat kegyelmét, a jóban való kitar-

tást, az örök életre szükséges testi-lelki javakat, ha a szentmisében maga Istenfia áldozza fel magát érettünk. A becsületes szentmisehallgatás minden kegyelemnek kiapadhatatlan forrása, amely Krisztus Urunk igazi követőivé alakíthat át minket. Fogadjuk meg erősen, hogy hűségesen fogunk eleget tenni Egyházunk második parancsolatának: legalább is minden vasárnap és ünnepen becsületesen — mondom — becsületesen hallgatunk szentmisét. Mit tegyünk legalább a szentmise főrészeinél, hogy szentmisehallgatásunk becsületes legyen, erről lesz szó a második részletben.

II. Milyen világraszóló esemény volt az, ami az utolsó vacsora után, másnap történt. Az Úr Jézust súlyos kereszttel a vállán kivezették a Kálvária-hegyre, ott kezeibe s lábaiba nagy szegeket vertek s így szegezték fel a keresztfára nagypénteken délben. És Jézusnak drága vére folyva folyt a föld színére. Mikor aztán szent vére kifolyt szent testéből, meghalt. Három óra hosszat függött a kereszten iszonyú kínokat szenvedve és utoljára így kiáltott fel: «Atyám! kezeidbe ajánlom lelkemet». Azután meghajtotta fejét s kiadta lelkét. Az Úr Jézus eltűrte, hogy a gonoszok vérontásos kereszthalállal kivégezzék, mert áldozatul akarta magát adni a kereszt oltárán, csakhogy újra megszerezze nekünk a megszentelő kegyelmet, hogy mi újra Isten kedves gyermekei és a mennyország örökösei lehessünk. Ezt az áldozatot újítja meg, eleveníti meg a szentmise legfontosabb főrésze, az átváltozás. A miséző pap megszentelő szavaira: «Ez az én testem, mely (áldozatul) érettetek adatik», «ez az én vérem, mely értetek kiontatik», e szavakra — mondom — a kenyér csak Krisztus testévé, a bor pedig csak vérévé változik s csupán *kísérőleg* (per concomitantiam, az együvétartozás elvénél fogva) van ott jelen egészen és élve, hogy mindhalálig tartó engedelmességét értünk újra meg újra feláldozza. A megszentelő, vagyis az átváltoztató szavak az Úr szent testét és vérét állagilag elkülönítik egymástól kereszthalálának titokzatos jelképzése végett. A megszentelő szavak tehát az Úr Jézust titokzatosan jelképezett kereszthalála állapotába helyezik annak jeléül, hogy a szentmisék helyett újra meg újra szívesebben elszenvedné érettünk a legkínosabb kereszthalált, ha a mennyei Atya másképp nem rendelte volna. A miséző papok átváltoztató szavai által Istennek tetsző áldozatul úgy áldozza fel önmagát az Úr Jézus, amint a mennyei Atya öröktől fogva elhatározta. A szentmiseáldozat lényege kizárólag a kettős megszentelésben, a konszekrációban van (a szentáldozás pedig kiegészítő főrésze, mert csak ettől lehet a szentmise lelkihaszna teljesen tökéletes, mert megszentülésünket csúcsteljesítménnyé fokozhatja a gyakori méltó szentáldozás).

A szentmise ezen legszentebb részére, az átváltozásra, a konszekrációra illő módon kell készülnünk. Nevezetesen illő módon kell előkészíteni a kenyeret és a bort, melyekből átváltozáskor Krisztus teste és vére lesz s illő módon kell azokat felajánlani a jó Istennek. Erre szolgál a szentmise első főrésze, a felajánlás. Mikor a pap leveszi a kehelyről a takarót, a ministráló fiú először csenget és odahozza a bort meg a vizet. A borhoz kevés vizet önt a pap, mint Jézus is tette az utolsó vacsorán. A tiszta búzalisztből készült, vékony kovásztalan kenyérnek, vagyis az ostyának felajánlása után a kehelyben lévő bort is felajánlja a pap Istennek, kéri, hogy fogadja kegyelmesen a szent áldozati adományokat. Ilyenkor ajánljuk fel mi is szentmiseallgatásunkat bizonyos tisztességes szándékra akár magunk, akár más élők, vagy elhúnytak érdekében. Azután szép imádságok és szent cselekmények után következik a szentmise második főrésze, az átváltozás, a kettős megszentelés, a konszekráció, mely után azonnal kettős Úrfelmutatás van, először a kenyér színe alatt, másodszor pedig a bor színe alatt is. Végre a legszebb imádságok és öt térdhajtás után jön a szentmise harmadik főrésze,

a szentáldozás. Az Úr Jézus is az utolsó vacsorán 1. fölajánlotta a kenyeret és a bort a mennyei Atyának; 2. átváltoztatta azt szent testévé és vérévé; 3. áldozásra odanyujtotta tanítványainak. A szentmisének is három főrésze van: 1. a felajánlás; 2. az átváltozás; 3. az áldozás.

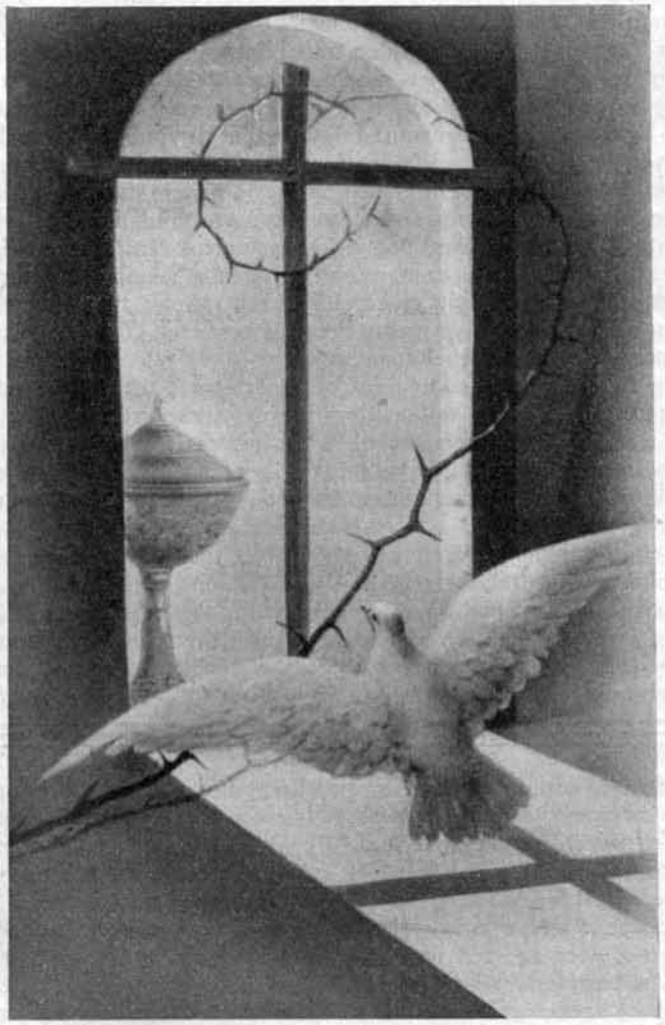

Lelkünk minden figyelmével forduljunk az Eucharisztia felé! Legyen szívünk boldog otthona a tabernákulum!

Midőn a pap átváltozáskor Jézus szavaival átváltoztatja a kenyeret és a bort az Úr szent testévé és vérévé s mindjárt fölmutatja, mi ilyenkor térdreborulva imádjuk az érettünk számtalan kereszthalálra kész Úr Jézust e szavakkal: «Édes Jézus, neked élek; édes Jézus, neked halok; élve-halva tied vagyok. Én Uram és én Istenem!» Akkor is, mikor a kenyér, akkor is, mikor a bor színe alatt felmutat-

ják. Áldozáskor pedig legalább lelki áldozást végezzünk, amivel azt kérjük Jézustól, hogy Vele minél tökéletesebb szeretettel akarjunk egyesülni. Az Úrfelmutatást követő harmadik térdhajtása után a papnak, vagyis a «Pater noster . . .» után a lelki áldozás így végezhető: «Édes Jézusom! hiszem, hogy itt az Oltáriszentségben áldozatul és lelkünk eledeléül egészen és élve jelen vagy, látsz engem és hallasz engem az Oltáriszentségből. Remélek irgalmas Szívedben. Minden fölött szeretlek és főleg azért bánom minden bűneimet, mert azokkal Téged, végtelenül jó és szeretetreméltó Istenemet megbántottalak. Bárcsak sohasem vétkeztem volna. Erősen fogadom, hogy többé nem vétkezem és a bűnre vezető alkalmat elkerülöm. Segíts engem, Jézusom! hogy havonta gyónó és gyakrabban áldozó hűséges híved legyek. Ime, az Isten Báránya, ki elveszi a világ bűneit; Uram! nem vagyok méltó, hogy szívem hajlékába bejöjj, hanem csak egy szóval mondjad és meggyógyul az én lelkem». Így háromszor mondjuk a végét: «Uram! nem vagyok méltó . . . stb. A misező pap is így imádkozik, amikor áldozásra csengetnek. A szentmise főrészeire csengetéssel szokták a jelenlevőket figyelmeztetni.

A szentmise főrészei előtt előkészítő részek vannak, melyek legfontosabbika az evangélium. A főrészek után pedig befejező részletek következnek, ezek között az áldás, melyet keresztvetéssel fogadunk.

A szentmiseáldozat tudja velünk megértetni Megváltónk irántunk való végtelen szeretetét s iránta a legáldozatosabb viszontszeretetre tud ránevelni, hogy a mi isten- és emberszeretetünk a köz javára is a legtökéletesebb legyen. A szentmiseáldozatban való részvételünk tökéletes eucharisztikus kultusz lesz, ha bennünk az Úr Jézus ezt a viszontszereteten alapuló eucharisztikus lelkületet eléri. Ez az igazi hálaadás az Úr Jézus minden szeretetéért.

«Szerettél engemet, szeretlek Tégedet, én Jézusom! Te megváltál, értem haltál, kínokat szenvedtél, keresztfán függöttél, én Jézusom!

Ha pokol nem volna, mennyország elmúlna, én Jézusom! Szeretnélek, kedvelnélek, mert Te csak egyedül jó vagy mindenestül, én Jézusom!»

A szentmiseáldozat Egyházunk egész életének a központi lendítő ereje, a szíve. Szeressük, nagyon szeressük a szentmisét! *Juhász Béla.*

Veszprémben június 20-án a Szent Jobb odaérkezésének napján *országos oltáregyesületi napot rendezünk* a veszprémi Oltáregyesület vezetőségével egyetértésben. Veszprém *Boldog Gizella* királynénak, Szent István király feleségének a *városa*. Még egészen megvannak a királyné templomának falai. Oda fogjuk kísérni a székesegyházból a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Délelőtt a Szent Jobb megérkezése előtt díszgyűlést tartunk a veszprémi színházban. Ugyanakkor a veszprémi Oltáregyesület is kiállítást rendez. Az oltáregyesületi napon filléres vonat indul Budapestről Veszprémbe. Bővebbet a júniusi számban! Jelentkezéseket már most elfogad a központi iroda (Budapest, IX., Üllői-út 77.). Szeretnők, ha Budapestet legalább 500 tagú csoport képviselné a veszprémi országos oltáregyesületi napon.

Eucharisztia (ejtsd Eukarisztia), hálaadással vett dolgot, a mai használatában Oltáriszentséget jelent (Eucharisztejn = hálát adni — és mivel a legméltóságosabb Oltáriszentséget hálaadással vették, hálaadásnak: Eucharisztiának nevezték).

Eucharisztikus = oltáriszentségi.

IMASZÁNDÉKUNK

A kongresszus lelki sikere.

Fényes nagy ünnepségek, nagy emberáradat és egyháznagyok sokasága (20 bíboros, 71 érsek, 227 püspök, 3000 pap!) hódolatának és imádásának tárgya lesz a szegény, fehér ostyaként látszó szentségi Jézus a mi világkongresszusunkon. Milyen ellentét a titokzatos, látszólag a hangtalan élettelenség és önmagának a legkisebb érvényesülést sem követelő szentségi jelenlét és az Úr megdicsőült embersége, kimondhatatlan érdemei, Istensége és kegyelmekben való gazdagsága között! Hogy ki van itt hangsúlyozva, hogy nem a külsőség, de a bensőség, a lelkiség a fontos !

Ne értsük félre ezt a kihangsúlyozást! Teljesen megfelelőnek, méltónak és szükségesnek tartjuk, hogy a világkongresszus olyan nagyszerű ünnepségek külsőségei között folyjon le, amilyent még senkinek sem készítettek. Hiszen Krisztus Királynak szól. Ő pedig Istenember! Mindnyájunk Megváltója! Mindnyájunk Bírája! Mindnyájunk örök boldogságának kimeríthetetlen forrása. A földön minden csak a legfelsőbb fokú tökéletességben felel meg Neki! Olyan nagyszerű, olyan szépséges, olyan fényes legyen külsőségekben a kongresszus, amilyen csak lehet.

De mindez csak akkor igazi, ha lelkiség van mögötte! Ha ez a külső tényleg a lélek hitének, szeretetének hódolatos megnyilatkozása! Ez a fontos! Ezért tett meg a kongresszusi bizottság mindent a lelkek előkészítésére. Az eucharisztikus missziók, három- és nyolcnapos lelkigyakorlatok a lelkek mezején ugart törtek, szántottak, vetettek, gyomláltak és palántáltak, hogy a «májusi kikelet» fehér napja virágba boríthassa a «tájat». A lelkeket, az emberi bensőt! Oly sok földi lélektelenség és vérszegény lelkiség kicsinyességei után jöhessen a «bőségesebb élet», amely bentről, a lélekből forrásozik.

Amint az eucharisztikus élet gyenge palántáit lelkileg magunk előtt látjuk, nem érezzük-e mi — öreg törzsek — hogy mit kell tennünk? Nem érezzük-e kötelességünket, hogy ezek felé a palánták felé a leggyengédebb szeretet lelkiségével kell fordulnunk? Széltől erőnkkel beárnyékolnunk, hidegtől lelkesedésünk világító melegségével oltalmaznunk és az elhervadástól imádságunk kegyelemharmatot, «májusi meleg esőt» kieszközlő könyörgésével kell megóvnunk?!

Oltáregyesületiek! A szentségi Jézus számít reátok! Most mutassátok meg Iránta hálátokat a hivatásért, melyet Tőle kaptatok, mikor annak állandó gyakorlására juthathattok az Oltáregyesületben, ami másoknak csak most jut el a lelkéhez, a kongresszus alatt. Újítsátok meg magatokban az eucharisztikus szellemet: A legméltóságosabb Oltáriszentség titka élő hit világosságában ragyogjon előttetek, buzgóságtok fokozódjék a lelki fiatalság életerős lelkesedésévé, hordozzátok Jézust a szívetek gyengéd szeretete karjain és «dajkáljátok» meg Mária gyengédségének minden kedvességével. S azután imádkozzatok, hogy az Úr «mutassa meg irgalmasságát», «fordítsa a világ felé az Ő orcáját», «legyen könyörületes», «osszon kegyelmeket a kongresszus alatt» és «adjon békességet», az Ő szent békéjét köszöntse bele a világba, amely Nélküle úgysem tud megbékélni.

Mérhetetlen nagy dologról van szó! Ennek megfelelően imádkozzunk Testvérek!

Teljes búcsúk: Május 5-én, 6-án és 26-án az imádási óra és a havi összejövetel napján, egy tetszésszerinti napon és az eucharisztikus világkongresszus alkalmával.

Áldassék végnélkül és dicsőíttessék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Szűz Mária és az Oltáriszentség.

A krisztuselőtti zsidó nők, főleg a fiatal anyák, mind azt hitték, hogy tőlük, az ő családjukból fog megszületni az ígért Megváltó, a várvavárt Messiás. Hogyne, hisz nagy dicsőség lett volna ez a család számára, nagy kitüntetés, különös kegy a nő részére!

Szűz Mária is várta az Eljövendőt, — várta csendes imába elmerülve, — de nem a dicsőségért, nem azért, hogy esetleg ő lehessen az a boldog választott, ami után majdnem minden zsidó nő vágyakozott, — ő erre nem gondolt, sokkal szerényebb volt, mintsem hogy erre gondolhatott volna, hanem vágyakozott eljövetele után azért, hogy Őt leborulva imádhassa, hogy Neki szolgálhasson! Ő az «ancilla Domini, az Úr szolgáló leánya» akart lenni!

Ez a szent Szűznek adventi élete volt!

A jó Szűzanyának az a 33 éve, amit Jézussal együtt töltött el: krisztusi élet volt, — mert Vele, mert Érte élt! Övé, az ő drága Szent Fiáé volt minden gondolata, éjjele, nappala, szíve vágya, minden dobbanása, Érte tett mindent, Érte és az emberek üdvösségéért, — segíteni akarta az ő Szent Fiát, támogatni akarta Őt az ő megváltó munkájában!

Megváltó élet, krisztusi élet volt ez!

De milyen volt a Boldogságos szent Szűz életének harmadik szakasza, melyet «Jézus nélkül» kellett leélnie Szent Fiának dicsőséges mennybemenetele után?!

Milyen volt az ő eucharisztikus élete?!

Melyik szebb, értékesebb, melyik mélyebb, tartalmasabb?

Szűz Mária ádventi élete érdemszerzőbb volt, mert alázatos hittel elfogadta azt, amit a próféták ígértek, jövendöltek, — vágyott az után, Akit az Úr kinyilatkoztatott.

Krisztusi élete boldogabb volt, mert bírta Azt, Akit a próféták szerettek volna látni, Akit a királyok akartak hallani, — ölében tarthatta Azt, Akinek megszületését angyalok hirdették a félénk pásztoroknak Akit Bölcsek imádtak, Aki előtt az egész világ hódolt, Akit a népek Királyuknak választanak!

De eucharisztikus élete hasznosabb volt számunkra, mert közelebb áll vele a mi életünkhöz: utánozhatjuk ezt a példát, ezt az életet!

Szűz Mária élete eucharisztikus volt, vagyis hálaadó! Megköszönte a jó Istennek azokban az «elhagyatott», csendes percekben azt a sok kegyelmet, melyekkel őt elárasztotta, főleg azt a legnagyobbat, mellyel Teremtője anyjává tette.

Ő mindent nagy kegyelemnek vett, — a legkisebb, a legparányibb dolgokat is, — és mindezért a leghálásabb volt!

Mennyi mindent kellene nekünk is megköszönnünk, mily nagy kegyelmekért kellene hálásaknak lennünk!

Kétségkívül egyik legnagyobb kegyelem számunkra az, hogy keresztények vagyunk, hogy katolikusoknak születhettünk, hogy az Egyház a mi földi, hogy Szűz Mária a mi mennyei anyánk! És ezek mellett mennyi kegyelemben részesültünk, — ki tudná megmondani?! Mennyi mindenért kell hálát adnunk?!

Milyen legyen a mi hálaadásunk, milyen a mi eucharisztikus életünk?!

Legyen olyan, mint volt a Boldogságos Szűzé!

Nem zúgolódott azért, hogy egyedül, szent Fia nélkül kellett maradnia, — végezte mindennapi munkáját: de szíve Istené volt, lelke égiekkel töltekezett! A világban volt, de nem volt a világé, nem volt a világért: Jézusé volt; Jézusért, az Ő dicsőségéért élt: addig, ameddig Ő akarta, úgy, ahogyan Ő rendelte!

Akkor vagyunk mi is igazi adoráló, eucharisztikus lelkek, ha Isten akaratában megnyugodva végezzük napi kötelességeinket, ha zúgolódás nélkül visszük az élet keresztjét, Jézus szent Keresztjét! Azért rakja azt vállainkra, hogy itt a Földön leróhassuk büntetésadósságunkat. Ó, adjunk ezért hálát mindennap!

Ha ezt megtesszük, méltóképpen követjük az eucharisztikus életű Boldogságos szent Szűzet!

Miklósi László.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Kiállításunk megnyitása nem ápr. 28-án, hanem 30-án délután lesz. A bíboros hercegprímás úr Őeminenciája volt kegyes vállalni a kiállítás megnyitását, melyen vitéz nagybányai *Horthy Miklósné* Őfőméltósága, az eucharisztikus világkongresszus fővédnöke is megjelenik. Május 1. és 2-án lesz nyitva kiállításunk, amely az idén különösen gazdag anyaggal lép a nyilvánosság elé. Ott lesz a pápa Őszentsége számára sárközi népművészettel készült kazula, a mezőkövesdi matyó munkával ékes mennyezet és a kongresszusi nagy monstrancia is.

Május 2. Virgo Reparatrix ünnepe. Az Örökimádás-templomban reggel 9 órakor ünnepélyes szentmise; délután szentbeszédet mond *dr. Mátrai Gyula* társulati igazgató és utána ünnepi áldás, melyet *Angelo Rotta* érsek, a pápai nuncius ad a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. A társulati tagok e napon bárhol teljes búcsút nyerhetnek és rajtuk kívül bármely hívő is, ha az Örökimádás-templomot (IX., Üllői-út 75—77.) május 1-én este $^1/_4$6 órától május 2-án este 6 óráig meglátogatja. A társulati tagok egyetlen kötelessége, hogy a Boldogságos Szűzzel való lelki egyesülésben ajánlják fel Istennek engesztelésüket. Beiratkozni lehet az oltáregyesületi irodában, Budapest, IX., Üllői-út 77. Mária Reparatrix szellemében készül az Örökimádás hívő serege a világkongresszusra is, azért lesz

a májusi ájtatosságok szentbeszédeinek (május 1—22-ig minden nap délután 5 óra 15 perckor ötperces) vezérgondolata «*Máriával a kongresszus felé!*»

Az Oltáregyesület tagjai a kongresszuson a többi egyesületek számára megállapítandó módon vesznek részt, mert amikor e sorokat írjuk, a bizottság még nem tud végleges választ adni. Ha változás nem lesz, akkor a «szárazföldi» körmenet menetében a központi zászló után sorakoznak a budapesti fiókok zászlai és képviseletei (4—5 tag). A többi tagok a megváltott ülőhelyeiket foglalják el. Jegyeket a Központ nem ad. Azért ment felszólítás minden elnöknőnek, hogy a tagok jegyigénylését a kongresszusi női bizottságnál március 28-ig jelentse be. Akik bejelentették — az egyforma árú jegyekkel — egy csoportba kerülnek. Mindenki tűzze ki az oltáregyesületi nagyjelvényt és a körmeneten és a többi ünnepségen magyaros díszítésű *sötét ruhában* legyen.

Adományok az eucharisztikus kongresszusra szükséges egyházi ruhákra. *Mária Jozefa főhercegnő*, magyar királyi hercegnő: 1 oltárterítő recés csipkével, kézimunka; *Pallavicini Crescence őrgrófné:* egy hímzett palla; Nürnberg Ilona: 3 méter hosszú oltárterítő; Kupka Izabella: 2 ciboriumköpenyke hímzése; özv. Makovicska Ottóné: horgolt csipke karingre; Szilvási Gyuláné, Hatvan: horgolt csipke 2 karingre és 1 oltárterítőre; Csákvári Oltáregyesület: 3 alba, 2 karing, 6 purificatorium, 3 korporálé, 4 stólavédő; *Esterházy Mary grófnő*, orsz. elnöknő: 4 miseruha, 1 karing, 18 kéztörlő; gróf Esterházy Móricné: 2 tüllcsipke, 12 stólavédő és kölcsönbe 12 korporálé és 12 purificatorium; Weiss Vilmosné, oltáregyesületi elnöknő, Győr: 24 vállkendő, 24 korporálé, 24 palla, 24 purificatorium, 24 lavabo; Kőszegről báró Babarczy Ilona oltáregyesületi elnöknő: 1 karing, 3 ministráns-ing, 1 oltárterítő, 3 antipendium, 6 korporálé, 6 purificatorium, 6 lavabó, 8 velumvédő, 22 stólavédő, 18 kivarrt stólavédő, 26 palla; özv. Lafrankó Károlyné: 2 pár ámpolna tálcával.

Munkát vállaltak a budapesti központi Oltáregyesülettől. A soproni Oltáregyesület dr. Bürchner László prépost, igazgató úr ajánlatára, és pedig: 14 miseruha hímzését és varrását, 12 alba aljának kivarrását, 50 korporálé varrását. Mindezek a tárgyak a soproni Szent Orsolya-rendi zárdában készültek a legnagyobb gonddal és szeretettel. — Főtiszt. Kardoss Béla plébános úr 50 lavabot és 20 purificatoriumot varratott meg a leánykákkal. — Hainrikffy Sarolta (Pusztahidvégen) 3 alba varrását, 12 betegl. korporálét, egy csipke horgoltatását; ajándékba adott két recés csipkét. — A tarnamérai Szívgárdisták kölcsönbe küldtek a kongresszusra 15 lavabot. — Notre Dame zárda (Zalaegerszeg) purificatoriumokat, korporálékat stb. — A Pongrácz-úti Oltáregyesület készített 2 fehér oltárterítőt, 3 fehér, 2 piros kazulát, 7 albafodrot, 46 vállkendőt, 56 pallát, 18 kéztörlőt, 10 ministráns-ruhát, 1 thabort.

A kongresszusi kelyhekre adományoztak: Soroksári-úti egyházközség 80 P, P. Jeney Rafael plébánoshelyettes (Vasvár) 80 P, Dugonics-utcai leányiskola Szívgárdája 80 P, Józsefvárosi Oltáregyesület 80 P.

Az Örökimádás tornya javítására: Artmann Rókus 2 P, Artmann István 2 P, N. N. 2 P, N. N. 1 P, Hála imameghallgatásért dr. P. V. 30 P.

Ministránsruha-akciónkban (a kongresszusra szükséges 600 drb-ból lehet rendelni piros gyapjúkazánból 1 drb szoknya 90 cm, 24 P, 1 drb karing klöpli-csipkével 9 P) még mindig lehet résztvenni. Eddig fizettek és rendeltek: 39 ministráns-ruhát és 54 ministránsinget. Igértek 6 ministráns-ruhát és 6 ministráns-inget. — Aki ilyen részvétellel segíteni akarja a bizottság gondját, az oltáregyesületi irodába küldje az érte járó összeget. Kongresszus után megkapja a ruhát és jót is tett vele.

Toronyjavításra április 18-ig begyűlt teljes összeg: A restaurálásból maradt 3943. 63 P, 1938 januárban begyűlt 43.80 P, februárban 81.27 P, márciusban 153.63 P, összesen 4222.33 P.

Erénygyakorlatos búza összejött április 12-ig 1870 kg (20 zsák), liszt (érte) helyébe 1020 kg (12 zsák).

Sárgaviasz a kongresszusi gyertyákra: eddig begyűlt 63 kg 780 gr. Máriabesnyőn öntik meg gyertyának.

Gyéressy Ágoston pálos atya tollából «*Uram, nem vagyok méltó*» címen a *Szent István-Társulat kiadásában* jelent meg igen kedves formában rövidke elmélkedéseket tartalmazó 181 lap terjedelmű könyvecske. Az első rész a Szentírás legszebb eucharisztikus előképeit hozza, a másodikban a vasár- és ünnepnapok szentmiséinek «áldozási» gondolatait, a harmadikban pedig Aquinó nagy szentjének utolérhetetlen szépségű eucharisztikus himnuszát veszi elmélkedési témául. Igen nagy szolgálatot tehet e munka azoknak, akik napi áldozók lévén, szentáldozásaikba mindig több életet akarnak belevinni s az Úr Jézussal szorosabb és állandóbb kapcsolatba akarnak jutni.

Máriával a kongresszus felé! Ez a témája az Örökimádás-templom ötperces májusi szentbeszédeinek, melyeket (május 21-ig bezárólag) naponta $^1/_4$6 órakor mondanak: *dr. Mátrai Gyula* lelkész, *Kanyó István* kisegítő lelkész, *Varga József* káplán. Az első beszéd május 1-én lesz. Utána ünnepi vesperás, *dr. Tiefenthaler József* pápai kamarás, igazgató celebrálásával.

A Budapesti «Szent Család Plébánia Oltáregyesületé»-nek jelentése.

1937 május 2-án volt az Oltáregylet tagjainak ünnepélyes felavatása.

A bensőséges szép szertartáson közreműködtek az Oltáregyletek Országos Központjának ügyv. igazgatója, főtisztelendő dr. Mátrai Gyula, főtiszt. Sármány Ferenc plébános és főtiszt. dr. Meszlényi Mihály, a Szent Család egyházközség Oltáregyletének helyi igazgatója. A 100 tagot számláló egyesület nagy meghatottsággal vett részt a lélekemelő ünnepségen. Az érmék megáldása után szentbeszéddel méltatta a nap jelentőségét főtiszt. dr. Mátrai Gyula közp. oltáregyesületi igazgató, utána főtiszt. Sármány Ferenc plébános személyesen adta át a tagoknak a megáldott érméket.

Októberben ünnepélyes Veni Sancte volt, melyet főtiszt. Sármány Ferenc plébános tartott, utána a szentév első egyesületi órája következett, melyen a főtiszt. Plébános úr méltatta a szentév jelentőségét és munkára szólította fel az áldozatos lelkű oltáregyesületi tagokat. Lelkes hangulat támadt a nagyhatású beszéd nyomán, utána főtiszt. dr. Meszlényi Mihály, az Oltáregyesület helyi igazgatója, majd az egyesület elnöknője, Csermendy Elemérné összefogásra és a szentségi Úr Jézus szeretetére buzdította a tagokat. Lelkes munka indult, amelyen elhatározták 110 drb kehelytörlő, 100 drb kéztörlő, 32 drb vállkendő, 12 stólavédő, 9 alba, 6 palla és korporálé, 2 drb ministránsruha és 1 karing készítését. A tagok gyüjtés útján 10 pengőt adományoztak, a szentév alkalmából a pápának ajándékozandó kazula költségeinek a fedezésére.

A tisztikart a következőképpen újították meg, főtiszt. dr. Meszlényi Mihály helyi igazgató elnöklésével: Elnöknő Csermendy Elemérné, alelnöknő dr. Brenner Ferencné, munkaközvetítőnő Szebeni Antalné, titkárnő Koller Anna.

Az Örökimádás áprilisi számában, a 73. lapon tévesen lett kinyomva: Szegedy Maszák *Aladárné*, mert a csipke adományozója Szegedy Maszák *Tihamérné* volt, a sógornője és volt IX. ker., ferencvárosi elnöknő.

A 34. Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus vázlatos programmja. Budapest, 1938 május 22—29.

Május 22. Vasárnap *8 óra:* A magyar kir. állami rendőrség közös szentáldozása. — *17 óra:* Előkészítő nagygyűlés az Ünnepi Csarnokban (Iparcsarnok).

Május 23. Hétfő *délelőtt:* A Pápai Bíboros Legátus érkezése. Szentséglátogatás a Koronázó Főtemplomban, ahol a Legátust a magyar Püspöki kar s a budapesti papság várja.

Május 24. Kedd *11 óra:* A kongresszussal kapcsolatos kiállítások megnyitása. — *16 óra:* A nemzetközi irodalmi élet hódolata az Oltáriszentség előtt, a pesti Vigadóban. — *18 óra:* Üdvözlő est az Ünnepi Csarnokban. A kormány és a főváros üdvözli a Bíboros Legátust és a vendégeket. Rövid művészi programm a Legátus üdvözlésére az ifjúság bevonásával.

Május 25. Szerda *8 óra:* Szentmise a Szent István-Bazilikában az Állandó Bizottság tagjainak részvételével a kongresszus résztvevőiért s azokért, akik a világ minden részén csatlakoznak hozzá. — *18 óra:* **A kongresszus ünnepélyes megnyitása** a Hősök-terén. (A pápai bulla felolvasása. Serédi bíboros-hercegprímás szózata. Heylen püspöknek, az Állandó Bizottság elnökének megnyitó szózata, a Legátus szózata. Kongresszusi himnusz.)

Május 26. Áldozócsütörtök *9 óra:* **Ifjúsági szentmise** a Hősök-terén s az ifjúság és az első zarándokcsoport **közös szentáldozása.** — *11.30 óra:* Papi eucharisztikus gyűlés a Bazilikában. Ugyanezen időben a kongresszus résztvevői templomaikban imádkoznak a papságért. — *16 óra:* **Első nyilvános gyűlés** az Ünnepi Csarnokban. — *20 óra:* **Eucharisztikus hajókörmenet a Dunán.** — *23 óra:* Szentóra az Örökimádás templomban.

Május 27. Péntek *7 óra:* A résztvevő nemzetek szentmiséje és szentáldozása kijelölt templomaikban. — *8 óra:* **A magyar kir. honvédség és a frontharcosok közös szentáldozása** a Hősök-terén. — *11.30 óra:* A külföldi nemzetek gyűlései s a magyar szakosztályok gyűlései. — *16 óra:* **Második nyilvános gyűlés** az Ünnepi Csarnokban. — *22.45 óra:* **Férfiak éjjeli szentségimádása** a Hősök-terén. — *24 óra:* **Éjféli mise és a férfiak közös szentáldozása** a Hősök-terén.

Május 28. Szombat *7 óra:* Ájtatosságok az egyes nemzeti templomokban a misszióért. — *8 óra:* Keleti szertartású ünnepi szentmisék a kereszténység újraegyesüléséért. — *11.30 óra:* Külföldi nemzetek gyűlései és a magyar szakosztályok gyűlései. — *16 óra:* **Harmadik nyilvános gyűlés** az Ünnepi Csarnokban. — *Este:* Vallásos tárgyú előadások a színházakban Eucharisztikus hangversenyek.

Május 29. Vasárnap *9 óra:* **Legátusi ünnepi szentmise és közös szentáldozás** a Hősök-terén. — *16 óra:* **Eucharisztikus körmenet** a Bazilikától a Hősök-terére. — A kongresszus **ünnepélyes bezárása.** A Hercegprímás köszönő szózata. A Legátus zárószózata. Engesztelő ima. A nemzetek csatlakozása az engesztelésihez rádión. A Szentséges Atya esetleges rádiószózata. Te Deum és szentségi áldás.)

Május 30. Hétfő *9 óra:* Szentmise a Szent Jobb jelenlétében az Országház előtt, utána **Szent Jobb-körmenet** az Andrássy-úton.

Máj. 31. Kedd. Zarándoklás Esztergomba Szent István egykori palotájához.

Június 1. Szerda. Zarándoklás Székesfehérvárra.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVIII. évfolyam. * 1938 * JÚNIUS HÓ

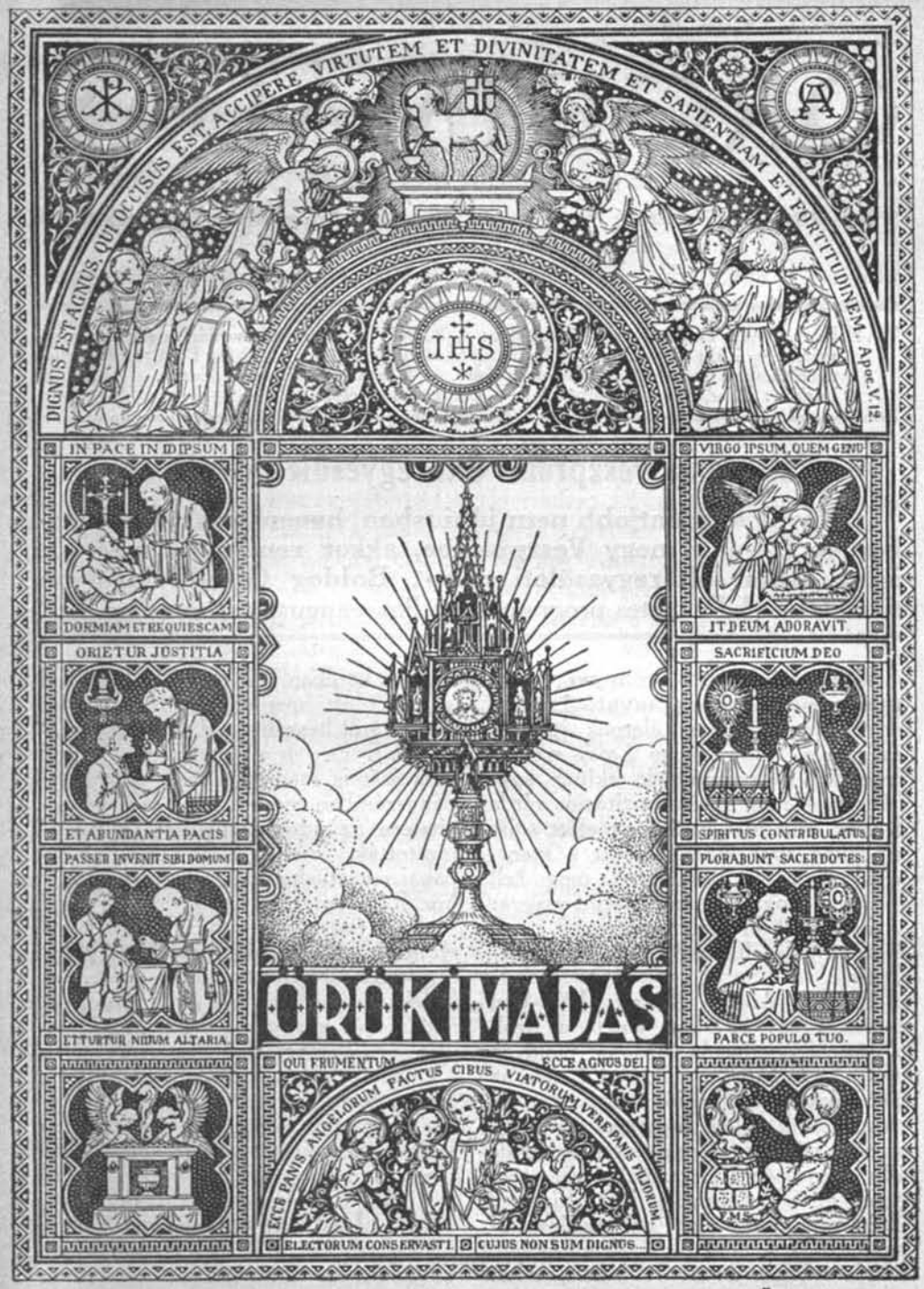

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVIII. évfolyam * 1938 * Június hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Tiefenthaler József dr.:** A XXXIV. Eucharisztikus világkongresszus margójára. — **Zala Gyuláné:** Az Eucharisztikus nagygyűlésre. — **Juhász Béla:** Az Eucharisztikának, a szeretet kötelékének gyökere. — **Központi:** Imaszándékunk. — **Miklósi László:** Mindennapi kenyerünket! — **Oltáregyleti élet.**

Változás a veszprémi Oltáregyesületi napban!

Mivel a Szentjobb nem júniusban, hanem csak szeptemberben (24-én!) megy Veszprémbe, akkor rendezzük meg mi is az ottani oltáregyesületi napot Boldog Gizella királyné tiszteletére! Részletes programm a július—augusztusi számban lesz.

Bevezették egy magyar vizitációs apáca boldoggáavatási perét. A magyar katolikus életnek jelentős eseménye, hogy *Shvoy Lajos* székesfehérvári megyéspüspök, akinek egyházmegyéjében az érdi vizitációs zárda fekszik, röviddel karácsony előtt saját elnöklete alatt kinevezte azt a szentszéki bíróságot, amelynek meg kell indítania Bogner Mária Margit magyar vizitációs nővér boldoggáavatási perét és a tanukihallgatását meg kell kezdeni.

Bogner Mária Margit 1905-ben született és 1927-ben lépett a tiroli thurnfeldi vizitációs zárdába, majd az első nővérek között volt, akik Érden az első magyar vizitációs zárda alapját megvetették. Élete megragadóan egyszerű és bájos, és főleg egészen egyedülálló bensőséges gyermeki szeretete révén az Oltáriszentség iránt tűnt ki. Ezért is indult meg boldoggáavatási pere az Eucharisztikus Szentévben. Mária Margit nővér 1933-ban, tehát 27 éves korában halt meg szent halállal s máris az imameghallgatások egész sorozatáról beszélnek. P. *Csávossy Elemér* S. J. «Egy sír a Duna felett» címmel életrajzát is megírta, amely nagy példányszámban fogyott el. A terv végigvitelére az adománygyüjtést is megindították, melyeket *Krywald Ottó* pápai prelátushoz, az ügy postulátorához irányítanak.

P. Németh Ferenc jezsuita atya «Jöjjetek, áldozzunk» címen magyarra fordította Thurston angol páternek Mária *Loyola* nyomán írt *elmélkedéses imádságait*, amelyek a szentáldozáshoz való készületekre és hálaadásra valók. Különös értéke a könyvecskének, hogy dogmatikus, komoly tartalma rendkívül alkalmas arra, hogy a szentáldozáshoz való imák megszokottságából eredő szórakozottságot megszüntesse és a mindig többet és újat mondó gondolataival a lelket az elmélyedés állapotába vezesse. Kiadta a *Szent István Társulat.*

A XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszus margójára.

A XXIII. és XXIV. Eucharisztikus Világkongresszuson Bécsben (1912), ill. Málta szigetén (1913) — mint az Örökimádás-templom akkori lelkésze — személyesen vehettem részt és pedig Bécsben egyúttal helyettesítve a boldog emlékű Kánter Károlyt, az Oltáregyesület országos elnökét és a magyar eucharisztikus élet egyik megalapozóját, Málta szigetén pedig a szentéletű prelátus oldalán.

Az eucharisztikus kongresszusok X. Pius pápa óta lettek világmozgalmak, a katolikus eucharisztikus hitnek világdemonstrációi. X. Pius korszakos eucharisztikus körlevelei a gyakori áldozásról és a gyermekek korai áldozásáról olyan tartalmat és hitmelegséget kölcsönöztek az eucharisztikus kongresszusoknak, aminőt a régibbek nem ismerhettek.

Nem lehet félreismerni a Gondviselés különös szándékát, amely az eucharisztikus kongresszusokban rejlik. Az ősegyház és a Szentatyák egyházának nagy vallásos világösszejövetelei az egyetemes zsinatok voltak, melyek elkeseredett harcot vívtak a kinyilatkoztatott igazságok érdekében, kijegecesítették a dogmákat, elítélték a tévtanításokat és megalkották a gyönyörű szép szimbolumokat, illetve hitvallásokat. De ezeken a zsinatokon csak hittudósok, főpapok és hatalmi tényezők vettek részt.

Az új idők vallásos világmozgalmai — az eucharisztikus kongresszusok demokratikus jellegűek, az egész egyház egyeteme, papság és világi hívek karöltve jelennek meg és nem vitatkoznak, nem definiálnak, hanem hisznek, imádkoznak, hódolnak és ünnepelnek az eucharisztikus Krisztusban.

Korunk szociális feszültsége és kenyérgondja a hitnek vonalán tökéletes szociális megoldást nyer, mert a testnél is ékesebb lélek gazdag táplálékot nyer az eucharisztikus Krisztusban. És ezt a táplálékot

alig győzi eleget osztani az egyház és az éhező lelkek alig győznek belőle eleget venni és enni.

Az utolsó vacsora krisztusi parancsa: Vegyétek és egyétek, a szociális kérdés nagy századában talált teljes megértésre! Hihetetlen tömegek járulnak naponta a világon az Úr asztalához és Budapestnek lelki előkészületét a kongresszusra — mit a Szentatya is megdícsért — az Oltáriszentség tömeges és gyakori vétele képezte. Ezt már a kongresszus lelki gyümölcsének rovatába könyvelhetjük el.

A kongresszus olyan, mint egy tüneményes ünnep, mely elvonul, mint égen a tüzes nap és megmarad az élet hétköznapja, megmarad az élet szürkesége és sötétsége.

De a tabernákulumok örökmécsese tovább is ott vibrál, jelezve: itt az Úr!

A templomok kapui továbbra is nyitva maradnak és hívnak Krisztushoz. És a fáradt lélek megtalálhatja ott a felüdülést.

Nehéz idők járnak. A történelem kerekei dübörögve forognak és nincsen az a felvonó várhíd, mellyel el lehetne zárkózni a történelem követelései elől.

A régiek, öregek hiába siratják a multat — az többé nem tér vissza. Messzebb vagyunk a tegnaptól, mint a Biedermayer századától. Mit akar velünk a Gondviselés azzal, hogy nekünk adta az eucharisztikus kongresszust? Az, ki könnyezett jeruzsálemi bevonulásakor, mert a szent város nem ismerte fel az óráját, mi miatt Jeruzsálem népe ma is nyugtalanul bolyong a világban haza és otthon nélkül.

Vajjon a magyar nemzet felismeri-e az óra történelmi jelentőségét, mikor az Eucharisztikus Világkongresszusban a világ katolikusai a magyar fővárosban tesznek hitet Krisztus mellett? Egy kis nép nem igen kísérletezhetik, mert könnyen elnyelheti a történelem hatalmas hullámverése. A mi biztosságunk Krisztusban van. Problémáink Krisztus szellemében válnak világossá és oldódnak meg javunkra. Ettől nem szabad tágítanunk. Nekünk Krisztust kell akarni, akármiféle párt vagy irány ígéri bajaink megoldását.

Szerencse, hogy az eucharisztikus évünkbe beleragyog alapító királyunk, Szent István halálának 900 éves évfordulója is, mely szintén a Krisztushoz való hűségre serkent.

Miért maradt meg Szent István országa ezer éve? Mert talán a magyar nép a maga sok gyengeségével fenn tudta tartani? Vagy mert az alapító nagysága ezt követelte? Hány államot alapított Napoleon és híre-hamva sincsen egyiknek sem! Minő megváltozhatatlan és érintetlen határokat állapítottak meg Európa térképén a világháborút követő Páris környéki békék és szemünk láttára kedves nyugati szomszédunk és barátunk egy éjjel kiszenvedett, megszűnt létezni; határai beleolvadtak abba a birodalomba, amelynek a legkevésbbé szánták.

És Szent István országa ma is áll. Ugyan megcsonkítva, mint máskor is a történelem folyamán, de áll és él telve ambícióval és bizodalommal, hogy régi határai ismét visszatérnek.

Mert Szent István nemcsak nagy egyéniség és bölcs király volt, hanem egyúttal szent is, aki nagy művének lefektetésénél és megépítésénél számított olyan viharokra is, melyeknek emberi erő nem, hanem csak isteni tud ellentállni és azért országát Krisztus lábához fektette, a koronát az Isten-anyának ajánlotta.

És Magyarország hű maradt a szentistváni gondolat ezen tényezőjéhez, mert *Magyarországon még sohase volt keresztény üldözés!*

Egészen idegen és nem magyar szellemnek kellene felülkerekedni, ha valaki ebben a szentistváni országban Krisztus hitét bántani merné valaki, mint ahogy a kommunizmus megkísérelte.

A magyar naturalizmus ébredése, melyre oly sokáig vártunk hiába és amelyet boldog örömmel üdvözlünk, csak keresztény szellemű lehet; ha nem az, akkor nem is magyar!

Ez a budapesti Eucharisztikus Világkongresszus maradandó tanulsága és üzenete a magyar lélekhez és ez Szent István király és országalapítónk intelme és szózata a nemzetéhez az eucharisztikus Krisztus magyar diadalának, az Eucharisztikus Világkongresszusnak tündéri fényénél.

Tiefenthaler József.

AZ EUCHARISZTIKUS NAGYGYŰLÉSRE.

Milliók dala száll az étheren át:
«Jertek itt imádni az égi csodát,
Magyarhon ünnepli a fehér Ostyát,
S ki küldte őt nekünk, a mennyei Atyát».

Magyar szívek lángja mindjobban lobog,
Jézusom, minden szív Teérted dobog.
Teéretted lángol egyre jobban lelkünk,
Szentségi jó Jézus maradj mindig velünk.

Idehoz ez ünnep nem egy világrészt,
Az ég minden táját, a földet, az egészt.
E napon velünk lesz minden hvő lélek,
Angyalok is velünk imádnak majd Téged.

Kérünk, Istenünk, segíts minket ebben:
Ne legyen hiba a nagy ünneplésben.
Méltó legyen Hozzád, oly hatalmas és nagy,
Ezen dolgozik most itt minden magyar agy.

Eucharisztia, isteni Fogalom!
Eszemmel felfogni, hogyan is tudom.
Itten rejt közöttünk a Tabernákulum,
Nagyon szeretlek érte, édes Jézusom.

Katolikusok hatalmas tábora,
Titeket szólít az Eucharisztia.
Jertek ünnepelni a szent hitvallásban,
Imádjuk a Fiút itt a szent Ostyában.

Imádjuk az Atyát, aki teremtett,
Vele együtt imádjuk a Szent Lelket,
A Szentháromságban az Isteni Egyet...
... Adjál, ó Istenünk, nekünk sok kegyelmet!

Hogy ez év áldásos legyen mireánk,
Fellendüljön a mi szép magyar hazánk.
Hazánkban minden testvérünknek szíve
Tisztuljon meg, legyen kegyelemmel telve.

Könyörgünk Tehozzád ez ország népe...
Könyörgünk Hozzád segítséget kérve,
Hiszen a mi erőnk erre olyan csekély...
... Te légy most közöttünk, Te Magas és Te Mély!

Nagyságod erőnkkel megmérhetetlen,
Jóságod irántunk oly véghetetlen,
Szeretetedre e nép oly érdemetlen,
— Tarts meg mégis minket mindig kegyelmedben.

Zala Gyuláné.

Eucharisztia (ejtsd Eukarisztia), hálaadással vett dolgot, a mai használatában Oltáriszentséget jelent (Eucharisztejn = hálát adni — és mivel a legméltóságosabb Oltáriszentséget hálaadással vették, hálaadásnak: Eucharisztiának nevezték).

Eucharisztikus = oltáriszentségi.

Az Eucharisztiának, a szeretet kötelékének gyökere.

A legszentebb Szűzanya testéből és testében formálta a Szentlélekisten Megváltónk testét, amely értünk a kereszten függött, amely a szentmisékben folytonos áldozat érettünk és lelki eledelünk. Nézzünk bele Isten örök belső életébe, hogy a hittitok Forrását lelkünk nagyobb hasznára megértsük és értékesítsük. Értsük meg előbb, mi az a helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működés.

Mikor a Szentek még itt éltek a földön, józan eszükkel meggyőződtek arról, hogy folyton tökéletesíteniök kell magukban a tevékeny önfeláldozó szeretetet Isten és embertársaik iránt, ha részesei akarnak lenni az örök boldogságnak. Éppen azért istenszerető akaratuk azzal foglalkoztatta értelmüket leginkább, állandóan odairányították értelmüket, hogy ne a földi élet javainak megszerzése legyen a legfőbb gondjuk, hanem leginkább az, hogyan tökéletesítsék tevékeny élő hitüket és így katolikus módon kiművelt értelmük a leghelyesebb vezérlője legyen szabadakaratuknak az örök boldogság kiérdemlésében. Mi volt tehát gyökere itt a földön az üdvözültek örök boldogságának? Ugyebár, katolikus módon kiművelt józan eszük, mely a szeretet műveiben vezérlője volt szabadakaratuknak. A helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működésünk útján a Szentlélekisten formai oka a mi megszentülésünknek is és Isten boldogító látása (a visio beatifica) útján formai oka az üdvözültek örök boldogságának is. Azért Szent Ágoston Isten boldogító látását teremtett bölcseségnek mondja, mert a mennyországi világosságban tündöklő értelem akaratunkat a legfőbb Jó szeretetében végleg állandósítja és így utolsó gyökere az üdvözültek örök boldogságának. A szeretet eszerint az akarat által kiválasztott tárgyra ugyancsak az akarat által irányított értelmi tevékenység is, vezérlője akaratunknak a szépnek értelmünk által való élvezetében, a szeretet irányzatába terelt értelmi működésünkben gyökeredzik a szép iránt való szeretetünk, hiszen azon lényeket mondjuk szépeknek, melyeknek általunk megértett maguk nemében való tökéletességei tetszést, szeretetet váltanak ki önmaguk iránt lelkünkből. (Szent Tamás ezt így tanítja: «Pulchra sunt, quae visa placent».) Amilyen szerepe van katolikus módon nevelt értelmünknek helyes szeretetre való vezéreltetésünkben, hasonló szerepe van a Szentléleknek is az Atya- és Fiúisten örök kölcsönös és kifelé is való (ad extra) szeretetük vezérlésében, tehát iránt unk való szeretetükben is.

Dr. Trikál József «Egység felé» című műve 145. oldalán olvasható: «A világnézetet nemcsak az értelmi szemlélődés irányítja, hanem talán még inkább akaratunk és érzelemvilágunk. Amilyen az akaratunk és erkölcsi életünk, olyan a világnézetünk is. A nemesérzésű lelkek, a tiszta szívek rendszerint eszményies gondolkodók; a sötét és szennyes érzések ellenben anyagias gondolkodás felé terelnek». Van tehát olyan értelmi működésünk is, amely akaratunk által irányítottan, az akaratunkválasztotta Isten- és emberszeretetirányzatában, vagy ellenkezőleg a bűnös önszeretet irányzatában vezérlője akarati tevékenységünknek szellemi tehetségeinken alapuló önkifejtőzésünk: önténylegesülésünk végett. Az ilyen akaratvezérlő bölcseség, úgyebár, választott irányzatú szeretetbeli eszmeforrása önténylegesülésünknek az üdvözültekhez, vagy az elkárhozattokhoz hasonlóan. Az üdvözítő bölcseségnek az evidenciára törekvő értelem ugyan a kapuja, de a bölcs akarat a kapus, mert ezen bölcseség elfogadása az evidencián:

az igazság belső tárgyi nyilvánvalóságán kívül még akaratunk bölcs hozzájárulásától is függ, hiszen értelmi működésünknek a helyes szeretet irányzatába való terelése szabadakaratunk műve. Ezek után érthetőbb, hogy az Atya- és a Fiúisten saját személyi bölcseségük fényében választják egymást kölcsönös szeretetük tárgyául, mert az akarat nem előzi meg a vezérlő értelmi működést, de Szentlelkük által: akaratuk által szentesített Bölcseségük fényében a mások iránt való szeretet irányzatában vannak örökké állandósítva. A Szentlélek tehát az Atya- és a Fiúakarta irányzatban szeretetvezérlő Bölcseségtulajdonos, az örök szeretet kiapadhatatlan Eszmeforrása. Ezen akarati hozzájárulástól, mint bölcsen akart ténytől, nyer a Szentlélek ilyképp való származtatása és a Szentlélek akaratuk szentesítette világosságában egymás iránt való kölcsönös s kifelé való szeretetük erkölcsi értéket. A Szentlélek, akit az egymást szerető Atya és Fiú örökké származtat, az isteni szeretet irányzatába terelt értelmi működésnek a cselekvő alanya s mégis szenvedő szeretetbeli önténylegesülése Istennek, spiratio passiva a Szentlélek, mert az Atya és a Fiú akarata tereli örökké a Szentlélek sajátos értelmi működését az isteni szeretet irányzatába. Az Atya és a Fiú közös egy értelmi működésüket az isteni szeretet irányzatába terelik a Szentlélekben, hogy az isteni szeretet műveiben örök Vezérlőjük legyen, kiapadhatatlan Eszmeforrása iránt is való örök szeretetünknek. Megalapozom az itt mondottakat.

A Szentháromság első személye, az Atyaisten önmagát teljesen kimerítő, folytonos szünet nélküli önmegismerésével (reflectendo ad se ipsum) szüli örökké az örök Igét, «az isteni értelem mértékét», a Fiúistent, aki Szent Ambrus szerint az Atya lényének személyes képe, akiben tökéletesen visszatükröződik az Atya, «mert ő az örökkévaló világosság fényessége és az Isten dicsőségének homály nélküli tüköre és az ő jóságának ábrázolata». Bölcs. 7, 26. Aquinói Szent Tamás szerint pedig az értelmi cselekvések természetéhez tartozik, hogy a gondolt dolgokhoz hasonlók; hát még az önmagát egy értelmi szemléléssel — emberileg szólva — egy mindent átértően felfogó gondolatban megismerő Atyaisten nemde a leghívebb élő Képmását, Másodénjét szüli örökké önismeretével? «Aki engem lát, látja az Atyát is.» János 14, 9. A Fiú valóságos isteni személy, az Atya Másodénjévé szült ugyanazon egy isteni állag. Szült — mondom —, mert gondolataink lelkünk szülöttei és hasonlóan a Fiúisten is azt mondja önmagáról a 2. zsoltár 7. versében: «Az Úr mondá nekem: Fiam vagy te, én ma (vagyis: örökké) szültelek téged».

Az Atya önmegismerésének (önmagára való reflexiójának) tárgya egész szellemi élete: végtelen bölcsesége által vezérelt választó, elhatározó és végrehajtó akarati tevékenysége s mivel az akarat csak a szeretetben teljesen tényleges, est in actu, a Fiúistent szerető személye a legközvetlenebb tárgya az Atya ezen önmegismerésének (reflexiójának), mint Egyházunk is tanítja, miszerint «az Atya örökké szereti a Fiút és (az Atya reflexiójának örök származékaként «amit az Atya tesz, azt cselekszi örökké a Fiú is» Ján. 5, 19.) a Fiú örökké szereti az Atyát». Ezen kölcsönös szeretetükkel «lehelik», származtatják «az isteni akarat mértékét», a Szentlélekistent. Az Atya és a Fiú közös egy isteni akaratukkal «mint egy elv egyetlen egy leheléssel» származtatják örökké a Szentlélekistent. Hogyan? Az Atya és a Fiú közös egy isteni értelmi működésüket a Szentlélekben az isteni szeretet irányzatába terelik akaratukkal, hogy a Szentlélek ezen sajátos értelmi működése legyen Vezérlőjük az isteni szeretet műveiben. Az értelmes szeretet az akarat által kiválasztott tárgyra ugyancsak az akarat által irányított értelmi tevékenység is, vezérlője akaratunknak a szépnek értelmünk által való élvezetében, a szeretet irányzatába terelt értelmi működésünkben gyökeredzik

a szép iránt való szeretetünk, hiszen azon lényeket mondjuk szépeknek, melyeknek általunk megértett maguk nemében való tökéletességei tetszést, szeretetet váltanak ki önmaguk iránt lelkünkből, mint Szent Tamás is röviden állítja: «Pulchra sunt, quae visa placent». Az Atyának és a Fiúnak a szépszeretetben a Szentlélekisten az örök vezérlője: «A Lélek átvizsgál mindent, még az Isten mélységes titkait is . . . így, amik Istenben vannak, senki sem tudja, hanem csak az Isten Lelke». 1. Kor. 2, 11. A szép, jó és igaz oly világos látása a Szentlélekben azon örök tevékenységben állandósítja és vezérli az Atya és a Fiú közös egy akaratát, hogy közös egy állaguk, mint a szeretet melegét szétárasztó égő Alak, Triumforma, az összes mindenség örök Energiaforrása, magánténylegességű Napja állandósuljon, «mert az Isten szeretet». 1. János 4, 8.

Ez nagy szentség valóban.

A Szentlélek a «kigondoló Művésze» a szeretet összes műveinek és vezérlete ellenállhatatlan Isten belső és külső (a teremtett világ javára szolgáló) életében. Ime, az összekötő «Kapocs» az isteni választó, valamint elhatározó és végrehajtó akarattulajdonosok között: «az Atya és a Fiú örök Csókja, Ölelése, Kapcsolata, Egysége, az isteni akarat mértéke, Istennek a Szíve» a Szentlélek, aki számunkra, mint «Lumen cordium», szíveink, lelkeink formálója, hogy értelmes szeretetben Isten minél tökéletesebb hasonmásaivá legyünk. Általa árasztja ki Isten reánk boldogító jóságát, «mert sokan vannak a hivatalosak, de — a szeretet Szemüvegén keresztül, akinek egy elveszett lélek is sok — kevesen a választottak». Máté 22, 14. «Könyörög érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.» Róm. 8, 26. Hogyan értsük ezt?

Tulajdonképpen az Atya és a Fiú szeretnek minket és Szentlelkük kigondolásai szerint részesítenek szeretetük jótéteményeiben. A Szentlélek tehát «kegyelemosztó Isten». 1. Kor. 12, 11., mert a műremeket a kigondoló Művésznek szoktuk elsősorban tulajdonítani, de vezérlete alatt elhatározója és végrehajtója kifelé, a teremtett világ javára utolsósorban a Fiúisten, mint az Atyaisten önmagára való reflexiójának örök származéka: «Mindenek őáltala lettek és nála nélkül semmi nem lett, ami lett». János 1, 3. (Érthető, miért második személyében lett emberré Isten?!) A háromszemélyű egy Isten művei kifelé közösek, együttes

a kifelé való «munkálkodásuk», de érthető okokból az egyes műveket majd az egyik, majd a másik isteni személynek szoktuk leginkább tulajdonítani. Katekizmusunk szerint az Atya teremtette («a teremtés eszméjének megfogalmazója»), a Fiú megváltotta (az Atya örök önmegismerésének örök származékaként az isteni akaratnak utolsósorban végrehajtója a Szentlélek vezérlete alatt) és a Szentlélek megszenteli a világot (a nekünk szánt jótétemény «kikönyörgője kimondhatatlan fohászkodásokkal»), holott mindez mindhármuk közös együttes műve. A Szentlélek által árasztja ki Isten reánk boldogító jóságát, mert sajátos értelmi működése nemcsak a világ teremtésére és fenntartására vezérli az Atya- és Fiúisten elhatározó és végrehajtó akaratát, hanem arra a szeretetre, amelyről Szent János evangélista 3, 16. írja: «Úgy szerette Isten e világot, hogy érte egyszülött Fiát adá, hogy minden, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen». Az örök szeretet «Tüz»-ében világító bölcseség forrása és normája minden igazi tudományunknak és művészetünknek (a szépszeretetnek ki az örök Vezérlője?!) Egyházunk tanítói csalatkozhatatlansága is sajátos értelmi működésének földi vetülete. 1. Kor. 2, 10—13. stb. A helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működésünk útján pedig formai oka megszentülésünknek: Lumen cordium. Ez a kegyelem, a malaszt, a gratia Aquinói Szent Tamás szerint, ami szeretetben az Atya és a Fiú minél tökéletesebb hasonmásaivá nevel. Mit meg nem tett ezen cél elérésére?!

Mily határtalan szeretetet gyujtott fel édes Megváltónk istenemberi Szívében! Mint Szent Gertrudnak is kinyilatkoztatta, az Úr kész lenne most is minden egyes lélekért külön-külön mindazt számtalanszor újra, meg újra átszenvedni, amit egykor földi életében elszenvedett az egész emberi nemért, ha ezzel üdvünkre lehetne. Mint márciusi számunkban is fejtegettem, ezen áldozatos, soha ki nem hülő szeretet ott lángolt az Úr Jézus istenemberi Szívében már az utolsó vacsora előtt is, de a mennyei Atya csupán azt engedte meg, hogy csak egyszer haljon meg érettünk vérontásos kínokkal teljes kereszthalállal s máskor szenvedés nélkül megdicsőülten nyilvánítsa külsőképpen a szentmiseáldozatokban áldozatos szeretetét, hogy a szentmisék helyett szívesebben áldozná fel magát újra meg újra érettünk a legkínosabb vérontásos kereszthalállal. Mert Isten előtt kedvesebb az engedelmesség, mint a vérontásos kínokkal teljes áldozatok, az édes Jézus mennyei Atyjának akarata szerint áldozza fel önmagát érettünk az utolsó vacsorán s rendeli a szentmiseáldozatot, meg a legszentebb Oltáriszentséget. Igy lett az utolsó vacsora áldozata a kenyér és a bor külső színei alatt magja az első nagypénteki vérontásos keresztáldozatnak és a sok-sok szentmiseáldozatnak, hogy minket is a természetfölötti kegyelmi élet megbecsülésére, kellő értékelésére buzdítson, ennek érdekében a többi kegyelemszerző eszközök, főleg a gyakori, sőt mindennapi buzgó szentáldozások üdvös kihasználására serkentsen és segítsen s mindezek által szent tanításának minél tökéletesebb megvalósítóivá neveljen Isten dicsőségére, embertársaink földi s örök javára, végeredményben a magunk igazi üdvére; «mert mit használ az embernek, ha a világ minden kincsét megszerzi is, de halhatatlan lelkének kárát vallja». Máté 16, 26. Minden szentmise az Úr Jézus lelki keresztáldozata érettünk, a keresztáldozattal ugyanegy áldozat, mert ugyanazon egy megváltói szeretetnek kétféle módon való külső kifejezése a kétféle áldozat. Áldott legyen érte az Atya és a Fiú Szentlelke. Jézusunk édes Szíve, add, hogy szívünk a Tiedhez hasonló legyen. Legszentebb Szűzanyánk, könyörögj érettünk!

* * *

Itt vázolt elgondolásomnak az a kiindulási pontja, hogy Isten nem kényszerűségből szeret minket, hiszen a vatikáni szent zsinat szerint kifelé, azaz a teremtett világ javára szolgáló működésében mindenekfelett szabad. Szabad művei (a szépszeretet) a mások iránt való szeretet irányzatába terelt értelme *örök* működését feltételezik, valamint értelmi működésének a szeretet irányába való *örök* terelését az Atya és a Fiú közös egy akarata által: spiratio activa et passiva. Minthogy ugyanazon egy isteni személy (az Atyától és a Fiútól) «vett» örök adottságképpen sajátos értelmi működésének egyszersmind még saját akarati tevékenysége örök származékaképpen is örökké változhatatlan tulajdonosa nem lehet — mily ellenmondóan ellentétes, egymást kizáró fogalmak ugyanazon egy alanyról — felismerhető a Szentlélekistent az Atyától és a Fiútól realiter megkülönböztető személyi viszony ellentéte, relationis oppositio. Az isteni személyek egymástól ugyanis tárgyilag (realiter) különböznek, azaz, más isteni személy az Atya, más a Fiú és más a Szentlélek és mégis a három személy csak egy Isten, mert közös egy lényegük van, de sajátos örök Módjaik (Modi substantiales) szerint működtetik közös egy értelmüket és akaratukat. Közös egy lényegüknél fogva a három isteni személy egyenlően tökéletes Isten, hiszen a személyi tulajdonság közvetlenül, de az egy lényeg mindhármuk közös egy tulajdona közvetve, az egymásban való kölcsönös bennfoglaltságnál fogva. Isten tehát három személyben: egymástól realiter különböző három önállóan létezési és működési Módban ura egy állagának, egy lényegének. Isten hármas alak, Triumforma. «Hogy a személyekben is a tulajdonság, és a lényegben is az egység és a fölségben is imádtassék az egyenlőség.» (Praef.)

A háromszemélyű egy Isten, a legszentebb Szentháromság a legerkölcsnevelőbb élő örök Példa. Megtanuljuk Tőle, hogy az értelmes szépszeretet az akarat által kiválasztott tárgyra ugyancsak az akarat által irányított értelmi tevékenység is, vezérlője elhatározó és végrehajtó akaratunknak a szépnek értelmünk által való élvezetében. A Szentlélek kegyelméből a helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működésünk útján a Szentek példája szerint mi is hasonló tökéletességre juthatunk a szentmiseáldozat által, a többi kegyelemszerző eszközök, főleg a gyakori méltó buzgó szentáldozások által elnyert kegyelmek segítségével. A XXXIV. budapesti Eucharisztikus Világkongresszus maradandó gyümölcséül ilyen úton kell kiérdemelnünk a nemzeti, szociális keresztény Nagymagyarországot. Szépszeretet Anyja, magyarok Nagyasszonya Szent István első apostoli királyunkkal együtt könyörögjetek érettünk, hogy az Istenember szépszeretetét utánozva a legtökéletesebb szociális társadalmat alkossuk. Ezt kérjük az eucharisztikus Úr Jézustól!

Juhász Béla s.-lelkész.

MEGSZÍVLELÉSÜL.

A vidéki Oltáregyesület tagjai mind a Központi Oltáregyesület tagjai is egyszersmind. Tehát elköltözés, vagy bármi akadályoztatás esetén (amikor valaki nem tud, sőt, ha nem akar, akkor is) egyenlő következményekkel (búcsúk elnyerése, kötelességteljesítés stb.) vesz részt a Központi Oltáregyesület (Örökimádás-templom) életében. Tehát vidékről (főleg Pestkörnyékről) jövőknek nem kell újra a Központban beiratkozniok, csak teljesítsék az oltáregyleti kötelességeket, akár fiók oe.-ban, akár a Központban.

ÁLDÁSKÉRÉS.

A kongresszust úgy tekinthetjük, mint egy verőfényes szép tavaszi napon történt magvetést. Tündéri fény, boldogító melegség, hódoló imádás ragyogta be a szentségek «Szentségé»-nek ostyafátyolos titkát s ebben a «tavasz»-ban előhozta az Anyaszentegyház az isteni «Magvető» tanításmagvait és belehintette a lelkekbe, kik az egész világról is, de főkép magyar hazánkból gyűltek egybe az Eucharisztiának adandó hódolatra és engesztelésre.

A tavaszi vetésre eső kell és meleg! A mi kongresszusi lelki vetésünkre is kegyelemeső kell és abban az Isten melegítő szent tüze. A talaj — a lelkeket értjük — oly sok esetben volt hirtelen tört ugar. Göröngyök, gazgyökerek és keménység veszélyeztetik a vetést. Csak úgy lesz belőle valami, ha sok nedvessége lesz. Az Úr kegyelme az embert az isteni természet részesévé teszi. Az Isten életébe kapcsolja be. Igy lesz bőségesebb az élete! Ez folyton szükséges nekünk, mert folyton fogy a lelki életenergiánk. A földi élet perzsel, hajszol, fáraszt, kimerít, elhasznál. Az Úrnál kell keresnünk a pótlást! Őt kell vennünk naponta, vagy legalább is gyakran. Igy a «Forrás»-hoz ültetett fák leszünk! Az elvetett magvak nedvdús talajban tenyészhetnek. De imádkoznunk is kell az imaóráink alatt, hogy felülről is hulljon a segítő kegyelmek áldott, meleg esője. Az Isten Szentlelke lebegjen a vizek fölött és melegítsen, fújjon, hívjon elő minden életet!

A mi imánk — ilyen természetfeletti szándékokra — igazán fenségesen szép! Ha a lelkünk igazi szférájában lehet, ha az embernek azt az állapotát keresi, mely őt igazán emberré, vagy mondjuk csak ki bátran: Isten elgondolása szerinti emberré teszi! Kegyelmes lelkek, akármilyen rangtalan emberré vagytok is földi vonatkozásban, de ékességes csodái vagytok az Úrnak, de rangos polgárai az Isten országának. Emeljétek föl «szavatokat» testvéreitekért! Gondoljatok az elhintett drága magvakra, melyek «életet» jelentenek! Óhajtsátok az igazi élet erejét, békés boldogságát az ébredő lelkeknek, kiket homlokon csókolt a «Szeretet kötelékének» áldott ölelése! Kiáltsatok az Úrhoz és ne szűnjetek meg könyörögni Hozzá: Uram, a magvetésből fakadjon új élet, az eucharisztikus Jézus országának bőséges élete. Amen.

TELJES • BÚCSÚK

Az Oltáregyesület tagjai júniusban a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: 2-án, 3-án, 16-án és a rákövetkező napok bármelyikén, egészen 23-áig bezárólag, 24-én, 29-én, az imádási óra, a közös ájtatosság napján és egy tetszésszerinti napon.

* * *

Az oltáregyesületi ajándékok (templomi ruhák és szerek) szétküldését június 15-én kezdjük meg. Természetesen csak az 1937 december 30-ig beérkezett kérvények nyernek eredményes elintézést. (Az elkésettek csak ha marad valami!) Új kérvényt 1939 decemberében fogadhatunk csak el!

MINDENNAPI KENYERÜNKET.

«Kenyér-lesők» a címe annak a képnek, amely minden bizonnyal minden szemlélőre nagy hatással volna, szegényre és gazdagra egyaránt, arra is, aki vágyakozva «lesi» a gazdag asztaláról lehulló morzsákat, arra is, aki dőzsöl, aki pazarol akkor, amikor látja, hogy annak a másiknak még egy darab száraz kenyérre sem jut!

Mit ábrázol ez a kép?

Kopottruhájú édesanya, fakóarcú sovány asszony áll egy kirakat előtt, mely ízlésesen van összeállítva a legkülönfélébb élelmiszerekből; előtte van alig hatéves gyermeke, aki piszkos kezecskéit a kirakat ablakának támasztja, arcát nekinyomja a kirakatnak, s úgy néz sóvárgó tekintettel az édességek, a nyalánkságok felé! Gyermek. Édességet kíván — nem tudja, nem érti: mi az a kenyérgond! Az édesanya könnyes szeme egy darab szépensült barna kenyéren pihen —, hogy mit gondol? — nem nehéz kitalálni: még ma nem ettem — ó de jó volna egy darabka belőle!

Vajjon eszébe jut-e az ilyen «kenyér-leső»-nek a Miatyánk kérése: Mindennapi kenyerünket adjad nekünk naponta! (Lk. 11, 3.) Eszébe jut-e az éhezőknek az, hogy Istentől kérjék a mindennapi kenyeret, amit talán embertársaik keményszívűen megtagadnak tőlük — kérnek-e ezek a szegények az eucharisztikus Jézustól naponta Kenyeret?...

Aki eucharisztikus Kenyérrel él, az nem zúgolódik, az tud tűrni, az természetfeletti szemmel nézi az eseményeket: a kenyértelenséget is, mások bűnét, gonoszságát is! Az tudja, hogy ez a Kenyér a mindennapi Kenyér, az tudja, hogy ezt kell kérni, ha nem akarunk «elpusztulni», ha nem akarunk éhenveszni!

A Vörös Oroszországban nagy «jólét»-hez juttatták a szegény népet: nem kenyeret eszik a nép, hanem . . . — nem is kalácsot! — hanem . . . borzalom! . . . elhúnyt hozzátartozóik hulláját élik fel a csontváz-sovány «emberek», akiket néhány óra, vagy talán néhány nap mulva azok fognak «elfogyasztani», akik tovább bírják!

«Húst» esznek — pedig csak kenyeret szeretnének enni — mindennap egy darabka kenyeret, mindennap egy darab barna, vagy akár fekete kenyeret, —

szeretnék venni naponta, vagy gyakran azt a fehér Kenyeret, Mely erőt ad a harcokhoz, Mely kitartást kölcsönöz a küzdelmekben elgyengült testnek és léleknek — szeretnék «enni» az Eucharisztiát, szeretnék «enni» az eucharisztikus Úr Jézus «húsát»! — ettől nem borzadnának meg, mert ezt Ő maga, az Istenember mondta: Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem!

Nem vagyont kérnek, nem fényűzést, kényelmet kívánnak, nem ez után sóvárognak, nem — hanem Kenyeret kérnek, mindennap egy darab kenyeret, naponta a mindennapi kenyeret!

Nekünk talán megvan a mindennapi kenyerünk, a barna, vagy félbarna — de eszünk-e fehér eucharisztikus Kenyeret, imádkozunk-e naponta ezért is? Gondolunk-e Erre, amikor a «mindennapi kenyeret» kérjük?!...

De boldogok lennének azok, akiknek nincs Eucharisztiájuk, akik zárt templomajtók mögött legföljebb lerombolt oltárt találhatnak, de nem Eucharisztiát, de boldogok lennének, ha a mi helyünkben lehetnének és vehetnék az Eucharisztiát, ha ehetnék az eucharisztikus fehér Kenyeret!

Ha a szentségi fehér Asztalnál lakomázunk, gondoljunk azokra, akik nem tudnak örülni, mert ajkukra fagyott a mosoly, mert ellopták asztalukról a barna kenyeret, gondoljunk azokra, akik sírnak, mert kiűzték templomukból Krisztust, mert el akarják lopni szívükből a vágyat Krisztus után, mert el akarják némítani imádságos ajkukat, mely évszázadokon és évezredeken Istent dícsérte, az Eucharisztia fölséges himnuszát zengte — gondoljunk rájuk testvéri szeretettel, s kérjük szívünk Vendégétől számukra azt a kegyelmet, hogy ne imádkozzák hiába a Miatyánk e kérését:

Mindennapi kenyerünket adjad nekünk naponta! *Miklósi László.*

A kórházi triduumok gyönyörű beszámolóiból a következő kettős számunkban nyujtunk szemelvényeket.

* * *

Július—augusztusi kettős számunkban írunk az oltáregyesületi kiállítás *két újdonságáról*, a hurkolásos cingulumról és a miniatűr tanyai oltárról is.

* * *

A veszprémi oltáregyesületi napon alakulnak meg az oe-val kapcsolatban a Boldog Gizella körök!

* * *

«Amely templomban Oltáregyesület nincs, az az országos központi Oltáregyesülettől egyházi felszerelést nem kérhet.»

* * *

«Az Oltáregyesületnek tagja lehet minden katolikus férfi vagy nő, aki életének 16 évét betöltötte s vállalkozik arra, hogy havonta: egy órát (lehet két részben is!) tölt a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásában, legalább egy engesztelő szentáldozást végez és a szegény templomok számára évente valami alamizsnát ad.» (Kiv. az alapsz.)

OLTÁREGYLETI ÉLET

Kiállításunk. Április legnagyobb eseménye az oltáregyesületi kiállítás volt. Mérhetetlen munkával készült el. Rengeteg áldozat anyagiakban és munkaerőben. De volt is annyi minden együtt, amennyit még sohasem láttak az Oltáregyesület legrégibb tagjai sem. Ha a körülmények és idő engedik — betakarhattuk volna vele nemcsak a kiállítás termeit, hanem az egész házat és a templom belsejét is. Belépőre különösen vonzóan és felemelően hatott az *Olcsvay Géza* tervei alapján készült szent edények elhelyezése. Középen a szárnyas oltár illusióját keltő beállításban a kongresszusi nagy szentségtartó, mögötte sötétkék alapon a kongresszusi jelmondat arany transparense. Tőle jobbra-balra a Szent István jubileumát jelző szent edényekből kirakott kettős kereszt. De lássuk a kiállításunkat a sajtó szemüvegén keresztül is!

A «*Nemzeti Ujság*» a kiállítás megnyitásáról a következőket írta:

A Hercegprímás a Kormányzó feleségének jelenlétében nyitotta meg az Oltáregyesület kiállítását.

A Központi Oltáregyesület minden esztendőben kiállítást rendez azokból a templomfelszerelési tárgyakból, amelyeket tagjai a vidéki szegény templomok részére részben készítenek, részben adományoznak. Ez évben a közelgő Eucharisztikus Kongresszusra való tekintettel a szokottnál is nagyobb szabású volt az előkészület, mert jelentős részben itt készültek a kongresszus tömeges áldoztatásaihoz szükséges egyházi felszerelések. Ezeknek kiállítását, amely több mint 5000 egyházi felszerelési tárgyat ölel fel, 14-én délután 4 órakor nyitotta meg ünnepélyesen *dr. Serédi* Jusztinián bíboros-hercegprímás. A megnyitási ünnepélyen megjelent vitéz nagybányai *Horthy* Miklósné, *Gabriella* főhercegasszony, *dr. Rott* Nándor veszprémi megyéspüspök, *Esterházy* Mary grófnő elnöknő vezetésével az Oltáregyesület tagjai, közöttük az arisztokrata hölgyek nagyszáma, igen sokan a fővárosi lelkészkedő és szerzetespapság tagjai közül és az apácarendek képviselői. Többek között megjelentek: *gróf Esterházy* Móricné, *gróf Zichy* Rafaelné, *gróf Apponyi* Albertné, *herceg Metternich* Sándorné, *gróf Wenckheim* Frigyesné, *gróf Zichy* Gabriella, *báró Skerlecz* Cara, *Szegedy-Maszák* Aladárné, *báró Orosdy* Fülöpné, *Bornemisza* Gézáné, *Tabody* Ida, *báró Jeszenák* Istvánné, *Zsembery* István, *Mihalovics* Zsigmond, *Bednárz* Róbert, *Töttössy* Miklós, *Tiefenthaler* József.

A kiállítás az *oltáregyesületi ház három nagy termében* és folyosóin van elhelyezve. Változatos és színpompás képet mutat az ötvösművészet remekeivel, az egyházi ruhák változatos színeinek különféle hímzéseivel és a liturgia igen sok művészi felszerelésével. A kiállítás megnyitása a díszteremben volt, ahol a bíboros-hercegprímást, aki *Bartmann* Miklós pápai kamarás, hercegprímási titkár és *Esty* Miklós világi pápai kamarás kíséretében érkezett, *dr. Mészáros* János érseki helytartó üdvözölte és az Oltáregyesület történetének rövid összefoglalása után kiemelte a mostani kiállítás jelentőségét, amely másfél év munkájával *elsősorban az Eucharisztikus Kongresszust*, azután pedig a magyarországi szegény templomok célját szolgálja. Külön rámutatott azokra a nagyobb értékű adományokra, amelyek a kiállítás díszét alkotják. Ezek között van a díszes sárközi hímzésű

kazula, amelyet az Eucharisztikus Kongresszus alkalmával a Szentatyának ajánlanak fel, *a kormányzó felesége által sajátkezűleg hímzett remekművű miseruha* és az a hatalmas szentségtartó, amelyet majd a kongresszus ünnepségein használnak és amelynek anyagértéke 40.000 pengő. Az érseki helytartó részletesen felsorolta azokat az intézményeket és egyéneket, akik adományaikkal lehetővé tették, hogy több mint 400 templom kapjon egyházi felszereléseket és a kongresszusra 114 helyre 740 oltárnak juttassanak felszereléseket, amelyeket a kongresszus után ugyancsak szegény templomok között fognak kiosztani. Kiemelte a kiállítás egyik kedves mozzanatát, az erénygyakorlatok búzaszemes zacskóit, amelyek a lelki előkészülést szolgálják a kis gyermekek részéről és több mint 22 millió erénygyakorlatról számolnak be.

Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás válaszában kiemelte, hogy országszerte általános a megmozdulás az Eucharisztikus Kongresszus jegyében. Természetes, hogy ebben elöljárnak azok, akik életük jórészét az Eucharisztia szolgálatának szentelik. A legnagyobb örömmel tölti el a jelentésnek az a része, amely az előkészületi jócselekedetekről és erénygyakorlatokról szól és hogy az Oltáregyesület hölgyei ebben a szentévben kettős erővel dolgoztak. Külön köszönetet mond vitéz nagybányai Horthy Miklósnénak példaadó munkásságáért. Gabriella főhercegasszonynak, Rott Nándor veszprémi püspöknek és mindazoknak, akik lehetővé tették ennek a kiállításnak sikerét. A bíboros-hercegprímás ezután felöltötte az egyházi ruhákat és a papság segédkezésével megáldotta a különféle egyházi felszereléseket, amelyek a kiállítás anyagát alkotják.

Az egyházi szertartás után a bíboros-hercegprímás Mátrai Gyula pápai káplán kíséretében elhagyta a kiállítás helyiségét, amelynek termeit a kormányzó felesége és a megjelent előkelőségek ezután részletesen megtekintették.»

Érdekes volna mindent külön is leírni, de helyszűke miatt most csak egy-két különlegességét említjük meg idei kiállításunknak. Nagyon szépek voltak azok a fehér miseruhák (100 drb egyforma!), melyeknek anyagát a magyar irgalmasrend adományozta és amelyekbe az Oltáregyesület a kongresszusi jelvényt hímeztette, hátul díszbetétnek piros, világoskék és zöld alapon. Igen kedves és ízléses volt a Hősök-terére szánt 300 drb lila-fehér selyem stólának csavaros elhelyezése a fehérneműek sokaságát tartó ablakmélyedések előtt. A bűnbánat és tiszta lelkület ragyogtak ki színfodraiból a látogatók felé.

A kiállított tárgyak nagyobb része a kongresszus 740 oltárának felszerelésére kölcsönződik ki előbb s csak a kongresszus után, már rendbehozva, megy ki állandó rendeltetési helyére, a szegény templomokba. Hogy mi, hová, a július—augusztusi összevont számban fogjuk közölni.

Oltárkőszentelés is volt nálunk két ízben is. Először *Meszlényi L. Zoltán* esztergomi segédpüspök szentelt 60 drb-ot, azután pedig *Mészáros János dr.* prelátus, érseki ált. helytartó, *Krywald Ottó* prelátus, érseki főbiztos, *Pataky Arnold dr.* prelátus, egyetemi tanár és *Tower Vilmos* prelátus, ny. táb. főesperes szenteltek fel 214 drb hordozható oltárt. A hosszú (4 órás), de lélekemelő szertartások alatt az Örökimádás papjai és a «Fáy András» reálgimnázium növendékei segédkeztek. Ilyen sem lesz többé az oltáregyesületi házban!

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVIII. évfolyam. * 1938 * JÚLIUS-AUGUSZTUS HÓ

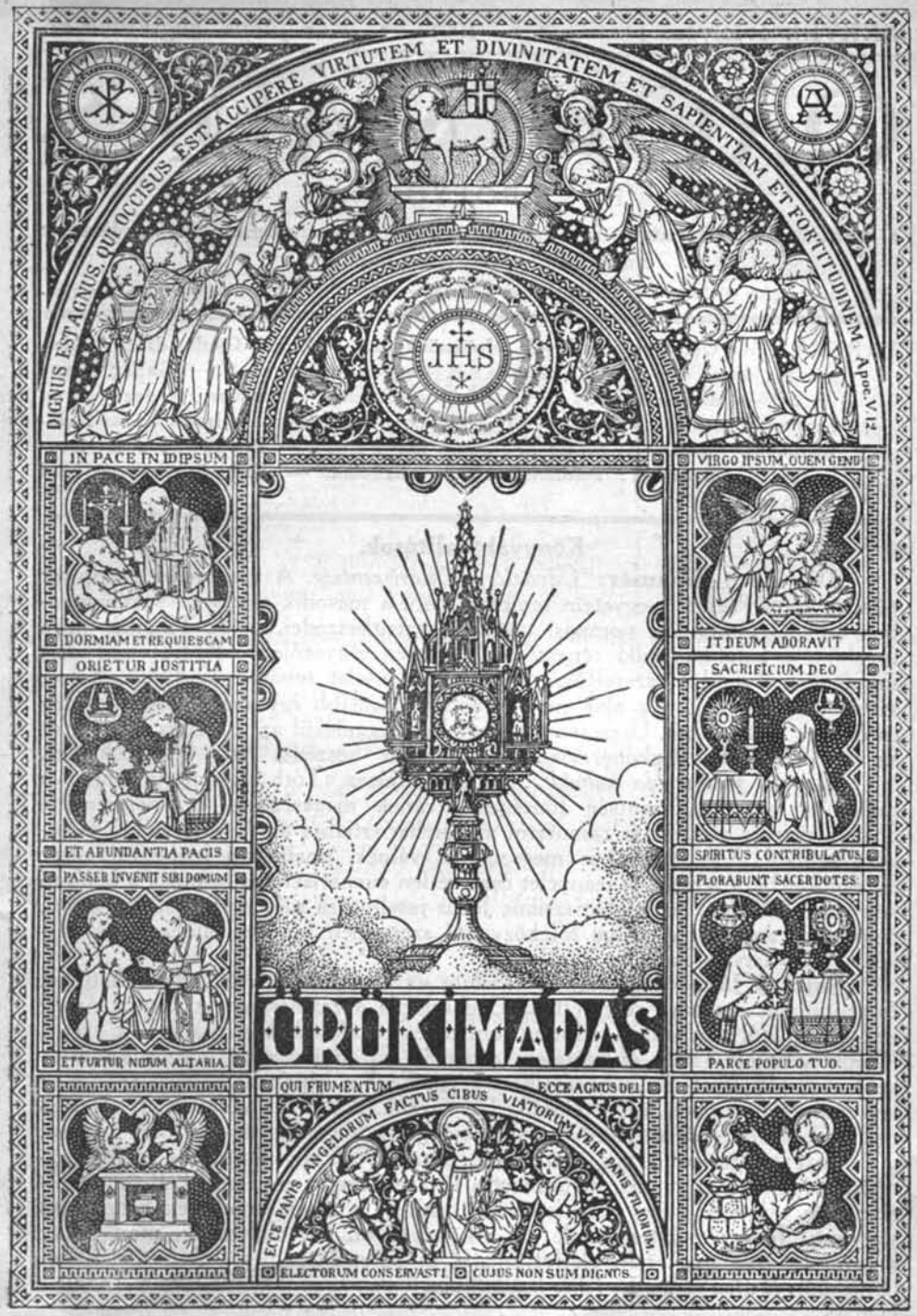

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVIII. évfolyam * 1938 * Július—augusztus hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen kettős szám 40 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Őeminenciája levele elnöknőnkhöz.** — **Mátrai Gyula dr.:** A kongresszus fénye. — **Kupka Izabella:** A kongresszusi szentévről. — **Galler Géza:** Ne ölj! — **Miklósi László:** Eucharisztia és engesztelés. — **Brenner Tivadar:** «Az én hangom az Istené...» — **M.:** Ima az angyalok királynéjához. — **Incze Sára:** Imádkozzunk! — **Neszmélyi Gyula dr.:** Szent István király. — **Brenner Tivadar:** Gondolatok. — **Központi:** Imaszándékunk. — **Krónika.** — **Tóth Nándor:** A bátai Szentvér legendája.

Könyvaktualitások.

Dr. Tóth Tihamér: *Üdvözlégy Oltáriszentség.* A veszprémi koadjutor püspöknek a Pázmány-egyetem templomában, a második egyetemi szemeszterben (1938!) elmondott pompás, tartalmas szentbeszédei. Tóth Tihamér neve fogalom, a katolikus lelki reneszánsz hatalmas tényezője ő. Rádiós beszédeit mindenkiénél jobban szerették, szerencsés gondolat tehát a kiadásuk. Sokan szívesen olvassák újra s akik nem hallották, legalább így meríthetnek gazdag és értékes tartalmából. Összesen 16 beszéd és függelékül az illusztris szónoknak az eucharisztikus világkongresszuson elmondott beszéde. Szt. István kiadás.

Gerely Jolán: *Ha tudnád...* A leányifjúság «Tóth Tihamérja» ebben a művében «az Oltáriszentség fönséges titkának magaslataira és mélységeibe óhajtja vezetni olvasóit és rámutatni az Eucharisztiából áradó életértékek bőségére anélkül, hogy bárhol is megszokottá válnék, unalmassá lenne és száraz fejtegetésekbe tévedne». A leányélet észrevétlen eucharisztikus kalauza, a barátnő közvetlen hangján. Az eucharisztikus Jézus jutalmazza meg a szerzőt érte azzal, hogy még sokszor használja föl közvetítő szerepben hűséges eucharisztiás lelkét. Szent István-Társulat kiadása.

Jajczay János: *A művészet hódolata az Eucharisztia előtt.* Rajz, festészet és szobrászat egyaránt résztvett az Eucharisztia ábrázolásában a kereszténység első századától napjainkig. Mindig jobban és tökéletesebben iparkodott szemléltetni a titkok Titkát és végtelen tartalmát. Ezt mutatja be Jajczay kis értekezése és 115 mesterien összegyüjtött képe. Ezek a képek beszélnek, csak meg kell hallgatnunk őket, amint elmélkedve nézzük. Az Örökimádás m. t. olvasóinak ilyen szemlélődésre (contemplatio) ajánljuk! Szent István-Társulat kiadása.

Jajczay János: *A megszentelt Pest-Buda.* 68 lapnyi értekezés és 86 gyönyörű képen ismertet meg bennünket a főváros «szent» emlékeivel. Bizony sokszor úgy vagyunk, hogy nem is tudjuk, mit ér a kincs, amelynek birtokában vagyunk! Jó érzéssel tesszük le ezt a könyvet, amikor elolvastuk, mert látjuk a kereszténység gyökereit, életfolyamatát és bátorságot merítünk a történelmi tényekből: *jó úton járunk és teljes jogosultságunk van hozzá.* Szent István-Társulat kiadása.

Őeminenciája levele elnöknőnkhöz.

Méltóságos Grófnő!

A XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus mindenben igazolva a hozzáfűzött reményeket, a legszebb sikerrel véget ért.

A kongresszus felejthetetlenül szép napjai a külföldiek és belföldiek előtt egyformán igazolták a magyar katolikus társadalom mélységes hitéletét és az egész magyar nemzet keresztény lelkületét.

Amikor a világkongresszus befejezése után hálával gondolunk mindazokra, akik a nagyszabású ünnepségek fényét és sikerét jóindulatú pártfogásukkal és fáradhatatlan buzgó közreműködésükkel előresegíteni szívesek voltak, örömmel használom fel az alkalmat, hogy a Központi Oltáregyesület önfeláldozó, lelkiismeretes munkájáért, mellyel a világkongresszus sikere érdekében közreműködött, Méltóságodnak és az Oltáregyesület valamennyi tagjának mélységes hálámat és köszönetemet fejezzem ki és Méltóságodat arra kérjem, hogy köszönetem kifejezését a vezetése alatt álló egyesület valamennyi tagjával a szokásos módon közölni méltóztassék.

Fogadja Méltóságos Grófnő kiváló tiszteletem őszinte nyilvánítását.

Budapest 1938 június 4.

Serédi Jusztinián

bíbornok, érsek, Magyarország hercegprimása.

A KONGRESSZUS FÉNYE.

Még mindig rajta ül a lelkünkön! Emlékezetünkben a fénye! Nem tudunk szabadulni tőle! Szinte azt kérdezzük, álom volt ez, vagy valóság? Igaz, hogy kifogástalan, ragyogóan fényes volt ez a mi világkongresszusunk? Hála Istennek — akinek végtelen kegyelme olyan csodálatosan működött —, igennel felelhetünk reá, mert ezen a kongresszuson *a külső fény igaz lelki fényességgel párosult: a mi kongresszusunk azért volt olyan elragadóan fényes, mert ki tudtuk fejezni a lelkünk mélyén élő hitet és lelkesedést.*

A magyar embernek az is csodálatos égi adottsága, hogy nemcsak lelkesedni tud, de minden más népnél inkább meg van áldva a tehetséggel, hogy nobilisan fejezze ki, formásan és tanulságosan jelentesse meg külsőségekben, amit bensőleg érez. A mi szentségi énekeink nemcsak dogmatikusak, hanem sokatmondóak, kimondhatatlanul kifejezők és gyengédséggel, mélységes hittel teljesek. A legméltóságosabb Oltáriszentséggel a magyar egyház liturgiája bánik a leggyengédebben, a legmélyenhívőbben és a legtalálékonyabb hívő érzelmeinek tolmácsolásában. A magyar eucharisztikus liturgiának nincs párja a világon!

Dunai körmenetünk az Ezeregyéjszaka meséjébe illő, tündériesen szép és hozzá a legkirályibb méltóságú ilyen kifejezés volt. A «vízenjáró» Jézust annyi fény és szeretetlángot jelképező fáklya köszöntötte, hogy igazán méltó volt Hozzá. A férfiak éjjeli szentségimádásán pedig bent a szívekben gyúltak égi fények és a reflektor sokezer gyertyafényes sugárkévéjeként fel-fellobbantak a szentségi Jézus trónja felé: «Te vagy, Krisztus, az élő Istennek Fia!» «Hiszünk Benned!» «Számíthatsz reánk!» «Ügyeid, ha védelemre szorulnak, ott leszünk!» Mind csodálatos, eddig soha sehol ilyen erővel fel nem villant fények voltak, amelyek «foszforeszkálva» ragyognak tovább is a magyar lelkiélet egén.

Az Úr kegyelme ez a fény! Ő adta ezt nekünk! Haec dies quam fecit Dominus! (Ez a nap, amelyet az Úr alkotott!) És nem ok nélkül! Nem céltalanul! *Akarja, hogy ebben a fényben járjunk ezentúl.*

Mibennünk, magyarokban, nem a kis állandó tények folytonosságai, hanem inkább a nagy események óriási hatású döbbenetei szoktak fontos élettényezők lenni. Reméljük, hogy a «kongresszusi fény» is ilyen lesz! Reméljük, hogy «nagy világosság» marad továbbra is! Reméljük, hogy sok lélek vette észre, sok szív dobbant meg tőle és sokan térnek majd még meg ezentúl is a hatása alatt. A magunk körzetében — hála Istennek! — látjuk e hatást. Örülünk neki! Áldjuk

érette a Gondviselést! «Szívből kívánjuk, hogy sokáig ragyogjon a magyar égen a «Kongresszusi fény». Vezessen a szentségi Úr Jézushoz — Akire reávilágít — minél több embert! Buzdítson és lelkesítsen minden eucharisztikus lelket! Az oltáregyesület tagjait pedig lelkesítse hivatásuk teljesítésében! A kicsiny Szentostya dimenziókban ki nem fejezhető nagyságát és mérhetetlen erejét, a «szeretet kötelékének» bámulatos tartóerejét megmutatta a világkongresszus! E jelben győzünk mi is! Biztosan dolgozhatunk tovább! Az Eucharisztia ügye a szentek között is a legszentebb, legyünk hozzá méltóak és járjunk teljes biztonságban «követségben Krisztusért».

Mátrai Gyula dr.

A KONGRESSZUSI SZENTÉVRŐL.

Felragyogott már a Szentévnek,
Szent István-év magyar egének
Arany- s bíborszín hajnala.
Az oltáron új fény sugárzik...
Tündöklő dicsfényben fehérlik
Im a szent Eucharisztia...
Jöjjetek, imádjuk!

Jöjjetek, ó nemzetek, népek,
Fiai nyugat, észak s délnek
Új hálahimnuszt zengeni;
A rejtett, titkos, mély Szentségnek:
Közöttünk élő Istenségnek
Örök irgalmát áldani!
Jöjjetek, imádjuk!

Értünk született Betlehemben,
Kínok közt vérzett a kereszten
Isten Fia, örök Ige...
Mártír-halála drága árán
Megváltott minket a szent Bárány!
Értünk sebzett Jézus Szíve!
Jöjjetek, imádjuk!

Ó, Jézus izzó lángszerelme!
Kenyér s borrá lőn Teste, Vére
Krisztus hatalmas szavára!...
Istensége táplálja lelkünk...
Vére naponként törli vétkünk...
Szeretet örök Csodája!
Jöjjetek, imádjuk!

Magyar Hazám! Te léssz az oltár!
Mécset gyujtasz most bús Európán,
Fénylőt, mint Betlehem csillaga!
Mutasd magasra a Szentséget!
Erejétől majd újjáéled
Vergődő korunk világa!
Jöjjetek, imádjuk!

Jöjj, magyar nép! — Jöjj s imádkozzál:
Kitárt Szívére vár az oltár
Isteni Foglya: Jézusunk!
Szent István ősi szent hitével,
Lángbuzgalma s szeretetével
Az Ostya elé borulunk:
Jöjjetek, imádjuk!

Szent Év: magasztos, drága Ünnep!
Gyujts fel s egyesíts minden lelket
A szent szeretet tüzében!
A kereszt s oltár Istenének
Zengjen örök diadalének
Minden szívből... földön... égben!
Jézusnak örök győzelem!

Kupka Izabella.

NE ÖLJ!

Ne ölj! Parancsolta Isten az embernek,
gyilkos ökölnek, halált adó fegyvernek...
ha vérbosszú hevít, vessél előbb számot,
mert tettedért egyszer fizetned kell vámot.

Igy a parancs. Ez az érem egyik fele;
a testé és a másik a lélek helye,
mert gyilkol, ki megöl egy dobogó szívet
és ki bűnös hálót a lélekre kivet.

Ha beszennyezed egy ifjú tiszta lelkét,
épúgy ölsz, mintha keresztüldöfnéd testét —
tehát jól fogd fel e parancsot agyaddal,
nehogy gyilkos legyél egyetlen szavaddal.

Galler Géza.

«Az Oltáregyesületnek tagja lehet minden katolikus férfi vagy nő, aki életének 16 évét betöltötte s vállalkozik arra, hogy havonta: egy órát (lehet két részben is!) tölt a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásában, legalább egy engesztelő szentáldozást végez és a szegény templomok számára évente valami alamizsnát ad.» (Kiv. az alapsz.)

Eucharisztia és engesztelés.

A napokban azon gondolkoztam, miért is Örökimádás a mi templomunknak a neve. Rögtön meg volt rá a felelet is: mert így nevezték el azok, akiknek joga volt hozzá! És mi örülünk neki, és nekünk már fogalom ez a név: Örökimádás!... De felvetődött bennem egy másik gondolat is:

így gondoltam: ha valaki belép ebbe a templomba, első gon-

Kiállításunk megnyitásáról.

dolata az, hogy térdet hajtson, legalább is lélekben, — és aki már itt van a templomban, az a maga módja szerint imádkozik is, — persze a legtöbb : kér, — hogyne, hisz oly sok kérnivalója van mindenkinek: kegyelem, állás és ki tudja, mi minden! Talán elég sokan vannak azok is, akik a nyert jókért hálát adnak, köszönetet mondanak — de vajjon hány van, — beleszámítva magunkat is, — akik a kitett Oltáriszentségben az isteni Fölséget imádják?! — ó, de igen kevés! És úgy gondolom, még kevesebben vannak azok, akik az Úr Jézust a megbántásokért engesztelik is! Pedig ez volna első kötelességünk Vele szemben! Gondoljuk csak el, meg mernénk-e jelenni bárki előtt, akit megsértettünk, de még nem kértünk tőle bocsánatot?! Úgy-e, nem! És Vele szemben mégis megtesszük?!

Nézzük csak, milyen érzelmekkel van jelen az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben!... Az Ő puszta jelenléte is imádás, akárcsak a miénk: mert ha letérdelünk ide az oltár elé, szemünket mélyen lesütjük, vagy a Legszentebbre emeljük, és nem szólunk semmit, mégis imádkozunk, imádjuk a Fölséget. Így Ő is!

De tudjuk azt, hogy az Ő szentségi élete ugyanaz, mint volt földi élete; tehát: áldozat és engesztelés! — örökös áldozat, örökös engesztelés! Azért a mi életünk sem lehet más, ha azt akarjuk, hogy krisztusi élet legyen, mint engesztelés!

Ezért gondoltam, hogy templomunknak lehetett volna «Engesztelés» is a neve, — de ez nem lényeges, — mi tudjuk az «Örökimádás»-ban is a nagy engesztelővel, Jézussal engesztelni a megbántott isteni Fölséget!

Amint említettem, Jézus élete, az Ő szelleme az áldozat, az engesztelés volt. Már a világbalépése is ennek jegyében történt: Ecce adsum! — mondta, itt vagyok, hogy Atyám akaratát teljesítsem, eljöttem, hogy megmutassam, hogyan kell élni, hogyan kell engesztelni, hogyan lehet egy engesztelő jó élet után jól meghalni!

Jézus a leölésre szánt áldozati Bárány. Ő ezt tudta, érezte. Előtte ez nem volt titok, Ő ezt teljes öntudattal vállalta: Ecce Agnus Dei, qui tollit peccata mundi! — ime az Isten Bárányа, ki elveszi a világ bűneit! — mondta Keresztelő Szent János akkor, amikor a hároméves nyilvános működés előtt megkeresztelte Őt.

Az ószövetségi zsidók bűnbakra rakták vétkeiket, bűntartozásaikat, és amikor a szerencsétlen állatot kiűzték a pusztába, szabadnak, tisztának érezték magukat! Az újszövetségben

az Úr Jézus vállalta nemcsak a zsidók, de minden ember bűnadósságát, vállalta azt a szerepet, hogy kiengeszteli a mennyei Atyát a megbántásokért, melyekkel illették és illetjük mi is! Ő nem bűnbak, Ő áldozati Bárány! A bűnbak csak jelkép volt, az valójában nem vitte el senkinek a bűnét, — de Jézus Istennek Bárányа, leveszi vállunkról a bűnterhet s a nehéz kereszttel vállára veszi, leveszi lelkünkről a bűntudatot, és az Ő lelke szenved tőle: vért izzad, haláltusát vív a Getszemáni-kertben: szenved, — és ez a szenvedése imádás, mert meghajlik a mennyei Atya akarata előtt, ez a szenvedése önmegtagadás, mert az emberi természet idegenkedett, fázott a szenvedéstől, azért mondta: Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár! — és mégis vállalta: mindazonáltal ne az én akaratom legyen, hanem a Tied! De több volt még ennél is: égő áldozat, mely egészen megsemmisül: megsemmisült a Kereszt oltárán, kiüresítette önmagát, odaadta utolsó csepp Vérét is, — többet már nem tehetett, többet nem adhatott!

Ecce adsum! — mondta ismét, itt vagyok, ég és föld között, a Kereszten, még élek, de utolsó sóhajom is azért küldöm a mennyei Atyához, hogy a Földet el ne törölje, azért, hogy a ti bűneitekért megengesztelődjék! Érettetek éltem, értetek akarok meghalni is!

Értetek, a ti lelketekért akarok továbbra is a Földön maradni! A Keresztről leszálltam, hogy az oltárokra léphessek: jelen akarok lenni az oltárokon is, ott akarok lenni a Föld minden oltárán: ég és Föld között, ismét csak azért, hogy engeszteljek: engeszteljem az Atyát a ti bűneitekért!

Jézus élete az Eucharisztiában is áldozatos élet, engesztelő élet!

A tabernákulum is Getszemáni-kert az Ő lelkének: itt is látja a világ bűneit, itt is érzi megváltó lelkével a bűn terhét, látja, érzi,... és sír. Véres könnyeket hullat, mert Szíve mélyéig hat a világnak, ennek a nagy kórháznak szörnyű nagy lelki nyomora! Látja fővárosunk bűneit is, látja a mi bűneinket is, ami útálatot kelt lelkében, egy pillanatra talán Ő is sajnálja, hogy szenvedett, hogy hiába ontotta Vérét, de aztán szánalom kel Szívében, mert látja a kárhozatot, melybe rohanunk, és azt mondja, azt súgja csendesen: Miserere! Irgalom!

A szentmisében az Úr Jézus vérontás nélkül áldozza fel magát, a szentségi Úr Jézus Szíve mégis vérzik; megsebzik a legszentebb Szívet a mi bűneink, a mi lanyhaságunk, a mi szeretetlenségünk.

Ő engesztelő áldozat az Eucharisztiában a szentmisén kívül is: ... szent Vérével harmatoz, úgy szelidít magához: az Ő Vérének látása nem kelt bennünk borzalmat, hisz naponta reánk hull a szent Vér áldása, amint hullott az ószövetségben az áldozati állat vére az áldozaton jelenlevőkre, ami szintén jelképes cselekedet volt: az áldozati vér engesztelő hatása, ami valóban megvan az Úr Jézus szent Vérében! Amint Ábel vére bosszúért kiáltott fel az égre, úgy kiált fel állandóan a legtisztább Vér, a legszűzibb Vér, Jézus szentséges szent Vére, az égre irgalomért, bocsánatért!

Akik ezt megérzik, akik ezt lélekben meghallják, akik belépnek ebbe a környezetbe, azokat megszállja az eucharisztikus Jézus szelleme, azokat betölti az engesztelő Krisztus lelke: ők is engesztelni akarnak!

Engeszteltek a szentek is, akik megértették az isteni, végtelen nagy szeretetet, mely Eucharisztiát adott nekünk, megértették ennek a nagy szeretetnek és a bűnnek a viszonyát:

amit a szeretet épít, a bűn azt lerombolja; a szeretet a mennyország levegője, a mennyországos tiszta lelkek bája, vonzóereje; a bűn a pokol sötétsége, a sátáni lelkek gonoszsága; a bűn bezárja a mennyország ajtaját, és kinyitja a poko kárhozatának kapuját, — a szeretet

épít oltárt, hogy azon áldozatot mutasson be, a szívben emeli ezt az oltárt, hogy a szív vágyait áldozza fel rajta: engesztelésül!

Az igazi szeretet nem elégszik meg azzal, hogy bánja a bűnt, mellyel Istent megbántotta: jóvátenni akar, kárpótolni akar, oda akarja adni szívét, mint Mária Magdolna is, aki eltörte az alabástrom edényt, hogy olaját mind az Úr lábaira önthesse: nem kell neki a világ, nem kell neki a bűn sem többé, így akar engesztelni: egész szívvel! Mert aki nem hagyja el a bűnt, nem akar szakítani a bűnalkalommal, az nem engesztel, az nem engesztelhet: ez ellentmondás!

Falkonieri Julianna nem tudott aludni, ha káromkodást hallott, szenvedett, mert szeretett, és minél jobban szeretnek a szentek, annál jobban szenvedtek is!

Meleg lelkek ők, akikben meleg szív-oltár áll, melyen szívesen időzik Jézus, Ő hevíti, Ő izzítja őket: bordájuk eltörik, mert szívük tágul a szeretettől, szívük hangosabban dobog, amikor az Úr szenvedésére gondolnak, százak, ezrek térnek meg, mert hallják egyszerű szavát, tömegek lelkesülnek, mert érzik a szeretet melegét, mely szívükből, lelkükből kiárad!

Lelkesüljünk mi is és engeszteljünk! Oly sok hideg lélek veszi körül a tabernákulumot, oly sok bűn üti bele gyilkos fullánkját a minket úgy szerető Szívbe: nem értik az Engesztelőt, nem ismerik az Ő szándékát, nem érzik szeretetének melegét, — értsük meg legalább mi, akik tudjuk szándékát, akik oly sokszor éreztük iránt unk való szeretetét, s ajánljuk fel magunkat engesztelésül: kínálkozzunk fel többre, mint ami kötelességünk.

Jézusért akarunk dolgozni; mindent Érted, Jézusom! Mert ha igazán szeretjük az Úr Jézust, az engesztelés áldozattá nő bennünk: nem riadunk vissza a nehézségektől, nem fázunk a szenvedéstől, ha természetünk irtózik is tőle: a szenvedés minket is boldoggá fog tenni, mint a szenteket boldoggá tette, mi is azt fogjuk mondani, amit ők: «Croce e delizia!» — ó mily gyönyörűséges, ó mily édes a kereszt! Keresztes Szent Pál azt mondogatta mindig: Nagyon szeretheti bennünket a jó Isten, mert megengedi, hogy azon az úton járjunk, melyen szerelmes szent Fia járt: a keresztúton!

Mi is sokszor járjuk keresztútját, de vajjon, lélekben is?! Az Úr Jézus kereszttel engesztelte ki a mennyei Atyát, — ha mi az Ő nyomdokaiban akarunk járni, ha mi az Ő lelkületével akarunk engesztelni, mi is mondjuk Keresztes Szent Jánossal: Aut pati, aut mori! — szenvedni vagy meghalni! szenvedni Jézusért, és aztán meg is halni Jézusért — engesztelésül!

Miklósi László.

«Az én hangom az Istené!...»

Mrs. Lillyan Ulrey amerikai asszonynak — aki az egyik amerikai hittérítő-missziónak szolgálatában énekel, s akinek hangjáról a zenebírálók igen kedvező véleményt mondtak — az egyik nagy amerikai rádióállomás heti 5000 (ötezer) dollárt ajánlott fel, hogy hangjával

A kiállításunkról.

a nagyközönséget szórakoztassa. A hölgy a kitűnő ajánlatot megköszönte e szavakkal:

— *Az én hangom az Istené! Ő adta és az Övé marad!*

A fiatal asszonyka azóta is csak a missziónak énekel és csak annyi keresete van, hogy abból férjével együtt szerényen megél.

Akárki is az illető nő, mindenesetre igen tanulságos a kijelen-

tése. Kiváló hangját, mint isteni értéket, annyira becsüli, hogy még óriási anyagi előnyökért sem bocsájtja azt világi célokra, hanem, mint isteni adományt, csakis az Isten dicsőségére használja fel. Tanulhatnának tőle mindazok, akik isteni képességeiket rosszra fordítják, erkölcstelenségekre kamatoztatják, a jobbérzésűek botránkoztatására érvényesítik. Szédítő az a bűnhalmaz, amit az isteni adományokkal megáldottak életükön át összehordanak, főképpen az ártatlan fiatalság megmételyezésére.

Mily sokan vannak, akik szellemi értékeikkel, testi épségükkel visszaélnek, végromlásba visznek népeket és nemzeteket. Ilyenek elsősorban a lelketlenül szennyes sajtótermelők; másodsorban azok, akik egyes érzékszerveikkel, de különösen a gonosz nyelvükkel soha jóvá nem tehető, mérhetlen károkat okoznak másoknak.

Mily szép, mily nemes törekvés lenne a katolikus jövő érdekében, ha mindtöbben úgy cselekednének, mint Mrs. Lillyan Ulrey, az istenfélő amerikai asszony. *Brenner Tivadar.*

IMA AZ ANGYALOK KIRÁLYNÉJÁHOZ.

Mennyek országának fölséges Királynéja, az angyalok Úrnője, akit Isten azzal hatalmazott és bízott meg, hogy a Sátán fejét széttiporjad, alázatosan arra kérünk, hogy küldj égi seregeket, melyek a Te vezényleted alatt elűzzék az ördögöket; szűntelen mindenütt harcoljanak ellenük, korlátolják merészségüket s végül is mind a kárhozottak örvényébe taszítsák.

Ki olyan, mint Isten?

Ó, szent Angyalok és Arkangyalok szorgosan őrködjetek fölöttünk!... És te, jóságos és gyöngéd égi Anyánk, szánj meg minket és légy mindörökké szeretetünk és reményünk.

Ó, szent Szűz, küldj védelmünkre szent Angyalokat, hogy elűzettessenek elleneink! Amen.

* * *

Egy jámbor Lelket arra figyelmeztetett a Szent Szűz, hogy itt az idő, hogy Hozzá, mint az «*Angyalok Királynéjához*» forduljunk azért, hogy a pokol valamennyi hatalmasainak végleges legyőzésére a mennyek seregét elküldhesse. Az imafohász első kinyomtatása alatt a nyomdagépek megmagyarázhatatlan módon két ízben összetörtek. X. Pius pápa 1908 július 8-án 300 napi búcsút engedélyezett mindazoknak, akik ezt az imát naponta elmondják. *M.*

«Amely templomban Oltáregyesület nincs, az az országos központi Oltáregyesülettől egyházi felszerelést nem kérhet.»

IMÁDKOZZUNK!

«Az imádság lelkünk anyanyelve» (Prohászka). Beszélünk jó magyarságról, tájszavakról, jó hangzásról, idegen szavak elkerüléséről s büszkén valljuk, hogy mi tisztán, minden nyugatiasságtól menten őrizzük apáink örökét: a magyar nyelvet. Vajjon Krisztus örökét, a nemzetközi «léleknyelvet», a tért s időt áthidaló, szárnyaló imát, fohászt, amelyben az analfabéta egy nívón lehet vagy fölötte az őrült iramú technikák tudósának, milyen mértékben mondhatjuk magunkénak?... Nem pereg-e ajkunkról a világ bölcsesége, csak éppen a Miatyánkban akadozunk, amit akár egy első elemista gyermek folyékonyan elmond, minket megszégyenítve?!

«Amit kértek az én nevemben, Atyám megadja nektek...» Tehát fel vagyunk szabadítva, kérhetünk mindent, mi Vele nem ellenkezik.

Előttünk a világ javai: egészség, szépség, hatalom, siker, gazdagság, a természet váltakozó képe mind mienk lehet! Hiszen nem azért pihen Alkotója kezén a rónák hullámzó, ringó, aranysárga gyönyörűsége; a tengerek bámulatos erejű, kincses, rejtelmes mélysége; az eget ostromló szűzhavasok gyopárkája; az ezerillatú lankás hegyoldalak bája, az őserdők szövevényes élete; hogy éppen az emberfia, kire Isten mondá: «Teremtettem embert az én hasonlatosságomra...»— ne gyönyörködhessék mindenben, ne fordíthatná hasznára, boldogulására az Ő nevében, Őbenne bízva!

Nem ellenkezik az Alkotó akaratával, mert Ő a tehetségek palántálója az emberiség véges életszerkezetében, hogy földön, föld alatt és felett uralkodjék a gépeken, hogy a művészet ezer színét és formáját alkalmazza, tökéletesítse; hogy millióknak kenyeret adó szédületes munkájú gyárak, bányák irányítója legyen.

Mily fenségesen egyszerű a maga érintetlen, utánozhatatlan tisztaságában, bájosságában a fiatal leány. Isten szeme örömmel pihen rajta... ember ne csodálhatná, társává ne óhajthatná, hogy méltó utódokkal ajándékozza meg nemzedékét?!

Ó igen, az élet minden javában ott van az isteni teremtő mag, melyet életre kelthetünk, fejleszthetünk, magunkévá tehetünk, csak egy a kikötés:

— «Kérjetek és adatik nektek!» — kitartóan, összeszedett elmével, de duzzogó makacsság nélkül...

Bizalom legyen imánk, fohászunk lendítőkereke. Mi kérünk, Ő megadja, ha örök bölcseségével nem ellenkezik.

A beteg, szenvedő gyermek hányszor könyörög keserű orvos-

ság helyett édes cukorka után, de anyja, bármennyire is szereti őt, kérését nem teljesítheti, ha javát, gyógyulását akarja.

Emberek vagyunk, neki indulunk a nagy «Életnek», vágyaktól hajtva lidércek, délibábok, fatamorgánák után; nem vesszük észre, mint fakulnak színeik, mint porosodik, sárosodik ünneplő köntösünk. Megálljunk, pihenjünk s ha szónokok, írók is lennénk, tanuljuk meg újra lelkünk anyanyelvét, az imádságot. Ő vár bennünket az oltárszekrényben, ne késsünk imádással Eléje borulni! *Incze Sára*
tanítónő.

Szent István király.

Az első — keresztet hordó — torony vagy a pogány magyar síkság felett!

Az első és még most is égő *világítótorony* vagy a történelem viharában!

Te vagy hazánk első *apostola!*
Te vagy a minden magyarok *atyja!*
Te vagy az igaz hit hős *konkvisztádora!*
Te vagy az Egyházban a *legpéldaadóbb hívő.*
Te vagy az «anyának» legengedelmesebb *gyermeke!*
Te vagy a szegények legbőkezűbb *segítője!*
Te vagy a *tekintély* legméltóságosabb megszemélyesítője!
Te vagy a *kormányzás virtuóza!*
Te vagy a bátrak *legbátrabbja!*
Te vagy a jámborak *legjámborabbja!*
Te vagy a «kegyelmes» lelkek *legkegyelmesebbje!*
Te vagy a *szent királyok* előhirnöke, elseje és mintaképe!
Te vagy népednek *reménysége!*

«Nen porladó» kezed, az áldott Szentjobb, lényed szimbóluma, drága ereklyénk és biztatásunk!

Csonkaságunk elszigeteltségében Hozzád fohászkodunk: «Ah, hol vagy magyarok tündöklő csillaga, ki voltál valaha országunk istápja!»

Most is emeld magasra a keresztet! Most is világítson és kormányozzon szellemed! Most is apostolkodjál és légy néped atyja! Gondoskodj — onnan az égből — a magyar katolikus Egyházról újra a te stílusodban! Őrizd szellemét, vagyonát és minden lelki és tárgyi értékeit! Irányítsd vezetőinek munkálkodását, mint földi életedben tetted! Vezesd az egység útjára azokat, akik a te országod

polgárai! Szent jobbkezed országjárását használd föl arra, hogy föléébredjen újra a te szellemed szeretett magyar népedben! Mutasd meg népednek a veszélyeket is, amelyek fenyegetik! Józanítsd ki hazánk jóakaró bár, de mámoros polgárait! Indítsd el a nép jólétét meghozó szociális reformokat, amelyeket Szentegyházunk is sürget! Légy segítője azoknak, akik az országkormányzás élén állva, igazán jót akarnak! Jubileumi éved hozzon békét, megelégedést, boldogságot a magyarnak! *Neszmélyi Gyula dr.*

Kongresszusi pótoltárok az Örökimádásban.

GONDOLATOK.

Az egész világ az Atya akaratából alkotott és fenntartott nagy királyság, melynek dicső jelképe a Kereszt, éltetője az Oltáriszentség.

* * *

A pénz, a fegyveres erő, a sajtó és a terror csupán hatalmi eszközök, amelyekkel a hatalmasok rendelkeznek — jó vagy rossz irányban; ámde a legnagyobb hatalmi eszköz mégis a Szeretet, amelynek birtokosai csodákat művelhetnek — minden helyzetekben.

* * *

Mennyivel más lenne az egész emberiség, ha mindenki hinne a Lélek halhatatlanságában.

* * *

A legfölségesebb Oltáriszentséget nemcsak egyes alkalmakkor, hanem örökkön-örökké illeti a legnagyobb imádás — az örökimádás. *Brenner Tivadar.*

IMASZÁNDÉKUNK

A világbéke.

Európa már több éve rettenetes feszültségben él. Már — különösen a közelmultban — többször úgy volt, hogy kitör a háború. De most is óriási háborús készülődés folyik mindenütt. S hogy mit jelent a háború, azt tudjuk tapasztalatból. Rengeteg anyagi és véráldozatot ! Rengeteg szenvedést, könnyet és bánatot ! De ez még hagyján! Ha eredménye volna! Ha biztos, hogy a haza javára lesz! De mit látunk? Még a «győztes» országokban is mérhetetlen probléma, gazdasági lehetetlenülés és lelki diszharmónia jártak a háború nyomán. Az áldozatokkal soha sincs arányban az eredmény. A világháborúból főleg azoknak volt hasznuk, akik legkevésbbé szolgáltak reá! S hogy vannak belátások, hogy kérdéseket lehet egészen eredményesen megoldani háború nélkül is, arra is van a történelemben elég eset.

Nekünk ezeket a lelki motívumokkal is erősen támogatott belátásokat kell óhajtanunk. Lelki fegyverekkel, az imádság, erény, akarat útján kell küzdenünk a világbékéért. A diplomaták ajkán sűrűn szerepel a béke megóvásának hangoztatása, de igen kevés sikerrel. Hisz a világ nagy része vagy háborút visel, vagy arra készül. A szovjet legfőbb törekvése egy új, mindent tönkretevő világháború kirobbantása.

Nekünk nem szabad abbahagynunk a *békéért való imát*. Anyaszentegyházunk sohasem szűnt meg a békéért imádkozni. Benne van minden szentmisében a könyörgés : «napjainkat békességben rendezd». A lelkiéletet élőknek azt tanácsolja szentegyházunk, hogy mindenekelőtt a lelkük békéjét teremtsék meg és aztán vigyázva óvják, mert békességes lelkület és külsőleg is békés atmoszféra kell a lelkek életének fejlődéséhez.

Az Egyház mindig azon volt, hogy kibékítse a háborús feleket. Külön szentmisét engedélyezett a békéért s maga a pápa fáradozott legtöbbet — annak idején —, hogy a világháború borzalmai végetérjenek.

Imaóráinkon mi is az imádság és lelkierő senkit meg nem sebző fegyvereivel küzdjünk a békéért. Ó, ha sokan igazán imádkoznának érte! Ne legyünk kishitűek! Hiszen mi, hála Istennek, sokan vagyunk az Oltáregyesületben! És egyetlen egynek a mélylelkű buzgó imája is erősebb lehet mint egy egész hadsereg! A lelkiéletet nem lehet földi mértékkel mérni. Bizalommal imádkozzunk! Mi vagyunk az Úr «házanépe!» Mi gondoskodunk Róla» az Oltáregyesületben a legközvetlenebbül, amikor a szegény templomokat segítjük.

A kongresszus alkalmával szinte nem volt Budapesten egyetlen szentmise, amelyen nem szerepelt volna valami, amit az Oltáregyesület adott a szentmiséhez. És minden ilyen esetben az összes tagok érdeme jelent meg az Úr előtt. Amikor imádkozunk, imádságunk mögött ott áll pártfogóként az Oltáregyesület minden érdeme: minden, amit a legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszáért az egész élete alatt (1859 óta!) tett. Mégpedig minden egyes oltáregyleti tag imájában az egész Oltáregyesület érdeme, mert minden tag az egész Oltáregyesület nevében imádkozik. Milyen fölséges ez! Milyen biztató! Milyen lelkesítő!

Szívünk mélyéből fakadjon minden imádási óránkon a fohász: Uram, a Te békédet add nekünk, amelyet a világ nem tud megadni és áraszd ki békeségedet az egész világra, hogy boldog legyen és békében szolgáljon Neked!»

VATELJES • BÚCSÚKAV

Július 1., 7., 17., 22., 29., 31. ; augusztus 4., 5., 15., mindkét hónapban egy tetszésszerinti napon a havi összejövetel és egyéni imádási óra napján.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület.

KRÓNIKA

Az Oltáregyesület hol volt a kongresszuson? Feltehetnők ezt a kérdést, mert nem szerepelt egy szóval sem a programmon. Mégis azt mondhatjuk, hogy — hála Istennek! — a helyén! Az Oltáregyesületről csak annyit adtunk be a kongresszusi irodának, hogy szentóránk és állandó szentségimádásunk lesz a templomunkban. De ez sem került bele a programmba a kongresszusi bizottság hibáján kívül. És jó volt ez így! Ez az igazi! Sehol egy szó se róla és *mindenütt ott volt, ahol dolgozni kellett.* Nem volt egyetlen hely, ahol ott ne !ett volna valamijével. *Minden kongresszusi* oltáron volt valamije, legalább kölcsönbe! A nagy ünnepségek oltárait, szentségtartóját az Oltáregyesület gondjaira bízták. Az Oltáregyesület ügyv. igazgatója volt a Hősök-tere és parlamenti oltár sekrestyése. Az övé volt sok apró, észrevétlen, gazdátlan gond, amelyeket szívesen viselt és fáradságot nem kímélve töltött be.

Központi zászlónk alatt ott volt a képviseletünk a főünnepségeken. Már az ünnepségek előtt óriási munkát végzett az Oltáregyesület. Kiállításunk anyaga tanuskodik erről. (Le fogjuk közölni, hogy melyik templomnak mit adott az idén az Oltáregyesület, hogy ebből is lássák, mit tud produkálni a «szeretet kötelékében» együtt élő tábor: az Oltáregyesület. Kimutatást lásd lejebb!)

A kongresszus előtt a Központi Oltáregyesület házában konszekrálták a 264 oltárkövet, kétszer volt nálunk kehelykonszekráció, egyszer 150, máskor 224 drb-ot konszekrált a tábori püspök, illetve a pápai nuncius úr! Innen ment szét minden fölszerelés a kongresszuson felállított pótoltárokhoz. S mikor már a preliminált készlet elfogyott, akkor is sok plusszal tudott még segíteni az Oltáregyesület. A zárda oltáregyesülethez beosztott tagjai «hősök voltak a gáton!» Szakadatlan hajszában töltötték májust és júniust.

A kongresszus után ugyanis mindenféle likvidálás várt az Oltáregyesületre. Nem dicsekvésből — de hogy örüljenek az Oltáregyesület tagjai — elmondunk egyet-mást. *A megmaradt konszekrált ostyák* problémája elég súlyos kérdés volt. Nem kevesebb, mint 120.000 partikula maradt meg a jáki kápolnában. Mi történjék ezekkel. Az érseki helynökség felszólítására vittek ugyan el kb 25.000 drb-ot, de még mindig három konszekrációs doboz volt majdnem tele. Ekkor az Oltáregyesület ügyv. igazgatója autóra ült, a három konszekrációs ládát elhelyezte az ülésen, maga pedig elébe térdelt, így hozta el és a zárdakápolna oltárán helyezte el. Egyet azután a jezsuitáknak, egyet a dominikánusoknak ajánlott fel, akik el is vitték; egy pedig a zárdakápolnában maradt és abból töltjük meg az Örökimádás cibóriumait.

Az összes kongresszusi *kelyhek és cibóriumok* szintén hozzánk kerültek vissza (670 drb. volt!) és innét küldettek rendeltetési helyükre.

Az oltárkövek is mind visszaérkeztek a többi oltárfelszereléssel együtt. Hála Istennek minden elég jókarban! Csak a zárókörmeneten megázott tizenkét *kazula* közül lett négy drb. használhatatlanná, mert *gondatlanul tették le* és a bélés megfogta a fehér damasztot.

Nem tudtak mit csinálni a *frigyszekrénynek nevezett* áldoztatókelyhek hordozására készült alkotmányokkal sem, ideküldték hozzánk! Szétszedettük és elraktároztuk. (Egyet a váci püspök úr fogadott el emlékbe egy

konszekrációs ládikával együtt!) Oltáregyesületi igazgatónkra bízták a Hősök terén használt *gyóntatószékek elosztását is.* (Ingyen kapta minden plébánia, csak a szállítási díjat kellett viselnie! Szegény templomok számára még van nálunk néhány!)

Központunkban júniust egészen kitöltötte a szegény templomok számára szánt oltáregyesületi ajándékok szétküldése. Hogy fogalmunk legyen róla, mi mindent produkált az Oltáregyesület, jelen számunkban elkezdjük közölni az ajándéktárgyak kimutatását.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület adományaiban részesültek a következő templomok.

Budapesten:

1. Orsolyiták: 1 kisebb méretű szentségtartó.
2. Karmelita Nővérek: 1 fehér pluviale.
3. Szent Ferenc Szegénygondozó nővérek: 1 fehér kazula, 1 alba, 1 karing, 6 kehelykendő.
4. Szent Adalbert egyházközség: 1 missale.
5. Külsőkelenföldi Szent Gellért Plébánia: 1 viola pluviale, 1 fekete pluviale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 palla, 2 corporale.
6. Szent Szabina-kápolna: 1 kehely, 1 készlet kánontábla.
7. Szent Mihály Plébánia: 1 lila ün. kazula.
8. Rómaifürdői Plébánia: 1 fehér pluviale.
9. Lengyel templom: 10 m csipke, 1 ciborium köpeny, 1 pár ampolna tálcával.
10. Augusztatelepi kápolna: 1 fekete pluviale.
11. Keresztes Nővérek: 1 alba, 1 oltárterítő.
12. M. Kir. Áll. Gyermekmenhely: 2 alba.
13. Menekültek Nemzeti Könyörgő temploma: 1 piros kazula, 1 lila kazula.
14. Horthy Miklós Kollégium: 1 pár ampolna tálcával, 1 aspersorium hintővel, 1 áldoztató patina, 2 vállkendő, 3 lavabo, 3 purificatorium, 1 cingulum.
15. Cserkész-szövetség vizitelepi kápolnája. 1 fehér kazula, 1 alba, 3 vállkendő, 1 cingulum.
16. Városmajori Plébánia: 1 misekönyv, 2 alba, 1 kehely, 2 vállkendő, 1 cingulum.
17. Assisi Sz. Ferenc Leányai: 1 könyvtartó, 1 kereszt, 1 pár ampolna tálcával.
18. Farkasréti temetőkápolna: 2 alba, 2 cingulum, 4 vállkendő, 4 fekete ministránsruha.
19. Izabella-üdülőtelep: 1 oltárkő, 1 kehely.
20. Márta Betegápoló Szervezet: 1 ciborium, 1 alba, 1 cingulum, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 könyvtartó, 1 pár ampolna tálcával, 1 fehér kazula.
21. Szoc. Missz. Kórházmisszíója: 1 használt misekönyv.
22. Hajléktalanok menhelye: 1 karing, 1 burza-felszerelés, 1 duplastóla.
23. Nep. Sz. János-kápolna: 1 fehér kazula, 1 velum.
24. Budai Gör. Kat. magyar egyházközség: 1 fehér, 1 vörös, 1 fekete felon, 1 alba, 6 vállkendő, 1 kehely csillaggal.
25. Kadautcai lelkészség: 1 áldoztató patina, 3 cingulum, 1 kehely, 1 kánontábla készlet.
26. Sziklatemplom: 1 fehér kazula, 1 alba, 3 corporale, 3 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 3 palla, 3 cingulum.
27. Ecseri-úti Plébánia: 1 fehér palást.
28. Regnum Marianum: 3 fehér kazula.
29. Iskolanővérek: 1 fehér kazula.

Összesen: 1 monstrancia, 4 kehely, 1 ciborium, 2 patina, 1 kereszt, 3 misekönyv, 2 könyvtartó, 4 pár ampolna tálcával, 1 aspersorium, 3 kánontáblakészlet, 1 betegl. felszerelés, 1 ciborium-köpeny, 1 velum, 10 fehér kazula, 2 lila, 1 piros kazula, 3 fehér, 1 viola és 2 fekete pluviale, 3 görög felonion, 1 dupla stóla, 4 fekete min. ruha, 11 alba, 3 karing, 2 min. ing., 23 kehelykendő, 11 lavabo, 9 palla, 22 vállkendő, 7 corporale, 10 cingulum, 1 oltárterítő, 10 m. csipke 3275 pengő értékben.

Esztergom főegyházmegyei vidék:

Tát: 1 fekete kazula, 1 fehér pluviale, 1 kánontábla készlet, 1 monstrancia-fátyol, 1 beteglátogatási készülék, 1 kehely aranyoztatása.

Alsóvámos: 1 viola palást, 1 velum, 2 viola ministránsruha.

Visegrádi Munkásszanatórium: 1 kehely, 1 alba, 1 cingulum, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 fehér miseruha, 1 kánontábla készlet.

Pilisszentlélek: 1 oltárterítő, 2 min. ing.

Mohora és Cserháthaláp filia: 1 fehér kazula, 1 piros kazula, 1 oltárterítő, 4 gyertyatartó, 2 alba.

Csesztve: 1 karing, 1 cingulum, 2 oltárterítő, 1 duplastóla, 2 fekete min. ruha.

Dunaszeg: 2 viola min. ruha, 1 cingulum, 1 zsebaspersorium.

Vámosmikola: 1 fekete kazula, 1 fekete pluviale, 1 fehér kazula.

Bácsa: 1 zöld kazula.

Visegrádi Fiúotthon: 1 viola kazula, 1 oltárterítő.

Leányvár: 1 zöld kazula, 1 piros kazula, 1 alba, 3 corporale, 6 kehelytörlő, 6 lavabo, 3 vállkendő, 3 palla, 1 monstrancia alá való kis terítő, 1 német evang. könyv, 1 cingulum.

Dunaszentpál: 1 kehely, 1 ciborium.

Kisoroszi: 1 ciborium, 1 áldoztató patina, 1 ün. alba.

Szécsény Szegénygondozó nővérek: 1 ciborium, 1 fehér kazula, 1 alba, 1 karing, 1 könyvtartó, 1 kánontábla készlet.

Balassagyarmat: Szalézi Intézet: 1 monstrancia.

Hugyag: 1 mennyezet.

Tokod: 1 fehér kazula.

Esztergomtábor, Szalézi Fiúnevelő: 1 cingulum, 1 alba, 6 vállkendő, 1 antipendium, 1 ciboriumköpeny, 1 betegl. burza, 3 duplastóla.

Összesen: 19 templom kapott: 1 monstranciát, 2 kelyhet, 2 ciboriumot, 1 aspersoriumot, 4 gyertyatartót, 1 patinát, 1 mennyezetet, 1 könyvtartót, 2 kánontábla készletet, 1 monstranciafátyolt, 2 betegl. burzát, 1 Szentség és olajtartóval, 5 fehér, 2 piros, 2 zöld, 1 viola és 2 fekete kazulát, 1 fehér, 1 fekete, 1 viola pluviálét, 1 velumot, 4 duplastólát, 7 albát, 2 karinget, 5 cingulumot, 6 corporálét, 12 kehelytörlőt, 12 kéztörlőt, 9 vállkendőt, 3 pallát, 7 oltárterítőt, 2 fekete, 4 viola min. ruhát, 2 min. inget, 1 ciborium-köpenyt, 1 német ev. könyvet, 1 szentségtartó terítőt, 1 kehely aranyozását 2790 pengő értékben.

Kassa-Rozsnyó ap. kormányzóság.

Pácin: 1 füstölő tömjéntartóval.

Karcsa 1 monstrancia, 1 fehér palást.

Alsóberecki: 1 misekönyv.

Monyhatanya: 1 viola felon, 1 viola pluviale.

Révlányvár filia: 1 missale, 1 zöld kazula, 1 viola kazula, 1 fekete pluviale, 1 betegl. felszerelés, 1 abluciós edény.

Zemplénagárd filia: 1 piros kazula, 1 ciborium.

Dámóci filia: 1 monstrancia, 1 keresztelési felszerelés, 1 fekete és 1 fehér kazula.

Pusztaradvány: 1 fehér, 1 zöld és 1 lila kazula, 1 monstrancia, 1 ciborium, 1 fekete pluviale, 1 alba, 1 karing, 1 pacificale, 1 misekönyv, 1 oltárterítő.

Göncruszka: 1 zöld kazula.

Abaujszántó: 1 ün. fehér kazula.

Abaujkér: 1 alba, 1 karing, 1 prédikációs stóla, 1 ciborium-köpeny, 1 szertartásos könyv, 1 könyvtartó.

Gesztely: Onga filiának: 1 fekete kazula.

Krasznokvajda Pamlény filiájának: 1 monstrancia, 1 fehér kazula, 1 használt misekönyv.

Forró Fancsal filiájának: 1 fekete kazula, 1 fekete pluviale.

Putnok és Serényifalva filiájának: 2 viola kazula, 1 velum.

Vitány: 1 betegl. felszerelés, 1 ciborium.

Bodvaszilas: 1 ün. fehér kazula, 1 fekete kazula, 1 gyászmisekönyv, 1 betegl. felszerelés.

Szentsimon és filiái: Hangony és Uraj: 1 fekete kazula, 1 velum, 1 beteg. felszerelés, 1 alba.

Kisterenye: 1 fehér, 1 fekete és 1 zöld kazula, 1 misekönyv.

Kazár és filiái: Mátraszeles és Vizslás: 1—1 fekete pluviale.

Salgótarján, Forgács-bányatelep: 1 piros és 1 lila kazula.

Taktaharkány: 1 zöld és 1 fehér kazula

Zagyvapálfalva: 1 fekete pluviale, 1 zöld kazula, 1 aspersorium, 1 alba, 1 viola stóla

Erdőbénye: 1 alba, 3 corporale, 3 kehelytörlő, 3 vállkendő, 3 lavabo, 2 palla, 1 cingulum.

Telkibánya: 1 pluviale.

Összesen 29 templom kap: 4 monstranciát, 3 ciboriumot, 1 füstölőt tömjéntartóval, 1 keresztelési kannát és tálcát, 6 betegl. készüléket, 1 aspersoriumot, 1 rituálét, 5 missalet, 1 gyászmisekönyvet, 1 pacificalet, 1 abluciós edényt, 6 zöld, 2 piros, 5 fekete, 9 fehér és 4 lila kazulát, 1 fehér, 6 fekete és 1 viola pluvialét, 1 viola felont, 1 ciborium-köpenyt, 1 fehér és 2 viola stólát, 5 albát, 2 karinget, 1 oltárterítőt, 3 corporalet, 3 purificatoriumot, 3 lavabót, 3 vállkendőt, 2 pallát, 1 cingulumot 4080 pengő értékben. (Folytatása következik!)

A kongresszus két legkimagaslóbb eseményének emléket állítunk az Örökimádásban. Külsőleg legpompásabb volt a *dunai szentséges körmenet*. A Bazilikából az összes (15) bíbornokok és püspökök (272) és többezer számú pap kíséretében indult a legméltóságosabb Oltáriszentség. A bíboros legátus a mi nagy szentségtartónk kis betétjében vitte a szentségi Jézust. A Bazilikától a Dunáig gyertyás apácák térdeltek. A hajón üvegsátorban már el volt helyezve a nagy szentségtartónk s abba dr. Mátrai ügyvezető igazgatónk helyezte el a bíboros legátustól átvett «betétet». Gyönyörűen érvényesült a betétben a kis faldisztorium, amely a briliánsos lunulát hordta benne az Úr Jézussal. A faldisztoriumon Wintermantel ékszerész helyezte el a drágaköveket. Pompásan tündöklöttek a rubinok és briliánsok. Feledhetetlen, még álomnak is túl szép volt ez a hajó. Villanylámpakoszorús pompájában a hajó, a partokon kivilágított ablakok, címerek, máglyák örömtüzei, fáklyás cserkészek néma, hódolatos, szünet nélküli lángtisztelgései! És ebben a keretben (ott voltam végig mellette) a mélységes áhítattal imádkozó bíboros legátus az Eucharisztia előtt! Nála senkisem imádkozhatott buzgóbban és kitartóbban! Azt hiszem, az ő lelkének fénye nagyobb volt minden külső ragyogásnál és magába ölelte az összes jelenlevők hitét és áhítatát. Három órán át tartott ez a körmenet a Dunán.

Bensőleg a legfönségesebb volt a férfiak éjjeli szentségimádása. Legalább 150.000 férfi együtt! Éjjel! Munka, hivatal után! Az ország távoli részéből vonaton érkezetten! A Hősök terén! Az ihlet minden feltétele együtt! S megérkezik a szentségi Jézus! Glattfelder püspök hozta, megint a mi szentségtartónkban. Dr. Mátrai addigra elhelyezte a trónon a nagy szentségtartót és a püspöktől átvett betétben kitette imádásra a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Negyed 11 óra volt, amikor P. Csávossy jezsuita atya elkezdte lelkes beszédét, amelyet megmegszakított a rengeteg férfitorokból egy hangorkánként viharzó hitvallás: Hisszük, hogy te vagy Krisztus, az élő Istennek Fia! A Krisztus ügyéért síkraszállás «Ott leszünk» ígérete, a felajánlás stb. 12 órakor Goma y Thomas spanyol bíboros megkezdette a szentmisét, amely alatt 42.000 férfi fogadta szívébe a szentségi Úr Jézust. Még ½2 órakor is gyóntak a meghatott férfiak. A csak ájtatoskodni odajött papokat majd szétszedték a gyónni akaró férfiak: «Nem bírom tovább», «Atyám, gyónni akarok», «Ezentúl én is igaz katolikus leszek», — borultak le a bűnösök, hogy tisztán, boldogan keljenek fel és szívükbe fogadhassák a szentségi Jézust. Akik csak ott voltunk, mindannyiunk vagy sírt, vagy a torkát szorongatta az elérzékenyülés. Bizalommal nézünk a magyar egyház jövője elé ez után az éjjeli szentségimádás után.

*

Veszprémi *oltáregyesületi napunk szept. 24-én lesz! Filléres vonattal megyünk Budapestről. Már most beszéljük meg a részvételt. Részleges programm a szeptemberi számban lesz!*

*

Oltáregyesületünkhöz igen sok **rendetlen** *kérelem érkezett.* Összevissza, «hebehurgya» módra és nyakló nélkül is! Igy! Ez nem járja! Az Oltáregyesület elvárja, hogy szabályait respektálják azok, akik segítséget várnak tőle. Kiállításunk anyagára a kérvényeket 1937 dec. 15-ig kellet benyujtani. Tettünk ugyan kivételt a kongresszusi nagyobb készletünk miatt, de most már semmiféle kérvényt el nem fogadhatunk. Majd csak 1939 decemberében, az 1940-es kiállításunk anyagára!

Hangsúlyozzuk itt, hogy az Oltáregyesület a szegény plébániatemplomokról van hivatva gondoskodni, nem nyaralók-üdülők magán, vagy kis körök érdekeit szolgáló kápolnákról. *Protekció nem kell;* inkább gyanut kelt, hogy nem egészen igaz úton járnak a kérelmezők. *A legjobb protekció az igaz leltár.*

Özv. R. I.-né csodás gyógyulása Bobola Szent András ravatalánál.

R. I.-né izületi gyulladása 1920-ban kezdődött s szinte a bénulásig fokozódott. Emiatt hónapokig fekvő beteg volt. Azután valamivel javult az állapota. s ismét tudott járni, de nagy fájdalmai nem szűntek.

Később ismét orbánc és trombózis járult hozzá a baj fokozásához.

Különösen a jobb csípőizületben mintegy tenyérnyi folton s abból kisugárzóan érezte a nagy fájdalmat, úgyhogy botra támaszkodva is nagyon lassan és nehezen tudott járni.

Bobola Szent Andrásról eddig semmit nem hallott, csak jún. 10-én reggel olvasta az utcán a hirdetményt, hogy egy szentet hoznak Pestre. Elment a templomba, ott buzgón imádkozott s kérte lába meggyógyítását.

Mikor a koporsóhoz ment, alig tudott az emelvényre fellépni, úgyhogy egy pap s egy rendőr segítették. Megcsókolta a koporsót s mire lelépett, már nem is kellett a botra támaszkodnia. Érezte, hogy fájdalmai lassan megszűnnek s mikor a Keleti pályaudvarhoz kikísérte, egész jól tudott járni segítség, támaszkodás nélkül.

Azóta is jó a lába és könnyen jár, naponta hálálkodva és könyörögve a Szenthez a gyógyulás tartosságáért. Budapest, 1938 jún. 19.

A bátai Szentvér legendája.

Irta : *Tóth Nándor.*

János mester halála.

A bágyadt tavaszi napsugár belopakodott az ónkerettel szegélyezett máriaüvegeken keresztül a bolthajtásos kis szerzetesi cellába. Az ablak mellett a kemény fapadon Mucsei János apát ült, lapozgatva pergament diáriumában. Aztán reszkető kezeivel félretette a könyvet, felállt és kitárta az ablakot.

Az ablak előtt ott állt a még Szent László által alapított kéttornyú templom. A kőművesek éppen most hagyták abba a munkát és sietve indultak szállásuk felé.

— Még néhány nap, aztán minden készen lesz — állapította meg magában János apát, hálatelt, boldog mosollyal nézve föl az égre.

Mucsei apát úr valóban gyönyörű munkát végzett. A düledező, rozoga templomot kijavíttatta, új harangokat szereltetett föl, a kolostort nemcsak hogy megnagyobbíttatta, hanem a kertjét is úgy rendbehozatta, hogy annál már csak a paradicsomkert lehetett szebb. Minden oka megvolt, hogy a jól végzett munka boldog nyugalmát élvezze.

Éppen az ablakot akarta újra becsukni, amikor kintről borzasztó jajveszékelés ütötte meg a fülét. Emberek tolongtak ki a templom ajtaján kusza össze-visszaságban, izgatottan hadonászva, kiabálva.

— Meghalt . . . meghalt . . .

Az apát rosszat sejtve rohant lefelé a lépcsőkön. A templomajtóhoz érve megrettenve hökölt hátra. Elhomályosodó szemekkel János mester, a veje feküdt ott a küszöbön, elnyúlva, vérző fejjel, élettelenül.

— Szent ég! . . . Mi történt?!

A sokadalomból Damján páter, az agg szerzetes lépett elő és magyarázni kezdett. Mucsei apát azonban mit se hallott a bőbeszédű előadásból, zokogva borult a tetemre. Az emberek megilletődve húzódtak hátra, tisztelettel nézték az apát fájdalmát, majd suttogva széledni kezdtek.

A képíró János mester pedig ott maradt elnyúlva a leroskadt apáttal, míg fel nem jött a vacsora-csillag.

Vérzik a Szentostya.

Perényi Imre, a hatalmas bán, a birodalmi herceg, a fél ország ura végigdült farkasbőrheverőjén az ámbituson és onnan funérozta házanépét. Dorottya asszony pedig a kedves kis Orsika veres kamuka-

szoknyájára pegyvehát prémet öltögetett. Itt is, ott is gusztálgatva a munkát, kissé közelebb, távolabb vive magától, el-elgyönyörködött a lágy szövet finom omlásán, tompa fényén.

Most Gurdács Kelemen vágtatott az udvarra. Fekete lováról szakadt a veríték. Perényi Imre hirtelen megélénkült.

— Hé te! . . . honnan-e? . . .

— Bátáról igyekeznék.

— Onnan-e? Aztán hogy vagyon Mucsei János uram? Remélem, még nem üté meg a guta Szeremléért?!

Kép a kongresszusi előkészületről.

— Ugyan, ugyan, Imre, — szólt Dorottya asszony, — igazán kár az Úr szolgáját bántalmazni.

— Az Úr szolgája legyen alázatos a földi elöljárókkal szemben is, mert az írás mondá, hogy a császárnak a császárét . . .

— De Mucsei apát úr igazán nem vétett semmit tekigyelmednek.

— Hát az semmi, hogy otthagyott egy öreg paraszt miatt a templom előtt ácsorogni a multkor, amikor én őt mentem meglátogatni.

— De hátha az az öreg paraszt, az a szegény jobbágy az Úr vigasztalását akarta az utolsó óráján. Csak nem hagyhatta volna anélkül!

— A paraszt csak paraszt. Elküldhette volna Damján pátert is az ostyával.

— Ha az, szegény, őt akarta látni halálos gyötrelmében.

— Hát ez az . . . amit én nem tudok elfelejteni . . . Engem, az ország első urát hátrább tett egy rongyos jobbágynál! . . . De megállj, Mucsei János, ezt megkeserülöd még!

Az utolsó szavakat már valósággal ordította a nagy úr, elveresedve, mint a rák. Öklével hadonászott, mint a szélmalom vitorlái a viharban. Veszett indulatában felugrott a kerevetről és járkálni kezdett. Döngő lépései alatt szinte hajlott a föld. Dorottya asszony az ölébe ejtette varróját s elszomorodva nézte a csörtető indulatos embert.

Most Kelemen is közbeóvakodott:

— Mucsei János uramat pedig Te Nagyságod segítsége nélkül is eléggé veri az Isten.

Perényi fölfigyelt.

— Veri? Hogyan veri?

— Ott jártamban hallám, hogy veje, a János piktor megfoghatatlan módon meghalálozék.

— János, a képíró? Kit Gácsországból hozatott gyorsszekéren?

— Abbíz ő — erősíté a legény, megengedve a ló hevederét.

Egy pillanatnyi csönd után megszólalt hitetlenkedve a nagyúr:

— Csakugyan elhalálozék?

— El az, még pediglen erőszakkal! A templomban találtak rá beszakadt agykoponyával, az állványok alatt. Keresék is a halál okozóját, de eddig meg nem lelék.

— No, ha nem lelék, majd meglelem én. A gyilkos senki más, mint az apát!

— Az apát? — rémüldözött Dorottya asszony, — hogy mondhat ilyet kegyelmed?

— Én pediglen azt mondom, hogy nem más, mint az apát. Hogy miért? Hát azért, mert nem akarta neki kifizetni a templom piktorolásáért a díjat. Fösvény fukarságában inkább megölte.

— De jó uram, az Istenért! — Szólt újólag méltatlankodva Dorottya asszony.

Perényi Imre azonban szinte bömbölt már az indulattól:

— Az apát a gyilkos, ha mondom . . . dixit!

Még aznap megírá ékes levélben Ulászló Őfelségének a rémítő hírt, mely errefelé botránkoztatja az igazlelkű embereket, hogy Mucsei János, a bátai apát meggyilkolá gonosz galádsággal vejét, a János festőt. Piros pecsétjével gyorsan lepecsételé a levelet, aztán a legszaporábban járó futárjával küldé Esztergomba, Ulászló táborába, az Úr 1510. esztendejében. A gyorsfutárok hamar jártak. Egy hét mulva már Bátán volt a jó Tolnai Máté, Pannonhalma feje, hogy kivizsgálja az ügyet. Rögtön maga elé idézé az apátot.

Az ősz férfi méltóságteljesen, de mégis alázattal lépett az elöljáró elé. Bár tudományban jóval felette állt amannak, mégsem átallá térdét meghajtva kezet csókolni a rend legmagasabb fejének. Tolnai Máté meglepődve nézte a szelíd arcot. Tudta róla, hogy míg kint élt a világban, gazdag ember volt. Azt is tudta, hogy felesége halála után minden javát elosztván, Krisztus békéjét jött keresni a rendben. Azért eleinte hitt is, nem is a vádnak, de mégis kénytelen volt a király kívánságának engedve az ügyet kivizsgálni.

— A vád szerint nem fizette ki kegyelmed János festőt.

— Nem fizethettem ki, mert meghalt — szólt az apát halk hangon. — Különben is lányomnak megírtam a dolgot, de az betegen fekszik. A pénzt meg nem mertem futárra bízni.

— Mese is lehet ez. A pénz itt van, tehát kegyelmed a gyilkos.

Az apát két karját felemelve, esdve tekintett az égre és csak annyit mondott:

— Nem.

— Ha nem kegyelmed, hát ki? Amint hallám, a leányasszony nem is kapta meg a levelet.

— Nem, mert Perényi uram elfogatá a hírvivőt.

— Elfogatá? Ezt bizonyítani kéne.

— Kivel? Mikor a hatalmas nádor karóbahúzással fenyeget meg mindenkit.

— Akkor pedig kegyelmeden szárad a dolog . . . akármit is csinálnánk.

Az apát reményvesztetten tördelte a kezeit.

A teremben lévő testvérek riadt báránykénti összebújtak s szorongó félelemmel pislogtak a gyilkosság vádjával illetett apátra.

— Az ország törvényei szerint — kezdte a főapát — a gyilkosságban mi nem ítélkezhetünk. Bármennyire sajnálom is az eltévelyedettet, mégis át kell adnom a kard képviselőjének, a király katonáinak.

A katonák egyenletesen dobogó léptekkel siettek a lehorgasztott fejű apát mellé és megragadták annak karját. Mucsei egy pillanatra felegyenesedett, aztán esdve nézett Tolnai Mátéra.

A síri csendben tompán kongott a főapát szava:

— Van még valami mondanivalója kegyelmednek?

— Igen, atyám. Ártatlan vagyok és az ítélet ellen apellálok.

Mielőtt azonban átadna kegyelmed világi bíráimnak, engedje meg, hogy mégegyszer letérdelhessek az elé az oltár elé, hol annyi éven át szolgáltam az Istent és kérem, hogy a Szentséggel adja rám áldását.

Tolnai bólintott s kifelé indultak a teremből. Szájtátó sokaság között tolongva mentek a templomba. A főapát a sekrestyébe ment és díszes palástot vett magára, Mucsei pedig ott térdelt az oltár előtt, oldalán a két fegyveressel.

Imádkozott. Szívéből a legédesebb szavak muzsikája tört elő:

— Istenem, Jézusom! Te tudod, hogy ártatlan vagyok, ne engedd, hogy diadalmaskodjék a gonoszság. Éltem, mindenem a tied. Ha mégis úgy akarod, hogy szaporítsam a mártírok számát, ám legyen. Halálomat felajánlom egyházamért, hazámért, ellenségeimért.

A főapát áldásra emelte a Szentséget, csilingelve szólt a csengő és a százakat magába fogadó templomot néma csend ülte meg.

Mucsei apát könyörögve, esdve nézett a monstranciára. Arcán forró könnyek peregtek végig.

Egyszer csak lassú kanyargással vörös cseppecske kanyarog végig a velumon. Egy, kettő, majd sűrű egymásutánban nyolc, tíz.

Mucsei megreszket.

Fegyveres őrzői térdre rogynak.

— Csoda! — Reszket át a levegőn a közelállók ajkáról az első, bizonytalan, sejtelemszerű tapogatódzás, inkább kívánság, mint állítás alakjában.

— Csoda! Csoda! — Hallatszik most már mind nagyobb és nagyobb erőteljességgel, s a nép arcraborulva, megrettenve visszhangozza a szót, félelemmel meakulpázva.

A rémült csendbe valahonnan hátulról egy kísértetiesen rekedt hang süvít.

— Ne bántsák az apátot, ő ártatlan!

Dib-dáb legény tolakodik előre hadonászva, kiabálva.

— Én vagyok a bűnös, ő ártatlan!

A tömegen ideges rángás fut keresztül, majd mindenki megkövülve néz a legény után.

Ádám, János mester famulusa, töredezett hangon kezdi meg az oltár előtt nyilvános gyónását.

— A bűnös én vagyok, engem ítéljenek.

Eleinte mindenki azt hitte, megzavarodott, de ahogy a legény mind szilárdabb és szilárdabb hangon folytatta beszédét, a megkönnyebbülés sóhaja hagyta el az ajkakat.

— Szegény, jó gazdám, amikor az utolsó képet, Krisztus sírbatételét befejezte, mégegyszer felment az állványokra, hogy gyönyörűséggel szemlélje munkáját. Én azonban, én ostoba, a déli szünet alatt azt hivém, hogy a deszkákra nincs tovább szükség, a tartófát kihúztam a lengő pallók alól. A deszkákhoz támasztott lajtorját így nem lévén, ami tartsa, megcsúszott és szegény gazdám a földön fekvő szekercébe esett. Igy történt. Ez az igazság. Az apát úr ártatlan, én pedig gyáva voltam . . .

Tolnai Máté szó nélkül megölelte Mucsei apátot, majd a hívek felé fordulva így szólt:

A kongresszusi ostyák előkészítése.

— Testvéreim, adjunk hálát a legfőbb mennyei Bírónak, amiért földerítette az igazság napját.

A csodától áthatva még sokáig együtt imádkozott a nép s csak nagysokára kezdett lassan oszladozni, vitatva és magyarázva a nagy, természetfeletti eseményt.

Perényi Imre uram pedig néhány hét mulva haragos indulatában kettéhasítá a király levelét, amelyben őfelsége arra inté hűséges alattvalóját, hogy óvakodjék máskor a hamis vádaskodástól.

Ettől kezdve nem nyugodott a nádor. Minden erejét latbavetve azon szorgoskodott, hogy miként legyen ártalmára a bátai apátnak. Nem is bírta sokáig a világi örömöket megvető, békét és nyugalmat kívánó apát a rettenetes harcot. 1515-ben megjelent Pannonhalmán

és április 24-én «önként, szabad akaratból» lemondott az apátságról, hogy együgyű testvérként szolgálja azt, aki előtt az igazság soha sincs elrejtve.

A Szentvér elrablása.

A bővérű Perényiek sorsa ott szövődik Báta történetében fekete csík gyanánt. Míg Imre, az apa Mucsei János apáttal hadakozott, addig a dölyfös, büszke nagyúrnak ugyancsak gőgös fia, Perényi János, Siklós várának és környékének rettegett ura, apja halála után a Szentvérre veti a szemét és harcba szállva a Mindenhatóval, hadat üzen büszkeségében az isteni gondviselésnek.

Nagy tervek, cézári álmok feszültek Perényi János boltozatos koponyájában. Megvalósításukhoz pedig pénz kellett, sok pénz, csillogó sárga aranyak. Ezért az aranycsinálásra adta a fejét.

A siklósi vár nyirkos pincéjében rendezte be alkimiás műhelyét és minden szabad idejét ott töltötte a süstörgő kotyvalékok között. Éjjel-nappal folyt a kísérletezés a prágai Walter segítségével. De hiába tanulmányozta horoszkópját, mely száz aranycsikóba került, azt tapasztalta, hogy bőrre festett cifra figuráin még a magyarázótabella segítségével sem tud eligazodni. Nem is sokáig veszkődött az észt fárasztó tarkasággal, hanem bedugta belső lajblizsebébe, mert ha ő nem is értette valami nagyon a titokzatos rajzok értelmét, azért úgy gondolta, hogy a most megteendő útján segítségére lehet a babonaság. Felkötötte kardját, felhajtott egy jó kortyot az ónkupából, aztán kifelé indult.

Az ajtóban Dorottya asszonnyal, mostohaanyjával találkozott össze.

— János, mit hallok megént Pétertől! Hát csakugyan homályosság szakadt az elméjére?

— Eh, asszonyanyám egyebet se tud, csak prédikálni, pedig elég egy héten egyszer is a papolásból.

— Én nem prédikálok, de azt mondom, hogy istentelenség, amit cselekszik.

— Mit istentelenség?! Elhozzuk és punktum. Nem hivogathatom állandóan a török Achimot tornára, megpróbálok egyszer az Istennel kopját törni.

— Kegyelmednek, fiam-uram, úgy látszik tisztára elvette az eszét az az istentelen Walter az ő hókuszpókuszaival!...

— Ilyent pedig ne mondjon kegyelmed, mert az az ember aranyat tud csinálni a tudományával, csak megtalálja a lapis philosophorumot.

— A nagy elixirt, úgy-e? Amit már hetek óta hajszolnak kegyelmetek, nem röstelvén még az egér piszkát is összeszedni a hombárból. Hát ehhez kellene a Szentvér?!

— Ehhez! Ha akarja tudni, ehhez. Természetfeletti dologra van szükség. Már pedig a Szentvérnél természetfelettibbet nem tudok. Ezt én így kifundáltam.

— Én pedig nem engedem kegyelmedet, nem engedem, hogy nyomorúságot, bajt hozzon magára.

— Nekem pedig arany kell, arany... érti kegyelmed... arany... — toporzékolt Perényi János.

— Ne békétlenkedjék folytonosan, ne bántsa azt, aki kegyelmedet se bántotta. Megáldotta az Isten gazdagsággal, minden földi jóval, ne vegyen el attól, akinek vissza eddig még semmit sem adott, még egy hálatelt fohászt sem. Minek is kellene kegyelmednek az a tenger arany, amiről éjjel-nappal fantáziál? Hisz hombárjai telve vannak acélos szemű élettel, ezüst, meg aranymarhája már el sem fér a pohárszékekben. A fegyveres ház úgy tele van csillogó acéllal, hogy Tekergő meg Csorba, az a két mihaszna, alig győzi fövénnyel való tisztogatását, zsírral való kenyegetését.

— Hát az igaz, hogy kopjám, vasam vagyon elegendő, de nincs, aki azt forgassa. Én pedig morva, szlovák fegyvereseket akarok. Sokat... sokat... Szűk nekem ez a nyomorult vakondtúrás, szorítja a mejjemet. Érti-e már, asszonyanyám?

— Istentelen beszéd, sátáni tett, mit művelni akar. Megveri az Isten!

Perényi János indulatba jött. Az ajtóban álló asszonyt félretolta útjából és kilépett a tornácra. Itt félrefordítva fejét feltekintett az égre és magában dörmögte:

— A hold nemsokára kedvező helyzetben áll s addigra meg kell járni az utat.

Dorottya asszony utána ment a felindult férfinak s vállát átfogva kérlelni kezdte:

— Hallgasson rám, édes fiamuram, ne menjen el. Baj lesz belőle!

— Eh, asszonybeszéd, furulyaszó. Nem engedem letéríteni magam.

Azzal kilépett a vasveretes, kétszárnyú ajtón és megindult a nyergelőbe.

Az asszony megtántorodott és kétségbeesetten kiáltott utána:

— Vigyázz, Perényi János, mert megver az Isten, vigyázz!

Szavai vészes víjjogással sikítottak végig a vár udvarán s széjjel-

foszlottak a kiugrókkal és erkélyekkel díszített falak fülledt csöndjében.

Perényi hallotta a figyelmeztető kiáltást, de nem törődött vele, sietve ment s a nyergelőnél elkanyarodott az omladozó pincebejárat felé Walter mesterhez.

A mestert misztikus kaldeus-köpönyegjében, fején mitrával, egy égő tömjéntartó előtt széttárt karokkal, elmélyedve találta. A feldúlt embert észre sem vette, réveteg tekintettel meredt maga elé. Perényi nem merte megzavarni, állt és várt. A homokszemek egyenletesen peregtek az órán és már majdnem kiürült a felső gömb, amikor Walter felállt és Perényit meglátta. Odalépett hozzá karját megragadva, rekedt, suttogó hangon a füstbe mutatva, hadarva beszélni kezdett:

— Látod?... látod?...

Perényi meregette a szemeit, de semmit se látott.

A mester folytatta:

— Csak ez hiányzik még a magisterium magnumhoz, a füst finom foszlánya... meg a Szentvér, aztán megvan.

Perényi a kábító füstben szédülni kezdett. A mester újra hozzáhajolt és misztikusan suttogta:

— A pillanat elérkezett... add ide az aranyakat, hogy míg ti odajártok, én fermentálhassak.

Perényi egy zacskó aranyat húzott elő zsebéből és a mester csontos kezébe csúsztatta. Az gyors mozdulattal egy nagy fazékba öntötte és valami sárga porral keverni kezdte, miközben értelmetlen varázsszavakat hadart hozzá. Igy tartott ez jó öt minutumig, ekkor széttárta karjait s a füstön keresztül átszólt Perényihez:

— Siess... az idő lejárt... most minden kedvez... induljatok!

A várúr szó nélkül engedelmeskedett, kifordult az ajtón és az istállók felé sietett, elővezettette lovát, felpattant rá. Legényei már ott állottak régen a toporzékoló lovaikkal. Egy pillanatig még mintha habozott volna, sötéten nézett maga elé. Végignézett a soron, de mikor a legények elszánt tekintetével találkozott pillantása, sarkantyút adott lovának, felvágta fejét dacos keménységgel és kikanyarodott a bátai útra.

Sebes iramban vágtatott a csapat s a holdvilág sápadt fényénél érkeztek meg Bátára.

Kökény, az öreg ravaszdi, a kolostor kapujához somfordált. Megkopogtatta a kallantyút, egyszer... kétszer...

Kis idő mulva csoszogás hallatszott. Lőrinc, a kapus testvér kikumatolt a rácsos lesőn.

— Dícsértessék..

— Dícsértessék... Mi járatban vagy, fiam?...

— Atyám, egy haldoklóhoz... A gazdámmal szerencsétlenség történt, ledobta a ló... az Urat kívánja... nyisson ajtót.

A jó páter sietve nyitotta a kaput és csakugyan egy köpenybe burkolt alakot támogattak be azon. A szolgák is beözönlöttek utánuk.

— Gyorsan a templomkulcsot, mert igen rosszul vagyon.

A szolgák lefektették a köpenyes embert a földre és körülötte forgolódtak. Lőrinc páter pedig a templom kulcsáért sietett. Pár pillanat mulva a kulccsal és lámpással tért vissza és átadva az egyik szolgának, megindultak a templom felé.

A sekrestyébe érve hirtelen megváltozott a mécsesvivő. Letéve a mécsest, átnyalábolta az öreg papot, ki az ijedtségtől kiabálni sem tudott, összekötözte, száját piszkos kendővel betömte s a nyöszörgő öreget a sarokba lökte. Aztán behatoltak a templomba.

Perényi az örökmécses gyönge fényét látva, egy pillanatra megtorpant, majd gyorsan az oltárnál termett, kinyitotta a tabernákulumot, megragadta az arany monstranciát és kirohantak a templomból.

— Megvan, legények, gyorsan lóra — mondta a kívülállóknak.

Az előbb még beteget babusgató társaság szétrebbent, sőt maga a haldokló is felugrott, hogy fussanak a falu alatt hagyott lovakhoz. Nem tellett el egy negyed óránál több és már nyargaltak az országúton visszafelé.

Az előbb még tréfás, hangos társaság azonban mintha elcsendesedett volna. A kaland jól sikerült, de mindenki szótlanul, morcosan ült a lován.

Az idő is mintha megváltozott volna.

A derűs nyári éjben sötét felhők kezdtek gyülekezni, fekete gomolygó felhők és hideg, metszően éles szél támadt. Perényi megnógatta a lovát, tarisznyáját, amelyben a Szentvért rejtegette, előrébb húzta.

A fák kísérteties hangokon nyivogni, zúgni kezdtek az út oldalán, a szél fütyölt és hatalmas cseppekben megeredt az eső, aztán jég szakadt. Vakító fénnyel cikkáztak a villámok. Az egyik iszonyú csattanás után Kökény Vince lovasával együtt az árokba fordult. Beleütött a villám. A többiek megrettenve megállnak, de nincs kedve senkinek se a villámsujtott segítségére sietni. Maga Perényi is leszegve fejét, káromkodva korbácsolni kezdi lovát. A többi utána.

A csapat sárosan vágtat a hígan folyó latyakban. A legények morognak, szörnyű káromkodások hangzanak, valaki újra felbukott lovával.

Senki sem törődik a másikkal, csak rohannak az ítéletidőben előre.

Reggelre érnek a várhoz. A nap kisütött. A várúr csodálkozva látja, hogy a tizenhat emberből már csak hat van a nyomában. Ugyanakkor azonban meglátja mostoháját is a felvonó feletti virrasztón állni. Elkeseredése daccá változik, meglóbálja a tarisznyát, aztán felkiált:

— Azért mégis megvan!

A várba érve lova kantárját odalöki az egyik apródnak, a tarisznyával pedig rohan az alkimista pincéje felé.

— Maestró, maestró... hozom... hozom... — tört be a pinceszobába, de ott senkit se talált.

Szalad a szomszéd szobába, minden kis fülkébe betekintve, folyton kiabálva Walter mestert, de sehol senki.

Visszafut a laboratóriumba, az edények közé, felfordítja a fazekat, amibe az este az aranyat öntötték. Sárga por dűl ki belőle, kénpor.

Össze-vissza kezd dobálni mindent, mind lázasabb és lázasabb sietséggel, amikor szeme megakad egy a kandalló fölé szegelt pergamenten.

— Köszönöm a vendéglátást... Walter.

Perényi csak most eszmélt fel egészen.

— Megszökött... a gazember... megszökött... utána — rohant ki magából kikelve ordítva. Az elősiető szolgák tétovázását látva, korbáccsal akarta őket eligazítani, de karja erőtlenül lehanyatlott, lábai elcsuklottak, vérbenforgó szemekkel, rákvörös arccal egész hosszában elvágódott a kemény kövezeten. Az üvöltő hang elnémult ajkán.

Az ágyban tért teljesen magához. Lábánál egy széken Dorottya asszony ült. Az mellett álló asztalon mindenféle liktáriumok, essenciák, kenőcsök tömege hevert.

A beteg halkan motyogott valamit, majd érthetőbben mondta:

— Istenem... Istenem...

Dorottya asszony jóságosan föléje hajolt.

— Nyugodjék meg, édes fiamuram. Istentelen vétke már jóvá van téve. A Szentvért egy héttel ezelőtt díszes küldöttség visszavitte Bátára. Csak imádkozzék kegyelmed is irgalomért.

És a beteg megnyugodva kulcsolta imára kezét. A megkönnyebbülés sóhaja hagyta el ajkát.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVIII. évfolyam. * 1938 * SZEPTEMBER HÓ

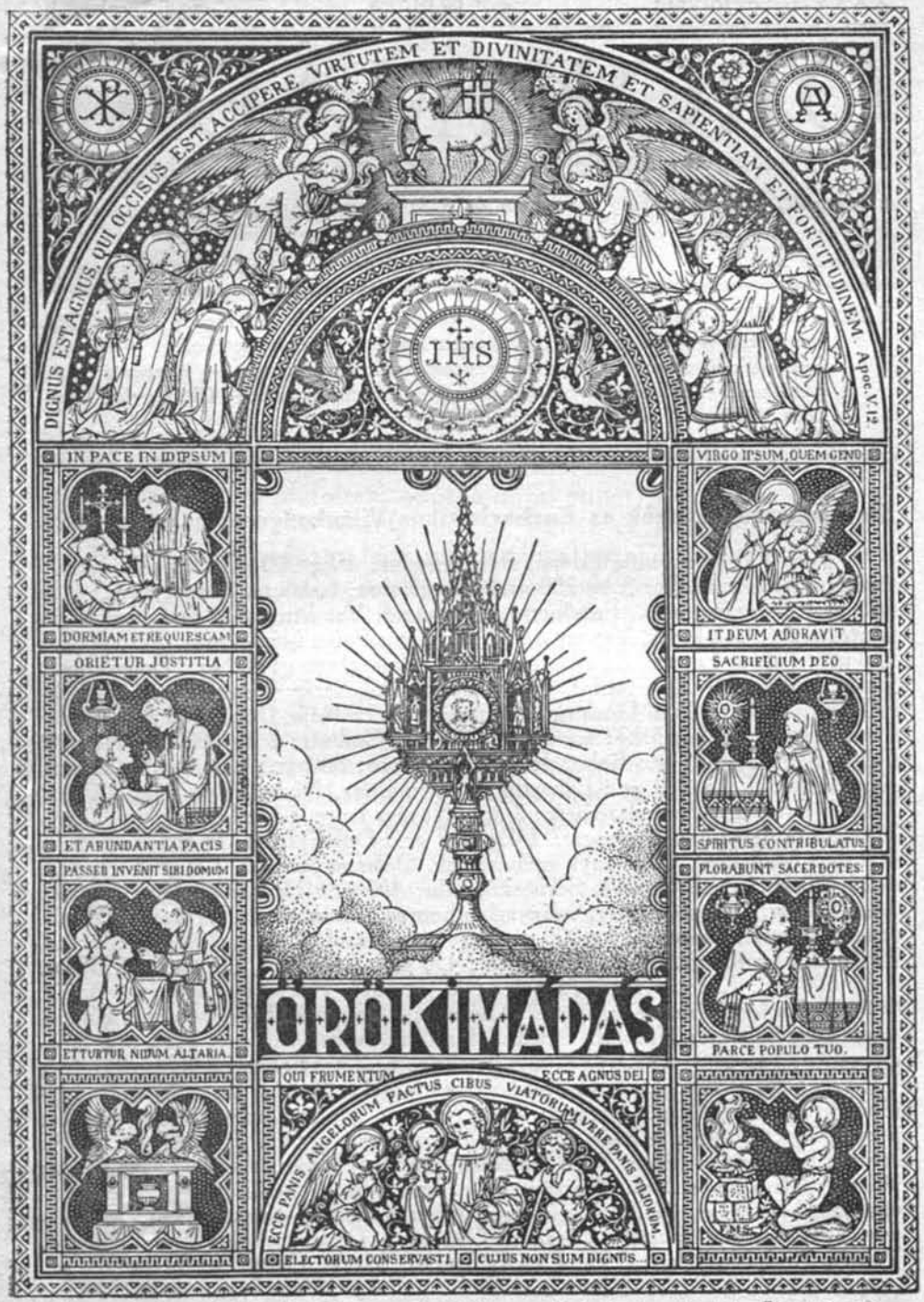

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVIII. évfolyam ★ 1938 ★ September hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** A veszprémi oltáregyesületi nap. — **Galler Géza:** Ave Maria! — **Juhász Béla:** A szeretet kötelékét fenntartó intézmény. — **Olcsvay Géza:** Emlékezésem a férfiak kongresszusi szent éjtszakájáról. — **Központi:** Imaszándékunk. — **Nagelreiter Alajos dr.:** Magánszentségimádás. — **Oltáregyleti élet.** — **Tóth Nándor:** A bátai Szentvér legendája. (Folytatás.)

Sárgaviaszadományok az Eucharisztikus Világkongresszus gyertyáira.

4 kg 400 gr.: Brada Edéné, Békásmegyer; 4 kg 900 gr.: Székely Károly tanító, Mecsekszabolcs; 3 kg 700 gr.: Missziósház, Lakócsa, Somogy vm.; 2 kg 700 gr.: Császár János, Felsőberki, Körmend, Vas vm.; 600 gr.: Farkas Pál kántortanító, Csipkerek, Vas vm.; 500 gr.: Jézus Szíve Népleányai, Taró Kélóz; 550 gr.: Takács Ferenc, Zala-Besenyő, u. p. Zalaegerszeg; 400 gr.: Hauszknecht János, Locher Mihály a többit, Máriahalom; Bukovszky Ferenc 1 *csomag*, Tárnok; 1 kg 900 gr.: Binó János rk. kántortanító és családja, Döge; 500 gr.: Kiszler Péter asztalos, Cikó; 5 kg: Irgalmas Nővérek, Csákvár; 2 kg 600 gr.: Horváth Géza, Ikervár; 300 gr.: Bokor István, Hagyáros; 800 gr.: Obermayer Margit, Dunavecse; 1 kg 200 gr.: Dlusztus Antal méhész, Németbóly; 1 kg 600 gr.: Molnár Ernő dr., Borsodszemere; 2 kg: Kovács Imre, Keszthely; 1 kg 400 gr.: özv. Finta Istvánné, Budapest; 1 kg 250 gr.: Dobai Imre, Hernádkak; 5 kg 400 gr.: Maiháthy, Gárcsanyi méhészetek, Balassagyarmat; Káloz 1 *csomag*; 1 kg 480 gr.: Peál Antalné, Somoskőújfalu; 450 gr.: Huszár György, Vasvár; 1 kg 300 gr.: Racs Gergely, Magyarbánhegyes, Kossuth-u. 7.; 1 kg 700 gr.: Hampl Ferenc, Moson; 2 kg 800 gr.: Horváth József, Kisbér; 100 gr.: Méhész, Pmérg.; 3 kg 400 gr.: N. N., Budapest; 450 gr.: Kapitány Julia tanárnő, Bpest; 1 kg 600 gr.: Kerekes Imre és neje; 600 gr.: özv. Horváthy Győzőné, Bpest; 500 gr.: Zsoldos Jánosné tanítónő, Vencsellő; 700 gr.: Skobrák Istvánné, Kaposvár; 1 kg 600 gr.: Horváth István földműves, Vica; 900 gr.: Hollóssy Jenő, Berzence; 2 kg 500 gr.: Zárda Gyula, Kisunyom; 2 kg: Serényi Miklósné grófnő, Vácduka; 4 kg 400 gr.: Székesfehérvár és Vidéke Méhész Egyesület, Székesfehérvár; 1 kg 940 gr.: Szeged; 2 kg 700 gr.: Meleg Gergely, Mezőhegyes; 3 kg 200 gr.: Purkacz Miklós, Mélykút, Nagyhangos-u. 661.; 2 kg 400 gr.: Szódi István, Kitnovszky János, Tóth Kálmán, Bánfalvy István és Basa J., Nagykáta; 700 gr.: Jakab János, Makó, Bajza-u. 29.; 1 kg 850 gr.: F. A. Csajczy J., Medgyesegyháza; 1 kg 600 gr.: N. N.; 1 kg 200 gr.: Albert Gyula ig.-tanító; 2 kg: Bíró Sándor, Látrány; 800 gr.: özv. Csesznek Györgyné, Örvény; 4 kg: Páder Jánosné, Vecsés, Andrássy-telep; 2 kg: Csonka István, Aszaló. Összesen: 92 kg 570 gr.

A veszprémi oltáregyleti nap.

A veszprémi fellegvár sziklás, ősi falain épült a mai Veszprém városa. Azért van kicsiny területen minden együtt: a szeminárium, székesegyház, püspöki palota, ferencrendi zárda, kanonoki lakások, minden kis helyre zsúfoltan, mintha mind onnét, a vidék legmagasabb helyéről akartak volna közel lenni az Éghez és magasan maradni a zajló élet bizony sokszor igen undorító hétköznapiságai felett. A vár alján sok szegény viskó, a szegénység velejáróival! Mégis megilletődött lélekkel haladunk át rajta, mert mindjárt a vár lábánál zárdaromok, az «apáca-malom» romjai mellett emléktáblával, mely azt hirdeti, hogy IV. Béla király szentnek tisztelt leánya, a mi Margitszigetünk bájos lilioma, Árpádházi B. Margit élt ott néhány évig. Amint tovább megyünk, tízperces út után elérjük azt a helyet, ahol viszont Boldog Gizella királynénk kolostora állott, melyben ő jámbor társaival együtt főleg egyházi ruhák készítésével (az akkor szokásos munkásszövésszerű aranyhímzés!) foglalkozott. A zárdából csak romok maradtak, de a templom annyira dacolt az idők viszontagságaival, hogy nem volna nehéz restaurálni, egészen a használhatóságig. Búcsújáróhelye: lelki megújulási alkalma lehetne a Szent István-jubileummal oly méltóan jelentkező nemzeti géniusznak.

Az Oltáregyesület impulzust akar adni ehhez. *Október 2-án*, amikor oltáregyleti napot tart Veszprémben, ünnepélyes zarándoklattal keresi fel a Boldog Gizella zárdáját. Azon a napon, amikor Veszprém az «aranyvonaton» érkező Szent Jobbot fogadja és ott lesz Magyarország bíboros-hercegprímása, délelőtt a veszprémi színházban tartunk ünnepi ülést, délután pedig körmenetben megyünk le a veszprémvölgyi zárdaromokhoz és ünnepélyes ígéretet teszünk arra, hogy az Oltáregyesület mindent megtesz, hogy Boldog Gizella szelleme éljen az egyesületi tagok között, sőt mivel ez a munka nem sajátítható teljesen ki, mert a boldog királyné drága magyar öröksége, azért az Oltáregyesület égisze alatt «*Boldog Gizella-körök*» fognak működni,

melyekben a nem oltáregyleti tagok is résztvehetnek a szegény templomok számára készítendő egyházi ruhák munkájában. Igazi királyi munka ez, mert a Királyok Királyának készül, amit produkál. Ha Szent Mártonnak — aki köpenyét adta oda egy koldúsnak — éjjel ebben a köpenyben jelent meg az Úr és azt bizonyítá, hogy «Engem takart be Márton e ruhával», mennyivel inkább fogja majd egyszer ezen a címen adni boldogító jutalmát («mert ruhátlan voltam és betakartatok engem») azoknak, akik az oltár legszentebb Titkának ruhátlanságát és nélkülözéseit szüntetik meg munkáikkal.

«Ez a ruhátlanság» szívbemarkolóan jelentkezett, sokszor keseregve panaszkodott, néha indulatosan «követelődzött» az oltáregyleti központban a kongresszusi kiállításunk után. Magunk is csodálkoztunk azon, amit adhattunk (állandóan közöljük a listáját az Örökimádásban) az idén a szegény templomoknak s mégis azt kell mondanunk, hogy ezután még többet kell dolgoznunk, a királyi munkára még több dolgos kezet kell keresnünk és meghívnunk. Ennek a több munkának elindítója lesz a veszprémi oltáregyesületi nap a Boldog Gizella-körök ünnepélyes meghirdetésével és veszprémvölgyi zárdaromoknál a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt tett, intenzív munkára kötelező ígérettel.

Kedves oltáregyesületiek, imádkozzunk sokat ennek a napnak sikeréért, fejtsünk ki buzgó propagandát az érdekében és a «filléres gyors» kedvező alkalmát felhasználva, menjünk el a veszprémi oltáregyesületi napra és töltsük meg lelkünket a szent királyné szellemével, melyet a veszprémi romok lehelnek.

Mátrai Gyula dr.

AVE MARIA!

Üdvözlégy Mária, Istennek szent Anyja,
áldott légy szívünknek ünnepelt csillaga —
hallgasd meg imánkat, gyakorolj irgalmat,
csak nálad találhat a lelkünk nyugalmat.

Kérd a szent Fiadat, ne hagyjon el minket,
bocsájtsa meg a mi földi vétkeinket . . . —
veled együtt lássuk egyszer Őt az égben,
Isten színe előtt, lelki üdvösségben.

Galler Géza.

«Amely templomban Oltáregyesület nincs, az az országos központi Oltáregyesülettől egyházi felszerelést nem kérhet.»

«A szeretet kötelékét» fenntartó intézmény.

«Beteljesedett!» János 19, 30. Amit az irgalmas Isten öröktől fogva elhatározott, amit évezredek előtt a bűnbeesett első emberpárnak megígért, amit annyi előkép és ígéret által előkészített, amit az angyalok a mennyekben, az igazak lelkei a pokoltornácban, a jámborok a földön oly epedve vártak, az emberi nem megváltása végbement. Közel halálához még egy pillantást vet édes Üdvözítőnk földi életének minden szenvedéseire s mindezeket felajánlja érettünk Atyjának, mondván: «Beteljesedett!» Az áldozat, melyet Isten a világ megváltására megkívánt, be van mutatva, Isten igazságosságának elég van téve. A megtestesült Ige engedelmes maradt mindhalálig . . . Fil. 2, 8—11.

Urunk ugyan kész lett volna már az utolsó vacsora előtt is és kész lenne most is minden egyes lélekért külön-külön áldozatát ugyanazon tökéletes szeretettel újra, meg újra végigszenvedni, de a mennyei Atya úgy akarta, hogy csak egyszer haljon meg vérontásos, kínos kereszthalállal, azután pedig vérontás nélkül megdicsőülten lelkileg újítsa meg érettünk a keresztáldozatot a szentmisékben s legyen lelkünk tápláléka az Eucharisztia, mely minket is Isten- és emberszeretetben hasonló áldozatkészségre neveljen, hogy szívünk az Övéhez tökéletesen hasonlóvá legyen. «Beteljesedett!» intés tehát nekünk is; mindent beteljesítettem, amit csak tehettem, hogy megváltsalak titeket, hogy szerezzetek megnyerjem, teljesítsétek ti is kötelességeiteket Isten és embertársaitok iránt, hogy üdvözüljetek, hogy minél nagyobb mérvben dicsőüljek meg bennetek már itt a földön is. Szent Ágoston szerint is Isten nálad nélkül teremtett, de nálad nélkül nem akar üdvözíteni. Közre kell működnünk Megváltónkkal, hogy kegyelemszerző eszközei s kegyelmei ne maradjanak ránk nézve sikertelenek. De mily képtelen magára hagyott erkölcsi gyengeségünk az eucharisztikus hit fenntartására.

Tanítványainktól az iskolában csak akkor várhatunk egyöntetű fegyelmet és munkásságot, ha parancsaink tartalma nem kétséges előttük. Ahol a kötelességtudat tartalma bizonytalan, ott az önfegyelem és a munkakedv hamarosan eltűnik. Mint a többszázféle vallás sok évszázados létezése is igazolja, csupán a Szentírásra és a tudósok soha meg nem szüntethető s lényegesen különböző felfogásaira támaszkodva az emberiség egységes világraszóló hitbeli és erkölcsi rendszert összehozni nem tud s ebben a bizonytalanságban az emberiség többsége mindig a könnyebb felé hajolva, erkölcsileg mindinkább meglazul. Erkölcsi lehetetlenség a hit- és erkölcstanítás dolgaiban egységre jutni s az innen származó bizonytalanságnak a nagyobb erkölcsi erőfeszítésekre való kedvszegő, bénító hatását az emberiség életéből kiküszöbölni *legfőbb tanítói tekintély nélkül.*

Ami szükségessé teszi számunkra a legfőbb tanítói tekintélyt, annak a történelem által is igazolt erkölcsi gyengeségünknek az Úr Jézus a legjobb ismerője. Ha tehát világraszóló egységes s azért biztos, valamint a világ végéig érvényes tanítással akarta Urunk megajándékozni a föld összes népeit, föltételnül gondoskodnia kellett arról is, hogy az ő szent tanítása — a tudósok véleménykülönbsége által okozható bizonytalanság lélekölő hatásától menten — legyen közismert és a különböző korviszonyoknak megfelelő egészen a világ végéig. A Szentírás és az egyháztörténelem, valamint a csodákkal már földi életükben kitüntetett Szentek sokasága arról tanuskodik, hogy van a hittanítási egységet biztosítani

tudó intézménye a mi Urunk Jézus Krisztusnak és ez *a csalatkozhatatlan tanító Egyház.*

A pápából és a vele egyesült püspökökből álló tanító Egyház tanítja az egy igaz vallást tévedés nélkül és azért nem tévedhet a hit- és erkölcstanításban, mert Krisztus Urunk megígérte, hogy az Egyházat nem fogja elhagyni és, hogy a Szentlélek, «az igazság Lelke» is az Egyházzal marad örökké. A tanító Egyház a hit- és erkölcstanítás dolgaiban kétféle módon szokott határozni: vagy a püspökök hoznak határozatot a pápával együtt, vagy pedig a pápa egyedül. Katolikus Egyházunk látható Fejében egymagában is csalatkozhatatlan a hit- és erkölcstanítás dolgaiban, mikor mint Egyházunk legfőbb Tanítója határoz bennük és mindenkitől kívánja, hogy tanítását elfogadja. Csak az ő Szentlélek vezérelte vezetése alatt «lészen egy akol és egy pásztor» János 10, 16 «a szeretet kötelékéből», az Eucharisztiából kiárasztható kegyelmek segítségével. Ezért vagyok meggyőződéses katolikus és mint magyar honpolgár, civis Marianus. Szépszeretet Anyja! könyörögj érettünk. Egyházunktól való elszakadás ugyanis az emberiség nagyrészét fosztja meg «a szeretet kötelékének» áldásaitól, mert nem hisznek az Eucharisztiában, nem hisznek az eucharisztikus Úr Jézusnak.

Az «egy akol és egy pásztor»-ról szóló krisztusi jövendölés beteljesedését azon kor emberei számára tartotta fenn az isteni Gondviselés, amikor a nemzetközileg szervezkedő istenellenesek törekvései ellen csupán Egyházunk tudja egyesíteni a föld minden népeit jól szervezett táborrá, jól rendezett hadsereggé, «acies bene ordinata»-vá. «A szeretet köteléke» az Eucharisztia, mely a legfőbb forrása az annyira óhajtott világbékének s az alapjául szolgáló szociális berendezkedéseknek. Eucharisztikus Úr Jézusunk! legbuzgóbban kérjük szentséges Szívedtől, jöjjön el a te országod, hogy egymás hiányait, szenvedéseit enyhítve minél inkább dicsőüljön meg nyomorúságainkon könyörülni akaró szereteted már itt ezen a földön is a társadalmi s az állami életben egyaránt.

Az eucharisztikus Úr Jézus szándékai megvalósulásának nagy akadálya a hitbeli közömbösség, miszerint «minden vallás jó. Hisz utoljára is egy Istent imádunk! Üdvözüljön kiki a maga módja szerint! A fődolog az, hogy becsületes legyen az ember; a vallás nem sokat számít. Maradjon meg mindenki abban a vallásban, amelyben született! Becsületes ember nem változtatja vallását. Az egymásnak ellentmondó, különböző vallási meggyőződésekkel nem kell törődni, az mindenkinek a magánügye» stb., stb. Az egy igaz Istent csak az imádja, aki Krisztus Urunk utasítása szerint hódol Istennek, amely utasítást Egyháza által közöl az emberiséggel. Az egységes, szent, katolikus és apostoli Egyház által lehet csak az Eucharisztia az emberiség oly közkincsévé, amelyből az igazi világbéke fakad. Eucharisztikus Úr Jézusunk szentséges Szíve! jöjjön el a te országod.

A katolikus hitcikkelyek, dogmák próbára teszik ugyan a türelmet, de «boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek». János 20, 29. Nem a tudományos, oknyomozó kutatást tiltja az Egyház, de igenis megköveteli, hogy a magunk alanyi meggyőződését mindaddig ne tartsuk igaznak, míg az a tárgyi igazság istenadta mértékével:

a katolikus Egyház csalatkozhatatlan tanításával

tökéletesen meg nem egyezik. Nemcsak, hogy nem ellensége Egyházunk a tudományosan oknyomozó kutatásnak, hanem a látszatigazságok hínárhálózatából kiemelve az emberiséget a vezető tényező, amely előreviszi a tudományt és a tárgyi igazság győzelme nyomán boldogulhat csak az emberiség.

1. Egyházunk, mely sziklán épül,
Szolgál biztos menedékül:
Árvíz, orkán törjön bár rá,
Nem dől össze, szilárdan áll . . .

2. Üdvözítőnk szeretete
Kősziklára építette,
Hogy oltalmat nyerjen lelkünk,
Mert a pokol tör ellenünk . . .

3. Hit dolgában nem tévedhet,
Erkölcsileg nem téveszt meg,
A jogoknak hű Védője,
A kegyelmek biztos Réve.

4. Úgy vezérli Isten Lelke,
Nélkülünk is kell győznie;
Megsérül, ki ellene küzd,
Rajta kívül nincs örök üdv.

5. A Szentatya az a szikla,
Kire Urunk alapozta:
Légy hű tagja az Egyháznak
S hű polgára lész hazádnak!

Esztergom. *Juhász Béla.*

Emlékezésem a férfiak kongresszusi szent éjtszakájáról.

Mire megteltek a városligeti tó betonmedrében lévő ülőhelyek, komoly, lebilincselő hatást tett a férfiak ekkora — Jézus után vágyakozó — serege. Állítólag kétszázezren voltak jelen. Az eucharisztikus kongresszusok egyik kedves és lelketemelő intimitása az a nyilvánosság előtt lefolyó esemény, élmény, hogy kiki ott, ahol van, ahol megszállja a Bűnbánat drága kincse, szól az egyik rendezőnek, aki percek alatt papot kerít, ha még nem kezdődött meg a hivatalos gyóntatás. Itt is így volt. Ott, ahol én ültem, körülöttem kb. 40.000 ember ült, frissen gyalult padokon az éjtszaka sötétjében, de majdnem mindenki egy-egy égő gyertyát tartott a kezében. Úgy hatott ez, mint egy félelmetes *készülődés!* . . . Mint egy megrázó szertartás asszisztenciája . . . Ide már alig-alig ért el a modern élet fénye, a reflektorfény . . . Egyszerre, szelíden, mintha a Tejútról jönnének, megjelent a fehérkaringes áldoztató papok serege . . . Sereg, mert hiszen vagy háromszázan voltak és mind mellett két-két ministráns, meggypiros gallérral, égő gyertyával a kézben s mögöttük fáklyavivők százai . . . eloszolva . . . a fehérlő karingük kísértetiesen vegyült el a sokaság között. A gyóntatók megkértek egy-két padsorszélen ülőt, letelepedtek, lehajtották fejüket, valaki eléjük térdelt a bűnbánók közül s máris előttünk állott az *őszinteség* «vára», a «gyóntatószék»! . . . Csodálatos volt ezeknek a tévelyegve kalandozó világiaknak vívódása a misztikus gyertyalobogás fényében! Némelyike perceken át ámulta, mint az éhes a kirakatot, sóvárogva azt a «bátort», aki már ott térdelt *Isten* «ajtajában» . . . Voltak, akik neki-nekilendültek, mint Nikodémus a holdas éjjelen és többször visszahőköltek, mikor a mikrofonon felhangzott a bűnbánati ima . . . *Gyónom a mindenható Istennek* . . . és ezt szíve mélyéből kétszázezer buzgó, panaszos férfihang ismételte, akkor lendületet kaptak s leküzdötték azt a pár lépést, mely őket Istenüktől annyi éven át elválasztotta. Lehet, hogy sok férfinak ez volt évtizedek óta a legnehezebb útja! . . . Itt, az éjjeli Istentisztelés fenkölt atmoszférájában a papok is mások lettek, igazi öntudatos szolgákká váltak, akik járatos Lelkükkel Lelkeket akartak visszaédesgetni legfőbb Pásztoruknak . . . Régen, nagyon régen imádkoztam ilyen mélységes összeszedettséggel «idegenekért», akikről mindössze

annyit éreztem, hogy vajúdik a Lelkük és közelítenek ahhoz a csodálatos Forráshoz, mely másfél évtizeddel ezelőtt engem is megmentett; a mennyei feketetábláról bizakodva letörültette bűneimet, úgy, hogy ma már csak bennem él «halott» emlékük. Él, és ezen a különös éjtszakán felsírt, felzokogott miattuk menekülni vágyó Lelkem!... Valóban éreztem az Úr jelenlétét és örömét... El-elnéztem az arcokat, szuggeráltam, segítettem zsenge erőmmel őket és ez örök emlékem marad!... Ó, mit bír a szó mindebből kifejezésre juttatni?... Szinte le lehetett mindenki arcáról olvasni, hogy ki milyen messziről jön, baktat vagy fut vissza «jó» Istenéhez; Aki Atya, aki a legjobb, a legelnézőbb Atya és a legerősebb Atya az Égben is, a Földön is... Az áldott sötétség eltakarta a szégyenlést; nem is kellett, egyforma érzések, egyforma vágyak hullámoztak itt mindenkiben; mindenkit átjárt s hatalmába ejtett az örök Isten szeretete. A káromkodásban, az átkozódásban, az önzésben, a bestiáskodásban megrögzött arcokról Jézus integetett, reményeltetett még felém is...

Lassan, méltóságos készséggel közénk vegyültek az áldoztatók is; gyengéd dédelgetéssel hozzánk segítették a Szomjoltót, a Vigasztalót, a legméltóságosabb Oltáriszentségben rejtőző *Urjézust*, akit 1, 10, 20 vagy talán 50 éve balgán hagyott el egyik-másik bűnbánó közülünk. Az emberek egyszerre mohók lettek; törtettek az Úr felé, de vigyáztak Reá és szolgáira... A rend felbomlott, kicsinyhitű lettem, félni kezdtem, de az örvendő *Ur* lecsendesítette a hullámzó tengert... Aki áldozott, botló buzgósággal baktatott vissza helyére és magábamélyedt. Odafenn az oltáron — eközben — Spanyolország bíboros-prímása celebrálta a Világ legkülönösebb éjféli miséjét...

* * *

Az áldoztatás alatt, mely egy óránál tovább tartott, úgy éreztem, hogy Krisztus, a Győző bevonult a magyar Jeruzsálembe... Hazamenet azon tűnődtem, hogy vajjon mi meddig hagyjuk uralkodni Lelkünk s testünk fölött?... *Ó, Jézus, én érzem, hogy most elhoztad a te békédet közénk is, de ne bízd reánk, ne bízz a mi ingadozó erőnkben, hiszen mi ma ismertünk meg «e l ő s z ö r» közelről Téged!... Ó, Jézus, maradj velünk, mert körülöttünk erősen alkonyodik és a sötétben újra eltévedhetünk!... Ó, Jézus, tégy szelíddé és alázatos szívűvé bennünket, hogy nyugodalmat találjon hazatért Lelkünk! Amen.* *Olcsvay Géza.*

EGY SZÉP IMA.

«Szűz Mária, Isten Anyja, őrizd meg szívemet, hogy újra olyanná váljon, mint egy gyermeki szív; tiszta és átlátszóvá, mint a hegyi forrás.

Esdekelj szívemért, hogy egyszerű legyen, olyan, mely nem ízleli a szomorúságokat; nagyokosságú szívvé váljon, mely erős az odaadásra és szelíd és gyöngéd a részvétre; legyen hűséges és nagylelkű, mely nem felejt el egyetlen jótéteményt sem és nem érez magában semmiféle bántalom iránt ellenszenvet.

Alakítsd át szende s alázatos szívvé a szívemet, mely tud viszontszeretet nélkül is vidáman szeretni, s boldog, ha isteni Fiad előtt egy másik szív mögé rejtezhet. Formáld át nagy, hajthatatlan és tárt szívvé a szívemet, hogy semmiféle hálátlanság ne zárja be, semmiféle közömbösség ne csüggessze el.

Ápold szívemet, hogy Jézus Krisztus dicsőségéért hevüljön, melyet az Ő szeretete sebzett meg s ez az áldott seb csak a mennyekben gyógyuljon be. Amen.»

(Franciából fordítva.) *R. P. de Grand'maison.*

IMASZÁNDÉKUNK

A kongresszus utáni munka.

Oltáregyletünk boldog gyönyörűséggel szemlélte az Eucharisztikus Világkongresszus lelki megnyilvánulásait, amelyek mind az eucharisztikus Jézus dicsőségét szolgálták és — joggal mondhatjuk — méltóan szolgálták. Az Oltáregyesület egészen alárendelte magát a kongresszusi bizottság kívánságainak: nem rendezett külön ünnepet és megadott minden tőle telhetőt a kongresszusi oltárok felszerelésében (740 oltárhoz 37.600 P értékű egyházi szerelvényt!!). Jó ezt újra is hangsúlyozni, mert az Oltáregyesület korszerűsége, szükségessége és nagyvonalú tevékenysége alapján bírálható el a legigazságosabban. Bizonyos az, hogy mennél többet dolgozik az Oltáregyesület, annál izmosabb lesz; annál nagyobb vonzóerőt gyakorol másokra is, akiknek szeme előtt az Eucharisztikus Világkongreszussal kapcsolatban felragyogott az isteni jóság és szeretet mérhetetlen hatású eucharisztikus fénye.

Az Oltáregyesület további munkaprogrammját a veszprémi országos oltáregyesületi napon hirdeti meg, a lényegét már most jelezzük: az oltáregyesületek égisze alatt nem oltáregyesületi tagoknak is bevonása — a szegény templomok számára készítendő — egyházi ruhák előállításába; ennek a munkának minél inkább a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásába állítása, a dolgozók eucharisztikus szellemű nevelésével.

Nagy munka ez azért, mert nem új és áldozatot kíván! Ilyenre kevesebben vállalkoznak, mert lelki élet kell ahoz, hogy valaki ilyenre vállalkozzék. A kongresszus felvillanó fény volt, nekünk kell ennek a fénynek a hatását állandósítanunk: *propagandával és imával.* Milyen nagyszerű, hogy most így szólhat az Oltáregyesület tagja: nézzétek, amit a kongresszusra és a kongresszus alatt tettek, azt teszi kicsiben 79 év óta az oltáregyesület. Amilyen grandiózus és fölemelő volt a kongresszusi nagy közös hódolat szemlélete az egész világ számára, olyan egyéni hatásai lehetnének az Oltáregyesület életének az egyes plébániákon. Ahol buzgón működik az Oltáregyesület, ott mindig vannak új jelentkezők, fiatal munkaerők az elfáradtak és elöregedettek helyébe.

A propaganda mellett ott kell lennie az állandó *imádságnak.* Az oltáregyesületi kézimunkázás is búcsúval jár (300 napi búcsú félórai munkáért), ha valami kis imával van összekötve. Ezzel is reá akar nevelni az Oltáregyesület arra, hogy mindent az Úr Jézussal egyesülésben tegyünk. Az Ő isteni erejét (kegyelmek!) vezessük magunkba akkor, amikor Érette akarunk tenni valamit. Szóval imádságos legyen az oltáregyesületi munka. Mennyire jogos tehát azt kívánni, hogy a szeptemberi imádási órán az egyesületi tagok a kongresszus utáni egyesületi munkához kegyelmes áldást kérjenek! Hogy minden azon órában dolgozó oltáregyesületi tagra az Úr «figyelmét» reá irányítsák! Hogy így összeforrjon mindkét oltáregyesületi tevékenység az Úr előtt és az engesztelés igaz tömjénillatát teremje minden vonatkozásban!

TELJES BÚCSÚK

Teljes búcsúk nyerhetők az Oltáregyesületben szept. 1-én, 2-án, 8-án, a havi imádási óra napján, a közös oltáregyleti ájtatosság napján.

Központi.

Magánszentségimádás.

Katolikus szent vallásunk legdrágább kincse és középpontja a legméltóságosabb Oltáriszentség: a vinculum charitatis, a szeretet köteléke Isten és ember között. E nagy szentségben Jézus végtelen szeretete nyilatkozik ki az emberek iránt és viszont ugyancsak e nagy szentségben nyilvánul meg az emberek véges szeretete a szentségi Jézus iránt. Jézus Krisztus végtelen szeretettel szeret minket az Oltáriszentségben, nekünk buzgóan törekednünk kell, hogy véges emberi szeretetünkkel minél tökéletesebben viszontszeressük. Különösen most, a kettős szentévben, midőn Szentséges Atyánk, XI. Pius pápa kegyes és kedves intézkedésére kegyetlenül és igazságtalanul megcsonkított hazánk szívében, Budapesten, 1938 május 24—29-ig az eucharisztikus világkongresszust ünnepeltük, kell, hogy szívvel-lélekkel elsősorban a mi lelkünkben, azután pedig mások lelkében is megerősítsük e meghatóan szép és fenséges szeretetköteléket.

Most különösen időszerű!

Megerősítjük pedig lelkünkben e szeretetkapcsot kiváltképpen szentáldozással, szentmisehallgatással, szentséglátogatással, közös vagy magánszentségimádással, amikor legszebb alkalmunk van az isteni szeretet erényét gyakran felindítani. Azoknál a katolikus testvéreinknél, akik nemigen járnak a szentmisére, még kevésbbé a szentáldozásra, az apostoli munkát azzal kezdjük, hogy próbáljuk őket rávenni, hogy minél többször látogassák meg templomainkban édes isteni Üdvözítőnket, aki a kenyér színében titokteljesen elrejtve, őket is nagy jósággal és szeretettel várja, aki előtt nagy bizalommal kiönthetik szívük minden bánatát, fájdalmát . . . Kedves és bizonyos szent késztetéssel vegyük rá őket, hogy velünk együtt minél gyakrabban végezzék el a közös ünnepélyes szentségimádást, amelynek láttára lassacskán megtanulják a magánszentségimádást is, amely a legegyszerűbb és legkönnyebb eucharisztikus ájtatosság.

Jézus Krisztus az Oltáriszentségben megjeleníti testét, vérét, istenségét és emberségét, úgy, hogy a kenyér színében titokteljes módon folytonosan velünk van. És pedig végtelen nagy örömmel van velünk. Nem kell-e nekünk is örömest Jézussal lennünk? Ezt legkönnyebben a mindennapi többszöri magánszentséglátogatással és magánszentségimádással érjük el. Ne legyünk hidegek, udvariatlanok, közömbösek a Szeretet Szentsége iránt. Jézus szeretete viszontszeretetet kíván és vár tőlünk. Ezt a szeretetünket igen könnyű módon a magánszentséglátogatás és szentségimádás által tanusítjuk, amelyet akkor is végezhetünk, amikor csak kevesen, vagy akár csak egyedül vagyunk ott az Isten házában, a tabernakulum előtt. Ez a könnyű magánszentségimádás abban áll, hogy a hívő katolikus ember a nap bármely órájában bemegy a templomba, ott könyvből vagy könyv nélkül elmélkedve imádja Istenét, Üdvözítőjét, aki az Oltáriszentségben fogadja imádá-

sát, hálaadását, kérelmét és engesztelését. Itt a tabernakulum előtt bizodalmasan előadja a szentségi Jézusnak az ő szükségleteit, nehézségeit, szenvedéseit, vigasztalanságát, tanácstalanságát, lelki bánatát, levertségét . . .

Nem kell ehhez különleges tudomány. Minél egyszerűbben, gyermekdedebben végezzük e magánszentségimádást, annál tetszőbb Isten előtt és lelkünknek annál üdvösebb. Őszintén higyjünk a szentségi Jézus valóságos jelenlétében, dícsérjük, dicsőítsük és áldjuk Őt, tápláljunk teljes bizodalmat Iránta, hogy Ő hajlandó meghallgatni könyörgéseinket és segít is mirajtunk. Ha kísértések gyötörnek, kérjünk Jézustól erőt azok legyőzésére, ha szomorúság, lelki elhagyatottság kínoz, panaszoljuk ezt is Neki, Ő mindig segít. A szülők az eucharisztikus Jézus előtt imádkozzanak gyermekeikért, a gyermekek szüleikért, az istenfélő jámbor emberek a jókért, az ártatlanokért, hogy az isteni Jópásztor óvja, védje őket, a gyengékért, hogy bűnbe ne essenek, a bűnösökért, hogy a jó Pásztorhoz visszatérjenek, a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért, hogy Jézus vigasztalja őket kínjaikban és minél hamarább felvegye őket a mennyországba; maguk a bűnösök is jelenjenek meg az Eucharisztia előtt és imádkozzanak a megtérés kegyelméért . . .

Lehetnek napjaink, sőt hónapjaink, amikor küszködő lelkünk sötét éjtszakába jut és gyámoltalan, bátortalan, félénk, szórakozott, bánatos és levert, száraz és kedvetlen, aggályos lesz és azt hiszi, hogy örök kárhozatba, pokolba jut . . ., imádkozni sem tud. Akkor sem csüggedjünk el, hanem panaszkodjuk, jajjongjuk el Neki tehetetlenségünket, érzéketlenségünket és áhítatlanságunkat, lelkünk szegénységét és értelmünk sötétségét, minden lelki nyomorúságunkat és nagy kegyelmeket nyerünk majd háborgó lelkünk számára. Jézus ismeri nyomorúságunkat, szánakozik rajtunk és mindenkor kész minket segíteni. De azt akarja, hogy alázkodjunk meg és ismerjük el mindenhatóságát, jóságát, irgalmát és saját gonoszságunkat. Szent Teréz megvallotta, hogy az imádságban annál több kegyelmeket nyert, minél alázatosabban szállott le nyomorúságának mélységébe. Nagyon könnyű s magánszentségimádás végzése. Csak engedjük szépen nemcsak értelmünket, hanem szívünket is szóhoz jutni . . .

Oltáregyleti Tagtársaim! Krisztusban Testvéreim! Neveljük rá magunkat és felebarátainkat ez egyszerű és üdvös ájtatosság gyakorlására! Ezzel is nagymértékben ápoljuk az eucharisztikus világkongresszus szellemét.

Nagelreiter Alajos dr.

OLTÁREGYLETI ÉLET

A veszprémi oltáregyleti nap dátuma ismét változik. Kellemetlen ez, de nem mirajtunk múlik. A Szent Jobb-járás programmjának összeállításánál a bizottság rengeteg szemponttal és igénnyel kénytelen számolni, azért tette most már véglegesen október 2-ára a Szent Jobb veszprémi látogatását. *Mi Boldog Gizella királyné emlékét akarjuk a Szent István-jubileummal kapcsolatban az oltáregyesületi második hivatás fényében megvilágítani.* Helyesebben úgy mondhatnók, hogy az Oltáregyletben a szegény templomok számára végzett munka első magyar pionírját, Boldog Gizellát mintaképül és lelkesítőül akarjuk magunk és az Oltáregyesületen kívül állók elé a veszprémi napon ország-világ előtt odaállítani. Oltáregyesületünk mindig telve volt azzal — a hivatásából fakadt — vággyal, hogy *necsak magam, hanem minél többen*

éljünk az Úr szentséges jelenlétének megfelelően; necsak magam, hanem minél többen legyünk a Nagyszentség imádói; necsak magam, hanem minél többen dolgozzunk a szegény templomoknak szánt «Krisztus-köntösökön», hogy minél több Szűz Máriás és «Mártás» szőttesét kaphassák a szegény magyar és missziós templomok az Oltáregyesülettől. Veszprém különösen gazdag szentistváni programmjában — melyet itt közlünk — méltóan illeszkedik az ünnepi keretbe a mi országos oltáregyleti napunk:

A veszprémi Szent István-hét ünnepi programmja: Szeptember 30-án d. e. Boldog Margit-templom felszentelése; d. u. Gizella-kápolna, Vetési kút, Vetési oszlopfő, a veszprémi főiskola márványtáblájának és a feltárt romoknak felavatása.

Október 1-én d. e. Veszprém vármegye díszközgyűlése, Szent István- és Gizella-szobor leleplezése a Várfokon, Gyümölcs-, virág- és borkiállítás megnyitása; d. u. Szent István-völgy hídjának felavatása, a veszprémi Oltáregyesület kiállításának megnyitása.

Október 2-án d. e. 9 órakor a Szent Jobb megérkezése, céhek felvonulása a Szent Imre-téren tervezett tábori miséhez, a Szent Jobb 11 órakor elutazik.

Országos oltáregyesületi gyűlés a Petőfi Színházban, d. u. körmenet a veszprémvölgyi apácazárda romjaihoz.

Október 3-án Országos Idegenforgalmi Tanács gyűlése a megyeházán. Harangjáték felavatása a Tűztoronyban.

Október 4-én Balatoni Szövetség nagygyűlése.

Október 5-én országos legényegyleti találkozó.

Október 8-án egyházi énekkarok hangversenye a Székesegyházban és a romoknál.

Október 9-én Hősi kapu felavatása az énekkarok közreműködésével; este a János vitéz előadása a Petőfi Színházban.

Az veszprémi oltáregyesületi napra szeretettel meghívunk minden oltáregyesületi tagot. Amely helyi alakulatok tagjai személyesen nem jöhetnek, legalább képviselettel vegyenek részt egyesületi életünk szempontjából oly fontos oltáregyleti napon.

Jelentkezni a filléres gyorson (indul október 2-án reggel még nem tudjuk melyik pályaudvarról) biztosítandó jegy miatt minél előbb, de legkésőbb *szeptember 15-ig kell* az országos központi irodában, Budapest, *IX., Üllői-út 77. alatt.* A filléres gyorssal aznap este érkezünk vissza Budapestre. Különösen nagyszámú jelentkezést várunk a budapesti fiókoltáregyesületektől, amelyeknek vezetőségét ezúton is kérjük az üggyel való sürgős foglalkozásra. Szeptember 4., 8. és 11-ike igen jó propagandaalkalmak még 15-ike előtt. Nekünk, budapestieknek, a veszprémi út maga is nagyszerű élmény az út természeti szépségei miatt és azon túl is az Országos Központ képviseletében méltó számmal is kell megjelennünk a *«veszprémi országos oltáregyesületi napon»*.

Az esztergomi Oltáregyesület augusztus 14-én a vizivárosi zárdában nyitotta meg kiállítását. *Dr. Drahos János* protonotárius-kanonok, irodaigazgató, mint Őeminenciájának helynöke, áldotta meg a kiállított tárgyakat.

A titkárnő ezt írja a kiállításról: «Összesen van a kiállításon 522 drb. Részletezve: Casula 24, alba 29, rokett 26, pluviale 5, zászló 4, ministerruha 15, cingulus 34, stóla 30, beteglátogató bursa 14, velum 3, ciborium-köpeny 3, vállkendő 60, korporálé 30, kehelykendő 65, kéztörlő 80, palla 20, stólavédő 70 drb.

Már most is, de a jövőben szigorúan akarunk ragaszkodni az őskeresztény mintákhoz, színekhez és alakokhoz, azért már jelen kiállításunkban is a pirossal hímzett albák, valamint a tüllháthúzás technikájával készített karingekre fektettük a fősúlyt. Motívumaink is egyháziasak, sok kézimunkában bárány, madár, hal, kehely, szőlő, búzakalász, kenyér, ostya stb. szerepel, hogy ezzel is forró és hűséges ragaszkodásunkat fejezzük ki Egyházunk iránt. A kiállítást az eucharisztikus Úr Jézus dicsőségére és imádására rendeztük, azon célból, hogy az Eucharisztikus szentév alkalmával felruházhassuk azokat a szegény templomokat, ahol az édes Jézus nagy szegénységben és nélkülözésekben — ruhát értve — osztogatja kegyelemkincseit. — Legyen imádva annyiszor, ahány tűszúrás van a kiállított ruhákon. — Megjegyzem, hogy munkálkodásunk nem csupán a kiállított dolgok, mert a környékbeli plébániák ruháit javítjuk is, ami nagy tömeget tenne ki s a kiállításra való behozatal nagy nehézségekbe ütköznék. Egy-egy darab mutatóba szokott lenni csupán kiállítva.»

(M. Horváth Sarolta, az Oltáregyesület titkára.)

A kiállítást augusztus 18-án meglátogatta dr. Mátrai Gyula központi ügyvezető igazgató, aki csodálatát fejezte ki a kiállított tárgyakon tapasztalt finomság, ízlés, liturgikus egyháziasságra törekvés és a sok türelmet feltételező munkás készítésmód felett és az Országos Központ nevében gratulált az esztergomi önálló Oltáregyesületnek.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület adományaiban részesültek a következő templomok.

(Folytatás.)

Szombathelyi egyházmegye.

Rábafüzes: 1 baldachin, 1 ciborium, 1 velum, 2 piros min. ruha, 1 oltárterítő, 1 pulpitus, 1 sekrestyecsengő húzóval.

Felsőszölnök: 1 viola és 1 zöld kazula, 1 ciborium-köpeny, 1 velum, 1 porvédő, 1 készlet kánontábla.

Vasvár: 1 zöld kazula.

Felsőpaty mater: 1 fekete pluviale.

Jákfa filia: 1 fekete pluviale, 1 fehér kazula.

Szarvaskend: Szent Domonkosrendi zárda: 1 kehely.

Tófej-Lóránthaza: 1 vörös kazula, 1 viola pluviale.

Boba: 1 kehely, 1 viola pluviale.

Tótszentmárton: 1 monstrancia aranyoztatása, 1 füstölő, 1 misekönyv.

Petriventei iskola-kápolna: 1 kehely.

Gerse: 1 velum, 1 alba, 1 viola pluviale, 1 füstölő tömjéntartóval.

Telekes filia: 1 kehely, 1 sekrestyecsengő, 3 corporak, 2 palla, 6 purificatorium, 6 lavabo.

Telekes-kápolna: 1 nagy patena.

Sárfimirdo filia: 1 zöld kazula, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo.

Szentadorján: 1 kehely, 1 alba, 1 karing, 1 fehér kazula, 1 ciborium-köpeny.

Nádasd: 1 füstölő tömjéntartóval, 1 viola kazula, 1 velum, 4 min. karing, 1 karing, 5 vállkendő, 1 duplastóla.

Rábagyarmat: 1 misekönyv, 1 gyászmisekönyv, 1 betegl. készülék, 1 fekete pluviale.

Kisunyom: 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 gyászmisekönyv.

Sorkipolány filia: 1 ciborium köpeny, 3 corporale, 6 purificatorium, 1 alba, 1 gyászmisekönyv.

Nagyunyom filia: 1 oltárterítő, 1 gyászmisekönyv.

Milej: 1 viola pluviale, 1 misekönyv, 1 fehér kazula.

Nova: 1 zöld kazula, 1 fehér pluviale.

Kenyeri, Premontrei Nővérek: 1 piros kazula, 1 alba.

Egyházasszecsőd: 1 gyászmisekönyv 1 betegl. lámpa, 1 ciborium, 1 kánontáblakészlet.

Ostffyasszonyfa: 1 fehér kazula, 1 alba, 1 fehér stóla.

Zalalövő: 1 ünn. fehér kazula, 1 betegl. lámpa.

Söjtör: 1 zöld kazula, 1 alba, 1 gyászmisekönyv.

Felsőszemenyéhez tartozó Csörnyeföld és Murarátka filiák: 1 kehely, 1 oltárkereszt, 3 corporale, 6 purificato-

rium, 6 lavabo, 1 alba, 2 cingulum, 6 vállkendő, 1 pulpitus, 1 kánontáblakészlet, 1 zöld kazula, 1 misekönyv, 1 piros min. ruha, 1 dupla stóla, 1 betegl. készlet és lámpa.

Magyargencs filia: 1 fekete pluviale, 1 betegl. készlet.

Kőszegszerdahely mater: 1 fekete pluviale, 1 keresztelési kanna és tál.

Velem, Szent Vid filia: 1 fehér kazula.

Kőszegdoroszló filia: 1 kehely, 1 biretum.

Cák filia: 1 velum, 2 piros min. ruha.

Bárdos kisegítő kápolna: 1 kehely, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 alba, 1 cingulum, 1 vállkendő, 4 palla, 1 pulpitus, 1 kánontáblakészlet, 1 pár ampolna tálcával, 1 fehér kazula, 1 misekönyv, 1 csengő.

Körmend, Keresztes Nővérek: 1 misekönyv, 3 vállkendő, 6 purificatorium.

Egyházashetye: 1 fehér kazula.

Kemenesmihályfa: 1 fehér kazula, 1 karing.

Olad mater: 1 zöld, 1 vörös kazula.

Sei filia: 1 fekete, 1 lila kazula, 1 alba, 3 vállkendő, 2 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo.

Kámon: 1 violapalást.

Kőszeg, Szervita-rend: 1 fehér kazula.

Gellénháza: 1 zöld és 1 viola kazula.

Összesen 43 templom kapott: 1 mennyezetet, 2 ciboriumot, 8 kelyhet, 1 monstrancia aranyozását, 1 nagy patinát, 1 keresztelési készletet, 1 p. ampolnát tálcával, 1 csengőt, 2 sekrestyecsengőt, 3 füstölőt tömjéntartóval, 4 beteglátogatási lámpát, 3 betegl. felszerelést, 4 kánontáblakészletet, 3 pulpitust, 1 biretumot, 5 velumot, 3 ciboriumköpenyt, 4 viola, 8 zöld, 10 fehér, 3 piros és 1 fekete kazulát, 5 fekete, 5 viola és 1 fehér pluvialet, 6 misekönyvet, 6 gyászmisekönyvet, 1 oltárkeresztet, 6 piros min. ruhát, 4 min. karinget, 9 albat, 3 karinget, 2 oltárterítőt, 1 porvédőt, 2 duplastólát, 1 fehér stolát, 20 corporalet, 6 pallát, 45 purificatoriumot, 33 lavabot, 18 vállkendőt, 3 cingulumot 5.950 pengő értékben.

(Folytatása következik.)

A bátai Szentvér legendája.

Irta: *Tóth Nándor.* (Folytatás.)

A Szentvér útja.

Babócsay Gergely, az ősz Gergely páter kitekintett a toronyablakból, ma már Isten tudja hányadszor. A hegyek alatt húzódó országutat kémlelte. Gábor testvér, a fiatal fráter a hátamögött motoszkált valami ládával. A zárakat igyekezett megerősíteni rajta.

— Lovast látok jönni — szólalt meg Gergely páter.

— Merről, atyám?

— A mohácsi országút felől. Testvérkém, kémlelj ki egy kissé te is, mert bizony az én szemeim már homályosak.

— Úgy nézem, hogy a mi embereink közül való, legalább is a mellén mintha nagy fehér kereszt világítana.

— Csak nem Pál testvérünk volna?!

— Pedig meglehet. De miért jön egyedül? Alig poroszkál.

Most már ketten figyelték a fáradt lovas közeledtét. A nyugvó nap vörös fénye bántotta szemüket és kezükből ellenzőt csinálva, tünődve kémlelték az utat.

— Mintha arrébb még egyet, aztán még egyet látnék jönni — szólt kisvártatva Gábor testvér.

A lovas a faluba ért s a házakból előbújó asszonyok körülfogták. Heves gesztikulálást lehetett észlelni az asszonyok részéről. Kiabálás hallatszott, majd újabb és újabb asszonycsoport verődött hozzájuk. Egyszerre borzalmas jajongásba csapott az egész csapat. Szívszaggató zokogásuk egészen a toronyig felhangzott.

Az ősz Gergely csendesen megszólalt:

— Most már tudom, miért hallgattak el úgy három óra felé az ágyúk, amikor azokat a fekete felhőket kergette lefelé a szél.

Gábor testvér értelmetlenül nézett az ősz páterre, de az kezével mintegy jelt adva, keresztet vetett.

— Menjünk a lovas elé — mondta.

A szűk lépcsőkön gyorsan botorkáltak lefelé. Az érkező csakugyan Pál testvér volt, a monostor alig pár hete felszentelt újmisése, harci öltözetben. Arca halálsápadt, haja csapzott, ruhája csatakos, sisakján mély horpadás. A testvérek megdöbbenve fogadták.

Pál testvér beérve a kolostor udvarára, szinte leszédült a lováról. A ló, hogy megszabadult terhétől, ahelyett, hogy az istállók felé indult volna, csak megállt egyhelyben, reszketni kezdett, aztán elvágódott, mintha csak arra a pillanatra várt volna, hogy gazdáját biztonságba helyezze. A fiatal szerzetes szemeiben a kimerültség és iszonyat őrületével nézett körül. Azok kérdezni akarták, de ő csak kezével intett. Fájdalmas gesztus, amiben benne volt félelem, borzadály, lemondás.

Gergely páter szorongva tette fel a kérdést:

— Balázs apát?

A fiatal pap sírásba csukló hangon felelt:

— Nincs többé.

A másik kettő néma fájdalommal nézett össze.

A következő pillanatban homlokán átkötött fejű lovas támolygott be az udvarra. Aztán egy vért- és kardnélküli vitéz, a lovát kantáron vezetve. A három ember kísértetként hatott. Pál testvér az egyik vitézben felismerte Várady Ferencet, a főkapitányt.

A testvérek most már az elcsigázott emberek ellátására siettek. A vert had Mohács alól egyre özönlött. Aggasztó híreket hoztak. Reggelre itt lesz a török.

Az ősz Gergely rendelkezett:

— Gyorsan a sekrestyébe és menteni, amit lehet. A templom kincseit vinni, vinni innen, amíg nem késő.

Néhányan a csomagoláshoz láttak. A ládák gyorsan teltek. A nehéz tölgyfaszekrények ontották a kincseket.

Drága művű cizellált aranykehely, keleti sodronymunka, még Kinizsy úr ajándéka. Drága arannyal átszőtt kamuka monstranciatakaró Perényi Imre özvegyétől. Hunyadi János két, drágagyönggyel hímzett dalmatikája. Szilágyi Erzsébet skofiummal varrott nagy bársonycasulái, a csat velencei remekmunka, hátán gyémántkereszt. László úrnak, a kivégzett Hunyadinak remek miseruhaajándéka és két bíborszínű casulája, zománcozott aranykapcsokkal, nagy, ékes zafir kereszttel, gyönyörű cifrázattal. A huszonhat forint értékű két bársonycappa, a százforintos oltáröltöztető, miniatűr festményekkel ékesítve, az aranysugárzású Krisztus-arc, gránitgyöngyeivel. János herceg vagyont érő casulái. Garai Jób félember nagyságú szent Ákos ezüst-szoborajándéka. Ráskai Balázs két girát érő mellkeresztje. Geréb Péterné hegyikristály ereklyetartója. A drága tafotából készült főpapi ruhák, csodakövekkel díszítve, az ezüstampolnák, elefántcsontból faragott, arannyal borított nagy gyertyatartók. A Kanizsay Dorottya által adományozott színezüst pásztorbot, arany pálmalevelekkel díszítve. Kesztyűk, főpapi cipők értékes fínom bőrből. Egy láda sudária, fátyol, drágagyöngy a hímzésekhez — csak az Isten tudja számát és értékét —, mind, mind ládába került.

Naplemente után már megindult a kincsekkel megrakott kocsi az országúton felfelé. Az ősz Gergely könnyezve intett búcsút a menetnek. Ő itt marad. Java életét itt élte le és most, mint a süllyedő hajó kapitánya, nem tud megválni a kifosztott templomtól, pedig annak drága értékét, a Szentvért ott viszi a fiatal Pál testvér, szívéhez szorítva. Utánuk néz egy darabig a monostor kiugró erkélyéről, aztán siet vissza a betegápoláshoz. Lent már lassan megtelnek a termek. A kábulat engedett, mindenki magyaráz, mesél. Aki egy kicsit is visszanyerte erejét, menekül tovább. Az országúton pedig tolong már a vert had roncsa. Elcsigázott emberek szomorú menete. A tegnapi bizakodást levert, csalódott csüggedés váltotta fel. Pál testvér a nehéz ládákkal megrakott kocsival csak lassan tud előre haladni.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVIII. évfolyam. * 1938 * OKTÓBER HÓ

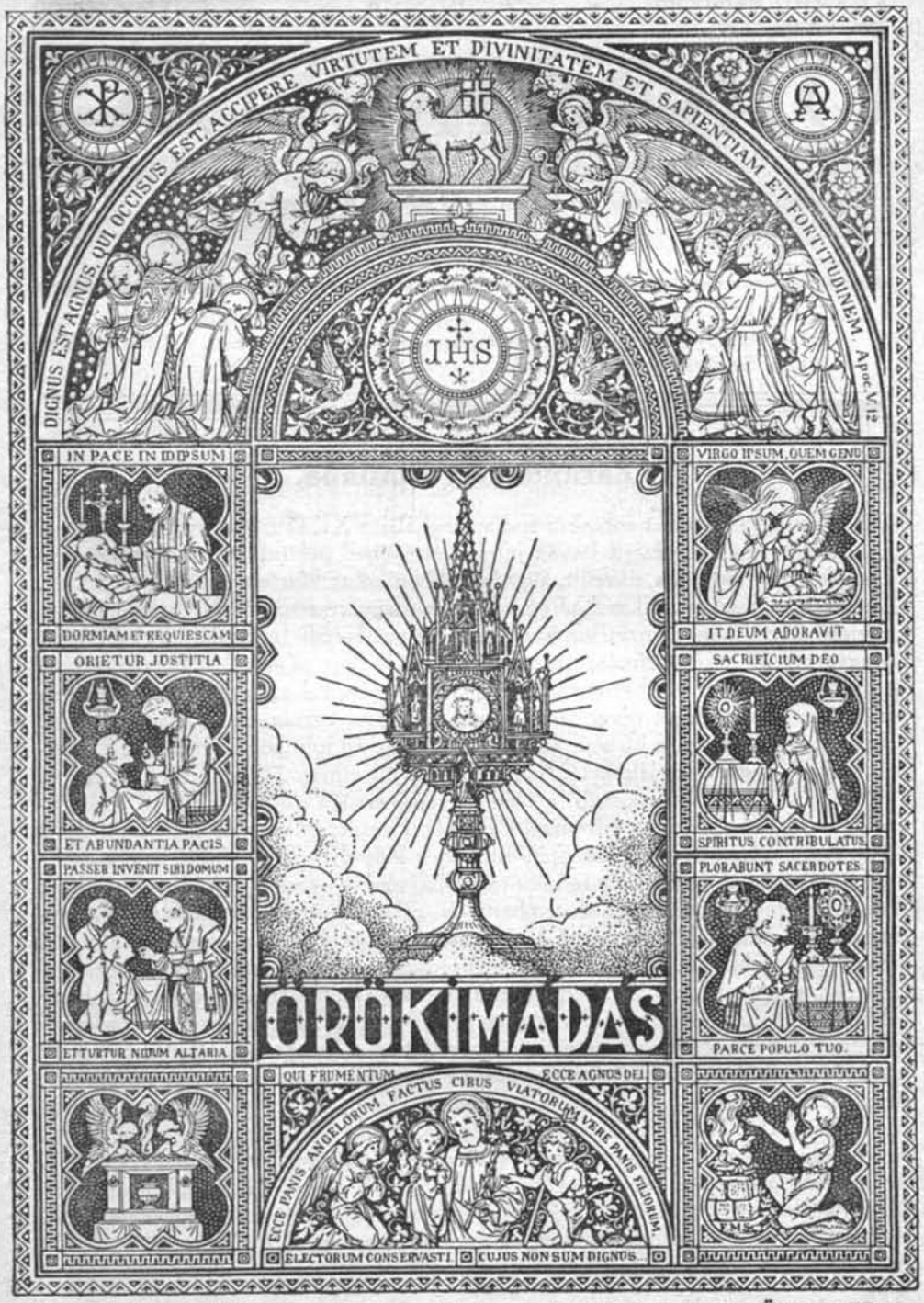

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVIII. évfolyam ★ 1938 ★ Október hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Boldog Gizella Körök. — **Juhász Béla:** Az örök Szépszeretet. — **Központi:** Imaszándékunk — **Oltáregyleti élet.** — **Tóth Nándor:** A bátai Szentvér legendája. (Vége.)

Zarándoklat Rómába.

A magyar nemzet sohasem tudja meghálálni XI. Pius pápának azt az atyai jóindulatát, amellyel Szent István jubileumi évében nekünk adta, hogy megrendezzük azt a fényesen sikerült, úgy lelkiekben, mint külsőségekben, a XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust. A magyar nemzet egyik hálájának lesz kifejezője az a nagy nemzeti zarándoklás, amelyet Serédi Jusztinián dr. bíbornok, Magyarország hercegprímása vezet Rómába XI. Pius pápa elé. Ebben a zarándoklásban minden egyházmegye, egyházközség és a Katolikus Akció minden számottevő tagja részt óhajt venni, mert az egész ország egyformán osztozott abban a dicsőségben és hírben, amelyet Szent István jubileumi évében az Eucharisztikus Kongresszus jelentett. A zarándoklás november 21-én indul ünnepélyes külsőségek között Budapestről a Déli pályaudvarról s mielőtt Rómába érkeznének a zarándokok, érintik Firenzét, Certosát, Fiesolét, Peruggiát és Assisit, majd több napos római tartózkodás után elmennek Nápolyba, Pompeibe, hajóra szállnak és elhajóznak Capri-szigetére, Sorrentóba, majd visszafelé útjukban kiszállnak Páduában és Velencében és december 1-én érkeznek vissza Budapestre. A programmot a zarándoklást rendező Actio Catholica Országos Elnöksége úgy állította össze, hogy abban a kispénzű és tehetős osztály is egyformán résztvehet és a lelkiek mellett testi felüdülésben is részük lesz azoknak, akiknek megadatott, hogy ebben a hódoló zarándok-küldöttségben részt vegyenek. A programm már teljesen elkészült s a programm részletes felvilágosítást ad mindarra vonatkozólag, amely szükséges mindazok számára, akik e nagy útban részt akarnak venni. A programmot bárki kérésére a zarándoklást rendező Actio Catholica központi irodája (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7. III. lépcső, I. em. 8.) postafordultával azonnal megküldi. Mivel a zarándoklásban való részvételre csak meghatározott számú résztvevőt vesznek fel, éppen azért ajánlatos minél előbb, de legkésőbb október 27-ig arra jelentkezni. A részvétel megkönnyítése végett az Elnökség tudatja ezúton, hogy akik egyéni útlevéllel nem rendelkeznek, azok csoportos útlevéllel is résztvehetnek a zarándoklásban.

Boldog Gizella Körök.

Boldog Gizella Kör néven akarja egyesíteni az oltáregyesület azokat a finom munkáskezeket, melyek a szentségi Jézusról a szegény templomokban gondoskodni fognak. Nemcsak oltáregyesületi tagok, hanem más egyesületek tagjai is — anélkül, hogy az oltáregyesületbe belépnének — résztvehetnek így az oltáregyesületi második hivatás — a szegény templomok fölszerelése — munkájában.

Az oltáregyesület választmánya az elmúlt évben határozta el a Boldog Gizella Körök megalakulását, de várt a veszprémi oltáregyesületi napra (okt. 2.), hogy onnét indítsa el a Boldog Gizella-körös mozgalmat, ahol a felséges királyi kéz nagyszerű példaadása nyomán, annyi idő messzeségéből is a legbuzdítóbban hathat. A kolostor romjai fölött ott van még a templom erős fala, a kettéhasadt mennyezeten keresztül bemosolyog az ég és *keresi Gizella királyné utódait, akik folytatni akarják azt a munkát, amelyet a szükség kivánt s a szeretet produkált* a Bakony veszprémi völgyében.

A szükség most is nagy! A kongresszus után még számtalan kérést nem tudtunk kielégíteni. Igaz, hogy mindig vannak «nagyétvágyú» emberek a kérelmezők között, de igen sok esetben adtunk volna, ha még lett volna mit adnunk. A kongresszusra több dolgot pénzért is csináltattunk, mert máskép nem lett volna kész s ez a kiadás is anyag beszerzésre mehetett volna, ha van több önkéntes munkaerőnk. Akik ezt olvassák talán azt mondják: én meg tudok olyan oltáregyesületi fiókokat, amelyek akartak dolgozni, de nem kaptak munkát. Igaz lehet! De! Nem adhatunk mindenkinek, aki kér, mert sokszor megtörtént már, hogy hozzánemértéssel elrontották drága anyagunkat és olyan antiliturgikus dolgokat produkáltak, hogy az oltáregyesület nem adhatta oda sehovasem, ha nem akart ízléstelenségek és liturgiátlanságok terjesztője lenni. Szükségesnek látszik tehát a Boldog Gizella Kör, melynek vezetője külön (novemberben) tartandó kurzusunkon olyan kiképzést kapjon, hogy a kör tagjainak munkáját az előírásoknak megfe-

lelően irányítani tudja. Falusi és nem egyszer városi templomainkban is szörnyű állapotokat találunk. Áldott jószívek tudatlanságból olyan dolgokat raknak az egyházi fehérneműekre, miseruhákra stb., amelyek a hozzáértőkben visszatetszést keltenek, a hozzánemértőknek jámborságát sem emelhetik, sőt a szent cselekményeket valahogyan diszkreditálják is. (Láttunk pl. fekete palástot világoskék! függelékkel és bordure betéttel; piros kazulát szürke és barna betéttel, fehér oltárterítőt horgolt kék és sárga csipkével!! Ezek a hibák el fognak tűnni, meg fognak szűnni a Boldog Gizella Körök működésével.

A nagy szükséggel csak *nagy szeretet* tud megküzdeni. Azt, amit a szegénység kíván, nem lehet szegényesen elintézni. Az Úr Jézusról van szó! A Királyok-királyának udvartartása, udvari etikettje van. Vannak olyan előírások, amelyekről az egyház még a legszegényebb templomban sem mondhat le. Ezek megtartása és megvalósítása nagy szeretetet kíván, amely áldozatokra is kész. Ilyen áldozatos szeretet találkozója lesz a Boldog Gizella Kör, amelyben összegyülekezik az egyházközség minden tettrekész szeretete és dolgozni fog úgy, ahogy a szükség (nem egyéni sokszor személyes kedv) s az egyházi előírás azt kívánja. — Bizonyos, hogy az Úr áldása lesz azokon, akik az Őt megszemélyesítő áldozópapok s az oltár méltó áldozati ruhákba öltöztetéséhez munkájukkal hozzájárulnak, mert tulajdonképpen abban a nagy áldozati műben (megváltás!) vesznek részt, amely egyszer mutattatott be a Golgotán, de örökké tart a szentmiseáldozatban. Milyen gyönyörű színpompát, mennyi fényt, mennyi égi momentumot ígér a Boldog Gizella Körök világa! Mindez csak a tiszta szeretet talaján élhet és lehet otthon.

Imádkozzunk, hogy az elindulást Isten áldása kísérje és sok vigasztalást termeljen szentségi Jézusunknak.

Mátrai Gyula dr.

Gyónás után.

Újra tiszta vagyok, fehérebb a hónál,
Lelkemben béke, nyugalom honol,
Kegyelmedből, Uram, ismét megállhatok
Előtted, mert már nem vagyok fogoly.

Köszönöm, hogy bilincseimet kinyitád,
Hogy Te készítesz Magadnak lelkemben lakást,
Hogy Te szóltál hozzám szolgád által,
Hogy Te fogsz vezetni egész héten által.

Tied vagyok újra, kinyitom szívemet,
Jöjj, ó jöjj be hozzám, hófehér kis Kenyér,
Jöjj, maradj velem, életem nagy Kincse,
Jöjj, fogadd el szolgálód szívét.

Ancilla.

Az örök Szépszeretet.

Isten belső és külső élete, a teremtett világ javára is szolgáló örökké változhatatlan szellemi tevékenysége, ugyebár végtelen bölcsessége által vezérelt választó, elhatározó és végrehajtó akarati tevékenység?! Ezen akarati tevékenység elsősorban az Atyaisten végtelenül tökéletes értelmi működésének: önmagát teljesen kimerítő folytonos szünetnélküli örök önmegismerésének (reflexió) a tárgya. Ha figyelembe vesszük, hogy az akarat csak a szeretetben tényleges teljesen — kérdem —, mi a legközvetlenebb tárgya a tiszta ténylegességű Isten önmegismerésének, akiben semmi sincs képesség módjára, mi a legközvetlenebb tárgya az Atya önmagára való reflexiójának? Nem lehet más, mint a Fiúistent örökké szerető személye; «az Atya szereti a Fiúistent és a Fiú szereti az Atyaistent», tanítja az Egyház. Akvinói Szent Tamás szerint pedig az értelmes szeretet tud önmagára reflektálni (Summa theol. 2, 2, q. 25, 2.): «Amor ex natura potentiae, cuius est actus, habet, quod possit supra seipsum reflecti; quia enim voluntatis obiectum est bonum universale, quidquid sub ratione boni continetur, potest cadere sub actu voluntatis.» Magyarul: «A szeretet a tehetség természeténél fogva, amely benne ténylegesül, tud önmagára reflektálni; mivel az akarat tárgya mindaz, ami bármi szempontból jó, azért az, ami valamely szempontból jó, az akarat ténylegesülésének céloka lehet».

Az Atyaisten reflectendo ad se ipsum szüli örökké a Fiúistent, az örök Igét, «az isteni értelem mértékét». Akvinói Szent Tamás szerint az értelmi cselekvések természetéhez tartozik, hogy a gondolt dolgokhoz hasonlók; hát még az önmagát egy értelmi szemléléssel — emberileg szólva — egy mindent teljesen átértően felfogó gondolatban megismerő Atyaisten, nemde a leghívebb élő Képmását, Másodénjét szüli örökké önismeretével? «Aki engem lát, látja az Atyát is», «amit az Atya tesz, azt cselekszi örökké a Fiú is». János 5, 19. Tehát a Fiú szereti az Atyát, hiszen az Atya végtelen bölcsessége által vezérelt s csak a szeretetben teljesen tényleges akarati tevékenységét másolja önmegismerésével (részleges lényegmásolás). Az örök Másolat az Atyát viszontszerető Fiúisten. Az Atya önmegismerésének közvetett tárgya továbbá származatlan személyi bölcsessége, mely választó akaratát a Fiú szeretetére indítja, amely származatlan bölcsességről tanítja az Egyház, hogy a (választó) akarat nem előzi meg a vezérlő értelmi működést: «voluntas sapientiam non praevenit». Ezt a bölcsességét is másolja az Atya a Fiúban reflectendo ad se ipsum, tehát az a Fiúnak szintén személyi tulajdonsága: «Patris Sapientia Lumen de Lumine». Az értelmes

szeretet ugyanis az Atya és a Fiú kölcsönös szeretete igazolt származatlan bölcsességük által, mely közvetett tárgya így az Atya szeretetére való reflexiójának.

A származatlan bölcsességen kívül van olyan (elhatározó és végrehajtó) akaratvezérlő Bölcsessége Istennek, amelynek Tulajdonosa az Atya és a Fiú választó akaratát követő értelmi működésnek a cselekvő Alanya, mint az Atya és a Fiú kölcsönös szeretetének a Származéka. Az Atya és a Fiú közös egyakarata által szentesített ezen Bölcsességtulajdonos, kiben közös egyértelmi működésüket a másokra irányuló szépszeretet szolgálatában terelik, hogy kimeríthetetlen eszmeforrása legyen szépszeretetüknek és szépélvezetüknek, a Szentlélekisten, «Istennek a Szíve». A szép helyes fogalmának elemzéséből s Isten kifelé való mindenekfölötti szabadságából és szépszeretetéből lehet Reá helyesen következtetni, szem előtt tartva, hogy «sz isteniekben minden egy és ugyanaz, ahol a személyi viszony ellentéte, relationis oppositio nem fordul elő», Szent Anzelm ezen szavaival tanítja Egyházunk.

Szép mindaz, ami tökéletességénél fogva tetszik, ami tökéletességében megértve tetszést, szeretetet vált ki önmaga iránt lelkünkből (amor benevolentiae), «pulchra sunt, quae visa placent», mondja Akvinói Szent Tamás. Minél eszmedúsabb értelmünkben a szépnek talált tárgy tökéletességének ismerete, minél alaposabb ismeret alapján fontolgatja, mérlegeli, értékeli szabadakaratunk a szépnek ítélt tárgy tökéletességét, annál nagyobb szeretetünk iránta akaratunkban, mert a szépség a lény tökéletességének megérthetőségén alapuló szeretetreméltósága. Az értelmes szépszeretet az akarat által kiválasztott tárgyra ugyancsak az akarat által ráirányított értelmi tevékenység is, mely vezérlője elhatározó és végrehajtó akaratunknak a szépnek értelmünk által való élvezetében. Akaratunk által a szépszeretet irányzatába terelt értelmi működésünkben mint szépélvezetünk folyton gyarapodó eszmeforrásában, gyökerezik a szép iránt való szeretetünk.

Isten végtelenül szép s végtelenül szereti a szépet. (A szépség perfectio simplex). Az Atyának és a Fiúnak a szépszeretetben a Szentlélekisten az örök vezérlője. Isten ugyanis kifelé való, vagyis a teremtett világ javára szolgáló működésében mindenekfölött szabad s nem kényszerűségből szeret minket a vatikáni szent Zsinat szerint. Szépszeretetéről tanuskodó szabad művei a mások iránt való szeretet irányzatában terelt értelmi működését feltételezik, valamint értelmi működésének a szépszeretet irányába való örök terelését az Atya és a Fiú akarata által. Minthogy ellentmondóan ellentétes, egymást kizáró fogalmak, ugyanazon egy isteni személyről, miszerint a szépszeretet irányzatába terelt értelmi működésének örök adottságképpen is, meg saját

akarati tevékenységének örök származékaképpen is örökké változhatatlan Tulajdonosa, nyilvánvaló a Szentlelket az Atyától és a Fiútól realiter megkülönböztető személyi viszony ellentéte, a keresve keresett relationis oppositio.

A Szentlélekisten «kegyelemosztó Isten». 1. Kor. 12, 11., mert a remekművet a kigondoló Művésznek szoktuk elsősorban tulandonítani, de vezérlete alatt elhatározója és végrehajtója kifelé, a teremtett világ javára utolsósorban a Fiúisten: «Mindenek őáltala lettek és nála nélkül semmi sem lett, ami lett». János 1, 3. Isten tehát második személyében váltott meg minket. Tulajdonképpen az Atya és a Fiú szeretnek minket és Szentlelkük «kigondolásai» szerint részesítenek szépszeretetük jótéteményeiben. A Szentlélekéi utolsósorban ezen «kigondolások» Elsősorban az Atyáéi, kinek származatlan elméleti bölcsessége — emberileg szólva — elsősorban «a kigondolója, a megfogalmazója» mindannak, amit csak Isten teremthet, másodsorban a Fiúéi, aki teremtetlen Eszményképe mindannak, ami csak teremthető (a teremtmények Isten elméleti értelmében létező jóknak ítélt tervező eszményi előképeinek örök Tára a Fiúisten), utolsósorban a Szentlélekéi, akiben «kigondolásai» szerint elhatározzák az Atya és a Fiú szépszeretetük végrehajtandó műveit (a teremtmények Isten gyakorlati értelmében létező megvalósításra szánt eszményi előképeinek örök Tára a Szentlélekisten) s végre is hajtják azokat az Atya és a Fiú ugyancsak a Szentlélek vezérletével. A Szentlélek tehát örök Vezérlője az Atya és a Fiú elhatározó és végrehajtó akaratának szépszeretetük összes műveiben. Így lett «minden ember — a Szentlélek kegyelméből — a háromszemélyű egy Isten eleven járó-kelő jótéteménye» (Prohászka). «A kegyelemosztó Isten» eszerint «Istennek a Szíve», aki kimeríthetetlen Eszmeforrása az Atya és a Fiú egymásiránt való örök kölcsönös s kifelé is való szépszeretetének.

A Szentlélek formai oka és minta oka minden igazi tudományunknak és művészetünknek, formai oka és mintaoka megszentülésünknek is az istenszeretet irányzatába terelt értelmi működésünk útján. — Róm. 8, 26: «Az érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal könyörgő Szentlélek» «átvizsgál mindent, még az Isten mélységes titkait is . . . Így, amik Istenben vannak, senkisem tudja, hanem csak az Isten Lelke». 1. Kor. 2, 11. Valóban az örök szeretet «Tűz»-ében világító bölcsesség, «Istennek a Szíve». Sajátos értelmi működésének «földi vetülete Egyházunk tanítói csalatkozhatatlansága is», «mert sokan vannak a hivatalosak, de — a szeretet Szemüvegén keresztül, akinek egy elveszett lélek is sok — kevesen a választottak». Máté 22, 14.

Szellemi tehetségeinken alapuló önkifejtőzésünk: önténylegesülé-

sünk végső céloka, hogy Isten- és emberszeretetben az Atya és a Fiú tökéletes hasonmásaivá legyünk, társadalmi, állami és nemzetközi életünkben is egyéni tökéletesedésünk érdekében. Erre kell törekednünk az eucharisztikus Úr Jézus segítségével, aki földi s örök boldogulásunknak az Atyától megfogalmazott eszméjét megvalósítja a Szentlélek erejével. Buzgón kérjük szentséges Szívétől: «Jöjjön el a Te Országod». Veni Sancte Spiritus! Szépszeretet Anyja! Könyörögj érettünk, mert katolikus módon való önténylegesülésünkre felépített boldogságban akarja eucharisztikus Jézusunk az emberiséget részesíteni.

«A dicsőség csak Jézusé,
A Szűzanya Szülöttéé,
Atyjáé és Szentlelküké
Most, mindenkor és örökké.»

Esztergom.

Juhász Béla.

A kongresszusi ministránsruhákból van még 151 szoknya meg gallér és 141 karing, amelyeknek nincs gazdájuk. Áruk előlegezve van, de az előlegezőnek vissza kell adni.

Bizonyos, hogy «jó vásárt» csinál, aki vesz belőle, mert kitűnő színtartó gyapjú kazán-anyagból készült, karing csipkéje olyan szép klöpli, hogy a legkényesebb ízlést is kielégíti. Nagysága olyan, hogy 14—16 éves fiúk is felölthetik. Ára (1 drb szoknya + 1 drb gallér + 1 drb karing) 33 P, tehát 1 pár (két fiú felöltöztetésére) 66 P. Ahol erre fedezet van és szép piros ministránsruhában hiány van, haladéktalanul rendeljünk belőlük — a pénz előzetes beküldésével — e címen: M. R.-zárda, «Bethania»-műhely, Bpest, Üllői-út 75.

Rózsafüzér ájtatosságokon az Oltáregyesület tagjai legyenek különösen buzgók és terjesszék annak tudatát, hogy *a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt mondott szentolvasó* (öttized elimádkozásával) *teljes búcsúval jár.*

Az országos Központban a *«munkaév»* októberben megkezdődik. (A Mária-kongregációk közül a Virgo Reparatrix-csoport már szeptember 18-án is tartott összejövetelt.) Oltáregyesületi választmányi ülés okt. 10-én d. u. 4 órakor, terjesztőnői gyűlés pedig okt. 17-én lesz.

Az oltáregyesületi vasárnapot (okt. 9.) a Magyarok Nagyasszonyának a szentévben különösen kiemelkedő ünnepe miatt, nagyobb fénnyel tartjuk meg. Reggel 8 órakor oltáregyesületi szentmise elmélkedéssel és közös szentáldozással, délután a szentbeszéd előtt és után a Virgo Reparatrix-kongregáció első csoportjának énekkara énekel. Áldás alatt könyörgés a hazáért és utána Himnusz.

Az oltárgyesületi házban (IX. ker., Üllői-út 77.) működő kilenc Mária-kongregáció tagjai e hónapban már mind megtartják — a szokásos napokon — összejövetelüket.

Az oltáregyesületi munkaórákat szerdán és pénteken 3—5-ig már szintén megtartjuk.

Magyarok Nagyasszonya, könyörögj hazánkért!

Tökéleteset az Úrnak!

A szentséges isteni Fölség szolgálatában áll az Oltáregyesület.

Szentséges annyit jelent, mint a szent megsokszorozódása: a szentséggel való átitatottság állapota. Akitől a «szent»-ség elválaszthatatlan, akiben a «szent»-ség legmagasabb foka van. Ilyen szentséges a mi imádásunk tárgya: a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Felségesnek magyarul a királyt titulálták, s ezt a címet senki más nem kaphatta. Ez volt a legmagasabb rang. Mindenekfelettiséget jelentett. Amikor elébe tesszük a jelzőt, «isteni», akkor még azt is jelenti, hogy a világ legnagyobbjai, a mindenekfelettiek fölött álló Valakiről van szó, akinek rangját külön kvalifikálja az, hogy Isten is.

A legméltóságosabb Oltáriszentség isteni Fölség is, a színek alatt jelenlévő Úr Jézus, a királyok Királyának «Isten»-sége miatt.

A szentséges isteni Fölséghez méltót kell adnia az Oltáregyesület tagjainak.

Lelkünknek a bűntelen tisztaság kristálytisztaságában kell ragyognia. Minden — a legkisebb — bűntől is a bánat és bizalom gyakori felébresztésével kell megtisztulnunk. *Az Úr áldott jelenlétének gondolatát gyakran sugároztassuk át a lelkünkön*, mert ez legjobb megőrzője lelkünk tisztaságának.

Szívünkben tökéletesnek kell lennie a hódolatnak a szentségi Jézus isteni Fölségével szemben. A tökéletes hódolat nemcsak a térdhajtás, a Szentség előtt való leborulás és imádás külsőleg is észrevehető megnyilvánulása, hanem legfőkép *akaratunk teljes alárendelése az Ő akaratának, azzal a bizalommal, hogy Ő föltétlen a legjobbat akarja nekünk* még akkor is, ha valami számunkra látszólag csak fájdalmat, gondot, szenvedést jelent.

Ezért jó, ha imádási óránk megkezdése előtt a tökéletes bánat felkeltésével «áttöröljük» a lelkünket és szívünk mélyén átérezve az isteni Fölség abszolút hatalmát, akaratunkkal egészen meghódolunk Neki s csak azután kezdjük az imádást.

De nemcsak az imaóra, hanem az egész életünk is tökéletes legyen. *Az Úr Jézussal éljünk!* Ne feledkezzünk meg magunkról a templomon kívül sem. Maradjunk a napi munkánkkal is Előtte! Tegyük, végezzük azt is Isten-szolgálat gyanánt. Az Oltáregyesület reggeli fohásza (az ágyból kilépve, az első lépésünk, — a templom felé fordulva végzett térdhajtással —) a «*Mindent Érted, Jézusom!*» napközben is sokszor ismétlődjék meg, mert újra éleszti, tökéletesebbé teszi az Úr Jézussal való kapcsolatunkat és kegyelmét vezeti küzdelmeinkbe.

Sokan vagyunk — hála Istennek — a legfölségesebb Oltáriszentség szolgálatában, most arra törekedjünk, hogy tökéleteset adjunk oltáregyesületi életünkben az Úrnak.

Teljes búcsúk: Ooktóber 4-én, 6-án, 7-én, 25-én, egy tetszésszerinti napon, az egyéni imádási óra és a közös oltáregyesületi ájtatosság napján.

Központi.

OLTÁREGYLETI ÉLET

«**Az oltár előtt**» címen, *Reiner Irma* fordításában, igen praktikus, értékes («rövid beszélgetések a szentségi Jézussal») könyvet adott ki a Szent István-Társulat. Magának a szerzőnek előszava legjobb bemutató a könyvről:

Előszó az Oltár előtt című spanyol imakönyv magyar fordításának megjelenéséhez.

«Devant l'autel, cent visites a Jesus Hostie» című könyv jutott kezeimbe. Az Előszót Paray-le-Monialból keltezték: tehát Szent Alacoque Mária Margit szelleme vonul át rajta.

Ez volt első gondolatom. S úgylátszik, éppen ez a szellem volt az, amely már az első áttekintésnél úgy megkapott, hogy nem tudtam letenni; minden szó, minden mondat új gondolatot szül s valószínűleg ez fogta meg a francia fordító lelkét is, mert csak azután láttam, hogy a francia könyv nem eredeti, hanem fordítás.

Az eredeti munka spanyol, az «Ante al Altar».

A francia fordítás — úgylátszik — valamely más kiadást vehetett alapul, mert eltekintve attól, hogy csak 100 imát foglal magában, az általam fordított spanyol kiadásnak 105 imájával szemben, legnagyobb részében eltér az előttem fekvő kiadásnak egyszerűségétől és komolyságától.

A könyv szerzője mexikói spanyol. Mexikói, az oly sokat üldözött katolikusok sorából való. Valószínűleg szerzetes imádkozta, elmélkedte, írta ezeket a sorokat, ezeket a lapokat . . .

A spanyol eredetiben az «Ante al Altar» és francia fordítása is óriási példányszámban kelt el.

Nem csodálkozom rajta! Mert szükségünk van ilyen elmélkedő, a mindennapi, sivár, közönséges életből felemelő, kiemelő imakönyvre. És hiába írja a szerző azt szerzetesnőknek, épúgy mint Kempis Tamás is szerzetestársainak írta a «Krisztus követését»; Alacoque Mária Margit irataiból összeállított «Jézus szentséges Szívének kis Breviáriuma» is először csak apácáknak készült; a kis Teréz önéletrajzát is csak szerzetestársnői részére iratta le főnöknője . . . és ezek mégis a világiak kezében sok százezer példányban forognak a világ minden nyelvén. Mert a szerzetesek és szerzetesnők kezéből kerülnek ki ezek a könyvek, amelyek a nyugodtabb, a boldogabb, az elmélkedésre és imára, a — Szentlélek hatásának —, az Eucharisztiának, Jézus szentséges Szíve elragadtató imádásának többet és zavartalanabbul áldozhat. És nemcsak egy-egy, talán több is érzi ennek a hatását így és talán még gyönyörűbben, még boldogabban . . . de nem tudja így megrögzíteni, így leírni.

De mi szegények, a világban élők, milyen boldogsággal, milyen mohón fogadjuk ezeket a könyveket, ezeket a — mondjuk — segítő-könyveket, amelyeket a mi napunk munkája mellett, ha egész órára nem is telik, de legalább félórai elmélkedésünket segíti magasabbra, lelkesebbre, felemelkedettebbre.

«A Jézus szentséges Szívének kis Breviáriumá»-ban annak szerzője azt írja, hogy Alacoque Margit írásaiból kihagyta mindazt, ami a mi szegény, gyönge, alacsony lelkünknek igen magas, igen nehéz.

De ebből a könyvből semmit sem kell kihagyni, ez oly egyszerű, s mégis oly magasztos, oly lélekreható!

Hiszen lehet, hogy a zárdában is érzik a Kereszt súlyát, hogy ott is vannak a lélek számára nehézségek, bajok . . ., de mik azok a világiaké mellett? S nekünk nem kellene ilyen könyv, amely segít, támogat s ha a mi nyugtalan lel-

künk nem tudja azt úgy összpontosítani, nem tudja azt olyan egyszerűen az Eucharisztikus Jézusnak elmondani . . . ennek a könyvnek nyomán tud felette gondolkozni, tud felette elmélkedni s tudja a keresztet könnyebben viselni.

És érdekes, hogy ebben a kis könyvben, egyszerűsége melletti s, vagy talán éppen azért, nemcsak az Úr legegyszerűbb szolgája, de a komoly tudós, a legnagyobb műveltségű is megtalálja benne — mint Kempis Tamásnál —, amire vágyódik, amire éppen szüksége van.

És hogy éppen a mostani napokban mennyire szükséges ez a könyv, ki ne tudná azt?!

Az a könyv, amely megtanít a Kereszt könnyű és örömteli viselésére, az áldozatok, az önsanyargatás boldog gyakorlására, a kötelesség szíves, lelkes teljesítésére.

Budapest, a XXXIV. nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus évében.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület adományaiban részesültek a következő templomok.

(Folytatás.)

Váci egyházmegye.

Ágasegyháza: 1 viola kazula.

Alpár: 1 fehér pluviale.

Bag: 1 alba, 1 karing, 1 viola stóla, 3 vállkendő, 6 kehelytörlő, 6 lavabo.

Nógrádbercel: 1 fehér pluviale, 1 missale, 1 alba, 6 purificatorium, 6 lavabo.

Bugacmonostor: 1 fehér kazula.

Bugyi: 1 missale, 2 piros ministr.-ruha.

Dunaharaszti—Rákócziliget: 1 zöld kazula.

Felsőgöd: 1 zöld kazula, 1 füstölő tömjéntartóval.

Alsógöd: 1 fehér kazula.

Galgamácsa: 1 fekete pluviale, 1 karing.

Gyón, Karmelita-zárda: 1 piros kazula, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 4 vállkendő.

Hévízgyörk: 1 fekete kazula, 2 piros ministránsruha.

Dánszentmiklós: 1 fehér kazula, 3 corporale, 4 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 2 palla.

Kakucs: 1 fehér kazula.

Kartal: 1 ünnepi fehér kazula, 1 fekete pluviale.

Kiskunfélegyháza, Szegénygondozó nőv.: 1 fehér kazula, 1 zöld kazula.

Kistarcsa: 1 piros kazula, 2 viola ministránsruha.

Kistarcsa, Don Bosco-templomnak: 1 viola kazula, 2 piros ministránsruha, 1 alba, 1 karing, 1 fehér- viola dupla stóla, 3 corporale, 2 palla, 6 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo.

Kohányszentlőrinc: 1 viola kazula, 1 zöld kazula.

Magyarnándor: 1 fehér kazula, 2 cingulum, 6 purificatorium, 3 corporale, 1 pacificale.

Szentei filia: 1 fehér kazula, 1 dupla stóla, 2 cingulum, 6 purificatorium, 4 vállkendő.

Kisecseti filia: 1 fehér kazula, 1 beteglátogatási burza, 1 dupla stóla, 1 cingulum, 6 purificatorium.

Mátraszőllős: 2 piros ministráns ruha, 1 zöld kazula, 1 oltárterítő, 2 alba.

Mende: 1 kehely, 1 missale, 1 velum, 1 beteglátogatási burza felszereléssel, 6 purificatorium, 3 corporale, 1 custodia, 1 ostyatartó doboz.

Monor újtelep: 1 fehér kazula, 1 pacificale, 1 áldoztató patina.

Nézsa: 1 missale, 1 alba, 1 karing, 2 piros ministránsruha, 2 ministránsing.

Alsópetény filia: 1 piros kazula, 1 oltárterítő.

Keszegi filia: 1 missale, 2 palla, 2 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo.

Nógrádsáp: 1 zöld kazula, 1 aspersorium, 1 beteglátogatási lészlet, 1 alba, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo.

Legéndi filia: 2 piros ministránsruha, 2 ministránsing, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 oltárterítő.

Ócsa: 1 fehér pluviale.

Örkény: 1 velum, 1 fehér kazula, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 oltárterítő, 1 hordozható oltár.

Pálóczi Horváth-telep: 1 karing, 1 piros kazula, 1 szenteltvíztartó hintővel.

Pestszenterzsébet: 1 fekete kazula, 1 cibor.-köpeny, 1 p. ampolna, 2 palla, 3 corporale, 3 purificatorium, 3 vállkendő.

Pestszenterzsébet, Pacsirtatelep: 1 fehér kazula.

Pestszenterzsébet, Karmelita Nővérek: 1 oltárterítő, 2 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo.

Pestszentlőrinc, Erzsébettelep: 1 fehér kazula, 1 alba, 1 karing.

Püspökhatvan: 1 monstrancia, 2 viola ministránsruha, 1 beteglátogatási felszerelés, 1 gyászmisekönyv.

Acsai filia: 1 fehér kazula, 6 purificatorium, 6 lavabo, 2 corporale, 2 palla.

Galgagyörki filia: 1 alba, 2 piros ministránsruha, 3 vállkendő, 2 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo.

Csővári filia: 1 alba, 2 vállkendő, 1 cingulum, 2 corporale, 2 palla, 2 purificatorium, 2 lavabo, 2 vállkendő.

Rád: 1 fehér kazula, 2 alba, 1 monstrancia.

Penci filia: 1 fehér kazula, 1 alba.

Rákoscsaba: 1 alba, 1 karing, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 2 palla, 3 vállkendő.

Rákospalota, Szent Erzsébet-Otthon: 1 fehér kazula.

Szabadszállás: 1 vörös kazula, 1 kehely.

Szelevény: 1 fekete kazula, 2 fekete ministránsruha.

Szentes, Ft. Kapucinus Atyák: 1 ünnepi fehér kazula, 2 vállkendő, 6 purificatorium, 3 corporale, 6 lavabo.

Szentes, Ferences Szegénygondozó Nővérek: 1 fehér kazula, 1 velum, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 2 corporale, 3 lavabo, 1 cingulum.

Fábián Sebestyén tanyaközség: 1 velum, 2 piros ministránsruha, 1 fekete pluviale, 1 áldoztató patina, 1 ostyadoboz, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 Szentség-fátyol, 1 oltárcsengő.

Szentlőrinckáta: 2 ministránsing, 6 purificatorium, 2 corporale, 1 karing.

Sződliget: 1 lila kazula, 2 fekete ministráns ruha.

Tápiósüly: 1 fehér kazula, 3 vállkendő, 2 palla, 2 corporale, 1 velum, 2 fekete ministráns ruha, 1 mennyezet, 1 cingulum.

Vác, Hadiárvaház: 1 fehér pluviale.

Váchartyán: 1 fehér kazula.

Vácrátót: 1 fehér pluviale, 1 alba.

Valkó: 1 könyvtartó, 1 missale def., 1 velum, 1 zöld kazula, 1 fehér és 1 lila stóla, 2 oltárterítő, 1 alba, 2 vállkendő, 2 piros ministránsruha.

Zagyvarékás: 2 alba.

Rákospalota, Stephaneum: 1 fehér kazula.

Rákospalota, MÁV-telep: 1 ciborium.

Kecskemét—Hetényegyház: 1 fehér pluviale, 1 dupla stóla, 1 beteglátogatási burza.

Pestszentlőrinc, Állami lakótelep: 1 kehely, 1 ciborium, 1 missale, 1 velum, 2 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 2 palla, 1 cingulum.

Pestszenterzsébet, Városi Szeretetház: 1 fehér kazula, 2 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 palla.

Sashalom, Ferences Mária gondozó nővérek: 1 feszület, 1 pulpitus, 1 kánontáblakészlet, 1 pár ampolna tálcával.

Sashalom, plébánia: 1 fehér kazula.

Ujhartyán: 1 alba, 3 palla.

Pestszentlőrinc, Szemeretelep: 1 fehér kazula.

Szigetszentmiklósi filia: 1 fehér kazula, 1 pulpitus, 1 kánontáblakészlet, 1 alba, 1 dupla stóla, 1 cingula, 2 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 vállkendő.

Albertfalva: 1 viola kazula.

Összesen: 69 templom kapott 3 kelyhet, 2 ciboriumot, 2 monstranciát, 1 feszületet, 2 pacificalet, 2 kánontáblakészletet, 3 pulpitust, 6 missalet, 2 gyászmissalet, 1 hordozható oltárt, 1 custodiát, 2 patinát, 2 ostyadobozt, 3 füstölőt, 2 aspersoriumot, 5 beteglátogató készüléket, 2 pár ampolnát tálcával, 1 mennyezetet, 1 csengőt, 1 szentségtartófátyolt, 7 velumot, 1 ciboriumköpenyt, 26 fehér, 5 viola, 7 zöld, 5 piros és 3 fekete kazulát, 6 fehér és 3 fekete pluvialet, 20 albát, 9 karinget, 6 ministránsinget, 18 piros, 4 viola, 6 fekete ministránsruhát, 5 dupla stólát, 1 fehér, 2 viola stólát, 49 vállkendőt, 10 cingulumot, 7 oltárterítőt, 48 corporalet, 122 purificatoriumot, 99 lavabot, 23 pallát 8550 P értékben.

Egri érseki egyházmegye:

Tiszanagyfalu: 1 oltárterítő, 1 aspersorium, 1 csengő, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 könyvtartó, 1 kánontáblakészlet.

Miskolc, MÁV-telep: 1 ciborium, 1 zöld kazula, 1 alba, 2 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo, 3 vállkendő, 1 cingula, 1 könyvtartó, 1 csengő, 1 kánontáblakészlet, 1 pár ampolna tálcával.

Tiszaeszlár: 1 kehely, 1 viola pluviale, 1 velum, 1 pár ampolna tálcával.

Mátraderecske: 1 fehér pluviale, 1 oltárterítő.

Tiszafüred: 1 fekete pluviale.

Kócs, Rét, Töviskes puszták: 1 tábori kazetta.

Tiszaszőllősi filia: 1 zöld kazula, 1 alba, 3 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 palla, 2 vállkendő, 1 ciborium.

Hejő-Bába: 1 fehér pluvilae, 1 fehér kazula, 1 alba.

Búj: 1 fehér kazula, 1 velum, 1 alba, 1 könyvtartó, 1 pár ampolna tálcával.

Bóta: 1 ciborium, 1 fehér kazula, 1 fekete kazula, 1 könyvtartó, 2 vállkendő.

Hajdunánás: 1 piros kazula, 1 alba, 2 corporale, 3 purificatorium, 2 palla, 2 vállkendő, 3 lavabo, 1 cingulum.

Gyöngyöshalász: 1 fehér pluviale, 1 fehér kazula, 1 velum.

Ujfehértó: 1 zöld kazula, 1 fekete pluviale, 1 alba.

Hajduhadházi kápolna: 1 fekete pluviale.

Téglási kápolna: 1 kehely, 1 alba.

Hejőszalontai, filia: 1 beteglátogató felszerelés, 1 piros kazula.

Oros: 1 fehér pluviale, 1 velum.

Sáta, Nekézseny bányavidék: 1 kehely, 1 ciborium, 1 fehér miseruha, 1 kánontáblakészlet, 1 beteglátogató felszerelés, 1 könyvtartó, 1 pár ampolna tálcával, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 2 cingulum, 2 palla, 1 alba.

Vámospércsi filia: 1 kehely, 1 fehér kazula.

(Folytatása következik.)

A bátai Szentvér legendája.

Irta: *Tóth Nándor.* (Folytatás.)

Az út két oldalán fáradtan eldölt emberek hevernek, erőt gyüjtenek a további futáshoz. A nyéki bürünél vad tülekedés folyik. Sokan ki sem várják, míg rájuk kerül a sor, hanem belegázolnak a patakba, aztán azonmód, csatakosan vonszolják fáradt testüket tovább, tovább. Mindenki igyekszik mennél távolabb jutni az elátkozott helytől — Mohácstól. Az egész kép ijedt menekülés a halál elől.

Pál testvér a kocsin imádkozva viszi a Szentvért a szomorú kálváriás úton.

Szekszárdra érve feketébe öltözött asszonyok tömege várja a hömpölygő áradatot. Tolnáról jöttek már a had elé, nem győzve várni a szívszorongató bizonytalanságot. A vitézeket körülfogták, ételt, italt osztanak ki közöttük. Kanizsay Dorottya mindenütt ott van, erélyesen intézkedik a fejetlenségben. A házak mindenütt a sebesült és fáradt vitézekkel vannak telve. Pál kocsija lassan döcög a macskakövekkel kirakott úton a Kálvária-hegy és a régi vár között. A lovak inai megfeszülnek, amint húzzák a nehéz ládákkal megrakott kocsit. Tovább, tovább.

Az első kapaszkodón áthaladva enyhe lejtésű úton döcög a kocsi, végig a szőlőkkel szegélyezett úton. A menekülők is szétoszlottak már, erre a hegyek közé alig-alig vesz irányt valaki. Most síma vízszintes részhez ér a kocsi, a lovak ágaskodva megtorpannak. Ember fekszik az úton. Péter az öreg remete. Az öregnek látomása volt és eljött a Szentvér fogadására. Ősz szakállán peregnek a könnyek, amikor mély alázatba görnyedt derekát kiegyenesítve, a takaróval fedett monstranciát érinti.

— Hála legyen Istennek, hogy a Szentvér megpihenhet barlangomban — rebegi az öreg remete, boldogságtól sugárzó arccal tekintve fel az égre.

Imre testvér, a kocsis hajlik is rögtön a szóra. A lovak fáradtak, alig állnak a lábukon, a sötét éjszakának menni veszedelemmel jár. A remetekútnál leszállnak a kocsiról és a ládákat leemelik. A kút mögött emelkedő dombot félig megkerülve, egy keskeny kis gyalogösvényen a barlang bejáratához érnek. A ládákat a szűk barlang homályába rejtik el és föléjük állítják a monstranciát. Aztán kifogva a lovakat, lepihennek a barlang gyepágyain.

Éjféltájban Péter remete jajveszékelő kiabálására ébredtek. A két testvér pillanatok alatt kiszaladt a barlangból, de késő már. Martalóc zsoldos seregnek a söpredéke, felfedezte a csendesen legelésző lovakat elfogta és elrabolta. A tehetetlenül kiabáló aggastyánon csak gúnyosan nevettek.

— Na öreg, minek a remetének ló? Menj a barlangba imádkozni! — kiabálták össze-vissza, amint elvágtattak.

Pál az oldalához kapott, de keze rózsafüzérjében akadt meg. Bement a barlangba, térdre borult a ládákon álló, Szentvért rejtő, arany monstrancia előtt és imádkozni kezdett. Az imádság befejezése után megindult a tanakodás. Azzal tisztában voltak mindannyian, hogy a menekülés további bizonytalanságának a szent ereklyét és kincseket kitenni nem szabad. Lovak nélkül menekülni, szinte lehetetlen. Utólérik, kifosztják őket.

A tanakodásban hirtelen, mintegy Istentől megvilágosítva nézett össze a három ember. Elásni, elrejteni a kincseket!

Az ötletet gyors tett követte. Munkához láttak. Az öreg Péter tartotta az üszköt, a két fiatalabb pedig dolgozott, ásta-ásta a könnyen omló löszt, mindig beljebb és beljebb a hegy oldalába. Péter vastányérja volt az ásójuk és egy deszkadarab a lapát. Hajnalra befejeződött. A Szentvér és az összes egyházi kincsek, be voltak temetve a hegy oldalába. Reggel a két szerzetes búcsúzott. A keskeny völgyön keresztül Pannonhalmának vették az utat, hogy hírt vigyenek a főapátnak.

Péter, az öreg remete, boldog megbékéléssel áldotta az Urat, hogy megadta neki azt a kegyet, hogy otthonába rejtette el magát. Buzgalma nőtt, jámborsága megkétszereződött. Egyhelyben térdelve, éjjel, nappal imádta az Istent.

* * *

A török elözönlötte a Dunántúlt, Szekszárdra is eljutott. Portyázó csapatai bejártak minden zeget-zugot. Allah neve zengett hegyen-völgyön keresztül. Mindenre rátette a kezét, amit elvihetett, csak a borhoz nem nyúlt, azt nem engedi Mohamed. És a szekszárdi szőlők, a következő években a remetehegy felett, vérpiros bort termettek. Az emberek csodálkoztak, adták a hírt szájról-szájra. Csupán csak Péter, az öreg remete tudott valamit, de ő hallgatott.

* * *

A bátai hegyfokon, a kék Duna felett állt valamikor a vérző Szentostya temploma évszázadokon keresztül, mígnem a törökök a mohácsi vész után vandál módon elpusztították.

A hely tele van történelmi emlékkel. Itt vívta csatáját a nagy Hunyadi János Gara nádorral. Itt áldozott meg utoljára a szerencsétlen II. Lajos király, Mohács felé mentében.

A templom helyén hatalmas akácfakereszt áll. 1932-ben a bátai férfiak vitték fel vállukon a hegyre. A romok között álló kereszt tövéből messze ellát a szem, messze a trianoni határon túlra — Bácskába. Míg szemünk a távol kékséget kémleli, addig fülünkbe csodálatos történeteket hoz az alkonyi szellő, a sárközi fonók felől. Régmult idők nagyjairól, a vérző Szentostyáról, a tűzkerékké vált Gáborról, a Szentvér őrzőjéről, Achimról a mártirrá lett törökről és sok-sok egyébről. (Vége.)

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVIII. évfolyam. * 1938 * NOVEMBER HÓ

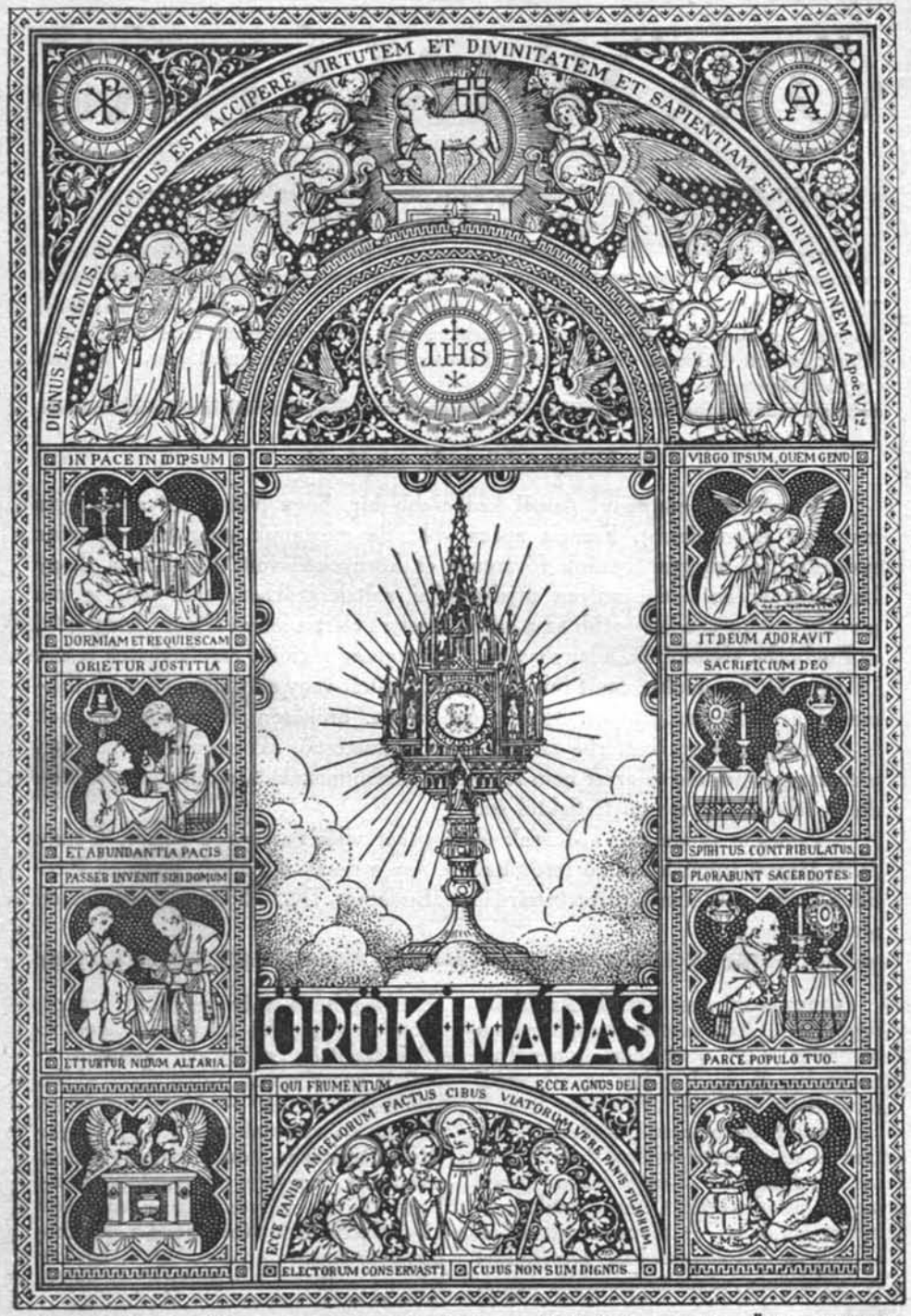

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVIII. évfolyam ★ 1938 ★ November hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Az Oltáregyesület a katonákért! — **Kosztolányi Angela:** Templomban. Te hallod... — Egyházmegyei oltáregyesületi nap Szombathelyen. — **Német István:** Ciklámen. — **Központi:** Imaszándékunk. — **Oltáregyleti élet.** — **Zaymus Gyula:** Könnyeznek a gyertyák.

Könyv Margit anyáról.

Régen várt esemény! Annál kedvesebb hír, hogy Margit anya életrajza magyarul is megjelent. Francia apáca volt, de megtanult magyarul és egész apostolkodása magyar hazánk fővárosáé és környékéé volt. Csodálatos, hogy klauzurás apáca létére milyen útjai-módjai voltak azokhoz, akik lelkileg reá szorultak. Még csodálatosabb az a hatás, amelyet elért a lelkek között. Megtérők, az Egyházba visszatérők, a lanyhaságból a buzgóság régióiba emelkedettek százai áldják nevét és emlékét, mert mindegyiknek segített vagy elindulni, vagy továbbmenni a tökéletesség útján. Mindig égő fáklya, örökösen evező mentőcsónak és önmagát egészen háttérbe szorító igazi szerzetesnő, aki azonban hihetetlen bátorsággal van tele és azért nem fél sem a kommunistáktól, sőt még az egészen durva lelkületű csavargó férfiaktól sem.

Ennek a csodálatos apácának élete titkát világítja meg e könyv, *Gerely Jolán* jónevű írónőnk kitűnő fordításában. Ára a neszmélyi zárda javára, 1 P 50 fill. Kapható a Mária Reparatrix-zárdában, Budapest, IX., Üllői-út 77. Mindenki olvassa el!

Novemberi naptárunk. Az Oltáregyesület Örökimádás templomában *november 1-én* 9 órakor ünnepélyes nagymise, d. u. 1/4 6-kor szentbeszéd, rózsafüzér, áldás. — *November 2-án* 9 órakor ünnepi rekviem (minden órában szentmise), szentségkitétel déli 12 órakor. — *November 3-án* 9 órakor ünnepélyes rekviem az Oltáregyesület elhúnyt tagjaiért. — *November 6-án* az Oltáregyesület alapításának évfordulója és egyházmegyei szentségimádás napja. Szentségkitétel már reggel 6 órakor, 9 órakor nagymise a legméltóságosabb Oltáriszentség miséjével, délután 6 órakor szentbeszéd, ünnepélyes áldás, szentségbetétellel. — *November 13-án* oltáregyesületi vasárnap. Reggel 8 órakor elmélkedés, közös szentáldozásos szentmise, délután oltáregyleti szentbeszéd és ünnepélyes áldás. — *November 19-én* Szt Erzsébet-ünnepén 6 ó.-kor ünnepélyes szentmise, d. u. 1/4 6 ó.-kor karitász-szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

Az Oltáregyesület a katonákért!

Magyar ember mindig dédelgetve szerette a katonákat. «Szép magyar leventék, aranyos vitézek! A lelkem is örül, ha reátok nézek!» Arany Jánosnak a magyar lélekből kiolvasott katonabecsüléséről állított örök emlék a gyönyörű «Toldi»-ban. A mostani rendkívüli fegyvergyakorlatra behívott magyar katonák felé is ilyen magyar érzéssel fordul az Oltáregyesület. Fehérneműt varr nekik! De hogyan, hisz nem hivatása ez?

1. *Az Oltáregyesület* most abban a helyzetben van, hogy *ezt megteheti.* Kiállításunk csak 1940-ben lesz. Addig még igen sok időnk van. Ráérünk pár hónapig ezzel foglalkozni, mert amit adni tudunk, az mind elkészülhet még.

2. A honvédelmi minisztérium keresztény munkafrontot akar teremteni, hogy a jövőben az összes hadseregszállításokat megbízható emberekkel végeztesse. Ezen a fronton szívesen látják Oltáregyesületünk bekapcsolódását, bízva a tagok lelkiismeretes munkájában. Máskép dolgozik, aki lélekkel dolgozik!

3. Ez a lélekkel dolgozás különös indítást kap abból a magasztos gondolatból, hogy a hazáért áldozatot hozó katonák, akik háború idején a haza vértanui, rögtön a hit vértanui után következnek. Van olyan vélemény is a teológusok között, amely a defenzív háború hősi halottait a hit mártírjaival egysorba állítja.

4. Anyagilag is jelentős segítség a katonák fehérneműjének a készítése. A kincstár ingért 20, alsónadrágért 12 fillért fizet darabonkint. Aki az oltáregyesületi tagok közül reászorul a varrásdíjra, megtarthatja és napi 4 P-s, sőt a gyakorlott varró még ennél is nagyobb keresetet érhet el. Aki pedig nem szorul rá, az az Oltáregyesületnek hagyja a varrásdíjat és az Oltáregyesület a felvidéki szegény templomok segélyezésére fogja fordítani.

5. A fehérneműek kiszabva vehetők át Budapesten, IX., Vendel-u. 3. szám alatt, a Ranolder Intézet háztartási iskolájában, hol a hozzávaló

cérnát is odaadják. Természetesen ismeretlen magánszemélyek nem kaphatnak, csak az Oltáregyesület hivatásos vezetői (elnöknő, terjesztő nők), kik aztán a munkát felelősséggel kiadják és időre való szállításáról is gondoskodnak.

6. Az Oltáregyesület finomabb munkához (hímzés, csipkeverés stb.) értő tagjai — kik ezt az egyszerű varrást sohasem gyakorolták — természetesen tovább is a saját munkakörükben dolgoznak, az ő munkájukhoz úgyis hosszabb idő szükséges és nehezebben pótolható a munkájuk.

Hazafias fronton való munkánkat is végezzük az Úr Jézusért és katonáink iránti szeretettel. Tudjuk, mily *drága az Úr előtt az, ami szeretetből történik!* Tudjuk, hogy minden szeretet forrása Ő! Tudjuk, hogy ahol szeretet működik, ott valamikép mindig Krisztus is ott van! Mint a napon száradt ruhák radioaktív hatása a test egészségének, úgy használjon a tiszta szeretet eme kisugárzása magyar katonáink keresztény és hazafias szellemének.

Mátrai Gyula dr.

TEMPLOMBAN.

Az elvesztett otthon helyett,
itt juttattál nekem helyet.
A Béke édes gongja cseng,
s a szívem hangja, most a Csend.
...A szentek közt lesz jó talán?
Megértik szívem szűz dalát,
Mert nincsen kétely «odaát».
Ma átjuték a menny falán.
A kulcsot Isten adta át,
S remegve hallom szent szavát:
Hogy Nála vár a boldogság,
s a Föld, a színes külvilág,
Csak templom, — melyben balga nép,
Eladja azt, mi örökszép.
Bűvös fonállal kötsz meg, Lét,
S a létfonál egyik felét
Az ördög tartja bús kezén,
Ezért szenvedtem annyit én.
— Az ördög mégis vesztes lett,
Mert Hozzád űze, Szeretet!

Kosztolányi Angela.

TE HALLOD . . .

Te hallod, szívek mit énekelnek,
s Szíved zenéje ad dalt az Égnek.
Dalolsz a tengermorajba mélyen
s esőcseppekbe dalolsz az éjen.
Pacsirta titkon minisztrál Néked,
hajnalmisédbe trillázva csenget.
A színnek, fénynek dalát, Ki érted,
s ölelve tartod a mindenséget,
szent dalban égve, ragyogva térj be
a lelkem őrző adventi éjbe!
Hadd énekeljek, szeressek, égjek,
— szerelmes árnyad, rabja a Fénynek!
Ah, adj egy dalt ma nékem, Istenem,
mely Égig ér s nem hal majd meg sosem!
Örökre zengve dicsőségedet,
Hogy, míg egy szív ver, lesz dal s szeretet!

Kosztolányi Angela.

Egyházmegyei oltáregyesületi nap Szombathelyen.

A szombathelyi egyházmegye oltáregyesületei kis Szent Teréz ünnepén, október 3-án, nagyszabású ünnepséget tartottak. Már a kora reggeli órákban siettek a vidékiek népes küldöttségei és a környékbeli processziók a székesegyházba, ahol ½9 órakor Grősz József püspök, apostoli kormányzó ünnepélyes szentmisét mondott. Alatta Szombat-

hely egyik külvárosának iskolája, a szőlősi gyerekek tiszta, csengő hangja énekelte igazán szépen a Missa de Angelist. Szentmise után díszgyűlés volt a város legnagyobb termében, mely teljesen nem is tudta befogadni a résztvevők hatalmas tömegét. A gyűlés szónokai: Grősz József püspök, dr. Székely László kőszegi plébános, Gyöngyös Ferenc c. kanonok, körmendi plébános és az egyházmegyei igazgató főként az Eucharisztikus Világkongresszus utáni teendőkkel foglalkoztak.

A rendezőség nagyszabású egyházművészeti ruhakiállítással gondoskodott arról, hogy a lélek és a szív után a szem is felejthetetlen emlékekkel gazdagodjék. A mellékelt kép némi fogalmat adhat a kiállí-

tás gazdagságáról és nemesen ízléses megrendezéséről. A sok szín, fény, ragyogás régi ünnepi misék tömjénfüstös pompáját juttatja a szemlélő eszébe — írja a «Vasvármegye» c. napilap.

A sok történelmi multú miseruha közül legértékesebb volt az a kazula, melyet Bezerédj Imre kuruc brigadéros felesége ajándékozott a kőszegi Szent Jakab egyháznak. Anyaga arannyal áttört pirosbársony. A megfeszített Krisztus alakja és a Bezerédj címer igazgyönggyel van kihímezve rajta.

Nagy darab történelem fűződik Kollonich Lipót kazulájához és pluviáléjához, amely most gróf Wenckheim Frigyes jáki apát tulajdona. Feltűnt érdekes, keleties hímzésével a jáki templom Batthyány-kazulája 1761-ből. Talán azoknak a hímző asszonyoknak a munkája, akiket Mária Terézia hozatott Manillából. Még a ködd el fátyolozott októberi fényben is ragyogtak a Herzán bíboros szombathelyi püspök (1800—1804) hagyatékából származó klasszikus díszű aranylamé miseruhák. Legmegkapóbb a maga egyszerű bájával a Hétfájdalmú Szűz népi hímzésű kazulája; lenvászon alapon, selyemmel hímezve Szécsi-szigetről. Sok csodálója akadt a székesegyház Mária Terézia-ornátusának, a miniatűr művészettel készült két szalma infulának és gróf Mikes püspök csipkéinek.

CIKLÁMEN.

Drága, jó Lélek! Egy év óta itt virít szobámban az a kedves ciklámen, melyet tőled kaptam. Úgy érzem, hogy belesugároztad jó lelkedet is, mert nagyon hűséges és figyelmes hozzám. Egy év óta osztozik életsorsomban. Örül minden örömömnek és részvéttel vigasztal minden bánatomban. Nagyon hálás vagyok, hogy megajándékoztál vele. Hálából elmondok egyetmást abból, amit nekem beszélt ez a kis takaros, folyton rám mosolygó cserépvirág egy hosszú éven át.

Azon kezdem, hogy borongós őszi időben kopogott be hozzám. Kint a természetben levélhullás volt, akárcsak most. De a kis virág nagyon jólesőn, biztatón nézett rám: ne félts, nem hervadok el, lásd, tele vagyok zöld levéllel, duzzadó bimbóval, sok szép ígérettel. Jövök, hogy kitartsak veled a tél szürke ködében. Bízhatsz bennem, tudok zöld maradni, tudok bimbót bimbóra hajtani, tudok hosszan nyílni, tudok örömödre egy szebb életről mesélni, ahol nincsen hervadás, nincsen halál, csak élet és az élet telje mindig, örökre.

Úgy-e, mondanom se kell, mennyire megszerettem e kis virágot rögtön az első szavára, az első biztató hangjára, mert az örökélet reményével biztatott engem. Ha valamikor, hát a hervadás idején fogékony

a lélek az örökélet nagy gondolatára. Örökélet, ez a legmélyebb, egyben soha ki nem apadó vágyunk. Semmi más ki nem elégít, semmi más meg nem nyugtat, csak ami az életet hiánytalanul és mindig adja. Ezért lesz az Evangélium minden korunk örömhíre, mert az örökélet szent ígéretét hozza. Ezért oly kívánatos és nélkülözhetetlen kincs az Eucharisztia, mert az Élet Kenyerét adja. Aki e kenyérből eszik, az örökké él. Örökélet, ebben csitul el minden vágyunk, de ez minden küzdelmünk, minden imánk, minden munkánk, minden szenvedésünk, egész földi éltünk koronája is.

Szeretem a kis ciklámen, mert nemcsak szobám déli dísze, hanem küszködő, vergődő lelkem vigasztalója is. Valami édes mosoly onnan felülről. Arról beszél, amit legszívesebben hallunk, hogy van felettünk Gondviselés. Szeret az Isten, törődik velem és munkálja bennem és velem örök boldogságomat. No, mert nézd csak, jó lélek, abban a kis cserépben nincs más, mint egy kis marék barna föld, ebbe tettük a ciklámen-gumót, aztán meg-megöntjük egy kis vízzel, aztán magára hagyjuk, azaz dehogy hagyjuk magára, mert a jó Isten kezében van és arra bízzuk. Amit mi teszünk vele, az édes kevés. Egy kis föld, egy kis víz, kevés fény, amit adhatunk, ezt is kölcsönből vesszük. S íme, az élet fakad, bontakozik a levél, sarjad a bimbó, jön egyik a másik után. Mind-mind nagyon alázatos, kicsi fejét lehajtva, érzi, hogy a végtelen Felség előtt áll, neki köszöni létét, egész valóját, minden szépségét. Úgy el tudom nézni ezeket az alázatosan bontakozó levélkéket, bimbócskákat. Mintha csak mondanák: minden erény kezdete, egyben védelme is az alázatosság. — Hányszor érezzük mi is, hogy por, hamu, semmi vagyunk. De egy tekintet a ciklámenre, a legkisebb virágszálra már megnyugtat, hogy én is az Isten kezében vagyok. Lelkemben is csodálatos munka folyik. Ki a barna földből s a marék porból virágot fakaszt, az érint engem is. Oh Uram, mily csodálatos vagy munkádban és felfoghatatlan lényedben! Itt szövöd szemem előtt kis virágom ékességét a semmiből. Bámulva nézem, hogy tudsz remekelni pár szem porból is színben, alakban, illatban, kellemben, szépségben, ahogy azt virágaink mutatják. Pedig minden pázsit csak szőnyeg és minden virág csak dísz abban a palotában, ahová a teremtés koronáját, az embert helyezted. Ha már a díszek ily elragadók, minő lehet az emberi lélek a kegyelem szépségében! Oh lelkem, te lefátyolozott kincsem, ha egyszer láthatnálak, mint e kis virágot, hogy csodálnám, áldanám benned jóságos Teremtőm keze alkotását. De itt a földön sűrű fátyol fed, csak a hitem mondja, hogy arcod sugára, szemed fénye tükrözik bennem és szentségedből szövöd égi köntösömet, édes, jó mennyei Atyám. Megértem, boldogan érzem, hogy virágainkba elrejtetted, beleszőtted atyai mosolyodat, biztató, bátorító

vigaszodat, gondviselő szeretetedet. Oh, mennyit mondanak erről a betegszobák, a betegágyak az elhagyott, magányos, nehéz órákban. Édes kis virágom, hányszor megvigasztaltál engem is. Köszönöm neked, jóságos Uram, Istenem!

A kis ciklámen nem csupán a mi lakásunk téli dísze, hanem az Isten házának is ez az egyik téli ékessége. Szeretjük ezt a kis virágot odatenni az oltárra. Ezzel azt akarjuk mondani: nem dermed meg a mi szívünk irántad, édes Jézusunk, nem hülünk ki szeretetedben, bármilyen közömbös és hideg világban élünk is. Nem ismerünk szívünkben telet, folyton nyílik ott a hála, hódolat, bizalom, szeretet virága. S a kis ciklámen odasímul a tabernákulum mellé: itt az én világom, itt az én hazám, mert itt az én áldott jó Uram, édes Jézusom. Jó itt lenni a nagy csendben, a hosszú téli éjeken át, Vele lenni édes, boldog meghittségben, csendes kettősben: Ő és én. Nem szólunk semmit, egy szót se; Ő se, én se. Mégis értjük egymást, csak egymásnak élünk, így nagyon közelben halljuk egymás szívverését: Ő szeret engem, én meg Őt. S ez elég! S ebben a boldog tudatban rövidek az órák, gyorsan telnek az éjszakák. Ő és én! — Te boldog ciklámen! Megértem, hogy minden leveled egy kis szív, kitárult szív. Mint az oltárabrosz, szétterül, hogy az Úr reászálljon, rajta megpihenjen, ha úgy tetszik, elaludjék, csak minél bensőbben vele lehessen, övé lehessen, neki élhessen. Szívem, tudsz-e így kitárulni, így vágyódni, így szeretni, így egyesülni, ahogy e kis ciklámenlevélke mutatja! Így vár az Úr minket is! Hányan vergődnek azon, hogy nem tudnak szeretni, száraz a szívük, nincs egy szavuk, nincs egy meleg fohászuk. Nem baj! A ciklámen útmutatónk, tartsunk ki hidegben, sötétben, hosszú éjszakában Jézusunk mellett akkor is, ha látszólag nincs hozzánk egy szava sem. Ő mégis a mienk!

Még valamit erről a kedves virágról. Egyik reggel, úgy szeptember végén, a súlyos háborús gondok között nagyon aggódó szívvel ébredtem s önkénytelenül égre emeltem kezemet: Uram Istenem, könyörülj rajtunk! S ráesett tekintetem a közeli ciklámenre. Akkor látom, menynyire velem érez most is az én kedves kis virágom. Az egész cserép egy csomó égretörő, velem imádkozó kézfej. Minden kis levél egy-egy vékony száron, vékony karon ülő, szétterülő, imádságos gyermeki kacsó, mely velem mondja: Uram, Istenem, könyörülj rajtunk. Úgy-e, mondanom is felesleges, hogy még jobban megszerettem az én kis ciklámen virágomat.

Német István.

Szentséges áldás monstranciával, mindig palástba öltözött pap által adandó!

Oltárkő Őeminenciája kegyes intézkedéséből 24 P-ért kapható (postán küldve) Oltáregyesületünknél.

IMASZÁNDÉKUNK

Kegyelemkincsünk (búcsúk) megbecsülése.

Szentegyházunk bőkezűen engedélyez búcsúkat. Szinte túlságosan gazdagok vagyunk búcsúkban. Olyan könnyen is lehet teljes búcsút nyerni, hogy szinte elvész előttünk az értéke, mert olyanok vagyunk, hogy amihez túlkönnyen jutunk, azt nem igen értékeljük. Pedig mily *óriási kincs a búcsú!*

Bűneinket ha meggyóntuk, még azután eleget is kell tennünk érettük. Ez az elégtétel nemcsak a szentgyónásban feladott elégtétel, hanem egy annál sokkal nagyobb, amelynek a gyónás utáni elégtétel csak «előlege». Ez az elégtétel csak a tisztítótűz szenvedései, vagy a földön szerzett érdemek által egyenlíthető ki. Bizonyos jócselekedetekért azonban elengedésükhöz juthatunk. Ezeket a jócselekedeteket az Egyház feje szabja meg a Szent Péter személyében nyert «kulcsok» hatalmánál fogva. («Neked adom a mennyország kulcsait.») Az utóbbi időben mind gyakoribb a jócselekedet lelki formája: többnyire csak imádság van előírva a búcsú elnyeréséhez. Különösen a vallásos társulatok, egyesületek nyerhetnek így búcsúkat. Ez az eljárás egészen megfelel az Úr Szíve végtelen irgalmasságának, amely alig kíván mást, mint nagy bizalmat irgalmassága iránt. Szentgyónás és szentáldozás mellett a legtöbbször csak egy «Miatyánk-Üdvözlégy»-nyi ima van előírva a Szentséges Atya szándékára és már teljes búcsút nyerhetünk: vagyis a tisztítótűzben kiállandó — esetleg igen sok éven át — tartó szenvedésektől, vagy földi büntetésektől szabadulunk meg.

Az Oltáregyesület búcsúkkal a leggazdagabban ellátott egyesület. Nemcsak a teljes búcsúkban vagyunk gazdagok (itt lent közöljük havonta), de úgyszólván minden oltáregyleti gyakorlatunkért búcsú jár. Havi imádási óránk napján teljes búcsú mellett, magáért az *imádási óráért 7 évi és 7 negyvenednyi búcsú; a havi összejövetelen való részvételért* — mely a teljes búcsú elnyeréséhez is föltétel — még külön *7 évi és 7 negyvenednyi búcsú; egyesületi (vagy plébániai) templomunk meglátogatásáért* Szűz Mária, vagy az apostolok ünnepein *szintén 7 évi és 7 negyvenednyi búcsú; félórai oltáregyleti munkáért 300 napi; minden szentséglátogatás alkalmával 300 napi búcsú; minden jócselekedetért 60 napi búcsút* nyer az oltáregyesületi tag; az Oltáregyesület beteg tagjai otthon áldozva, templomlátogatás nélkül is elnyerhetik a tagsággal járó teljes búcsúk közül a február 26., március 19., április 5., június 29., július 31., Mária Szeplőtelen Szíve ünnepén (Úrnap nyolcadát követő szombat), okt. 25., nov. 1., dec. 3., dec. 8.-it, ha otthon elvégzett szentáldozásuk után a legméltóságosabb Oltáriszentség imádására öt Miatyánkot, öt Üdvözlégyet és öt Dicsőséget imádkoznak, s azonkívül a Szentatya szándékaira egy Miatyánkot, egy Üdvözlégyet, egy Dicsőséget elmondanak.

Milyen csodálatos gazdagsága a lehetőségeknek! Becsüljük meg azzal, hogy iparkodunk elnyerni a búcsúkat. Vajjon nem égbekiáltó nemtörődömség-e, ha elmulasztjuk a kegyelemalkalmakat? Nem érdemeljük-e meg, hogy a mi tisztítótűzünk hosszabb és súlyosabb legyen, mint másé, ha még ezeket a könnyű lehetőségeket sem használtuk ki arra, hogy — búcsúk nyerésével — megszabadultunk volna tőle? És ha magunknak nem volna rá szükségünk, nem kötelez-e a felebaráti szeretet arra, hogy az elnyerhető búcsúkkal a tisztítótűzben szenvedő lelkeken segítsünk? Az Oltáregyesület tagjai az elnyerhető búcsúkat mind felajánlhatják a tisztítótűzben szenvedő lelkekért (vannak ugyanis olyan búcsúk, amelyek másért nem ajánlhatók fel).

Teljes búcsúk: November 1., 2., 3., 4., 13., egy tetszés szerint választott napon, a havi imádási óra napján.

Központi.

OLTÁREGYLETI ÉLET

A veszprémi oltáregyesületi nap, melyet okt. 2.-ra terveztünk, az akkori kritikus napok miatt elmaradt.

A Boldog Gizella körök mozgalmának elindításával várunk, mert most a katonák fehérneműjének készítésére vállalkoztunk. (Vezércikkünk szól erről.)

Az oltáregyesületi központ választmánya okt. 10-én tartotta munkaévének első ülését *dr. Mészáros János* országos igazgató elnöklésével. A választmányi ülésen megjelentek *Esterházy Mary* grófnő elnöknő, özv. báró *Orosdy Fülöpné*, báró *Jeszenák Istvánné*, *Szegedy Maszák Aladárné* és ezúttal elsőízben *verseghi Nagy Elekné*, az orsz. választmány új tagja, a zárda főnöknője, mint társelnöknő és a két irodavezető máter, *dr. Mátrai Gyula* közp. ügyv.-igazgató.

Országos igazgató ismertette az Oltáregyesület utolsó választmányi ülése óta (1938 febr.) történteket. Az események legnagyobb része a kongresszussal van összefüggésben, amelyeket lapunkon keresztül már ismerünk. Ismerték a választmány tagjai is! Mégis jól esett hallanunk, hogy mit tehettünk a kongresszusért s utána a szegény magyar templomokért. (Ennek közlése folyamatban!)

A kongresszusi monstrancia használatának rendjét úgy állapította meg a választmány, hogy az az Örökimádás-templomban az Oltáregyesület alapításának évfordulóján, nov. 6-án, karácsonykor, a januári engesztelő novénán, húsvétkor, május 2-án, Úrnapjának nyolcadán és aug. 15—20-ig lesz használatban.

Az Oltáregyesület vagyonváltsága a beruházási kölcsön kapcsán 7000 P-ben állapíttatott meg, melyet öt év alatt évnegyedes részletekben fizethetünk.

Kurz Alfrédné hagyománya. Júl. 16-án húnyt el az Oltáregyesület hűséges tagja, aki életében is nagy jótevője volt az Örökimádás-templomának és halála után is annak bizonyult, mert végrendelete szerint *főörökösévé az Örökimádás-templomot tette meg.*

Az Oltáregyesület ügyésze szerint kb. 5000 P-t tesz ki a hagyományozott ingatlanok (házrész Hódmezővásárhelyt, telek Sashalmon) és ingóságok együttes értéke, de bonyolult és költséges eljárás után és ki tudja mikor jut csak az örökséghez az Oltáregyesület temploma. Itt megjegyezzük, hogy amikor lehet (a jelen esetben örökhagyó nem tehette egy valaki miatt, aki a nehézségeket most is támasztja) intézzük el az ilyen ügyet úgy, hogy halálunk után senki se galibáskodhasson. Adjuk oda a biztosan feleslegeset már életünkben, ingatlannál esetleg a haszonélvezeti jog fenntartásával.

Kurz Alfrédné, Jolán jótevőnket és buzgó oltáregyesületi testvérünket pedig foglaljuk imánkba, hogy minél előbb elvegye örök jutalmát. Az Örökimádásban úgynevezett Gregoriánmisesorozat (30 napon át megszakítás nélkül mindig érette) volt augusztus hónapban érette. Azonkívül a hagyományozó többi szándékaira is folyamatban van az Örökimádás-templomban a szentmisék elmondása.

Az Örökimádás és Jézusom Örömöm további megjelenésének ügyében az 1938. XV. t.-c. értelmében eljártunk a miniszterelnökségen.

Római zarándoklatról adtunk hírt az utolsó számunkban. Ezen részt vesz az Oltáregyesület országos elnöknője és igazgatója, akik ez alkalommal ajánlják fel a Szentatya részére sárközi hímzéssel készült kongresszusi emléknek szánt kazulát. Akik az Oltáregyesületi tagok közül e zarándoklatra az Actio Catholica irodájában jelentkeztek, szíveskedjenek Központunknál is jelenteni részvételüket, hogy tudjuk mekkora képviselete lesz az Oltáregyesületnek.

† Laurenti bíborosnak, az Oltáregyesületek nemrég elhúnyt protektorának lelkéért ünnepélyes rekviemet tartunk november 7-én 9 órakor az Örökimádás-templomban.

Az oltáregyesületi ájtatosságon használjuk befejezésül a Központban szokásos engesztelő fohászokat: *Áldott legyen az Isten!* stb. Ezek a fohászok a káromlások engesztelésére irattak elő. Rómában minden szentmise és áldás alkalmával szerepelnek, mi legalább szentségkitételkor használjuk!

Soronkívül csak kirabolt vagy leégett templomoknak nyujt segélyt az Oltáregyesület, ha teheti. A kongresszusi készletünkből segélyezésre való tárgyunk már nincsen.

Oltáregyesületi perselyünk védőszentjének, páduai Szent Antalnak a szobra az Örökimádásban annyira megrongálódott, hogy kicserélésre szorul. Erre adakoztak: *N. N.* 1, *Misik Sándorné* 1, *özv. Kolláraky Istvánné* 2 P-t adományozott. Isten fizesse meg — Szent Antal közbenjárására — bőségesen!

Az Örökimádás tornyának restaurálására adakoztak: *Farkasné Lám Irén* 10, *özv. Luzsa Györgyné* 10 P-t! Isten fizesse meg az Eucharisztia templomának tornyára szánt adományokat!

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület adományaiban részesültek a következő templomok.

(Folytatás.)

Egri érseki egyházmegye:

Dorogháza: 1 fehér kazula, 1 cingulum.

Mátramindszenti, filia: 1 vörös kazula, 1 cingulum.

Szuhai, filia: 1 fehér kazula.

Szuhahutai, filia: 1 zöld kazula, 1 ciborium.

Szendrőlád: 1 alba, 1 velum.

Olgamajor, kisegítő kápolna: 1 fehér kazula, 1 oltárfeszület, 1 kánontáblakészlet, 1 könyvtartó, 1 pár ampolna tálcával, 1 csengő, 1 velum, 1 alba, 2 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo, 1 cingulum, 2 palla, 3 vállkendő.

Nyiregyháza: 1 fehér kazula, 1 velum, 1 lila stóla, 1 alba, 1 oltárterítő, 1 könyvtartó.

Noszvaj: 1 füstölő tömjéntartóval, 1 fekete pluviale, 1 monstrancia.

Kállósemjén: 1 alba, 1 ciborium.

Egerfarmos: 1 alba, 1 zöld kazula.

Demecser; Kék és Gégény filiái: 1 kehely, 2 fehér kazula, 2 alba, 2 cingulum, 6 vállkendő, 10 purificatorium, 10 lavabo, 2 fehér stóla, 2 dupla stóla, 2 palla, 2 karing, 1 pacificale.

Ibrány: 1 piros kazula, 1 dupla stóla, 1 aspersorium, 1 füstölő tömjéntartóval.

Kékcse: 1 fehér kazula, 1 fekete pluviale, 1 füstölő tömjéntartóval.

Dombrádi, filia: 1 fehér kazula, 1 misekönyv.

Atkár: 1 ünn. fehér pluviale, 1 burza, 1 pár ampolna, 3 purificatorium, 3 lavabo.

Mátrafüredi, kápolna: 1 misekönyv, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 beteglátogató lámpa, 1 kézöblítő edény.

Tibolddaróc: 1 vörös kazula, 1 sz. olajtartók.

Kácsi, filia: 1 füstölő, 1 aspersorium, 1 ostyadoboz, 1 lila pluviale.

Sajóvelezd, filia: 1 fekete kazula, 1 zöld kazula, 1 velum, 1 paténa, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 ciborium, 1 ciboriumköpeny, 1 csengő, 1 evang. könyv.

Csokva—Omány: 1 kehely, 1 fekete casula, 1 ciboriumköpeny, 1 pacificale, 1 pár ampolna tálcával, 1 könyvtartó, 4 purificatorium, 3 lavabo, 2 palla, 3 vállkendő, 1 cingulum, 1 kánontáblakészlet.

Sényő: 1 alba, 1 ciborium, 1 pacificale, 2 ministránsing, 2 piros ministráns ruha, 1 aspersorium, 3 lavabo.

Nagyhalász: 1 kehely, 1 alba, 1 karing.

Balkány: 1 fehér pluviale, 1 fekete kazula, 1 beteglátogató készlet, 1 könyvtartó.

Bükkmogyoród: 1 fehér miseruha.

Hajduszoboszló: 1 kehely, 1 ciborium, 2 gyertyatartó, 1 fehér, 1 zöld kazula, 2 vállkendő, 2 alba, 1 oltárkereszt, 1 pulpitus, 1 kánontáblakészlet, 1 csengő, 1 lámpa, 1 ostyadoboz, 1 pár ampolna tálcával, 1 oltárterítő, 2 cingulum, 1 dupla stóla, 1 mise utáni ima.

Törökszentmiklóshoz tartozó Pusztalengyel, filia: 1 zöld kazula.

Szajol: 1 tábori kazetta.

Tiszabercel: 1 fehér kazula.

Miskolc: 1 pulpitus, 1 pár ampolna tálcával.

Összesen: 51 templom kapott 1 monstranciát, 8 kelyhet, 9 ciboriumot, 7 füstölőt tömjéntartóval, 4 aspersoriumot, 5 csengőt, 11 könyvtartót, 6 kánontáblakészletet, 9 pár ampolnát tálcával, 2 hordozható kazettát, 4 beteglátogató készletet, 1 beteglátogató lámpát, 2 oltárfeszületet, 3 pacificalet, 1 öröklámpát, 1 sz. olajtartót, 1 abluciós edényt, 2 ostyadobozt, 1 paténát, 2 gyertyatartót, 2 misekönyvet, 1 ev. könyvet, 1 mise utáni imát, 15 fehér, 8 zöld, 4 fekete és 5 piros kazulát, 8 fehér, 5 fekete és 2 viola pluvialet, 8 velumot, 2 ciboriumköpenyt, 1 lila, 2 fehér és 4 dupla stólát, 2 piros ministránsruhát, 4 oltárterítőt, 19 albát, 3 karinget, 12 corporalet, 35 purificatoriumot, 40 lavabot, 22 vállkendőt, 12 cingulumot, 12 pallát, 2 ministránsinget 6850 pengő értékben.

Veszprémi egyházmegye.

Káptalantót: 1 missale.

Salföld filia: 1 missale.

Csabrendek: 1 missale.

Kopárpusztai iskolakápolna: 1 oltárcsengő, 1 fali csengő.

Büssü: 1 kehely.

Bőszénfa: 1 pulpitus.

Szenta: 1 monstrancia, 1 aspersorium.

Zalahaláp: 1 gyászmisekönyv, 1 pulpitus.

Balatonkeresztúr: 1 kehely, 1 missale.

Bodorfa filia: 1 kehely, 1 missale.

Orosztony: 1 p. ampolna tálcáva.

Ajka: 1 missale, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 aspersorium.

Hetes: 1 monstrancia, 1 evang. könyv.

Zalaszentbalázs: 1 gyászmisekönyv.

Vanyola: 1 kehely, 1 ciborum.

Balatonfenyves: 1 monstrancia.

Ábrahámhegy: 1 kehely, 1 aspersorium.

Kehida: 1 missale.

Balatonalmádi: 1 aspersorium.

Somogyvár: 1 piros casula, 6 purificatorium.

Jankovics-telep: 1 tömjéntartó és füstölő.

Balatonkenese: 1 missale, 1 kettős olajtartó, 6 stólavédő.

Kadarkút, Visnyeszéplak filia: 1 kehely, 1 missale, 1 pulpitus, 1 készlet kánontábla, 1 p. ampolna tálcával, 1 fehér casula, 1 alba, 1 cingulum, 3 vállkendő, 3 purificatorium, 2 corporale, 2 palla, 3 lavabo.

Adásztevel: 1 tábori casetta.

Balatonmáriafürdői kápolna: 1 zöld casula, 1 alba, 1 cingulum, 2 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 palla, 1 pulpitus, 1 p. ampolna tálcával.

Veszprém, B. Margit új templom: 1 fehér, 1 fekete casula, 1 monstrancia, 1 p. ampolna tálcával, 1 pulpitus, 1 kánontábla készlet, 1 fehér pluviale, 1 velum, 6 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, 2 alba, 1 karing, 1 missale 1 cingulum.

Fonyód-Sándortelepi kápolna: 1 füstölő tömjéntartóval, 1 pacificale, 1 aspersorium, 1 csengő, 1 öröklámpa, 1 p. ampolna tálcával.

Zalameggyes filia: 1 kehely, 1 missale, 1 pulpitus, 1 készlet kánontábla, 1 p. ampolna tálcával, 1 alba, 1 cingulum, 2 palla, 2 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 fehér, 1 fekete casula, 2 vállkendő.

Somogyapáti: 3 oltárterítő, 3 vállkendő, 3 purificatorium, 2 corporale, 3 lavabo, 2 palla, 2 kis purificatorium abluciós edényhez.

Balatonlelle: 1 fehér casula, 1 alba, 3 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 1 áldoztató patina.

Felsődabas: 1 ciborium.

Zalaszentlászló: 1 alba, 1 duplastóla.

Balatonszabadi-Sóstó: 1 fehér casula, 1 feszület, 1 kánontábla készlet, 1 pulpitus, 1 p. ampola tálcával.

Nemesvita: 1 fehér casula.

Balatonöszöd: 3 vállkendő, 3 purificatorium, 1 cingulum.

Balatoncsicsó: 1 ciborium.

Összesen 36 templom kapott: 7 kelyhet, 3 ciboriumot, 4 monstranciát, 5 aspersoriumot, 3 füstölőt tömjéntartóval, 6 pulpitust, 12 misekönyvet, 2 gyászmisekönyvet, 7 p. ampolnát tálcával, 4 kánontábla készletet, 1 ev. könyvet, 1 öröklámpát, 1 pacificalét, 1 feszületet, 2 csengőt, 1 falicsengőt, 1 tábori kazettát teljes felszereléssel, 1 áldoztató patinát, 1 kettős olajtartót, 6 fehér, 1 piros, 1 zöld, 2 fekete casulát, 1 fehér pluvialét, 1 velumot, 3 oltárterítőt, 7 albát, 1 karinget, 11 corporalét, 11 pallát, 23 vállkendőt, 39 purificatoriumot, 24 lavabot, 2 kis purificatoriumot abluciós edényhez, 1 dupla stólát, 6 stólavédőt 3.600 pengő értékben.

Veszprémi egyházmegye többi kérvényező templomának és az itt felsorolt templomok közül is többnek a veszprémi Oltáregyesület is küld adományokat.

Csanádi egyházmegye.

Szeged, József főherceg-telep: 1 fehér casula, 1 fekete casula, 1 alba, 3 vállkendő, 2 corporale, 3 lavabo, 2 cingulum, 3 purificatorium, 2 palla.

Szeged, Jézus Társasági Rendház: 1 tábori casetta teljes felszereléssel.

Kaszaperpuszta: 1 monstrancia, 1 fehér casula, 1 cib. köpeny.

Szeged-Móraváros: 1 missale.

Pusztaföldvár: 1 kehely, 1 alba, 1 fekete casula.

Makóújváros, nyomortanyák kisegítő-kápolnája: 1 fehér casula, 2 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 palla, 1 alba, 1 cingulum.

Szeged-honvédkórház: 1 kehely.

Újszeged, Ker. Iskolatestvérek: 1 ciborium.

Elek: 1 velum.

Összesen 9 templom kapott: 1 tábori casettát teljes felszereléssel, 1 monstranciát, 2 kelyhet, 1 ciboriumot, 1 misekönyvet, 3 fehér, 3 fekete casulát, 1 ciborium köpenyt, 3 albát, 3 vállkendőt, 4 corporálét, 6 lavabot, 6 purificatoriumot, 4 pallát, 3 cingulumot, 1 velumot 1285 pengő értékben.

Győri egyházmegye.

Halászi: 1 ciborium, 1 ciborium köpeny, 1 viola casula, 3 corporale.

Pásztori: 1 lila casula, 1 fekete pluviale, 1 cingulum, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 mennyezet.

Sopronvárosi Polgári Otthon: 1 zöld casula.

Mihályi: 1 alba, 1 karing, 3 purificatorium, 2 palla, 3 vállkendő.

Nyúlfalu: 1 alba, 1 karing, 4 min. ing, 1 fehér casula.

Arak filia: 1 fehér casula, 1 cingulum, 2 palla, 2 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo, 1 misekönyv.

Edve: 1 fekete pluviale.

Győr-nádváros: 1 lila pluviale, 1 zöld casula.

Győr, Szent István Szeretet-Otthon: 1 vörös casula, 1 dupla stóla, 1 beteglátogatási felszerelés.

Dunaalmás: 1 misekönyv, 1 p. ampolna tálcával, 1 monstrancia aranyoztatása.

Neszmély filia: 1 p. ampolna tálcával, 1 monstrancia aranyoztatása.

Himód: 1 fekete casula.

Összesen 12 templom kapott: 1 ciboriumot, 2 monstrancia aranyoztatását, 1 mennyezetet, 2 misekönyvet, 1 füstölőt tömjéntartóval, 2 p. ampolnát tálcával, 1 beteglátogatási felszerelést, 2 ciborium köpenyt, 2 fehér, 1 fekete, 2 zöld, 2 viola, 1 vörös casulát, 2 fekete és 1 viola pluvialét, 1 dupla stólát, 3 albát, 2 karinget, 8 ministráns inget, 3 cingulumot, 6 vállkendőt, 5 corporalét, 9 purificatoriumot, 3 lavabot, 4 pallát 2005 pengő értékben.

Pannonhalmi főapátság.

Bakonybél, Irgalmas nővérek: 1 lila casula, 1 oltárterítő 120 pengő értékben.

Debreceni apostoli kormányzóság.

Komádi mater, Kőrösszakál és Biharugra filiák: 1 kehely, 1 fehér casula, 1 misekönyv, 1 oltárkereszt, 1 kánontábla készlet, 1 patina, 1 pulpitus, 1 viola stóla, 1 alba, 1 cingulum, 2 corporale, 6 purificatorium, 2 palla, 2 vállkendő, 6 lavabo.

Gyula, Szegénygondozó Nővérek: 1 zöld casula, 1 velum, 1 beteglátogatási felszerelés.

Gyula, József-szanatórium: 1 fekete casula, 1 alba.

Tótkomlós: 1 velum, 1 füstölő tömjéntartóval.

(Folytatjuk.)

Könnyeznek a gyertyák.

Irta: *Zaymus Gyula.*

Özvegyasszony volt, elhagyatott és szomorú. Lelke a multakon járt s szíve a jelen fájdalmát élte. Nem volt már senkije sem ezen a világon, csak porladó, halványodó emlékek, hajfürtök, szalagok és szentképek az öreg sárgalapú imakönyve mélyén.

Az emberek a temetőbe özönlöttek, sírokat mentek látogatni, horpadt hantokat, dülledező sírköveket. Dércsípte virágokat megtisztogatni s halálra ítélt új, színes csokrokat helyezni a hervadtak helyére. Szeretettel, vágyón. Mintha bizony ott lent a földben a halott megérezte volna, hogy valaki ott térdel a nedves őszi leveleken s megmelegíti térdével a hideg földet s melléje teszi a szívét is, hogy bemelegítsen az is a régi szeretetével a föld kérgén keresztül.

A temetők fölött tovaszálló szélben imafoszlányok sodródnak s itt-ott belecsilingel egy árva gyermek sírása, akinek nincsen többé édesanyja.

Krisztus a keresztfán lehajtott fejjel békésen pihen, mintha mondaná, hogy mindennek így muszáj lenni.

Az özvegyasszony nem tudott kimenni a temetőbe, az ő lába már nem bírja hosszú úton a fáradt szívet vinni. Ő otthon készített temetőt magának, a konyhácskájában az asztalon, melyen ebédelni szokott s ahol napközben fehér kendőbe csavarva a kenyérkéje pihen.

A temetői szél megzörgette az ablakokat s az özvegysaszony tíz gyertyát, olcsó miligyertyát vett elő a fiókból s meggyujtotta közülük az elsőt.

A gyufa sercent s a gyertya fejecskéje meggyulladt. Rezgő árny rajzolódott a falra, az ő árnyékának imbolygó képe.

Arcán ezer ránc volt s két nagy könnycsepp a szemén.

— Ezt a gyertyát a te emlékednek szentelem édes férjem, uram! — susogja alig hallhatóan s letérdel a földre s úgy érzi, hogy itt van mellette újból a megboldogult, kinek örök hűséget esküdött egyszer. Szemét lehunyja, fejét két összekulcsolt kezére helyezi s úgy imádkozik érte. Közbe elvonul előtte, ködlőn, fájón minden, ami egykor oly szép és boldogságos volt. Menyasszony, csillaghímes virágos oltár, majd fehérszirmú bölcső, az anyaság büszke szent érzése, két szerető férfikar ölelő melege s végül , Istenem — a koporsó. A sírás megrázza s árnyéka megnő a falon, oly közel símul az árván lobogó gyertyához.

Csend van. A gyertya halálos komolysággal ég s az özvegyasszony úgy érzi, hogy a halott férje hozzásímul s megcsókolja őt úgy, mint régen.

— Ne sírj drága galambom, hisz nincsen mindennek vége, hisz mi még találkozni fogunk.

És az özvegyasszony halkan, súgva mondja, mintha az Úristen arcához símulna:

— Adj Uram néki örök nyugodalmat.

Aztán remegő kézzel másik gyertyát húz elő a csomagból s odahelyezi az első mellé. De ennél mosolygással telik meg az arca, mert az a kis gyertya az ő első gyermekéé, Jancsié.

— Istenem, hát ki tudja azt, az élők között kívüle, hogy ez a Jancsi volt a legboldogabb anya, legszebb gyermeke. Látja a kis kezecskéjét, pici piros száját. Érzi, hogy szívja magát tele az ő adta élettel, meleg forró tejjel, csorduló anyai szeretettel. Bódult a boldogságtól.

Aztán melléje helyezi a harmadikat, negyediket, ötödiket. Ezek fiúk voltak mind. Négyek, szépek, édesek, daliák s meghaltak mind. Egyiket a torokgyík, másikat a vörheny, az utolsó kettőt meg a haza vitte el.

— Édes egy fiaim — susogja ismét — szeressen titeket a jó Isten úgy, ahogy én szeretlek — s könnyei aszott kezeire hullnak. Az első gyertyáról is lesiklik valami, olyanforma, mint a könny, de útközben megfagy. Tán a halott apa könnye.

És megint hallatszik a csendben:

— Uram, hallod? Adj nékik örök pihenőt.

Aztán új gyertyákat vesz elő, hármat, mert három leánya volt s ma már azok is mind, mind a temetőben vannak.

— Hát mondjátok ti élő, mosolygó, nevető boldog emberek, hát lehet ilyen fájdalom-tengert ingó bárkán végigjárni s lehet ilyen agyongyötört lélekkel, temető illatú szívvel emberek közt élve járni-kelni s néha még hozzá mosolyogni?

És az özvegyasszony most is mosolyog:

— Ez Iluskáé, ő szőke volt. — Ez Máriáé, ő barna — ez meg Nellié, a jó Isten Nellikéjéé, ki fekete volt, mint az az éjjel, amelyiken született.

És mind a három elrepült . . .

Nelli volt az utolsó s ő megígérte, hogy majd eljön érte s elviszi magával az égbe, mert ő apáca volt s kórházban, ragályban halt meg.

Nyolc gyertya égett s a szegény özvegyasszony két karjával kerítést font köréjük s míg szeméből az árvaság fájdalma tekintett ki, lelkével úgy érezte, hogy ismét együtt vannak mindnyájan, akik egykor úgy szerették egymást.

Az idő mult, a gyertyék fogytak s könnyük lefolyt a fehérre sikált asztalra.

Aztán még két gyertyát gyujtott — szülei emlékének . . .

Igy lett a szám tíz. Bölcsők, koporsók, oltárok, temetők vonultak el előtte s ő úgy érezte, hogy felhőn térdel s repül a végtelen felé. Valahol kint harangoztak. Templomba hívták az embereket.

— Gyertek emberek, gyertek imádkozni, mert minél közelebb vagytok az Istenhez, annál közelebb lesztek övéitekhez is.

Tegyétek le a kalapácsot, tollat, hívnak az elköltözöttek bánatos lelkei . . . És kint szólnak szüntelenül a harangok . . .

A templom a feltámadás helye, hol hálát kell mondani, mert minden úgy jó, ahogy Isten rendeli.

Egykor Sion hegyére szállt az Úr, onnan a betlehemi bölcsőbe, bölcsőből a templomokba, templomokban az oltárra, itt a kenyér színébe s így a te szívedbe, lelkedbe.

Jöjjetek emberek, halottak estéjén imádkozni a megholtakért, Krisztussal a szívetekben.

És az öregasszony megtörölte kisírt szemét, még várt egy ideig, amíg az utolsó gyertyácska is elég s aztán egyedül maradt a sötét konyhában, árván egyedül. Majd fekete ruhát öltött, kezére csavarta az olvasóját s lassan lépegetve megindult a templom felé.

Mondani ment valamit az Úr Jézus Krisztusnak.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVIII. évfolyam. * 1938 * DECEMBER HÓ

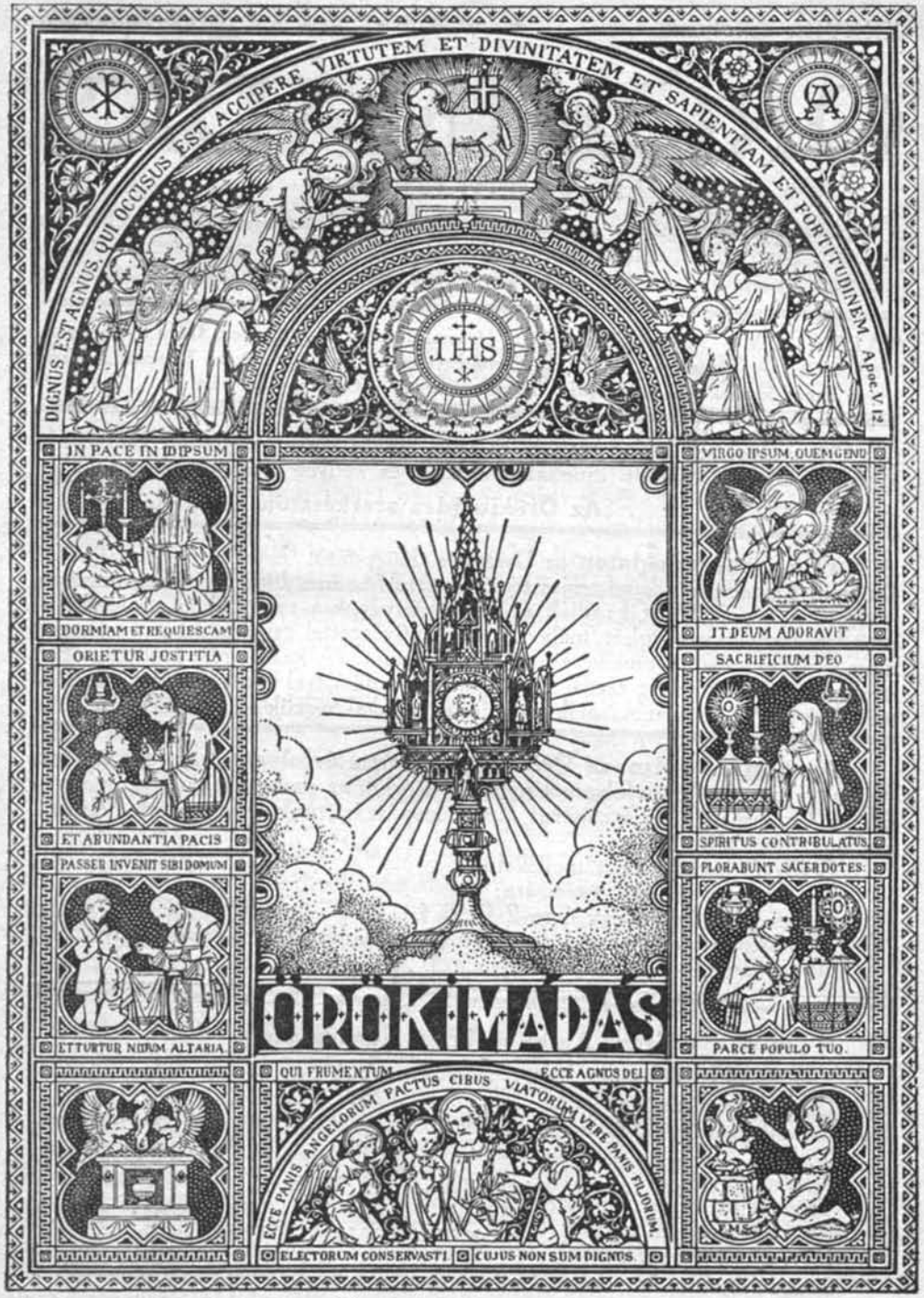

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVIII. évfolyam * 1938 * December hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Jézussal építsünk. — **Galler Géza:** Karácsony előtt. — **Gyöngyös Ferenc:** Az oltáregyesületi élet. — **Szirmai Józsefné:** Karácsonyi időszak. — **Központi:** Imaszándékunk. — **Oltáregyleti élet.**

Kegyelemmel, lekiörömökkel és igaz lelki békével megáldott karácsonyt kívánunk mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasótáborunknak.

Az Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.

A római zarándoklaton az Országos Központot *Esterházy Mary grófnő* elnöknő, *Lippach Sándorné* terjesztőnő és *dr. Mészáros János* prelátus, országos igazgatónk képviselik. Ők adják át a Szentatyának a zarándokok audienciáján azt a fehérselyem miseruhát, melyet sárközi művészettel csináltatott az eucharisztikus világkongresszus emlékére az Oltáregyesület. (A kazula már kiállításunkon szerepelt, de azután még zárdai kezek gondos munkájával tökéletesedett.) Lélekben kísérjék el mindazok, akiknek adományaikkal részük van benne!

A mostani szám az Örökimádás jelen évfolyamában az utolsó. A januári számmal új évfolyamot nyitunk. Kérjük az eucharisztikus eszme barátait az Örökimádás terjesztésére! Különösen számítunk a visszatért Felvidék eucharisztikus táborára!

Befizetésre csekklapot mellékelünk.
Az Örökimádás előfizetési ára:
Egyes példányban egy évre 2 P 50 f.
Csoportosan (egy címre) rendelve 20 példánytól 10% engedmény.
50 példánytól 20% engedmény.

Szent Antal szobrára adakoztak:

Egy Servits III. rendi tag	1.— P
Özv. Syposs Zoltánné	10.— «
Rosenfeld Elemérné	5.— «
N. N.	2.— «
N. N.	2.50 «
Tavaszi Józsefné Nagykörös	2.— «
Egy Szent Antal tisztelő	3.— «
Özv. Kollárszky Istvánné	2.— «

Szent Antal az ő szokásos kedves módján fizessen meg tisztelőinek nagylelkűségeért!

JÉZUSSAL ÉPÍTSÜNK!

Vajúdó világ! Eljövendő jobb idők adventjében élünk! Ami jön — azután ami már eljött, bátran mondhatjuk — az Úr nagy jóságából való! De nem jöhet az egész jobb jövő csak úgy nélkülünk! Nekünk is kell érette tennünk, az Úr jóságos akaratával nekünk munkásközreműködéssel kell egybeforradnunk! Ennek a munkának egyéni ideje az advent. Csodálatos, hogy milyen alkalmas lelki megújulásra! Mennyivel több készségünk van ilyenkor olyan dolgokra is, melyek áldozattal önmagunk tunyaságának és kényelmének feláldozásával járnak. Mit tegyünk?

1. Tegyük fel a kérdést magunknak: mit vár tőlem az Úr lelkileg? Hol vagyok? Ködös, mocsaras vagy zűrzavaros világ van-e odabent, avagy egyetlenegy fény világa mellett nagyszerű rend? Az Úr világosságát értjük. Azt a lámpást, melyről a Jelenések Könyve beszél: «a Bárány az ő világossága». A mi Urunk Jézus Krisztus, aki benne kell hogy éljen a lelkünkben, mert más fények csak vakítanak, de igaz útmutatásra, bennük járásra nem alkalmasak, mert akkor alszanak ki, amikor legnagyobb szükség volna rájuk. Itt jusson eszünkbe a történelem és a jelen «nagyjainak» Krisztus világossága mellé helyezett lámpása, mily erős árnyékok imbolyognak mindegyik körül! Tisztogassuk meg tehát akaratunkat indulataink és szenvedélyeink befolyásától és engedjük így egészen tisztán az Úr jelenléte áldott fényében érvényesülni. *Tisztán az Úr akaratát fogja akarni.*

2. Nézzünk körül abban a kissé megnagyobbodott magyar világban, mely most a miénk! *Az Úr kimondhatatlan jóságáról beszél benne minden!* Nemcsak a hazához visszacsatolt területek és a rajtuk hazaérkezett sok magyar, hanem aminek most mindenki tudatára ébredt: *egyszerűbb, igazabb, Krisztusibb szellem kell az igazságosság tökéletes érvényesülésével.* Kinek ne volna e téren tennivalója? Magyar testvéreinkkel, meg a visszatért szlovákokkal és ruszinokkal is csak a keresztényibb kereszténység fog összeforrasztani. A magyar egység

nagy templomát csak Jézus művészetével lehet megépíteni! Ez a művészet örök és folyton csak az Úr Jézusból, az Élet Forrásából merítve igaz és valóságos. Nélküle nem építhetünk. Csak Vele egyetértésben fogjuk tudni meghozni az áldozatokat és megtalálni az utat egymáshoz.

3. Néznünk kell az Urat, hogy szeméből olvassuk ki: mit akar és hogyan akarja! Ez a világ ha nem is mondotta még ki, de érzi, amit X. Pius pápa mondott: *mindent Krisztusban kell megújítani!* Mindenben az Ő szelleméhez kell visszatérnünk, az Ő útmutatásait elfogadnunk és napról-napra hozzámérnünk az Ő jelenléte mértékéhez mindazt, amit tettünk, vajjon benne van-e az Úr? Vajjon benne van-e a mi munkánk: az elmúlt nap Őbenne? Mily különös az, hogy olyan kevesen élnek szent közösségben azzal az Úr Jézussal, aki itt lakik közöttünk az oltárszekrényke kicsiny Szentostyájában! Miért nem adunk több szerepet Annak, aki velünk akart lenni a világ végezetéig! Akinek «gyönyörűsége az emberek fiaival lennie!» Aki — ha akarjuk — értelmünk világossága, akaraterőnk forrása, az életstílus legfenségesebb formáinak isteni művésze bennünk kegyelmei által!

Ó, de vágyunk e Krisztussal építő világ adventje (=eljövetele) után! De szívesen akarjuk — szóval — pedig *akarnunk kell tettel is! Egyénileg mi is tényezői vagyunk az új világnak, amely eljövendő!* «Nagy *megtiszteltetés* ez számunkra», mint a Szentatya nemrég mondta. Tárjuk ki lelkünk ajtaját és szórjunk ki belőle mindent, ami nem felel meg az Úrral együttépítés szempontjából. Szeressük az Úrral együtt-építés eszközeit és szoktassuk hozzájuk magunkat minden képesség és tehetségünk szerint az advent alatt. Olyan sok örömet fog teremni számunkra ez az egyéni alkalmazkodás az Úr stílusához, hogy minden fáradságunk kárpótolódik. *Mátrai Gyula dr.*

Karácsony előtt.

Boldog karácsonyi színes gyermekálom
szívemből-lelkemből eltűnt, nem találom —
nem izgatja agyam a szép meseország,
amire gondolok, az Nagy-Magyarország.

Gyerekésszel írtam levelet az Égbe,
kaptam puskát, kardot... simán ment az végbe —
de mást kérek én most; tiszta igazságot,
gyönyörű és boldog Nagy-Magyarországot.

Galler Géza.

Az oltáregyesületi élet.*

A kegyelmes belső gazdagságban és méltó külső keretekben lezajlott budapesti eucharisztikus kongresszus, minden katolikus magyartól, paptól és hivőtől egyaránt megívánja, hogy a kongresszus kinyilatkoztatásszerű tanítását megértse, vallásos életének és küzdelmének programmját onnan vegye, a győzelemnek zálogát ott keresse. Az Eucharisztia nemcsak hitünknek legáldottabb titka és a természetfölötti életnek, a kegyelemnek élő forrása, hanem a tényleges katolikus keresztény vallásosságnak legtermékenyebb talaja és minden katolikus szervezkedésünknek zálogot rejtő alapja.

Az eucharisztikus életnek, tevékenységnek és szervezkedésnek hitbuzgalmi szervezete az oltáregylet. Azt mondhatnám, az Egyháznak legkatolikusabb egyesülete, mert kötelezően felállítandó az egyházi törvénykönyv rendelkezése értelmében (CIC. 711. c. 2. §.) minden plébániában. Célja az Oltáriszentségnek imádása, valamint a szegénytemplomok felszerelése. Ez a cél adja az egyesületnek nemcsak programmját, hanem gyakorlatias jelentőségét.

I. Az oltáregyleti munka.
II. Az Oltáregylet jelentősége.
III. Gyakorlatias teendőink.

I. Az oltáregyleti munka. A kitűzött cél a leghatározottabb munkaprogramm: az eucharisztikus Jézusnak megvallása, megdicsőítése és hirdetése.

1. *Imádás.* Jöjjetek és imádjuk őt Megismerni és elismerni a köztünk élő Istent. Életbe önteni az Emmanuelt, velünk az Isten! A legigazabb és legegyszerűbb megvallása az Istennek az imádás, az imádság; ez az igazi vallás és vallásosság. Az Oltáregylet elsősorban ezt kívánja, erre nevel és ezt gyakorolja. Ezért vannak az oltáregyleti imádási órák. Minden hónapban egy közösen végzett szentségimádás. Nem ötletszerű, hanem kötelességszerű; nem hangulatos és egyéni, hanem programmszerű és közös. Ezek az imádási órák képezik az Oltáregylet legszentebb munkáját, első szervezeti életét és tevékenységét. Egészen érdekes, nem adminisztráció és agitáció, hanem a legszentebb titoknak a legalázatosabb közösségben való imádságos elismerése és megvallása. Van ebben valami őskeresztényi, erőteljes, mártír-illatos, gyermekdeden egyszerű és hatásában meggyőző; de megvan ebben az imádásban a középkornak misztikus mélysége, szenteket nevelő és művészeket inspíráló ereje; de feltétlenül megvan a modern kort megindító és megtérítő hatása, mert a modern ember hinni akar és Istent keresi, egyedülsége agyonnyomja és itt az imádásban megszólal az Isten, kifejezheti lelke mélyének eltemetett és szunnyadó vallását.

2. Oltáregyleti munka: a *szeretet.* A krisztusi szeretetnek elismerése és megvallása; a szentséges Szívnek a kultusza, sőt e szeretet erejével a szeretet gyakorlása. Talán sehol sem jut ilyen beszédesen kifejezésre a nagy keresztény tanítás és parancs: minden a szeretet és csak egy szeretet van, mert az Istennek szeretetéből fakad és termékenyül meg a felebaráti szeretet. Aki felebarátját nem szereti, az Istent hogyan szeresse; viszont aki az Istent hitetlensége miatt nem szereti, felebarátját sem fogja igazán szeretni. Itt tanuljuk meg a Szeretetet! Jézus Szívét nyujtja és szívünket kéri. Csak azok jutnak el eddig, kik a szeretetben hisznek és szeretni bírnak, de abban a pillanatban, amikor a szeretetnek tudatára

* Beszéd a szombathelyi egyházmegyei oltáregyleti közgyülésén, elmondva 1938 október 3.

ébrednek, máris szeretetet kapnak és szeretetet adnak. Az elfelejtett és elrejtett és megsértett Istennel együttérzünk, sajnáljuk, megkérleljük és őt vigasztaljuk. De ugyanekkor a résztvevő szeretetünk a szegényekre is kiterjed. Az Oltáregylet alamizsnát kér, így mondjuk, a szegény templomok és oltárok felszerelésére, de ne felejtsük, hogy ez a beszédes szeretet, amely alamizsnálkodik, sohasem áll meg az oltár előtt, hanem mindig árad, mint ahogyan a meggyujtott láng nem akad meg a kanóc végén, hanem betölti a körülvevő teret. Az Oltáregylet Krisztust öltözteti, mert szereti és tudjuk, hogy Krisztus Urunk azt mondta, amit a legkisebbnek tettetek, nekem tettétek és ezért fordítva is áll, amit nekem adtok, azt én mindig kiárasztom és a szegényekkel megosztom. Az Oltáregylet nemcsak a szeretetnek a titkát tiszteli, hanem a tényleges szeretetet az alamizsnálkodás útján gyakorolja. De szeretet van abban is, hogy a Szent Szív körül egyesít minket, nincsen a világon családiasabb egyesülés, következetesebb testvériség és természetesebb egyenlőség, mint itt az oltár körül. Ez tényleg a szeretetnek egyesülete, az igazi szeretetnek tárháza, forrása és iskolája.

3. Oltáregyleti munka az *apostolkodás*. Az Oltáregylet nemcsak imádság és alamizsnálkodás, hanem tényleges munka, szervezett tevékenység. Oltárszolgálat! A világiak részt kérnek és tényleg részt kapnak az oltár szolgálatából. Egészen közel jönnek és szinte papjaivá lesznek a férfiak és a nők az oltárnak. Apostolkodás maga az imádás, hiszen ez nyilvános és közös. Apostolkodás az oltár felé áradó szeretet, akár abban nyilvánul meg, hogy keressük a Krisztust, akár pedig hogy gondozzuk őt; akár azzal, hogy mint nők díszítjük az oltárát, vagy munkadélutánokon gondozzuk, mint titokzatos testvérei és házanépe a ruháját, akár pedig azzal, hogy mint férfiak minisztrálunk és így igyekszünk közelebb jönni hozzá. Itt van aztán a liturgikus mozgalom, amely a legkatolikusabb apostolkodás, akár misszálét tart kezében, akár pedig énekkel magyarázza a híveknek a nagy titkot és vallja meg nemcsak az évezredes Egyháznak csodálatos hitét és szeretetét, hanem kifejezésre juttatja a mai embernek is istensóvárgását.

Ez az oltáregyleti munka jelzi az egész mozgalomnak jelentőségét.

II. Az oltáregyleti munka jelentősége. Nézzük a mozgalom tárgyát; a kongresszussal mérjük eredményeit és az akció katolika nagy kérdéseivel kössük egybe.

1. Az Oltáregylet rendkívüli jelentőségét mutatja annak *tárgya*. A krisztusi testamentum legáldottabb titka, a keresztény történelemnek legcsodálatosabb pontja és a gyakorlatias vallásosságnak kimeríthetetlen forrása az Eucharisztia. A történelmi és pasztorális tapasztalataink alapján mondhatjuk, hogy egyesek és korok annyiban voltak katolikusok, amennyiben eucharisztikusak voltak. Az Oltáregylet az Eucharisztiát állítja mozgalmának középpontjába. Hitet gyujtani; az oltárhoz és az oltáron élő titokzatos Krisztushoz vezetni az embereket. A vallásnak lényege az embernek Istenhez való viszonya, de kerülhet-e közelebbi és valósággal mérhető viszonyba az ember a földön, mint éppen az Eucharisztia útján; a vallásosságnak legmélyebb és legkifejezőbb megnyilvánulása az imádság, a mai embernek ez a nagy hiánya, de van-e kegyelmesebb imádság, mint az adorálás; van-e égig hatolóbb és az egész világot térben és időben átölelőbb imádás, mint a szentmise; az isteni gyermekség és testvériesség pedig a legbeszédesebben a szentáldozásban jut kifejezésre, amikor is mindnyájan egy közös családi asztal mellett ülünk, egy kenyeret eszünk, egymással titokzatos egységbe olvadunk és ugyanakkor az Istennel magával is egyedül álló módon egyesülünk. Az Egyháznak sok különböző egyesülete van, de tárgya miatt a legfenségesebb

ez a híveket az oltárra nevelő egyesülete, ezért is írja elő az Egyház a törvénykönyvében kötelezőleg minden plébániában ennek az egyesületnek a felállítását.

2. Az Oltáregyletnek, mint az eucharisztikus mozgalom szervezeti eszközének gondviselésszerű jelentőségét *a budapesti eucharisztikus kongresszus* igazolta a legfényesebben. Szinte kinyilatkoztatás és égi üzenet volt ez a kongresszus a magyar katolicizmus számára a szentistváni jubileumi esztendőben. Így tudunk mi egész szívű, küzdőképes és győzni tudó katolikusok lenni. Az előkészület egy esztendeje a szervezésben többet ért, mint az azelőtti évtizedek. Itt maradéktalanul egészet adtunk, igazán mélységesen magyarok és katolikusok voltunk. Megértett minket az egész Egyház és ismét úgy nézett ránk, mint az évszázadok folyamán; magára talált a magyar katolikus nemzet és megérezte, hogy ebben van az igazi ereje és szinte megdöbbenve látta az ellenség, mekkora öntudat, szervezettség, méltóság és hatalom van a katolicizmusban. Elhalt a felületesek ajkán a mosoly, ez a katolicizmus nem idejét mult intézmény, hanem lüktetően friss, bár évezredesen érett és komoly, mégis annyira mai és modern volt, hogy értette és beszélte a modern szív minden nyelvét, mint tömegmegmozdulás is egészen egyedülálló volt, bár a hierarchia minden foka a legfényesebb kört rajzolt az oltár köré, mégis egészen népies volt. Ha figyelemmel kísérte a világ a budapesti napokat, akkor meg kellett értenie azt is, hogy a vajúdó kornak nagy problémáit, az igazi szabadságot, emberhez méltó életet és testvériességig menő egyenlőséget semmiféle más áramlat nem hozhatja, mint Jézus Krisztus, aki él, uralkodik és kormányoz az Eucharisztiában. Az Oltáregyletnek a feladata ennek a következetes eucharisztikus szellemnek a kiépítése, ezért mérhetetlen jelentőségű ez a mozgalom a kongresszus arányaiban lemérve.

3. Rendkívüli az Oltáregylet jelentősége *a katolikus akció* szempontjából is. Az A. C.-nak legegyszerűbb kifejezése és legmélyebb értelmezése a világiak apostoli tevékenysége az egyháziak vezetése mellett. Az A. C. társadalmi megmozdulás, népi mozgalom, teljesen modern és mégis teljesen természetfölötti forrásában és céljában. Az A. C.-nak a célja Krisztus Urunk királysága, a mozgalom lüktető ereje és erejének forrása a keresztből fakadt kegyelem. A kereszt az oltárban él, így a kegyelemnek is örök friss forrása az oltár a maga titokzatos szentségével. A katolikus tömegmozgalmak katolicitását mindig az eucharisztia fogja garantálni. Nem kell félteni azokat a mozgalmakat, amelyek innen táplálkoznak és nem kell félni azoktól a világi vezérektől, akik erejüket innen merítik. Az A. C.-nak sikerét csak a világiak megfelelő apostol-utánpótlása tudja biztosítani, tehát kell, hogy legyen egy olyan apostoli iskola, amely teljesen modern másrészt egészen természetfölötti; kell egy fórum, amelyen a világiak a legharmonikusabban találkoznak papjaikkal és ez Krisztus Urunk rendelkezése szerint, de az évezredes tapasztalat alapján is az Oltáriszentség. Az Oltáriszentség minden történelmi kritikát kiállott ezzel a mozgató képességével és apostolokat teremtő erejével. A katakombák világa, a hitújítás korszaka e tételt épúgy igazolja, mint a modern küzdelem, a magyar, orosz, spanyol, mexikói kommunizmus, vagy pedig a tekintélyi államokban dúló vértelen harc. Nem tudok egyszerűbb apostoli iskolát elképzelni, mint a jól kiépített, tagolt és vezetett Oltáregyletet. Ma még egy csomó társadalmi, gazdasági és hitbuzgalmi egyesülete van a magyar katolicizmusnak, de egy nem várt megpróbáltatás esetén nem marad más keretünk és fegyverünk, mint az, amit Krisztus Urunk adott az ő feláldozott és megdicsőült Szívével az Oltáriszentségben. Ezt senki el nem veheti, ha ez a hitünk megvan és bizalom köt be bennünket ebbe a szentségbe, akkor minden küzdelmünk, bármilyen nehéz legyen is, előbb-utóbb feltétlenül győzelmes lesz.

Ha így nézzük az oltáregyleti mozgalmat, akkor kell, hogy teljes szívvel kapcsolódjék minden lélek ebbe. Gyakorlatilag mit tehetünk e téren?

III. Gyakorlati teendőink.

1. Az Egyház előírása szerint minden plébániában felállítani és élővé tenni az Oltáregyletet. A szervezésnek egészen egyszerű a módja: az egyházmegyei Központnál bejelenteni, szentbeszédek útján az általános előkészítést elvégezni, tagokat toborozni, azokat felvenni és a működést megkezdeni.

2. Az Oltáregylet működése miben áll? *Templomi része* a havi egyórás szentségimádás, valamint a szentségimádásnak ápolása; *társadalmi része* az alamizsnálkodás a szegény templomok felruházására, az oltárszolgálatnak a helyzethez mért megszervezése és alkalomadtán társadalmi gyűlésnek a tartása, amelynek célja eszményeink megismertetése, propagálása, új tagoknak szerzése és a meglévők öntudatos nevelése; *egyéni része* eucharisztikus önnevelés. Ennek eszközei: megtanulni imádkozni és szentséget imádni, résztvenni a közös imádási órákon és lassankint privát szentségimádást végezni; a szentmiséhez tudásban, ismeretben és gyakorlatban különösen missale útján közelebb jutni és jól és gyakran a szentáldozáshoz járulni.

3. Az oltáregyleti mozgalmat egybekötni a Jézus Szíve ájtatossággal, hiszen tárgya, eszköze, célja és útja egy. Krisztus Urunk társadalmi királysága a cél, eszköze a gyakori szentáldozás, különösen az elsőpéntekek megtartása, azután az engesztelés, ezt mi különben az oltáregyleti vasárnapjainkon végezzük el.

4. Az összes katolikus hitbuzgalmi és társadalmi szervezeteket valahogyan kapcsolatba hozni és amint társadalmilag és szervezetileg minden egyházközségi mozgalomnak egyesítő szerve az egyházközségi képviselőtestület és vezetőség, úgy minden hitbuzgalmi szervnek legyen összefoglalója, munkálója, vagy munkájának végső célja, tevékenységének speciális iránya az Oltáregylet. Hiszen eucharisztikus szellem nélkül úgysem érnek sokat ezek az egyesületek és a tagok. Akárhányszor nem is tudunk a tagjainknak megfelelő munkát, vagy pláne gyakorlati iskolát, vagy nevelő otthont, szellemet és irányt adni, készen adja mindezt az Oltáregylet.

5. Amint minden egyesület, úgy minden szervezett katolikus hivőnk valamilyen formában külön is kapcsolódjék bele az Oltáregyletbe. A közös ájtatosságban úgyis mindenki résztvesz, a gárdisták a Jézus Szíve-kultusszal, a fiúk és férfiak minisztrálással, a leányok és nők kézimunkával és oltárszolgálattal vegyenek részt.

Az Oltáregylet így nemcsak a kőből és fából épített, elhanyagolt oltárokat fogja gondozni és megmenteni, nemcsak a vadidegen missziósterületeire fogja áldását kiterjeszteni, hanem a Szentlélek élő templomaiban a hivek lelkében is mind több oltárt fog felállítani, eucharisztikus tüzet gyujtani és társadalmunkat, különösen édes magyar hazánkat az oltár útján fogja visszahozni a szentistváni alapra és ezzel fogja garantálni a jobb jövőt és igazolni a dicső budapesti eucharisztikus kongresszust.

Gyöngyös Ferenc.

Körmend.

Az Örökimádás-templom Szent Antal-szobra csak gipszmasszából volt és annyira megrongálódott, hogy kicserélését határoztuk el. Ezt hallva a Szent Antal tisztelők, többen hozzá akartak járulni az új bronzszobor beszerzéséhez. Adakozóink adományait l. a címlap belső oldalán.

Karácsonyi időszak.

Ebben a betlehemi angyalok Glóriájától hangos időszakban, mely dícséret az, ami leghangsúlyozottabban kínálkozik elmélkedésre. Istent dicsőíteni teljesen elegendőnek látszik, feltéve, hogy Isten el is fogadja ezt a dicsőítést tőlünk! . . . Isten pedig kijelentette nekünk, hogy megtisztel bennünket azzal, hogy igenis elfogadja dícséretünket. Már az Ószövetségben bemutatták Istennek a dicsőítő áldozatot, illetve a dicsőítés minden más áldozatot nyomon kísért. Ó, milyen semmihez sem fogható dicsőítő áldozat az Úr Jézus a Szentmisében! Általa részesül az Atya mindig és szakadatlanul a legkifejezettebb, legméltóbb dicsőítésben! . . . Az ember néha túlsokat időz a könyörgésnél. Szent Ignác ezért azt kívánja, hogy a lelkiismeretvizsgálat első pontja a hálaadás legyen. És milyen más az, ha a lélek azon kezdi, hogy Isten jótéteményeit sorakoztatja fel lelkiszemei előtt, ha szünni nem akaró alleluját énekel; hiszen ez már az üdvözült szentek foglalkozása. Kétségtelen, hogy a Szűzanya karácsony éjszakáján két Szűz-papi karján felmutatta fiát, mondván az Atyának: «Suscipe, Sancte Pater hanc immaculatam Hostiam! . . .» (Fogadd el szent Atya ezt a szeplőtelen áldozatot.) Míg a gyermek Jézus elrebegte azt, hogy «Ecce vénio . . . ad immolandum . . .» (Ime jövök . . ., hogy feláldoztassam.) Igen, ilyenkor érti a lélek, hogy kellett az ének azon az első Szentmisén; ezért énekelték az angyalok a Glóriát. A Glória, ez a dicsének, az embereknek ez a békeéneke, ez illett legjobban a béke fejedelmének bölcsője köré. Ezt érezte az Egyház is, mikor mindjárt az első időkben bevette a Szentmise liturgiájába. Benne van az istendícséret minden öröme. Ez az öröm isteni és hatalmasan segíti az erényt. Az Egyház karácsonykor kívánja és követeli ezt az örömet gyermekei számára és érdekes megfigyelni, hogyha ez a karácsonyi öröm nem is olyan diadalmas, mint a húsvéti öröm, annál intenzívebb. Ezért lett a karácsony a családok legbensőségesebb ünnepe, ezért lett belőle mindenfelé a gyermekek örömnapja annyira, hogy mint ilyen, szinte kötelezővé vált az egyház gyermekei számára is.

Hogy azonban visszatérjünk a Szentmiseáldozatra, vizsgáljuk meg a «Gloria in Excelsis» himnuszt a dícsérőáldozat fényében. «Gratias agimus tibi, propter magnam gloriam» Gratias! A hála! Csodálatosan ragyogó gondolatok! Hiszen a hála mindenképen célja a szentmisének, ilyenkor azonban még csodálatosabb fényben ragyog fel az orációkban, kollektákban, posztkommuniókban, mindenekelőtt azonban a prefáció énekében! Már a karácsonyi prefáció is csodálatos.

Ó, milyen megdöbbentő az a «visibilium in invisibilium amorem rapiamur»... Igen, az a pólyákban fekvő gyermek, aki sem beszélni, sem mozogni nem tud, Ő az Emmanuel, az Isten velünk, az Isten, aki láthatóvá lett, hogy a láthatatlanhoz vezessen bennünket és szeretetre ébresszen bennünket az iránt, aki mindenestül szeretetreméltó! Jesu amabilis . . . Szeretetreméltó Jézus! Ha a jászoltól a Szentostya felé fordulunk, érezzük ennek a két titoknak csodálatos harmóniáját!... Az ott, az új Betlehemben való (kenyér háza) még nagyobb megsemmisülést jelenti, és mégis úgy érezzük, hogy a jászol volt Jézus legelső oltára. Tudta jól, hogy csak azért jött a világra, hogy áldozatul adhassa magát az Atyának. Életének ezen az Offertoriumán kimondta az «ecce vénio»-t (íme jövök), mint ahogy utolsó áldozatának konszekrációjakor ki fogja mondani a consummatumot. Mária tudta ezt Betlehemben is és a Kálvárián; részt vett együttműködésével és együttszenvedésével a megváltásban, amikor szűzi tejével táplálta Isten Bárányát. Érezte, hogy az ő substanciájából megy át valami az *áldozat* tagjaiba. Ó, Jézus! Ó, Mária! Milyen Szentmiseáldozatot mutattatok be ti ketten akkor!

Mária ezt a gondolatot Jézus egész élete folyamán a lelkében hordta. Az Úr gyermekkorában éppen úgy, mint szent kínszenvedése alatt. Az áldozatnak ezen a prizmáján keresztül kell néznünk úgy a körülmetéltetés, mint a vízkereszt ünnepét. És ezen keresztül nézzük a február második szép ünnepet is. Ez a nap az anya és a gyermek örömében ragyog, ekkor mutatta be Mária gyermekét ünnepélyesen az Atyának; ekkor kapta őt vissza azért, hogy folytassa nála szerepét, vagyis táplálja, nevelje, előkészítse a Kálvária áldozatát. Az áldozat szelleme a szentmise legsajátosabb sajátossága — lényege a február második ünnepnek is.

Csodálatos láncolata ez a szent liturgiának. A karácsony ciklusa telítve van költőiséggel, mindaddig, míg a szeptuagésima, az Anyaszentegyháznak ez a borongós időszaka meg nem foszt bennünket az Allelujától. Ez a karácsonyból a húsvétba vivő átmenet tulajdonképen már a húsvéti ciklushoz tartozik. A Szentmiséről való elgondolásunkban ez lenne a harmadik rész, vagyis az engesztelő áldozat bevezetése. És valóban az Advent és a Karácsony a megígért Megváltót állította elénk, akit négyezer év könyörgése hozott le a földre. Majd megjelenik az édes Üdvözítő «*apparuit benignitas Salvatoris*». Az angyalok éneke édes harmóniákkal szaturálja az Anyaszentegyház egét. Most elborulnak a színek; megjelenik előttünk a megváltó Jézus vérző alakja. És hogy majd a kínszenvedés szentélyébe léphessünk, három héten át a bűnnel és a bűn pusztításaival állunk szemtől szembe . . . Igen, a szentmise Ádám bűnéért, az emberiség leromlásáért való reparáció;

látjuk a Quinquagesima napján a hívők atyját, aki elhagyja hazáját és családját, hogy az Isten választott népének ősatyjává legyen. Mindez a kereszt áldozatának hatékonyságára utal és amikor így a Megváltó

Krisztusból indulunk ki, nyomorúságunk, koldusszegénységünk tudatában megtanuljuk megváltásunk drága árának mélységes megbecsülését. Ezt jelenti a «*Felix culpa*» (boldog bűn), melyről a Nagyszombat *Exsultetje* énekel.

Franciából : *Szirmai Józsefné.*

IMASZÁNDÉKUNK

Hálaadás 1938-ért.

Máskor csak Szilveszter estéjén jöttünk össze hálaadásra. Egyetlen nap egyetlen órája egy egész esztendőért! De néha még az is nehéz volt, mert — különösen az utóbbi időben — majdnem mindig több volt a fájdalom és szenvedés, mint az öröm és — emberek vagyunk! — sajnos nagyon is! — a szenvedésért még igen kevesen tudnak csak hálát adni. Most azonban olyan esztendő befejezése előtt állunk, amely alatt igen sok jótéteményben részesített az Úr.

Lelkileg megújult nemzetünk. Az eucharisztikus világkongresszusban olyan esemény jött hozzánk közel, amelyhez *máskor nekünk kellene ezerkilométereket utaznunk. A kongresszus* olyan diadalmas lelki élmény volt, hogy az *földi értékeléssel fel sem becsülhető. Szent István Szent Jobbja országjártával feléledt a Gondviselésbe vetett bizalom!* S épp e szent ereklye utolsó útja előtt kezdődtek azok a tárgyalások, melyeknek eredménye: a magyar hazának csonka testéhez *egymillió testvérünktől lakott területnek a visszacsatolása lett.* Az a mérhetetlen öröm, amely minden magyar szívében termett, de különösen amely a felszabadult testvérek lelkes boldogságában égigérővé növekedett, *olyan valami volt, amilyent nemcsak mi, de még a történelem se látott.* Hiszen máskor a győzelmek után rengetegen borultak gyászba a győzelmet kivívók hozzátartozói közül, most meg *vérontás nélküli* diadalérzet reszketett a lelkekben és csodálatosan abban a módban, ahogy hű kifejezésre jutott a felszabadult városok és falvak lakosságának kivilágított, gyertyafényes ablakaiban. Ugyanúgy tették, mint Úrnapján, hiszen az öröm forrása Ő volt most is, a hála a hívő lélekből *Feléje fordult, Urunk Istenünk felé, akinek köszönhetünk mindent.*

Az Úr színe előtt mindezen jótéteményeket elismerése és meghálálására miként jelenjünk meg? Hogyan találjunk szavakat? Hogyan legyen elég az ember?

Ha minden képességünk, szellemi és testi megnyilvánulásaink szünet nélküli szavalókórussá alakulna át, akkor is milyen szegény és kicsiny volna az, amit mi adnánk az Úrnak! Még sincs más mód, mint hosszabbá tenni a hálaadást: az idén egész december legyen olyan, mint a Szilveszter este; egész hónapon át: emlékezzünk az Úr 1938. évi jótéteményeiről és hálálkodva köszönjük meg, amit érdekünkben tett. Azután pedig gazdagítsuk a magyar hálaadást hitünk s az isteni Gondviselés iránti bizalmunk megerősítésével is. Aki most sem okul és most sem lesz mélylelkűbbé, az igazán magára vessen, mert Isten bebizonyított jósága ellen tusakodik.

Ezeket a gondolatokat vigyük el imádási óráinkra is és imádkozzunk a jobb jövő további megérdemléséhez szükséges hitért és bizalomért minden magyar számára.

VATELJES • BÚCSÚK

Dec. 1., 2., 3., 8., 25., 27., egy tetszés szerinti nap, az imádási óra napja és a közös ájtatosság napja a szokásos feltételek mellett.

Központi.

OLTÁREGYLETI ÉLET

A Felvidékért! Az Oltáregyesület novemberi választmányi ülése foglalkozott azzal a feladattal, mely — különösen az esztergomi főegyházmegye 152 plébániájának visszacsatolásával — fog jelentkezni az Oltáregyesület előtt. Bizonyosan sok segítségre lesz szükség. Viszont az oltáregyleti országos Központ az idén igazán minden tehetségét latba vetve segélyezett 387 templomot. Már semmije sincs s még adóssága is volna, ha nagy jótevő nem segített volna kifizetni egész tartozását. Azért a választmány úgy határozott, hogy hírlapi felhívással fordul az ország tehetősebb plébániáihoz, hogy amennyiben használaton kívül helyezett, de még használható elsőrendű szükségleti tárgyaik (miseruha, kehely, cibórium, monstrancia) volnának, azokat — az egyházi hatóság engedélyének kikérésével — küldjék el a Budapesti Országos Központi Oltáregyesületnek, hogy rendbehozva a felvidéki szegény templomokon vele lehessen segíteni. Felhívásunk a N. U. november 15-iki számában jelent meg. Azonkívül a kapcsocsolatok új felvételére körlevelet küldöttünk a visszakapcsolt plébániákhoz. Mellékeltük a szokásos beszámolóhoz szükséges kérdőíveket is. Reméljük, hogy az új munkatér sok eucharisztikus értékkel gazdagítja oltáregyleti eredményeinket.

Az első adomány a Felvidék számára még felhívásunk előtt érkezett *Bölcskéről*, ahol aprófehérnemű (3 vállkendő, 2 korporálé, 6 kehelykendő, 6 kéztörlő és 1 antipendium) készítésével és adományozásával gondoltak a visszacsatolt területek szegény templomaira. Az első «fecskét» kövesse sok szép tavaszt hozó «madár». Isten fizesse meg!

Országos elnöknőnk nagy adománya. Ha számszerint nem is szabad közölnünk, mekkora összeggel segítette egyensúlyba az oltáregyesületi pénztár mérlegét *Esterházy Mary grófnő*, mégsem hallgathatjuk el elsősorban azért, hogy a nyilvánosság előtt is hálás köszönetet mondjunk az Oltáregyesület elnöknőjének, másrészt meg okulásul is állítsuk az ő nemes példáját mindazok elé, akik az Oltáregyesület tagjai. Szükséges, hogy tudjuk, hogy a mi elnöknőnk nemcsak címet visel, hanem dolgozik és cselekszik, mindig először önmaga teszi, amit másoktól is kér. A felvidéki feladataink előtt most olyan nagyon szükséges volna, hogy más ilyen többezer pengős segítség is érkeznék a Központba, amellyel a szentedények bearanyozását, esetleg beszerzését lehetővé tennék az adományozók. *Akik ezreket nem tudnak adni, tízezreket adhatnak össze kisebb adományaikkal!* Isten fizesse meg országos elnöknőnk nagy adományát és áldja meg ezt az igazán ragyogóan világító példáját azzal, hogy sok-sok igaz eucharisztikus lelket indít követésére!

Tagsági alamizsnáját mindenki adja meg december elején, aki még nem tett eleget ennek az önként vállalt kötelezettségének! A tehetősebb oltáregyleti tagok ne szerénykedjenek az általánosan talán a szegényebbek miatt igen alacsonyra szabott tagsági alamizsnával, hanem adjanak tehetségük szerint. Ezt senkisem veszi tőlük hivalkodásnak, hisz az Úr Jézusnak Magának adják, amit adnak s Ő oly nagyon reászorul erre — szegény templomaiban — hogy igazán minden emberi tekintet félreteendő e szükség előtt. *A sok hangos és jogos gyűjtés közepette ne feledjük el az alamizsnát legcsendesebben váró szentségi Úr Jézust! Az Ő részét nem adhatjuk másnak!*

A kongresszusi gyóntatószékeket már mind elosztottuk! Tehát új kérelem hiábavaló!

Fontos kérelem! *Az összes budapesti oltáregyesületi fiókokat arra kérjük, hogy legkésőbb december 27-én adják postára a pénztárukban levő oltáregyesületi rendeltetésű összeget, hogy a Központ még 1938-ra számolhassa el és így szerepelhessen kimutatásaiban.* (A vidéki Oltáregyesületek az egyházmegyei igazgatónak — az esztergomiak a budapesti Központba! — küldik december 15-ig s ő küldi az egész egyházmegyéből befolyt összeget a Központba.

A Budapesti Országos Központ Oltáregyesület adományaiban részesültek a következő templomok.

(Folytatás.)

Debreceni apostoli kormányzóság.

Csorvás: 1 betegl. burza, 1 ciborium-köpeny, 3 dupla stóla, 1 cingulum, 3 corporale.

Monostorpályi: 1 zöld casula.

Összesen 8 templom kapott: 1 kelyhet, 1 misekönyvet, 1 oltárkeresztet, 1 patinát, 1 kánontábla készletet, 1 pulpitust, 1 füstölőt tömjéntartóval, 1 fehér, 1 fekete és 2 zöld casulát, 1 viola és 3 dupla stólát, 2 velumot, 2 betegl. burzát 1 szentség- és olajtartóval, 1 ciborium-köpenyt, 2 albát, 2 cingulumot, 5 corporalet, 6 purificatoriumot, 6 lavabot, 2 pallát, 2 vállkendőt 784 pengő értékben.

Pécsi egyházmegye.

Mohács, Keresztes Nővérek: 1 velum, 1 ostyatartó, 1 áldoztató patina, 1 beteglátogatási lámpa és felszerelés.

Felsőmindszent: 1 alba, 1 készlet kánontábla, 1 pulpitus, 1 ciborium-köpeny, 4 vállkendő, 2 palla, 12 stólavédő.

Harkányfürdői kápolna: 1 velum.

Összesen 3 templom kapott: 2 velumot, 1 ciborium-köpenyt, 1 ostyadobozt, 1 patinát, 1 betegl. lámpát és felszerelést, 1 kánontábla készletet, 1 pulpitust, 1 albát, 4 vállkendőt, 2 pallát, 12 stólavédőt 144 pengő értékben.

Székesfehérvári egyházmegye.

Törökbálint, Keresztes nővérek: 1 velum, 1 alba.

Alap: 1 zöld casula.

Inota: 1 pacificale.

Agárd: 1 monstrancia, 1 aspersorium, 1 zöld casula.

Csábdi filia: 1 fehér casula, 1 fekete casula.

Vajta: 1 lila pluviale.

Aba: 1 fehér pluviale.

Öreghegy: 1 fehér casula.

Tárnokliget, Újtelep filiák: 1 feszület, 1 pulpitus, 1 kánontábla készlet.

Gyűrűspuszta filia: 1 fehér casula, 2 vállkendő, 1 cingulum, 1 alba, 2 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo, 1 feszület, 1 kánontábla készlet.

Isztimér, Guttamási filiája: 1 fehér casula, 1 p. ampolna tálcával, 1 dupla stóla, 3 lavabo, 3 purificatorium.

Iszkaszentgyörgy: 1 dupla stóla, 2 palla.

Gyűrűsaljapuszta: 3 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 3 palla.

Összesen 14 templom kapott: 1 monstranciát, 1 pacificalét, 2 feszületet, 1 aspersoriumot, 1 pulpitust, 2 kánontábla készletet, 1 p. ampolnát tálcával, 4 fehér, 2 zöld és 1 fekete casulát, 1 lila és 1 fehér pluvialét, 1 cingulumot, 2 corporálét, 9 purificatoriumot, 9 lavabot, 5 pallát 1142 pengő értékben.

Erdély megszállott területen.

Csíkdelne-Bátfalva: 1 zöld casula, 1 misekönyv.

Szentpály község: 2 piros min. ruha.

Mikóújfalu: 1 fehér casula.

Hátszeg: 1 fekete casula, 1 beteglátogatási készülék.

Várfalva: 1 alba, 2 vállkendő, 4 purificatorium.

Mezősámsond: 1 zöld casula.

Összesen 6 templom kapott: 2 zöld, 1 fehér, 1 fekete casulát, 1 misekönyvet, 2 piros min. ruhát, 1 beteglátogatási felszerelést, 2 vállkendőt, 4 purificatoriumot 482 pengő értékben.

Szatmári egyházmegye.

Csegöld: 1 misekönyv, 1 füstölő tömjéntartóval, 2 piros min. ruha, 1 cingulum.

Császló filia: 1 piros casula.

Beregsurány: 1 fekete casula, 1 alba, 1 karing, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 aspersorium.

Mezőtarpai filia: 1 misekönyv, 1 kehely, 1 fehér casula, 1 alba, 3 vállkendő, 2 palla, 3 purificatorium, 1 cingulum, 1 pulpitus, 1 kánontábla készlet, 1 p. ampolna.

Barabási kápolna: 1 fehér casula, 1 alba, 2 corporale, 3 purificatorium, 2 palla, 3 lavabo, 1 pulpitus, kánontábla készlet, 1 p. ampolna.

Márok: 1 fehér casula, 1 fekete pluviale, 1 dupla stóla, 2 cingulum, 1 misekönyv, 1 pulpitus, 1 evangéliumos könyv.

Tiszaszalka: 1 fekete casula, 1 viola casula.

Tiszakerecseny filia: 1 zöld casula.

Lónya filia: 1 kehely.

Szatmárcseke: 1 piros casula, 1 alba, 1 karing, 1 viola stóla, 1 piros min. ruha.

Tyukod: 1 fehér palást, 1 ciborium-köpeny.

Jánk: 1 fehér casula, 1 alba, 1 kehely, 1 evang. könyv.

Fülpösdaróc filia: 1 monstrancia, 1 ciborium, 1 oltár kereszt, 1 pacificale, 2 gyertyatartó.

Csenger: 1 fehér casula, 1 karing, 6 purificatorium.

Ajak: 1 feszület, 1 pulpitus, 1 fehér casula, 1 kánontábla készlet, 3 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 cingulum, 1 oltárterítő.

Összesen 15 templom kapott: 1 monstranciát, 1 ciboriumot, 3 kelyhet, 2 füstölőt tömjéntartóval, 1 aspersoriumot, 3 misekönyvet, 4 pulpitust, 3 kánontábla készletet, 2 p. ampolnát tálcával, 2 gyertyatartót, 1 pacificalét, 2 oltárkeresztet, 1 evangéliumos könyvet, 6 fehér, 2 fekete, 1 viola, 2 piros és 1 zöld casulát, 1 fekete és 1 fehér pluvialét, 1 ciborium köpenyt, 1 viola és 1 dupla stólát, 3 piros ministráns ruhát, 5 cingulumot, 1 oltárterítőt, 5 albát, 3 karinget, 6 vállkendőt, 4 pallát, 15 purificatoriumot, 4 corporalét, 3 lavabot 2288 pengő értékben.

Kalocsa érseki egyházmegye.

Kalocsa-külváros: 1 feszület, 1 pulpitus, 1 p. ampolna tálcával, 1 kánontábla készlet 20 pengő értékben.

Nagyváradi apostoli kormányzóság.

Újviráz: 2 min. ing, 1 cingulum, 1 dupla stóla, 3 vállkendő, 3 palla, 3 purificatorium, 3 lavabo, 3 corporale 50 pengő értékben.

Hajdúdorogi gör. kat. egyházmegye.

Bodrogkeresztúr és 4 filia részére: 2 oltárterítő, 1 aspersorium, 1 fekete felon.

Cséke: 1 vörös felon.

Hajdúsámson filia: 1 világos felon, 1 fekete felon, 1 alba.

Felsőzsolca: 1 fehér felon.

Dedőhát tanya: 1 vörös felon, 1 kettős olajtartó, 1 füstölő tömjéntartóval.

Nyírmeggyes filia: 1 vörös felon, 1 alba, 2 corporale, 3 purificatorium 3 lavabo, 2 palla, 1 pulpitus.

Szállásföld tanya: 1 fehér felon, 1 fekete felon, 1 alba, 6 purificatorium, 1 kehely, 1 pacificale, 1 kettős olajtartó, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 aspersorium, 4 gyertyatartó.

Kokad: 1 kehely, 1 piros felon.

Komlóska: 1 kehely, 1 betegl. készülék, 1 lándzsa, 1 áldoztató kanál, 1 fehér felon, 2 alba.

Kótaj: 1 fekete felon.

Nyírszöllős filia: 1 fehér felon.

Levelek: 1 fehér felon, 1 füstölő tömjéntartóval.

Tornyospálca, Mándok filiája: 1 világos felon.

Nagydobos: 1 vörös felon, 1 alba.

Nagykálló: 1 fehér felon, 2 alba.

Kiskálló: 1 piros felon.

Nyírcsaholy: 1 kék felon, 2 corporale, 3 purificatorium, 2 palla.

Nyírgelse: 1 világos kék felon.

Szakoly filia: : 1 beteglátogatási készülék.

Nyirgyulaj: 1 fekete felon, 1 alba, 1 aspersorium.

Nyírpazony: 1 alba.

Nyírtura filia: 1 fehér felon, 1 alba, 2 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 2 palla, 1 p. ampolna tálcával, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 pulpitus.

Sényő filia: 1 fehér felon, 1 alba.

Borbánya filia: 1 fehér felon, 6 purificatorium, 1 kehely, 1 pacificale, 1 custodia, 1 tabernaculum, 1 kettős olajtartó, 1 aspersorium, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 oltárterítő.

Sajószöged: 1 fehér felon, 2 corporale, 4 purificatorium.

Szeged: 1 világos felon.

Zemplénagárd: 1 kehely.

Révleányvár filia: 1 fekete felon.

Összesen 32 templom kapott: 5 kelyhet, 3 kettős olajtartót, 4 aspersoriumot, 5 füstölőt tömjéntartóval, 2 pulpitust, 1 p. ampolnát tálcával, 2 pacificalét, 1 custodiát, 1 tabernaculumot, 4 gyertyatartót, 2 beteglátogatási felszerelést, 6 fekete, 6 vörös, 10 fehér, 3 világos és 2 kék felont, 3 oltárterítőt, 12 albát, 8 corporalét, 28 purificatoriumot, 9 lavabot, 6 pallát 1780 pengő értékben.

Felvidék.

Ebed: 1 piros casula, 1 alba.

Dénesd: 1 öröklámpa. — 150 pengő értékben.

Missió és külföld.

Ganhati (India), Szalézi missió: 1 ciborium, 1 fehér casula, 1 viola casula, 2 antipendium, 6 palla, 3 betegl. felszerelés, 3 dupla stóla, 3 kánontábla készlet, 12 purificatorium, 12 lavabo, 6 corporale, 12 vállkendő, 6 cingulum.

Jeruzsálem: 5 fehér casula, 6 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 palla.

Taming-Fu, Kína. Szegény Iskolanővérek: 3 velum, 3 beteglátogatási burza.

Brazilia: 1 fehér casula, 1 alba, 1 karing, 1 dupla stóla, 3 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo, 3 vállkendő.

Albánia: 1 alba, 1 antipendium, 2 vállkendő, 1 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo, 1 cingulum.

Ankara: 1 fehér casula, 1 feszület, 1 p. ampolna tálcával, 3 corporale, 3 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 3 palla, 1 ciborium köpeny, 1 viola és 1 dupla stóla, 1 beteglátogatási burza.

Spanyolország: 2 fehér, 2 zöld, 2 piros, 2 viola és 2 fekete casula, 2 viola pluviale, 12 dupla stóla, 2 lila és fekete stóla, 6 alba, 12 vállkendő, 12 kehelytörlő, 12 kéztörlő, 5 karing, 4 ciborium-köpeny, 12 stólavédő, 6 palla, 6 burza, 12 cingulum, 1 antipendium, 4 pulpitus, 2 füstölő tömjéntartóval, 1 monstrancia, 1 kehely, 4 kánontábla készlet.

Összesen 7 országba a következő tárgyak lettek küldve: 1 monstrancia, 1 kehely, 1 ciborium, 7 kánontábla készlet, 1 feszület, 4 pulpitus, 1 p. ampolna tálcával, 2 füstölő tömjéntartóval, 10 fehér, 3 viola, 2 zöld, 2 piros és 2 fekete casula, 2 viola pluviale, 3 antipendium, 10 burza, 17 dupla, 2 fekete és 2 viola stóla, 3 velum, 5 ciborium köpeny, 8 alba, 6 karing, 10 cingulum, 38 vállkendő, 13 corporale, 39 purificatorium, 39 lavabo, 15 palla és 12 stólavédő 3040 pengő értékben.

Összegezés: 1938-ban az Oltáregyesület 387 templomnak ajándékozott egyházi tárgyakat 48.385 pengő értékben.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.